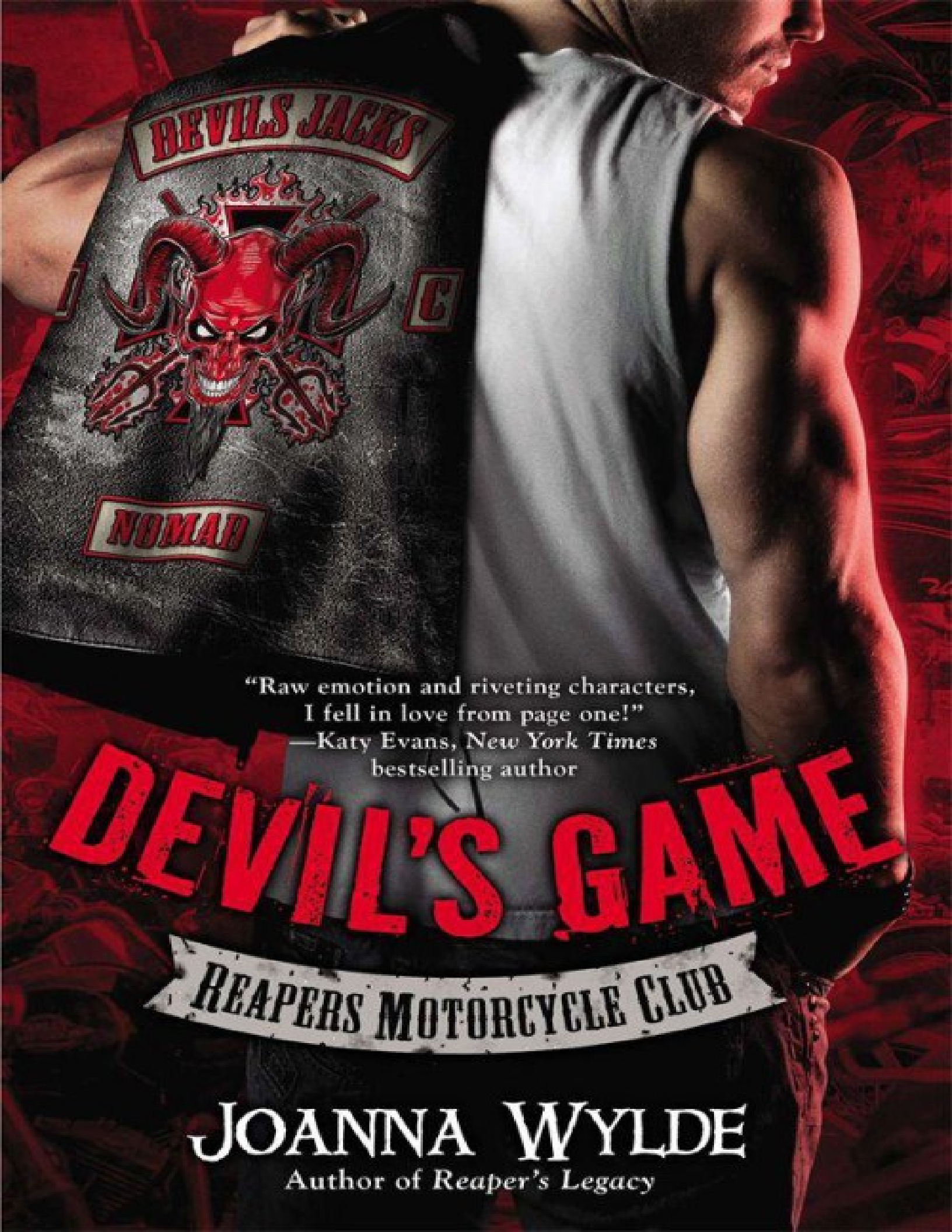

"Raw emotion and riveting characters, I fell in love from page one!"
—Katy Evans, *New York Times* bestselling author

DEVIL'S GAME

REAPERS MOTORCYCLE CLUB

JOANNA WYLDE

Author of *Reaper's Legacy*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

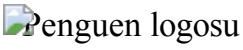
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Joanna Wylde

DEVIL'İNGAME Sİ

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz

Birinci

Bölüm

- Birinci Bölüm
- İkinci Bölüm
- Üçüncü Bölüm
- Dördüncü Bölüm
- Beşinci Bölüm
- Altıncı Bölüm
- Yedinci Bölüm
- Sekizinci Bölüm

İkinci Bölüm

- Dokuzuncu
- Bölüm
- Onuncu
- Bölüm
- On Birinci Bölüm
- On İkinci Bölüm
- On Üçüncü Bölüm
- On Dördüncü
- Bölüm On Beşinci
- Bölüm On Altıncı
- Bölüm On Yedinci

Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm

Sonsöz Yazarın

Notu

Teşekkür

OceanofPDF.com

Joanna Wylde Reapers

Motosiklet Kulübü'nün

Başlıkları

AZRAIL'IN MIRASI

ŞEYTAN'IN OYUNU

OceanofPDF.com

Önsöz

SEKIZ YIL ÖNCE
COEUR D'ALENE, IDAHO EM

"Tanrı aşkına... kızışmış gelincik gibiler. Kusacağım." Başımı salladım, kız kardeşime yüzde yüz katılıyordum.

Kusmak bu saçmalığa verilebilecek tek makul tepkiydi.

Mutfağa bir çift cep kapısıyla bağlanan yemek odamızda duruyorduk. Babam annemi tezgâhın üzerine çıkarmış, bacaklarını beline dolamış, dilini boğazına öyle bir sokmuştu ki öğürme refleksini tetiklemiş olmalıydı.

"Seni izlediğimizin farkındasın, değil mi?" Kit yüksek sesle sordu. Babam geri çekildi ve bize bakmak için başını çevirdi. Annem göz kırptı ama o da kızarmak için zarafet.

"Saçını falan düzeltmek için on dakika daha bekle," dedi. "Sonra kahvaltı için aşağı gel."

Kit yanımda hırladı. Babamın öfkesine sahipti. Keşke ben de olsaydım. Her zaman kurallara uydum ve bu biraz berbattı. Kit bana babasının kızı derdi ve belki de haklıydı. Ama onu kızdırmaktan gerçekten nefret ederdim.

"Bugün okulun ilk günü ve geç kalmak istemiyorum," diye açıkladı. "Birbirinizi her zaman becerebilirsiniz ama bu sadece yılda bir kez olur. Ben açım."

Babam yavaşça annemden uzaklaştı, bize doğru döndü ve kollarını kavuşturdu. Solmuş dövmeleri yüzlerce hikâye anlatıyordu ve arkadaşlarımın çoğu
onun yanında biraz gergindi. Reapers MC renkleriyle bezenmiş siyah deri kıyafeti de yardımcı olmuyordu. Şanslıyız ki bankada falan çalışan normal bir babamız yoktu.

Hayır.

Bizimki bir motosiklet kulübünün başkanı olmalıydı.

En iyi arkadaşım Quinn'e göre babam belalı bir orospu çocuğuydu ve haklıydı. Ne olursa olsun, her zaman yanımda olacağını biliyordum. İçten içe, Azraillerin ona destek olması hoşuma gidiyordu. Babamın dövmelerini ve yamalarını görmek kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu ama bunu asla itiraf etmezdim. Bunların hiçbiri onu ve annemi mutfakta neredeyse sevişirken bulmamı daha az iğrenç kılmıyordu. Yani, o tezgahta sandviç yapardım.

Şimdi onları nerede yapmam gerekiyordu?

"Bir kez olsun," dedi Kit gözlerini kısarak, "lütfen normal ebeveynler gibi davranıp yemek sırasında birbirinizi görmezden gelir misiniz?"

"Kulağa sıkıcı geliyor," diye mırıldandı babam, gözlerini kısarak. Annemle bakışlarımız kilitlendi ve yüzünü buruşturdu. Bu kısımdan nefret ederdim, babam ve Kit her şeyi kavgaya dönüştürebilirlerdi. Annem birbirlerine çok benzediklerini söyledi, ben de katıldım. O, ailemizin sorunsuz çalışmasını sağlayan yağdı.

kontrolden çıkmadan önce.

"Sıkılmaktan hoşlanmıyorum," diye ekledi. "Git bir süre banyoda kızlar ne yapıyorsa onu yap, sonra aşağı gelebilirsin. Benim evim, benim kurallar."

Kit'in kolunu tuttum ve ona karşılık vermeden önce onu uzaklaştırdım. O sadece on iki yaşındaydı, ben ise on dört ama o her zaman dik dururdu. Bazen bu iyi bir şeydi... Ama savaşlarını seçmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

"Sadece yukarı gel," diye tısladım ona.

"Mutfakta sevişmek için çok yaşlılar!"

"Sevişmiyoruz," dedi babam. "Ama sevişiyor olsaydık da bu seni ilgilendirmezdi evlat."

Parmaklarımı Kit'in koluna geçirdim ve onu yemek odasından çıkarıp merdivenlerden yukarı sürükledim. Arka planda babamın güldüğünü ve annemin küçük bir ciyaklama sesi çıkardığını duydum.

"Çok iğrençler," dedi Kit yatağıma uzanırken. Kendi odalarımız vardı ama daha büyük olduğu için burada çok zaman geçirdi. Ayrıca

gizlice kaçmak için kullanabileceğimiz bir ağaç dalı vardı... Hiç yapmadık ama Kit'in lise için büyük planları vardı.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Yine de haklı. Burası onun evi."

"En azından aptal ortaokulda sıkışıp kalmadın," dedi derin bir iç çekerek. "Gideceğine inanamıyorum! Bu hiç adil değil."

"Sadece bir yıl sonra sen de orada olacaksın," dedim. Bu gecikmeden yararlanabileceğimi düşünerek, annemin on üç yaşıma bastığımda bana hediye ettiği şelale makyaj masasının aynasında saçlarımı inceledim. Büyürken onun olmuştu. Küçük bir kızken başında oturup makyaj yapmayı ve prenses taklidi yapmayı hep sevmişimdir. "Eminim o kadar da harika olmayacaktır. Yani, birinci sınıf biraz eziktir."

"Sekizinci sınıfın canı cehenneme," dedi. "Ama zaten pek bir şey yapamayacaksın. Gerçekten babamın danslara gitmene izin vereceğini düşünüyor musun?"

Şüphelerim olsa da, "Tabii ki yapacak," dedim. Babam olabilir ... yoğun... Kit bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra Harley borularının kükremesinin aşağıya doğru geldiğini duyduğumuzda ağzını kapattı.

"Ne oluyor be?" Pencereye doğru giderek sordum. Dışarıda, Azraillerden altısı duruyordu - Salı günü saat yedi buçukta... Hiç iyi değildi. Kulüpteki adamlar pek sabahçı sayılmazdı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kit. "Bir şeyler dönüyor olmalı."

Birbirimize baktık ve onun da midesinin çukurunda benim hissettiğim aynı mide bulantısını hissedip hissetmediğini merak ettim. "Bir şeyler oluyor" bizim dünyamızda her anlama gelebilirdi. Babam genellikle kulüp işlerinin aile hayatıyla çakışmasına izin vermezdi, ama kardeşlerin üçte biri haber vermeden ortaya çıktığında her şey yolundaymış gibi davranamayacağımı yeterince görmüştüm.

"Ben aşağı iniyorum," dedi Kit, sesi asıktı. Başımı salladım. "Bizi etrafta istemeyeceklerdir."

"Siktir et."

Merdivenlerden küçük suçlular gibi sürünerek indik.

Sessiz sesler duymayı, havada sadece işler boka sardığında ortaya çıkan türden bir gerilim hissetmeyi bekliyordum. Onun yerine mutfakta gülüşen ve konuşan adamlar duydum. Yemek odasına girdiğimizde Duck amcamızı masada otururken bulduk.

Annem ona bir fincan kahve getirdiğinde masaya oturdu. Babam da Ruger'la birlikte onun yanına oturdu - kulüpte yaklaşık dört aydır çalışan çok seksi bir genç aday. Gevezelik etmeye ya da kızarmaya başlamadan önce gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Büyüdüğümde, *kesinlikle* Ruger'la evlenecektim.

Ne kadar babasının kızı olursam olayım, bu babamla paylaşacağım bir şey değildi. Ruger liseden bir yıl önce mezun olmuştu ve Quinn bana, ailesi gece dışarıdayken onu oturma odalarında kız kardeşi Nicole'u becerirken yakaladığını söylemişti. Dehşete düşmüş gibi davrandım, ama tüm kanlı ayrıntıları paylaşmasını sağladım... ve

Bir sürü vardı. Quinn onları bulduğunda kaçmamıştı. Kaçmadı. Saklandı ve her şeyi izledi, ki ona göre bu hızlı bir sevişme değildi.

Yakın bile değil.

Quinn ayrıca Ruger'in penisinin delik olduğunu ve kız kardeşinin üç gece boyunca ağladığını çünkü Ruger'in daha sonra onu hiç aramadığını söyledi. Ben

yeterince büyüdüğünde, *beni* geri arayacaktı. Bizim için büyük planlarım vardı.

"Günaydın," dedi Duck bana gülümseyerek. Ona neden Ördek dediklerini söylemedi ama ben hep yaşlı bir ayıya benzediğini düşünmüşümdür. Büyük ve kıllı, eğer bana bir şeyler vermiyor olsaydı korkutucu olurdu.

Kendimi bildim bileli beni uçağa bindirir ve gizlice şeker verirdi. "Çok güzel görünüyorsun, Em. Lisede çok başarılı olacaksın."

Babama baktı.

"Kızımızın bunun için yeterince büyüdüğüne hâlâ inanamıyorum."

Ugh. Bunu yapmalarından nefret ederdim, özellikle de Ruger'ın önünde. Herkes benim bir bebek olduğumu düşünüyordu ama artık on dört yaşındaydım. İki yıldan kısa bir süre içinde araba kullanacaktım. Yani, yasal olarak araba kullanmak. İki yıldır arazide araba kullanıyordum.

yıllar ...

"Geldiğiniz için minnettarım," dedi babam çocuklara. "Em, biraz kahvaltı yap. Bu sabah seni okula bırakacağız. Geç kalmak istemiyorum."

Ağzım bir karış açık kaldı ve Kit'in irkilerek boğulur gibi bir ses çıkardığını duydum. "Biz mi?" Yanlış duyduğumu umarak fısıldadım.

"Hepimiz," dedi babam bana gözlerine ulaşmayan geniş bir gülümseme sunarak. "Genç bir kadına dönüşüyorsun. Okulundaki o küçük pisliklere ailenin kim olduğunu hatırlatmanın kötü bir fikir olmayacağını düşündüm. Devam et ve işleri baştan yoluna koy."

Gerçekten başım döndü.

"Baba, ciddi olamazsın!" Kit patladı. "Eğer hepiniz gelirseniz, çocukların ödünü koparırsınız! Em nasıl bir randevu bulacak?
nasıl?"

Babamın gülümsemesi vahşileşti.

"Em'in ailesiyle başa çıkamayan hiçbir erkeğin onunla çıkmaya hakkı yoktur."

Yutkundum. Böyle bir şey olamazdı. Annem parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve o da annemi kucağına çekti. Her zaman böyleydiler, birbirlerinin üzerindeydiler. Yine de annem, babam aşırı korumacı davrandığında genellikle ona karşı dururdu. Babamın aksine, genç bir kız olmanın ne demek olduğuna dair bir fikri vardı.

"Anne, beni bırakacağını sanıyordum?" Ciyak ciyak konuşmayı başardım. Üzgün bir şekilde başını salladı.

"Üzgünüm bebeğim. Baban bu konuda kararlı," dedi. "Kit'i ben götürüyorum, seni de Duck amcan ve kardeşlerinle birlikte o götürecek."

"Okulundaki o küçük puştlar, sana kazık atarlarsa kiminle uğraştıklarını bilmeliler," diye ekledi babam, sesi karanlıktı. "Sana bir şey yapmak istemiyorum.
Senin için zor şeyler, ama ben de genç bir çocuktum. Aletleriyle düşünürler, bu yüzden size doğru davranmazlarsa o aletleri kaybedeceklerini anlamaları gerekir. Bir çocuğa haddini bildirmek için güç gösterisi gibisi yoktur."

Kit, "Bu saçmalık baba, bunu sen de biliyorsun," diyerek beni savunmaya geçti. Tanrıya şükür, çünkü düşünme ya da hareket etme yeteneğimi kaybetmiştim. "Ve bu cinsiyetçi! Em kendi başının çaresine bakabilir. Onu bu şekilde aşağılamaya hakkın yok."

"Her türlü hakka sahibim," diye cevap verdi ve ses tonundan her şeyin bittiğini anladım. "Ben senin babanım ve seni korumak benim görevim. Amacım seni korumak değil.
ama seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım." "Kimse bana zarar vermek istemiyor," diyebildim.

Homurdandı.

"Yine de seni becermek isteyeceklerdir."

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim ve Ruger'a ya da diğerlerine bakmaktan korkarak gözlerimi yere indirdim.

"Sana bir yetişkin gibi davranmamı mı istiyorsun?" Babam sordu. "Seksten bahsetmek bile yüzünün kızarmasına neden oluyorsa bu oldukça zor. Eğer bu konuda konuşamıyorsan, yapmaya da hazır değilsin demektir. Bu şekilde kimse sana baskı da yapmayacak. Şimdi yemek yiyeceksen biraz mısır gevreği al. Birazdan çıkacağız."

Midem bulandı. Lise hayatım daha başlamadan bitmişti ve o benden *mısır gevreği yememi* mi istiyordu?

"Sadece bir granola bar alacağım," diye mırıldandım, ona ters ters bakarak. Babam omuz silkti ve elinin annemin bacaklarının arasına kaydığını gördüm.

Ugh. Hayatım berbattı.

Genelde babamla sürmeyi severim.

Otoyolda uçarken onun arkasında oturmaktan daha iyi bir şey yok -kollar beline sıkıca sarılmış-. Kit babamın öfkesini almış olabilir, ama ben onun yol tutkusunu aldım. Altı yaşımdan beri kendi bisikletim için para biriktiriyordum ve beni de yanında götürmesi için ona her yalvardığımda gözlerindeki gururu görüyordum.

Ama bugün... Hayatımda ilk kez bundan nefret ettim.

Ben ve babam önde, altı Reaper (mezun olmadan önce muhtemelen oradaki kızların yarısıyla yatmış olan Ruger da dahil) arkamızda, kükreyerek okula yanaştık. Babam hemen ön tarafta, park yasağı olan yerde durdu ve kardeşlerin hepsi arabalarını onunkinin yanına çekerek pırıl pırıl kromdan bir sıra oluşturdular. İlk günümde hızlı ve sessiz bir giriş yapacağıma dair hayallerim suya düşmüştü.

Öğretmenlerden biri -muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında bir kadın- çimenlerin üzerinde durmuş gergin görünüyordu, ama çocuklar salınırken onlara çekilmelerini söylemedi. Hayır, sadece bize baktı, eğer onun sınıflarından birinde olduğumdan emin olmasaydım bu komik olurdu. Onu açılış evinden tanıdım. Ruger sırıttı ve kasıla kasıla ona doğru yürüdü. Parlak bir şekilde kızardı.

Kahretsin, bu okulda seks yapmadığı kimse var mıydı? Belki de evlilik planlarını yeniden düşünmeliyim.

"Tamam, bıraktığın için teşekkürler," dedim babama sert bir şekilde. "Artık gidebilirsin."

"Bana dolabını göster," dedi, belli ki her şeyi ezmeye kararlıydı. Önümüzdeki dört yıl boyunca sahip olabileceğim mutluluk şansı. Ona baktım ve elimden gelen her şeyi yaptım. Yavru köpek gözleri, küçük kız dudak ısırığı, nefesimde bir aksama. Genelde bir ya da iki damla gözyaşı bile dökebilirdim ama bu daha fazla hazırlık gerektiriyordu.

"Baba, içeri tek başıma girmeme izin verebilir misin?" Sesim titrek bir fısıltıya dönüşerek sordum. "Demek istediğini anladım."

Acımasızca başını salladı.

"Deneme bile," dedi. "Hepsini daha önce gördüm ve annene kıyasla sen bir amatörsün. İçeri geliyorum çünkü buradaki her çocuğun senin Reapers MC'ye ait olduğunu anlamasını istiyorum ve seninle uğraşırlarsa bize hesap verecekler."

Neden denediğimi bilmiyorum.

Babam doğanın bir gücüydü, hayatımı mahvetmeye kararlı bir gelgit dalgası. Kapılardan geçip koridorda yürürken bütün gözler bizi takip etti. Quinn bakışlarımı yakaladı ve kaşlarını dramatik bir şekilde kaldırdı. Omuz silktim, boyun eğdim ve birinci katta, erkeklerin soyunma odasının yanındaki 1125 numarayı aradım.

Soyunma odası, futbol takımının sabah erken saatlerde yaptığı antrenmanın ardından dağılmaya başladığı yerdi.

Mükemmel.

Hayatım mükemmeldi.

Kafamı kaldırdığımda Quinn'in erkek kardeşi Jason'ı gördüm, üçüncü sınıftaydı ve takımın savunma oyuncularından biriydi, bizi izliyordu. Ona hep aşık olmuştum. Aslında, ben
sonunda beni küçük kız kardeşinin sinir bozucu arkadaşından başka biri olarak fark etmesini umuyordum. Cidden, Ruger gibi bir adamın beni geri aramasını istiyorsam, biraz pratik yapmalıydım, değil mi?

"Reed," dedi babam çenesini Jason'a doğru sallayarak. "Geçen yıl harika bir sezon geçirdin. Takımda şu ana kadar işler nasıl gidiyor?"

Jason yutkundu, gözleri aramızda gidip geliyordu.

"Oldukça iyi," dedi. Dolabımı açtım ve umutsuzca içine girip ölmeyi diledim. Ya da en azından önümüzdeki dört yıl boyunca ortadan kaybolmayı. Ne yazık ki benim gibi memesiz bir harika bile o metal kutuya sığamazdı.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtladı babam. Eğildi ve göğsümün üst kısmını öptü.

başını salladı, sonra sesi neredeyse yankılanacak kadar yüksek sesle konuştu. "Lisenin tadını çıkar prenses. Bu çocuklardan biri sana bir şey yaparsa bana haber ver, anladın mı?"

Başımı salladım, ölüm için dua ettim. Hızlı, merhametli bir şey. Anevrizma mı? Evet, bu işe yarar.

"Sadece git," diye fısıldadım.

"Akşama görüşürüz," dedi ve arkasını dönüp koridorda yürümeye başladı, sırtındaki renkler bizi gören herkese babamın Reapers motosiklet kulübünün başkanı olduğunu acımasızca hatırlatıyordu.

Quinn yanıma geldi ve gözlerini kocaman açarak dolaplara yaslandı.

"Vay canına," dedi. "Kimse seni mezuniyet balosuna falan davet etmeyecek, bunu anlıyorsun değil mi? Ve asla ama asla biriyle yatamayacaksın."

"Biliyorum," dedim, perişan bir halde. Sevişmek istediğimden değil - henüz değil. Ama mezuniyet balosuna gitmek güzel olurdu. İçimi çektim.

"Bakire olarak öleceğim, Quinn."

Ciddiyetle başını salladı, gözleri sempati doluydu.

"Bence bu belli bir şey," dedi. "Ama bir de iyi tarafından bakın."

"Neymiş o?"

"Rahibeler artık o penguen kostümlerini giymek zorunda değil, yani en azından yeni kıyafetler almak zorunda kalmayacaksınız."

Bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakan Jason'a baktım.

Babam gelmiş geçmiş en acımasız

ebeveyndi. Ugh.

SEKIZ YIL ÖNCE
STOCKTON, KALİFORNİYA
AVCI

Natalie ağzını sildi ve bana baktı, güzel yüzü sinsi ve hesapçıydı. Yumuşayan sikimi pantolonuma geri soktum ve fermuarımı çekerek benzin istasyonunun arkasındaki tuğla duvardan öne doğru ittim. Nat ayağa kalktı, bana küçük bir gülümseme verdi ve dudağını ısırdı. Sanırım şakacı olmaya çalışıyordu.

Çaresiz göründü.

"Yani?" diye sordu. Kaşlarımı kaldırdım,

sorguluyordum. "Ne olmuş yani?"

"Um... Acaba bana bir şeyler ayarlayabilir misin?" Çok

tipik. Zengin sürtükler.

Şaşırmamam gerekirdi. Natalie'nin dünyasında, doğru bağlantılarla hızlı bir sikişten fazlası olamazdım. Bu bir sorun değildi. Sonuçta iş iştir ve Nat'in bolca parası vardı.

"Ne arıyorsun?" Sakso için indirim beklemediğini umarak sordum. İyiydi ama özel bir şey değildi. Her yerimi aramıştı,

Ben kim oluyordum da sikimi yalamak isteyen bir hatunu geri çeviriyordum? Şimdi yutkunduğu için sinir bozucu bir hal almıştı. Natalie cevap vermeden önce

soruyu sorarken telefonum titredi.

Kelsey. Kahretsin.

Natalie'den uzaklaşarak cevap verdim. "Hey, Kels."

"Jim bugün fabrikada işten çıkarıldı. Hemen eve gitmelisin çünkü o sarhoş ve ben korkuyorum."

Tüm vücudum gerildi ve görüşüm daraldı. *Siktiğimin piçi. Eğer ona dokunursa ...*

"Birazdan orada olacağım, tamam mı? Sakin ol Kelsey," dedim üvey kardeşime. "Evden çıkmaya çalış ve parka doğru yola koyul. Eğer bu işe yaramazsa, kendini banyoya kilitle. Dayan, senin için geliyorum."

"Tamam," diye fısıldadı ve Jim'in yüksek, gür sesinin arka planda kükrediğini duydum. James Calloway cehennemden gelen bir üvey babaydı, tam bir pislik olduğundan bahsetmiyorum bile. Aramayı sonlandırdım ve yüzümü boş tutarak Natalie'ye baktım. Yapmam gerekenden fazlasını asla söylememeyi zor yoldan öğrenmiştim.

"Eve dönmem gerek," dedim ona. "Beni bırakabilir misin?"

Nazlı ve masum rolü yapmaya çalışarak gülümsedi.

"Elbette," dedi, her zaman giydiği sik beni ayakkabılarının burnuyla toprakta küçük daireler çizerek. Yarım saat önce çok daha seksi görünüyorlardı. "Ama gitmeden önce..."

Kahretsin. Bunun için zamanım yoktu.

"Ver şu lanet anahtarları," dedim kısaca, sabrım tükenmişti. İtiraz etmek için ağzını açtı ve ben de gözlerimi kıstım. Bu bakışı yıllar içinde mükemmelleştirmiştim ve asla başarısız olmamıştı. Hızlı bir nefes aldı ve anahtarlarını çıkarıp bana uzattı. Boyum 1.80'di ve korkutucu bir herif olduğumu biliyordum.

Bir kızı korkutmak da beni zerre kadar rahatsız etmedi.

Binanın etrafından dolaşarak Natalie'nin küçük, sevimli Mustang'ine gittim - babamın on altıncı yaş günü hediyesi. Arabaya bindim ve motor başka bir zaman olsa hoşuma gidebilecek bir kükremeyle döndü. Natalie yolcu koltuğuna atladı, belli ki onsuz gideceğim için endişelenmişti.

Ben de isterdim ama gereğinden fazla dikkat çekmek istemedim. Son Jim'i Kelsey'den çektiğimde, bir daha olursa onu öldüreceğime söz vermiştim. Tanrım, daha on üç yaşındaydı ve bıçakla uyumayı çoktan öğrenmişti. İşlerin çirkinleşeceğine dair içimde kötü bir his vardı ve ihtiyacım olan son şey çalıntı bir araba hakkında bir polis raporuydu.

Beş dakika sonra Mustang gıcırdayarak üvey babamın çürümeye yüz tutmuş çiftlik evinin önünde durdu. Kendi çocukları çoktan ölmüştü ve ben ve Kels için aldığı devlet ödemeleri olmasa evi kaybedeceğinden şüpheleniyordum. Sosyal yardım
İşçiler, karısı Autumn'un yaklaşık altı ay önce işten ayrıldığını fark etmemişlerdi.
aylar önce. Onu kim suçlayabilir ki? Bu benim için sadece kısa vadeliydi. Ama burada kalıp hayatının geri kalanında çürümek mi? Hayatta olmaz. Ben de kaçardım.

Genelde onun bok çukurunda yaşamayı umursamazdım bile. Kendime ait bir yerim olmasını seviyordum. Kelsey'nin aşağıda benimle uyumasına izin vermeme rağmen bodrum katının tamamı bana aitti. Üst kattaki kendi odasında rahat değildi. Jim'e çok yakındı. Akıllı çocuk.

Arabadan atladım ve eve doğru gitmeye başladım.

"Bekle!" Natalie beni takip ederek seslendi.

"Öyle mi?" Yavaşlamadan sordum. Jim'in içeriden bir şeyler bağırdığını duydum ve düşünmeye çalışarak donakaldım. En iyi saldırı planı neydi? Yan kapıdan gelen yüksek bir ses konsantrasyonumu bozdu. O yaşlı adam garajda yine bisikletleri üzerinde çalışıyor olmalıydı...

"Bana bir şeyler ayarlayacağını mı söylemiştin?" Nat zayıf bir gülümsemeyle sordu. *Tanrım,*

O hâlâ burada mı? Elimi cebime attım, bir poşet çıkardım ve ona fırlattım. Sertçe.

"İşte," dedim. "Şimdi lanet arabana bin ve git."

Ağzı bir akvaryum balığı gibi açılıp kapanıyordu ve neden sikime sarılmasına izin verdiğimi ciddi ciddi merak ediyordum. Sonra Kelsey'nin sesi tekrar havayı yırttı ve gözlerim kıpkırmızı oldu. Plan yapmak korkaklar içindi, o pisliğin acı çekmesi gerekiyordu. Natalie'nin gördüğü ya da duyduğu her şeyi unutacak kadar bedavadan mutlu olduğunu umarak arka kapıya doğru yola çıktım.

Lanet olsun.

Kilitliydi.

Kendimi yukarı kaldırıp uzun çitin üzerinden aştım ve bu sırada Natalie'ye bir göz attım. Bana hiç dikkat etmiyordu. Hayır, kaltak kuru otların arasında çantasını aramakla meşguldü. Kelsey yine çığlık attı. Evin etrafından dolandım, dar bir kapıdan aşağı kaydım.

bodruma açılan pencere.

Jim kapıları hep kilitli tutardı ve bana anahtar verilmezdi. Bunun bir önemi yoktu, henüz açamayacağım bir kilit bulamamıştım.

zamanım vardı. Merdivenlerden yukarı, Kelsey'nin odasına doğru koştum ve kapının eşiğinde donup kaldım.

Yatağa geri çekildi, gömleği neredeyse beline kadar yırtılmıştı ve ona almak zorunda kaldığım küçük ten rengi sütyeni ortaya çıkarmıştı. Hayatımın en garip alışveriş gezisiydi. Yanağında parlak kırmızı bir el izi vardı ve alt dudağından kan sızıyordu.

Jim terli ve içki kokan bakışlarıyla ona doğru yaklaşıyor, derin nefesler alırken omuzları kabarıyordu. Pantolonu zaten boldu, sarkık, dar kalçalarından sarkıyordu ve sıska aleti sarhoş bir kobra gibi sallanıyordu.

"Onu rahat bırak," dedim içimde durmadan kaynayan nefretin açığa çıkmasına izin vererek. Jim bana doğru döndü ve homurdandı, kırmızı, şişmiş burnu yüzünün ortasında çürük bir domatesti.

"Yoksa ne olur?"

"Öleceksin," dedi arkamdan alçak bir ses. Sonra bir silahın kurulduğuna dair net bir ses duydum.

Yan komşumuz yavaşça odaya girdiğinde hepimiz donup kaldık. Tabancasını gelişigüzel tutuyordu, bir silahtan çok bir televizyon kumandası gibiydi. Yaşlı bir adam
-Muhtemelen ellili yaşlarının ortalarındaydı ve anlayabildiğim kadarıyla zamanının çoğunu garajında tamir edip sattığı motosikletlerle uğraşarak geçiriyordu.

Aslında, son projesine göz atıyor, zihnimde onu satın almaya gücümün yetip yetmeyeceğini hesaplıyordum.

Burke.

Bu onun adıydı. İlk mi son mu olduğu hakkında bir fikrim yok. Uzun, kırlaşmış sakalı ve kollarındaki soluk dövmeleriyle de belalı biriydi. Üzerindeki yamalardan Devil's Jacks adlı bir motosiklet kulübünün üyesi olduğunu biliyordum.
Her zaman giydiği deri yeleği. İlk defa bu kadar yakından bakma fırsatı bulmuştum. Bir omzunda "Orijinal" kelimesinin üzerinde "Burke" yazan kırmızı beyaz bir yama vardı. Diğer omzunda ise üzerinde "%1" yazan bir elmas vardı. Altında ise isim ve tarihlerin sıralandığı uzun bir sıra halinde daha küçük yamalar vardı.

Bronzlaşmış eli silahı tutarken hiç tereddüt etmedi, gözleri benimkiler kadar soğuk ve ölüydü.

Sesimi sabit tutarak, "Kelsey, kaldır kıçını buradan," diye emrettim. Burke'ü gerçekten tanımıyordum ve ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.
... Ama Kels'i sağ salim çıkarırsam, gerçekten umurumda

olmazdı. "Çocuk ne diyorsa onu yap."

Kelsey başını salladı, gözlerini kocaman açarak yataktan kaydı ve dışarı çıkmak için duvar boyunca ilerledi.

"Odama git ve bekle," dedim ona. "Kapıyı kilitle ve benden başka kimseye açma."

O gözden kaybolurken zaman ağırlaştı.

"Peki ne yapacaksın, beni vuracak mısın?" Jim geveledi, sesi kavgacıydı. En iyi zamanlarında bile pek zeki bir adam değildi, ama sarhoş olduğunda işler iyice çığırından çıkıyordu.

"Duruma göre değişir,"

dedi Burke. "Neye bağlı?"

Çenesini bana doğru sallayarak, "Çocuk burada," diye cevap verdi. "Bu pisliği vurmak ister misin, evlat?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Yüzü soğuk ve ciddiydi-Burke şaka yapmıyordu. Kahretsin.

Bu gerçekti.

"İyi düşünün," dedi Burke. "Tetiği çekersen, geri dönemezsin. Ama kız kardeşine tecavüz etmesi konusunda da endişelenmene gerek kalmayacak. Cesedi ortadan kaldırabiliriz."

Jim'in gözleri dehşetten çılgına dönmüş bir halde aramızda gidip geliyordu.

"Onu dinleme," diye fısıldadı. "Hapse gireceksin. Ölüm cezasına

çarptırılırsın.

Cinayetten bahsediyor."

"Pek olası değil," dedi Burke ona. "Seni hiç umursamadım Calloway. Aslında, dünyada bir kişinin bile senin yaşaman ya da ölmeni umursadığını sanmıyorum. Karın gitti, çocukların senden nefret ediyor ve mutfak tezgâhındaki kâğıtlara göre işsizsin. Sanki hiç var olmamışsın gibi olacak. Daha iyi bir adamın başına gelemezdi."

Jim çaresizlik içinde, "Sosyal hizmet görevlileri," dedi. "Sosyal hizmet görevlileri gelip çocukları kontrol etmeli. Fark edeceklerdir."

Kendimi tutamadım, gülmeye başladım. Sosyal hizmet uzmanımı bir yılı aşkın süredir görmemiştim. Jim'in her ay içtiği devlet çekleri olmasa dosyamı kaybettiklerini düşünecektim. Üvey babamın yüzü öfkeyle kızardı ve beyninin kapandığı ve silahı unuttuğu anı tam olarak gördüm.

"Seni öldüreceğim, seni küçük pislik," diye hırladı. "Kendini çok özel sanıyorsun ama sen bir pisliksin. Senin o küçük sürtüğün de çöp. İki çöp yığını evimi kokutuyor."

Burke, "Muhtemelen yakında karar vermelisin, evlat," diye mırıldandı. "Onu dışarı çıkarmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Onu öldürmek mi istiyordum? Kelsey'nin ağladığını ve satışlarımdan pay vermeyi reddettiğimde kaburgalarımı kırdığı zamanı düşündüm.

Siktiğimin A'sı.

Onu *kesinlikle* dışarı çıkarmak istedim.

"Silahı bana ver," dedim, kelimelerin tadı tatlıydı.

Jim bize doğru hamle yaptı ve bir silah sesinin ani, çatırtılı yankısı odada çınladı. Üvey babam çığlık attı ve omzunu tutarak yere düştü. Parmaklarının arasından parlak kırmızı kan sızıyordu.

Burke gözünü bile kırpmadı.

Silahını sabit tuttu, hâlâ Jim'e doğrultmuştu ve pantolonundan ikinci bir tabanca çıkarmak için arkasına uzandı. Sonra onu bana uzattı.

Elime tam oturdu.

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun?" diye sordu.

Emniyeti kapattım ve cevap olarak horozu kaldırdım.

"Bitir işini evlat," dedi Burke, ilk kez gülümseyerek. Neredeyse gururlu bir baba gibi. "Zaten derine batmış durumdasın, bari bunu iyi değerlendir."

Namluyu Jim'in göğsüne doğrulttum ve ateş ettim.

Geriye dönüp baktığımızda, mahalle o gün tam da ihtiyacımız olan şeydi -İçindeki hiç kimse birbirini umursamıyordu, çünkü kendilerini umursamıyorlardı. Hepimiz zaten yavaş yavaş ölüyorduk. Burke ve ben o öğleden sonra üvey babam için süreci hızlandırdığımızda, komşular fark etmedi bile.

Kimse atışlardan şikayet etmedi.

Histerik bir şekilde ağlayan Kelsey'i Burke'ün evine götürdüğümde kimse polisi aramaya zahmet etmedi.

Bir kargo kamyoneti ara sokaktan geçip Jim'in evinin arkasında durduğunda dışarı bakmadılar. On dakika sonra, siyah plastik çöp torbalarına sarılmış insan şeklinde bir paket taşıyarak tekrar ayrıldı.

Jim'in varlığı sona erdi. Ben ve Kelsey de öyle.

Ertesi hafta, Burke'ün kuzeni ve onun yaşlı karısı sayesinde yeni doğum belgeleriyle başka bir kasabada yaşıyorduk. O motosiklet için de bana çok iyi bir anlaşma yaptı. Ödemeyi bir tomar nakit parayla yaptım.

Jim'in cüzdanı. Bir yıl sonra, on sekizinci yaş günümü Devil's Jacks MC'de resmi bir aday olarak kutladım.

Burke, kan bağıyla oğlu olsaydım daha fazla gurur duyamazdı. Bir bakıma, sanırım öyleydim.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

BEŞ AY ÖNCE
COEUR D'ALENE, IDAHO
HUNTER

"Şubat ayında kim pedikür yaptırır ki?" Skid sordu. "Ayakları donmaz mı?"

"Hiç kadın tanımıyorsun, değil mi?" Bir Mountain Dew açarak sordum. Portland'dan buraya gelmek için bütün gece araba kullanmıştık. Asıl istediğim uyumaktı ama Burke'ün emirleri açıktı. Reese "Piknik" Hayes'in kızını araştırın ve bir eylem planı belirleyin. Bütün bu
Kulüplerimiz arasında yaşanan drama karşısında Burke, şimdi bir hamle yapmak, hatta belki de Devil's Jacks'in geleceğini yeniden yazmak için mükemmel bir zaman olduğu konusunda ısrar etti.

Azrailler'e karşı kullanılacak kozlar çok önemli olacaktır; hatta belki de kulübümüzün başarılı bir şekilde ele geçirilmesi ile sığ bir mezara gömülmemiz arasındaki farkı bile yaratabilir.
başarısız olduk. Görünüşe göre bu küçük kaltağın bize avantaj sağlaması gerekiyordu. Yaşlı piçin ne planladığından tam olarak emin değildim ama ben üzerime düşeni yapacaktım. Her zaman yaptığım gibi.

Kamyonetin konsoluna yapıştırılmış resmine baktım, sonra tekrar vitrine baktım. Güzel kızdı. Facebook sayfasına göre bu sabah burada bir arkadaşıyla buluşacaktı. Arabayı çeker çekmez onu fark etmiştim. Şimdi bekliyorduk. Onu incelemek, belki biraz izini sürmek istiyordum. Hamlemi yapmadan önce kim olduğuna dair bir fikir edinmek istiyordum. Bir kadınla oynamanın o kadar çok farklı yolu vardı ki, varsayımlarda bulunmanın hiçbir zaman işe yaramadığını fark ettim.

"Kız kardeşini tanıyorum," dedi Skid birdenbire. Ona
boş bir bakış attım.

"Tanıdığım bir kadın olup olmadığını sormuştun. O sayılır mı? Çünkü ayak parmakları çok tatlı ama karda parmak arası terlikle dolaştığını görmedim."

"Neden kız kardeşimin ayak parmaklarına bakıyorsun, saksocu?"

"Ayak parmaklarından çok daha fazlasına bakıyorum."

"Bana kendini öldürtme, kardeşim."

Adam homurdandı ve omuz silkti. "Deneyebilirsin."

Onu görmezden gelmeye karar vererek güneş gözlüklerimi düzelttim. Kamyonun camları karartılmıştı ama ben yine de birkaç temel önlem almıştım.

görünüş. Son işim için uzattığım sakalıma uyan hipster beresi. Mürekkebimi örten uzun kollu gömlek. Beni görse bile, farklı bir adama dönüşmek için tek ihtiyacım olan hızlı bir tıraş ve değişimdi.

Dükkânın kapısı açıldı ve iki kız dışarı çıkınca doğruldum. İşte oradaydı.

Emmy Lou Hayes.

"İşte bizim kız," dedim çenemi sallayarak. Telefonunu inceliyordu ve kesinlikle parmak arası terlik giymişti. Parlak pembe köpükler ayak parmaklarının arasından geçerek onları birbirinden ayırıyordu.

yürüyebiliyordu bile. Lanet olası çılgınlık. En azından kaldırım çoğunlukla kardan temizlenmişti. Kahverengi saçları, kızların her zaman sahip olduğu dağınık topuzlardan biriyle başının tepesinde duruyordu ve dar bir kot pantolon ve siyah deri bir ceket giymişti.

Kahretsin, Em çok tatlıydı. Kız kardeşinden çok daha tatlı.

Cebinden bir şey düştü ve onu almak için eğilerek arkasını döndü.

"Güzel kıç," dedi Skid. "Çok tatlı. Onu becermek zorunda kalırsan, kulüp için yaptığın son kaltağın aksine en azından gözlerini açık tutabilirsin."

Homurdandım ama iyi bir noktaya parmak bastı. Lanet olası Em, Jack'lere yardım etmesi için onu manipüle etmenin olası yolları listemde birkaç basamak atlamıştı. Tekrar telefonuna baktı ve arkadaşına dalgınca el salladı.

Sonra kaldırıma doğru yürüdü ve neredeyse kıçının üstüne düşüyordu.

Telefonu bir TV dizisinden fırlamış gibi yere ve bir arabanın altına uçtu. Em önce bir tarafa sonra diğer tarafa sendeledi, bir şekilde

Ayakta kalmayı başardı, kolları sallanıyordu. Skid kahkahayı bastırdı ama ben sadece büyülenmiş bir şekilde Em'in sonunda kendini yakalayışını izledim. İşte o zaman Em kafasını kaldırıp otoparkın öbür ucuna, yüzüme baktı. Yüz ifadesi şaşkın ama muhteşemdi. Parlak bir gülümsemeyle bana aptalca bir el salladı.

Sikim sertleşti ve bir adrenalin patlaması karnıma bir yumruk gibi indi. Aletimi Emmy Hayes'in içine sokmak aniden çok yüksek bir öncelik haline gelmişti. Kamyonetin kapısını açmamak için kendimi zor tuttum.
kızı omzuma atıp uzun ve sert bir sikiş için eve götürebilirdim. Onun yerine arkama yaslanıp izledim.

Kulübün bana Hunter demesinin bir sebebi var.

Bir bacağını hafifçe kaldırdı, ayak parmaklarını işaret etti ve telefonunu aramak için arkasını dönmeden önce bana doğru muzaffer bir başparmak işareti yaptı.

Skid, "Tanrım, bu hatunda bir terslik var," diye mırıldandı ama onu duymazdan geldim. Onun yerine telefonumu kaptım ve Burke'ü aradım, kararımı vermiştim.

"Burke, şu anda ona bakıyorum." "Benim

için bir planın mı var?"

"Oraya varıyoruz," dedim ona. "Ama ne yöne gidersek gidelim, Emmy Hayes benim hedefim olarak kalacak. Benden başka kimse ona bulaşamaz."

"Bok yok mu?"

"Yok artık."

"Kulüp için çalış oğlum, umurumda bile değil. Ama kaltağı ne kadar istersen iste, sadakatinin nerede yattığını unutma. Önce Jacks. Sonsuza kadar."

"Önce Jacks," diye kabul ettim, telefonunu kardan çıkarırken onu izledim. Bu eğlenceli olacaktı.

MEVCUT GÜN
COEUR D'ALENE, IDAHO EM

"Eğer bu gece Painter'a bir hamle yapmazsan, şahsen bir uçak kiralar, oraya uçar ve kıçına tekmeyi basarım."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandım telefonda kız kardeşime. "Ama senin oy hakkın yok. Bu yaz eve gelmediğin için sana hâlâ kızgınım."

"Pekâlâ," diye söylendi. "Dur bakayım, San Francisco'da staj ya da babamın bana hırladığı bir yaz daha... Çok cazip. Eğer birazcık beynin olsaydı, kıçın burada benimle olurdu."

Gözlerimi devirdim.

"O kadar kolay değil, Kit."

"Evet," diye cevap verdi, sesi keskindi. "Bu kadar kolay. Sana konuşmayı anlatayım. 'Baba, bir hayat istediğime karar verdim. Bunu kabullen.' Sonra arabana bin ve güneye git."

İçimi çektim.

"*Benim* için o kadar kolay değil," dedim, orakçıların kulüp binasına bakarak. Büyük, izole edilmiş eski Ulusal Muhafız Cephaneliği tamamen aydınlanmıştı, yaz alacakaranlığında bir fener gibiydi. Etrafını saran ağaçlar tanıdık geliyordu, eski dostlar gibiydiler. Çocukken onların içinde saklambaç oynamıştım, periler... oh, ve motosiklet kulüpleri. MC'de çok oynamıştık.

Buna çok üzüldüm-şimdi çocuklar gerçekten Reaper'ları oynayacaklar ve ben hala bir randevu ayarlayamadım.

"Babamın gözlerindeki o hayal kırıklığına uğramış bakışı sevmiyorum," dedim, sesimde bir sızlanma olduğunun tamamen farkındaydım. "Bilirsin, nasıl soğuk ve buz gibi olurlar
duvarları yumruklamaya başlamadan önce?"

"Tanrım, sanki hâlâ lisedeymişsin gibi," diye cevap verdi Kit. "Ne olmuş yani
sinirlenir mi? Yaptığı şey bu. Sinirlenir, bağırır ve her şey biter. Tanrı aşkına, sen de bağır."

"Senin için söylemesi kolay," diye cevap verdim. "Sen bebeksin. Her şeyden paçayı kurtarabilirsin. Benden bir sürü beklentisi var."

"Yeter," diye tersledi. "Bütün gece kendine acımanı dinleyecek değilim. Ben en küçüğüm ama *sen* lanet olası bir bebeksin. Ya sıçarsın ya da tencereyi bırakırsın."

"Bu biraz kaba oldu," dedim kaşlarımı çatarak.

"Hayır, gerçek bu. Yirmi iki yaşındasınız ve hala babanızın sizi dışarıda oynatmamasından yakınıyorsunuz. Geri kalanında onun küçük kız bebeği olmak istiyorsun.

hayatının? Güzel. Bu senin seçimin. Ama bunu yaparsan, ondan şikâyet edemezsin. Kendine gel artık."

Sonra telefonu yüzüme kapattı.

Arabada oturdum, sersemlemiştim. Kit telefonu hiç yüzüme kapatmadı. Konuştuk, kavga ettik, güldük... ama her zaman arkamı kolladı.

Kahretsin.

Pencereden gelen gürültülü bir ses neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. Kafamı kaldırdığımda arkadaşım Marie'nin dışarıda durduğunu gördüm, kollarını kavuşturmuş, yüzü beklenti içindeydi. Vakit yaklaşmış olmalıydı. Arabadan çıktım ve beni kucakladı.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu, gözleri parlayarak. "Çünkü heyecanlı *görünmüyorsun*.
Biri son M&M'ini çalmış gibi görünüyorsun. Hani şu kırmızı olanlardan? Onları hep sona saklarım. Tadı en güzel onlar."

Ona baktım.

"Tuhafsın, bunun farkındasın, değil mi?"

Güldü ve omuz silkti.

"Benim için sorun yok. Soruya cevap vermedin."

"Sanırım heyecanlıyım," dedim, her ne kadar Kit'le yaptığım küçük sohbet her şeyi gölgelemiş olsa da. "Yani, Ressam'ın yamasını alacak olması harika bir şey..."

Marie gözlerini bana dikti ve sırıttı.

"Bana bunu söyleme," dedi. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun. *Biliyorum* Ona karşı bir şeyler hissediyorsun, çünkü ne zaman sarhoş olsan bana her şeyi anlatıyorsun."

Omuz silktim, bir gülümseme beni hazırlıksız
yakaladı. "Tamam, ona karşı bir şeyler
hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Ve kesinlikle sana karşı bir şeyler hissediyor," diye cevap verdi Marie. "Seni her gördüğünde köpek yavrusu gibi oluyor."

Homurdandım, gülümsemem soldu.

Bir mucize eseri, geçen ay Painter'ı köşeye sıkıştırdığım ve ona kırmızı kanlı bir erkeğin reddedemeyeceği bir teklifte bulunduğum hikayeyi anlatmamıştım... Hiç düşünmeden reddettiği bir teklif. Aslında, geçen yıl boyunca onu birkaç kez baştan çıkarmaya çalışmıştım. Bir yıl boyunca onu izledim, onu arzuladım ve neler olabileceğini düşündüm.
Aramızdaki gibi.

Neden benimle yatmadığını anlamıyordum. Aramızdaki çekimin karşılıklı olduğunu biliyordum. Bunu herkes gördü. Gözleri kulüp binasında beni takip ediyordu ve dışarı çıktığımda bana asılan herkesi tehdit ediyordu. Babam herhangi bir erkekle birlikte olmam fikrine pek sıcak bakmıyordu ama bir gün beni bir Azrail'le birlikte görmek istediğini söylemişti.

"Sanırım öğreneceğiz, değil mi?" Çantamı kaparak sordum. "Kuruluma yardım etmek için gelemediğim için üzgünüm. Geç saatte bir randevum vardı ve onu gerçekten içeri almak istiyordum. Zaten bir kez iptal etmiştim, o yüzden tırnaklarının dolgusu çok gecikmişti."

"Endişelenme," dedi Marie, kolunu benimkinin içinden geçirerek. Avluya açılan kapıya doğru ilerlemeye başladık ve benim endişelerime rağmen onun neşesi bulaşıcıydı. Bu gece mutlu bir geceydi - bir yıldan uzun bir süre araştırma yaptıktan sonra, Painter kulübün en yeni tam üyesi olacaktı.

Aslında, muhtemelen zaten öyleydi.

Buraya yeni gelmiştim ama hayatım boyunca bunun olduğunu görmüştüm. Önce adamlar onu yapması gereken boktan bir işle ilgili bir hikayeyle sürüklerler ya da önemli bir şeyi berbat ettiğini söylerlerdi. Adamın ödünü koparırlardı, sonra da kalp krizinden ölmek üzereyken yeni yamalarla sürpriz yaparlardı.

Bu yamalar onu şimdi ve sonsuza dek bir Azrail olarak işaretliyordu.

Peki ya biz hanımlar? Partiyi düzenlemek bizim işimizdi ve bunu kaçırdığım için üzgündüm... İş olabilirdi ama kahkaha, içki ve şaka da vardı. Bana annemi düşündürdü - beş yıl önce onu toprağa vermiştik ve onu hiç bu geceki kadar özlememiştim. En eski anılarımdan biri, o bir kulüp partisi için hazırlık yaparken arka bahçemizdeki masaların altında oynamamızdı. Bu Painter için bir kutlamaydı ama aynı zamanda ailemin de bir araya geldiği bir toplantıydı. Tam olarak tipik değillerdi... Yine de onlar benimdi ve onları seviyordum.

Bu gece o aile daha da büyüyordu.

"Keşke annem de burada olsaydı," dedim. Marie bana gülümsedi, bir kolunu omuzlarıma doladı ve bana sıkıca sarıldı. Sonra beni kulüp binasına göz kulak olması için geride bırakılan talihsiz aday Banks'in yanından sürükleyerek geçirdi ve avluya doğru yürüdük.

Çocuklar geç kaldı.

Yaklaşık kırk beş dakika olmuştu; iki bira içmeme ve arkadaşım Liam'la mesajlaşmama yetecek kadar bir süre. Onunla internet dışında hiç tanışmamıştım... Ama tam bir seri katil olmadığını biliyordum çünkü arkadaşım Cookie'nin Portland'daki kafesinin müdavimlerindendi. Onun Facebook sayfasına sürekli mesaj atardı.

Birkaç ay önce ilk kez bu şekilde konuşmaya başlamıştık. O benim gönderilerimden birine yorum yapıyordu, ben de onun gönderilerinden birine yorum yapıyordum, sonra bir gün bana özel mesaj attı ve her şey oradan başladı. Artık sürekli mesajlaşıyorduk. Komik ve ilginç biriydi ve beni gerçekten dinliyordu. Şimdi düşündüm de, Ressam'ın tam tersiydi. Kulüp hayatına bağlı olmayan bir arkadaşa sahip olmak güzeldi-Liam hoş, normal ve güvenliydi.

BEN: Ressam henüz gelmedi. Parmaklar benim için çapraz!!!

Bu dangalakla neden uğraştığını anlamıyorum. Gerçek bir erkek doğru kadınla karşılaştığında oturup beklemez. Onu elde etmek için bir plan yapar.

BEN: Küçük Neandertal, ne dersin? Birileri bu gece huysuz.

Gördüğüm gibi söyle. Yüz dolarına bahse girerim seni eker. Muhteşem olmadığın için değil Em, korkağın teki olduğu için. Burada neler olduğunu görmüyor musun? Babanı mutlu etmek istiyor, seni değil.

Kimin tarafındasın?

Senin

Kaşlarımı çatarak telefona baktım. Buna ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum.

Liam Painter'dan hoşlanmıyordu ve bu konuda biraz pislik olabiliyordu. Hatta bir keresinde babamın beni altı keçi ve birkaç yedek Harley parçası karşılığında satmasıyla ilgili bir şaka yapmıştı. Eve biraz fazla yakındı ...

Yine de bu, Painter hakkında haklı olduğu anlamına gelmiyordu.

Her şeyi bilmiyorsun.

Hiç öyle davranmadım. Ama seni bir yıl boyunca görmezden gelen bir adamdan daha iyisini hak ettiğini biliyorum.

Beni görmezden gelmiyor. Karışık bir durum. Hepimiz dışarı çıktığımızda onu görmelisin. Her zaman bana göz kulak oluyor.

Hayır, o seni koruyor. Arada bir fark var.

Kaşlarımı çattım. Durum karışıktı. Painter maden arıyordu, bu da tam olarak boş olmadığı anlamına geliyordu. Ama Liam bunu bilmiyordu. Ona söylememiştim.

Babamın motorcu olduğunu bilmesine rağmen nedense kulüp hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sanırım hayatımda beni başkanın kızı olarak görmeyen bir kişinin olması hoşuma gidiyordu. Bazı açılardan Liam yanında gerçekten kendim olabildiğim tek kişiydi. Ama bu gece.

Bu gece beni kızdırıyordu. Bu

kadar yeter.

Gitmem gerek**.**

Telefonumun sesini kapattım, sonra da cebime soktum. Sonra bir bira daha alıp Marie ve diğer kızlara doğru yürüdüm, onlar da yaşlı adamı Horse hakkında anlattığı bir hikâyeye gülüyorlardı. Güzel bir müzik çalıyordu ve alkol beni içten dışa doğru ısıtırken Liam'a rağmen iyimser hissettim. O ne biliyordu ki zaten?

Geceyi Ressam'ın yatağında bitirmeye niyetliydim.

Ya da bisikletinde.

Belki bir ağacın altında?

Umurumda bile değildi. Sonunda V kartımı yumrukladığı ve oynadığım için güzel bir "teşekkür" ile birlikte ödülümü aldığım sürece değil. Ve evet, hala V kartımı yumruklamamın çok saçma olduğunu biliyorum. Ama babam erkek arkadaşlarıma karşı pek dostça davranmazdı. En sevdiği şeylerden biri onlara silahlarını göstermek ve farklı mermilerin insan vücuduna verebileceği zararlar hakkında konuşmaktı.

Bir de şu av kazası vardı. Oops.

Bazı nedenlerden dolayı, Coeur d'Alene'deki erkekler

İşte o. Flört etmeye en yakın olduğum an Liam'la sohbet etmekti. Yaklaşık 400 mil uzakta yaşadığı düşünüldüğünde oldukça acınası bir durumdu.

Bu gece, kendime söyledim. *Bu gece her şey değişecek.*

Adamlar yarım saat sonra hâlâ dönmemişlerdi ama ben öylece durup Painter'ı beklemedim. Arkadaşlarımla takılmak çok iyiydi. Çoğu yaşlı kadınlardı, yani bir şekilde

kulüpteki çocuklar. Yine de bazıları benim gibiydi... başıboş. Maggs, bir tanesi. Erkeği hapisteydi, bu yüzden tek başınaydı.

Cephanelikte hiç çocuk yoktu çünkü muhtemelen işler hızla çığırından çıkacaktı. Şimdiden birkaç kadının cephaneliğin diğer tarafında toplandığını görebiliyordum.

Avluda vahşi zamanların başlamasını bekliyorlar. Takılan tipler, kulüp sürtükleri, tatlı fahişeler. Bazıları kulübün striptiz barı The Line'ın striptizcileriydi (ve evet, oraya böyle diyorlardı, bu yüzden beni suçlamayın!) ve diğerleri

yuva kurmak istemeyen kızlardı. Yine de hepsinin ortak bir yönü vardı; tek kullanımlıktılar. Arka planda onlarla birlikte büyüdüm ve son birkaç yıldır uyandığımda mutfağımızda birden fazlasını kahvaltı hazırlarken buluyordum.

Babam bugünlerde kendisi de bir sürtük gibiydi.

Onların grubu genellikle bizimkilerle karışmazdı ve biz de bundan hoşlanırdık. Babamın annemi asla aldatmadığını biliyordum ve bazı erkeklerin -örneğin Marie'nin adamı Horse'un- bunu pantolonlarının içinde tutabildiklerini biliyordum. Ama diğerleri yatıp kalkıyordu. Hepimiz gördük. Bir kadının buna neden katlandığını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım ama başkalarının ilişkilerinin beni ilgilendirmediğini düşündüm.

Şimdi dışarıda motorların gürültüsünü duyduk ve kardeşler içeri girmeye başladı. İlk gelen babamdı ve babam gelene kadar etrafına bakındığını gördüm. Gözleri beni buldu. Sert yüzü bir gülümsemeye dönüştü, ondan bana miras kalan buz mavisi gözleri gururla parladı. Diğer çocuklar da onu takip etti ve Painter deli gibi sırıtarak içeri girdiğinde yuhalama ve ıslık sesleri yükseldi.

Tanrım, çok tatlıydı. Kısa, dikenli sarı saçlar, keskin elmacık kemikleri... Vücudu zayıf ama güçlüydü ve 1.80 boyuyla benden beş santim daha uzundu. Gömleğini çıkarıp çıplak göğsünün üzerine giymesi de canını acıtmadı.

Yum.

Beni eve bıraktığında kollarımı göğsüne birden fazla kez sımsıkı dolamıştım, ancak bu hiçbir zaman o kadar ileri gitmemişti. *Bunun babama duyduğum saygının* bir gereği olduğunu kendime hatırlattım. O kulübün başkanıydı ve Painter ciddi değilse benimle uğraşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, umutların kimseyle ciddi olacak zamanı yoktu.

En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Adaylar ayak işlerini yapmakla, bisikletleri korumakla ve üyelerin aklına gelebilecek diğer kötü ya da aşağılayıcı işlerle çok meşguldü. Artık her şey değişmişti. Bu parti Ressam içindi - biraz eğlenceyi hak etmişti ve çocuklar da bunu almasını sağlayacaktı. Benim kendi özel tebriklerim vardı.
Onu yalnız yakalamak birkaç saat sürebilir. Yine de yapardım. Kararlıydım.

Bu gece bizim gecemizdi.

"Nasıl gidiyor, Emmy Lou?" diye sordu Duck, yanıma gelip beni kucaklamak için çekti. Burnumu kırıştırdım. Bu eski lakaptan nefret ederdim ama bir kere takıldıktan sonra ondan kurtulmak çok zordu.

"Güzel," dedim. "Biran var mı? Sana bir tane getirmemi ister misin?"

"Elbette tatlım," diye mırıldandı, avlunun öbür ucuna bakarak. Gözlerini gördüm
kızlardan birini yakaladı. "Kim o? Babanla birlikte mi yoksa sadece parti için mi burada?"

Babama sarılmış olan sarışına doğru başıyla işaret etti. Gözlerim açıldı. Vay anasını, o kaltakla aynı liseye gitmiştik. Hatta ben son sınıftayken o daha birinci sınıftaydı. İğrençti. Omuz silktim, durumla ilgili bir kaçınılmazlık hissettim.

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandım. "Fahişelerini takip etmeyi bıraktım."

Ses tonum amaçladığımdan daha çirkin çıktı ve Duck bana sert bir bakış attı.

"Sesin biraz sert çıkıyor, Emmy Lou," dedi Duck. "Eğlenecek havada değilsin, belki de eve gitmelisin. Bu bir aile partisi değil ve Piknik istediği kişiyle yatmakta özgür. Yargılamak senin işin değil."

Haklı olduğunu bilerek iç çektim. Babam kesinlikle özgürdü -bildiğim kadarıyla annem öldüğünden beri düzenli bir ilişkisi bile olmamıştı. Onun sosyal hayatından ben sorumlu değildim ve eğer seks konusunda tutucu olacaksam, yanlış yerdeydim. Başımı çevirdiğimde uzun bacaklı, kısa şortlu ve kısa üstlü iki sarışının Painter'ın etrafını sardığını gördüm.
sırayla onu tebrik öpücükleri veriyorlar.

Olamaz.

Onu o karılarla yalnız bırakmayacaktım. Bu gece ya benim olacaktı ya da onunla işim bitecekti. Eğer kalırsam, kendimi Painter's'da bulabilirdim.

Yatakta. Yatmayabilirim. Ama ya gidersem? Onlardan biri kesinlikle orada uyuyor olacaktı. "Ne yapacağı ona kalmış," diye mırıldandım. Duck'ın yanından ayrılıp birkaç bardak aldım ve her birimiz için birer tane doldurdum. Ona geri getirdim ve sonra ayağa kalkıp kalabalığı izledi.

Baktığım her yerde çiftler vardı.

Marie ve Horse, Bam Bam ve Dancer... Ruger ve haftanın rastgele fahişesi.

"Vay anasını," diye patladım, neredeyse biramı kusacaktım. "Ne?" Duck sordu.

"Şuradaki Ruger'ın yanındaki kozmetoloji okulundan öğretmenim," diye mırıldandım. "Tam bir amcık. Sırf babam onu becerdikten sonra geri aramadı diye beni üç kez üst üste sınıfta bıraktı."

Duck bir kahkaha attı.

"İyi ki hepiniz mezun oldunuz, çünkü Ruger da onu geri çağırmayacak."

Ve böylece, iyi ruh halim geri geldi. *Bastır Ruger!*

"Painter'ı tebrik edeceğim," dedim.

"Al bakalım," dedi Duck. "Ama unutma, bu onun gevşeme zamanı."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Belki kutlamasına yardım edebilirim."

Duck'ın ifadesi bulanıklaştı.

"Emmy Lou, bu gece o gece değil."

"Asla o gece olmaz," dedim omuz silkerek. Sonra biramı yudumladım. "Merak etme, Duck. Bana her zaman iyi baktın, ama ben her şeyi hallettim. Ben bir yetişkinim."

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Duck. "Sanırım sana baktığımda seni hâlâ atkuyruklu ve oyuncak bebekli görüyorum."

Gözlerimi devirdim. Sonra bardağımı çöpe attım ve en yeni Azrail'e doğru yöneldim.

Painter şenlik ateşinin yanında duruyordu, iki kız hâlâ ona asılıyordu. Onları tamamen görmezden geldim, çünkü onlar sadece kulüp fahişeleriydi ve ben de

Başkan'ın kızı. Benimle kıyaslanamazlardı ve bunu hepimiz biliyorduk. Ressam bana yavaşça gülümsedi ve gözlerindeki camsı ifadeden çoktan kafayı bulma yolunda ilerlediğini anladım.

"Selam Em," dedi ve uzanıp beni kucaklamak için kollarına çekti. Çok güzel kokuyordu. Biraz odunsu ve dumanlı, alttan alta da dükkândan gelen motor yağı kokusu. Kolları sert ve kaslıydı, vücudu da sertti.

Cehennem ateşi.

Ressamın *aleti* sertleşmişti. Önce hayal gördüğümü sandım. Sonra beni daha yakına çekti ve tekrar hissettim, daha büyüktü. Evet, biliyorum. V kartı. Küçük Bayan Masum. Ama bu işi hiç yapmamış olmam cahil olduğum anlamına gelmiyordu. Bir erkeğin sikinin karnımı dürttüğünü çok iyi biliyordum.

Sonra beni bıraktı ve güneş battığı için şükrederek geri çekildim. Çünkü yüzümün kızarmış olması gerektiğini biliyordum. Ressam bana baktı ve aramızda neredeyse büyülü bir şey asılı kaldı. Bana dünyanın en güzel kızıymışım, kendi kadını olarak sahiplenmeyi planladığı kadınmışım gibi bakıyordu.

Babam yanına geldi ve sırtına bir tokat attı.

"Tebrikler oğlum," dedi. "Seninle gurur

duyuyorum."

Ressam kollarını indirdi ve arkasını döndü, görünüşe göre Sihrimizden bihaberdi. Babam beni gerçekten engelliyordu ve bu saçmalıktı.

Bekle, sikin yoksa sik bloğu sayılır mı?

"Bu gece iyi eğlenceler," diyordu babası ona. "Yarın dinlen ve toparlan, çünkü ondan sonra senin için yapacak işlerimiz var."

Ressam elini saçlarında gezdirerek başını salladı. Ondan sarkan sarışınlardan biri babama yapıştı, diğeri de benim önümde Ressam'a doğru sızdı. Ona siktirip gitmesini söylemesini istedim. Belki de ağarmış saçlarının bir kısmını koparacaktı. Bunun yerine kollarını ona doladı ve sert bir öpücük için onu kendine çekti.

Lanet olsun.

Babamın gözleri bana doğru kaydı,

değerlendiriyordu. Döndüm ve

uzaklaştım.

Siktir et. Gururum vardı.

İki saat sonra iyice sarhoş olmuştum.

Maggs ve ben bir ip köprüsüyle çocuk oyun alanına bağlanan eski ağaç evde oturuyorduk. Sallanan ağın üzerinden zar zor geçebilmiştim ve yardım almadan aşağı inebileceğimden tam olarak emin değildim.

"Hayat kısa," dedi Maggs aniden. Yüzü hüzünlüydü.

"Bolt'u mu düşünüyorsun?" diye sordum. Başını salladı.

"Evet," dedi. "Onu her gün düşünüyorum, ama özellikle de partilerde Bunun gibi. Evde sihirli mermimden başka bir şeyim olmadan herkesin eğlenmesini izlemekten bıktım."

Küçük bir kahkaha attım, sonra bastırdım çünkü bu pek uygun değildi. Yine de kendimi tutamadım.

"Buzzzzzzzz ..." Sarhoş bir hassasiyetle mırıldandım. "Çok fazla pil mi tüketiyorsun? Biliyorum. Yeterince yüksek açarsan masanın üzerinde yürümesini sağlayabilir misin?"

Maggs kıkırdamaya başladı, bir anlık üzüntüsü geçti ve sonra ikimiz de gülmeye başladık. Hatta o kadar çok güldük ki Maggs platformun kenarından yuvarlandı ve bir gümbürtüyle yere düştü.

"Maggs!" Bağırdım, o kadar hızlı zıpladım ki neredeyse kendimden geçecektim. "Maggs, iyi misin?"

İnledi ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakarak arkasını döndü. Sonra tekrar kıkırdamaya başladı. Ruger ve Bam Bam ateşin yanında oturuyorlardı ve Ruger o kadar hızlı ayağa fırladı ki kızı
kucağını toprağa bıraktı.

Elimde değildi. Öyle bir kıkırdadım ki karnım ağrıdı. Bunun uygun olmadığını biliyordum. Maggs onun boynunu kırabilirdi. Ama yüzündeki ifade ve Ruger'in 'ho'sunun -eski öğretmenimin- yerdeki görüntüsü çok komikti.

"Tamam," diyen derin bir ses duydum ve babamı görmek için aşağıya baktım. "Görünüşe göre birinin eve gitmesi gerekiyor."

Bana doğru uzandı ve ben de tıpkı küçük bir kızken yaptığım gibi kollarına atladım. Babam beni kolayca yakaladı, şimdi de eskisi kadar güçlüydü.

on yıl önceydi. Tabii ki sadece kırk iki yaşındaydı, çoğu arkadaşımın ebeveyninden çok daha gençti.

"Emmy Lou, zil zurna sarhoşsun," dedi bana. "Yok

canım," diye cevap verdim parlak bir şekilde.

"Eğleniyorum."

"Evet, ama artık eve gitme vaktin geldi."

"Ciddi misin sen?" diye sordum. "Baba, her zaman bana göz kulak olman harika bir şey ama ben küçük bir çocuk değilim. Burada kalmamda yanlış bir şey yok."

Yüzü yumuşadı.

"Tatlım, bu gece Ressam'ın gecesi," dedi. "Onun kutlama ve özgür olma zamanı. Sen burada olmamalısın."

"Onun fahişelerle sikişmesinden bahsediyorsun, değil mi?" diye sordum.

Babam sertleşti. "Bu seni ilgilendirmez, Em," diye cevap verdi. "Sana borçlu

değil.

herhangi bir şey."

"Farkındayım," dedim

acımasızca. Babam iç çekti.

"Banks sizi bırakacak," dedi. "Hemen şimdi gitmek zorunda değilsin ama içmeyi bırakıp vedalaşmaya başlamanı istiyorum. Anladınız mı?"

"Evet," dedim ve Kit hakkında düşündüm. "Biliyorsun, her dediğini yapmak zorunda değilim."

Bu onu hazırlıksız yakaladı, bunu gözlerinde gördüm.

"Hayır, yok," diye itiraf etti, beni şok ederek. "Ama kulüp mülkünde kulüp başkanının dediklerini yapmak zorundasın. Ressam artık bir Azrail. Sen benim kızımsın ama o benim kardeşim ve bu gece kardeşler hakkında."

Onu terslemek istedim. Bunun yerine başımı salladım ve sessizce ondan uzaklaştım. Mutlu olmadığımı biliyordu ama zorlamadı. Etrafıma bakındım ve Maggs hâlâ ağacın altında oturuyordu. Ruger onun yanına çömelmiş, telefonundan ona bir şeyler gösteriyordu. Onlara katılmak için yanlarına gittim.

Ruger bir resim göstererek, "Bu o," diyordu. Aşağıya baktığımda Ruger, küçük bir çocuk ve tanımadığım güzel bir kadının fotoğrafını gördüm.

"Yeğenin mi?" diye sordum. "Çok tatlı."

"Çok güzel," diye cevap verdi Ruger. "Yanındaki Sophie -annesi-. Seattle'dalar, yakında oraya gidip yeni evlerini görmem lazım. Onları bu yazın başlarında görmüştüm ama fazla zamanım olmadı."

Ses tonunda bir şey beni yakaladı-Ruger'in sesi neredeyse ... hüzünlü müydü? Hayır, bu doğru değildi. Ruger pek çok şeydi ama asla tatlı ya da özlem dolu değildi. Her zaman istediğini almıştı çünkü alabiliyordu. Daha yakından bakmak için eğildim ve neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum.

Babam haklıydı. Gerçekten çok sarhoştum.

"Maggs, ben eve gidiyorum," dedim. "Burada iyi misin? Sinemaya falan gitmek ister misin?"

"Sanırım burada kalacağım," diye cevap verdi. "İnsanları izlemek güzel. Dancer'ın gece için bir bakıcısı var ve fişek gibi yanıyor, yani işler eğlenceli olabilir."

Güldüm. Dansçının yanması görülmeye değer bir şeydi, buna şüphe yok. Onlara belli belirsiz el salladım, ardından birkaç önemli kişiyle vedalaşarak etrafta dolaştım.

Görmediğim tek kişi Painter'dı.

Eşyalarımı aldım ve çıkmadan önce hızlıca işemek için binaya girdim. Ressam koridorda duvara yaslanmış telefonuna bakıyordu. Bu sefer yoluma çıkacak ne bir fahişe ne de bir ebeveyn vardı. Mükemmeldi. Ona doğru yürüdüm ve elimi çıplak göğsüne koydum.

"Hey," dedim ona bakarak. Gözleri parladı ve yüzünde arzuyu gördüm. Beni istiyordu.

"Hey," diye karşılık verdi.

Bir parmağımı yavaşça göğsünün ortasından aşağıya, karnına doğru sürükledim. Sonra parmaklarımı açarak kot pantolonunun üstünü fırçaladım. Nefesi tısladı.

"Yani bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Ona açıkça sordum. "Çünkü beklemekten sıkıldım."

Gözleri karardı ve öne doğru eğilip beni alnımdan usulca öptü. Tatlı bir öpücüktü. Yatmadan önce küçük bir kıza verilen türden bir öpücük. İçimde bir şeyler kırıldı. Kalbim olduğunu söyleyebilirdim ama üzgün hissetmiyordum.

Hayır. Çok kızmıştım.

Ressam bir yıldır bir şey yapmadan beni takip ediyordu. Dans etmeye gittiğimde bana içki ısmarlamaya çalışan adamları korkutuyordu. Kulüp için yiyecek alırdım ve o beni takip edip onları boşaltmak için ısrar ederdi. Hatta bir keresinde onu lastik basıncımı kontrol ederken yakalamıştım. Sayamayacağım kadar çok kez beni eve bıraktı.

"Sen tam bir amcık satıcısısın," dedim ona. Gözleri irileşti. Elimi aşağı indirdim ve sikini kotunun önünden sıkıca kavradım. Kaya gibi sertti ve büyüklüğü de iyiydi. Bana kalırsa tam bir israftı. "*Bu*
beni istiyor. Ama ya çok korkaksın ya da oyun oynamak için daha fazla zaman istiyorsun. Çok üzgünüm ama kaybettin. Bok ye ve öl, Ressam."

Döndüm ve dışarı çıktım, içimde bir telaş hissettim... neredeyse vahşi?

Özgürleştiriciydi.

Kendimi güçlenmiş hissettim ve partide etrafıma baktığımda, bu insanları ne kadar seversem seveyim, daha fazla dallanıp budaklanmam gerektiğini fark ettim. Ben Piknik'in kızından fazlasıydım ama hiçbiri bunu anlamamış gibiydi. Onlara gösterecektim. Hepsine gösterecektim ve Ressam hayatının geri kalanını fahişelerini becererek geçirebilecekti. Er ya da geç onların benim yanımda bir bok olmadığını anlayacaktı ama çok geç olacaktı.

Büyük çıkışımdaki ölümcül kusuru keşfettiğimde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim.

Çantam hâlâ banyo tezgâhının üzerinde duruyordu. İnledim, bırakma riskini göze alabilir miyim diye düşündüm. Hayır. Böyle bir partide güvende olmasının imkânı yoktu. Kulüpten kimse onunla uğraşmazdı ama bu rastgele sürtüklere bir dakika bile güvenmedim. Painter'ın bir yerlere gitmiş olmasını umarak döndüm ve içeri girdim. Şu anda ona bakmak istemiyordum. Bir kız ne kadar güçlenirse güçlensin, kendinden ancak bu kadarını bekleyebilirsin.

Koridorda ondan iz yok. Bu iyi haberdi. Banyoya girerken rahat bir nefes aldım, sonra donakaldım.

Ressam bir sürtüğü tezgâhın üzerine yatırmış, arkadan sikerken kıçını pompalıyordu. Her vuruşta dramatik bir şekilde inliyordu. İğrenç, porno kırmızısı dudakları yanında duran el çantamı öpebilirdi.

Yüzü tezgâha çok yakındı. İkisi de beni fark etmemiş gibiydi.

Kaçıp saklanmak istedim.

Bunun yerine sakince tezgâha doğru yürüdüm ve çantama uzandım. Ressam aniden durdu, yüzümden bir adım bile uzakta olmayan dehşet dolu gözlerle bana baktı. Gözlerimin, yontulmuş göğsünden aşağı itme zahmetine bile katlanmadığı solmuş kot pantolonuna kadar vücudunun her yerinde yavaşça ve tiksintiyle gezinmesine izin verdim. Sonra döndüm ve kapıdan çıktım. Adımı bağırdığını ve kızın öfkeyle ciyakladığını duydum.

Yavaşlamadım ya da arkama bakmadım.

Eve dönerken kendimi tuttum. O pisliğe enerjimin bir gramını daha verirsem lanetlenirdim. *Düşüncelerimi* bile hak etmiyordu.

Lanet olsun.

Neden çantamı orada bırakmıştım? Ressam'la işimin bitmesini istiyordum ama bu kadar aşağılayıcı olması gerekmiyordu. Biri bana bir damla bile merhamet gösterirse onu vurmaya karar verdim.

Silahı olan tek kişi babam değildi.

Banks beni eve bıraktı ve ben hala biraz sarhoş ve çok sinirli bir şekilde tökezleyerek içeri girdim. Hayatımın hikayesi - işler iyi gitmeye başlamıştı, doğal olarak bir şey oldu ve her şeyi berbat etti. Ve bu "bir şey" her zaman Azrail'e bağlıydı. Dürüst olmak gerekirse, hayatımdaki her şey Azraillerle bağlantılıydı ama yine de... Buzdolabından bir gazoz aldım ve merdivenlerden odama çıktım. Kıyafetlerimi çıkardım ve televizyonun kumandasıyla yatağa girdim.

Telefonum bir mesajla çaldı. Görmezden gelmeyi düşündüm ama alışkanlık galip geldi.

Parti nasıl gidiyor? Hey, daha önce pislik olmaya çalışmıyordum. Sadece mutlu olmanı istiyorum. İyi şeyleri hak ediyorsun, Em.

Gülümsedim, hemen kendimi biraz daha iyi hissettim. *Bazı insanların* aksine, Liam'ın Cumartesi geceleri sikini rastgele sürtüklere sokmaktan daha önemli işleri vardı, mesela bana mesaj atmak gibi. Tabii ki, onunla daha önce hiç tanışmamıştım.

Belki de kevaşelerle *yatıyordu*. Eğer öyleyse, en azından bunu yüzüme vurmadı.

Bu gece tam bir fiyaskoydu... Şimdiye kadarki en kötü partiydi.

Painter ile işler yolunda gitmedi sanırım?

Hayır. Biz konuşurken o bir sürtüğü beceriyor, ben ise yalnız bir gece daha geçirmek için yerleşiyorum. Uzun hikaye.

Siktir et o pisliği. Sen ondan daha iyisin, senin için savaşmayacak bir serseriye razı olamayacak kadar iyisin.

Neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Liam her zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

ME: Teşekkürler ((sarılmalar))

Tam desteğimi aldın bebeğim, ama mesajla sarılma konusunda sınırı çiziyorum. Bu erkek işi. Bu boku yapmaya başlarsam, diğer adamlar sikime el koyar. Bunu riske atamam.

Kıkırdadım.

En sevdiğin oyuncağını bir kısa mesaj yüzünden kaybetmeni istemem.

Bu bir oyuncak değil ...

Sözüne güveniyorum. Bu gece ne yapıyorsun?

Pek bir şey yok. Takılıyorum, televizyon izliyorum. Seni düşünüyorum.

ME: :)

Lütfen bana şimdi onun kıçını terk etmeye hazır olduğunu söyle? Kalıcı olarak mı?

BEN: Kesinlikle. Bu noktada peşimden gelse bile, ona bir şans vermek için deli olmam gerekirdi. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haklıydın.

Ben her zaman haklıyım... Peki ya ben?

BEN MI?

Bana bir şans vermeye ne dersin?

Dondum kaldım.

Liam'dan hoşlanmıştım. Ondan çok hoşlanıyordum, hatta onunla ilgili fanteziler bile kurmuştum, özellikle de Painter'ın hıyarlık yaptığı zamanlarda. Ama hepsi bir fanteziydi. Liam uzaklardaydı, güvendeydi. Yine de Cookie bana söylediği için onun seksi olduğunu biliyordum. Profili oldukça seyrek olmasına rağmen internette birkaç fotoğrafını da görmüştüm.

Ciddi misin?

Evet. Seninle tanışmak istiyorum.

Ben: Um ...

Baskı yok. Bunu bir düşün. Sadece ilgilendiğimi bilmeni istedim. Seni çok düşünüyorum. Çok güzelsin, Em, ve bunu sadece kendini iyi hissetmen için söylemiyorum. Bu bir gerçek. Komik de.

Kahretsin.

Vay canına. Yüzümün kızardığını ve içimin ısındığını hissettim. Liam sevimliydi ama onu bu şekilde düşünmeme hiç izin vermemiştim. Pek sayılmazdı. Yine de onunla her şeyi konuşabilirmişim gibi geliyordu. Bana her zaman zaman ayırırdı ve bana ne yapacağımı söylemeye çalışmazdı. Tabii ki, bazı açılardan onun benim gibi olmamasının da yardımı oldu.
benim için oldukça gerçek.

Ama bu çok gerçekti.

BEN: Altmış yaşında bir baltalı katil olmadığına emin misin?
Bana bir dakika ver.

Bekledim, garip bir heyecan hissettim. Sonra telefonum tekrar çaldı ve bir fotoğraf geldi. Dediğim gibi, Liam'ın fotoğraflarını daha önce görmüştüm. Profil fotoğrafı ve bir parkta çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı.

Ama bu başka bir şeydi.

Banyosunda telefonuyla çekmişti ve ne kadar da seksiydi... Liam kalçalarına kadar inen eski püskü bir kot pantolon giymişti, üst düğmesi açıktı ve ikinci düğmesi de tehlikedeydi. Gömleği yoktu ve koyu kahverengi saçları özensiz ve dağınıktı. Yüzü güzeldi, neredeyse hoştu. Omzundan koluna uzanan o dövmeler olmasaydı, bir erkek grubunda bile olabilirdi.

Ama hiçbir erkek grubunda böyle kaslar yoktu.

Tıraş olması gerektiğine karar verdim. Gözlerim tekrar kot pantolonuna kaydı ve orada oldukça iyi bir şişkinlik olduğunu fark etmekten kendimi alamadım.

Kahretsin, o ...?

Hayır, karar verdim. Kotun katlanma şeklinden olmalı. Kirli bir zihnim vardı.

Yaşlı bir adam değil ...
Ben: Um
Ara beni**.**

Bu büyük bir adımdı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Elbette, Facebook'ta konuşmuş ve birbirimize mesaj atmıştık. Ama bir telefon görüşmesi...

Zararı olmaz, değil mi?

Derin bir nefes aldım ve içimi bir baş dönmesi dalgası kapladı. İçki mi yoksa heyecan mı? Belki de kararlarım yanlıştı. Yine de onu aramak istiyordum. Onu çok aramak istiyordum. Kişi listemde gezindim ve Liam'ın telefon numarasını buldum. Yeşil tuşa bastım ve telefonun çalmasını dinledim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

**ÜÇ HAFTA SONRA SPOKANE,
WASHINGTON**

Barın banyo aynasında göğüs dekolteme dikkatlice bakarak göğüslerimi kabarttım. Siyah, askılı bir korse giymiştim, şimdi ikinci kez tahmin ediyordum.

"Bir sürtük gibi görünüyorum," diye inledim.

Kimber daha fazla ruj sürmek için öne doğru eğilerek, "Seksi ve sürtük arasındaki çizgide yürümek zordur," dedi. Dudaklarını dikkatlice şapırdattı, sonra dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Ama bu gece kesinlikle ateşli taraftasın. Yine de daha fazla makyaj yapman gerektiğini düşünüyorum."

Haklı olup olmadığını merak ederek ona baktım. Kimber'la daha bir hafta önce tanışmıştım ama her şeyini toparlamış görünüyordu. Sophie ona cinsel tazı demişti. Elbette ben de *onu* sadece bir haftadır tanıyordum ama Ruger'ın yeğeninin annesiydi, yani referansları vardı.

"Harika görünüyorsun," dedi Soph arkamızdaki tezgahtan. "Ben olsam otel odasından çıkmana izin vermezdi. Gizemli ve muhteşem Liam'ın gelmesine ne kadar zaman var?"

Telefonuma baktım.

"Yarım saatim var gibi görünüyor?" Dedim. "Eğer zamanında gelirse."

"Onu kontrol etmek için sabırsızlanıyorum," dedi Kimber. "Eğer ateşliyse
Kıçını mı tuttun? O resimlerin gerçek olup olmadığını bilmem gerek. Eğer öyleyse, evli olduğum için şanslısın."

"Terbiyeli ol," dedi Sophie, tuvaletin kapısını açarken. Ellerini yıkamak için bize katıldı. "Sanırım birlikte bir fotoğraf çektirmeliyiz."

Telefonunu çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Tamam, bir poz ver," dedi. "Seksi görmek istiyorum, tutku görmek istiyorum!
Bu bir oyun değil hanımlar."

Kimber çömelmiş, parmaklarını silah gibi aynaya doğrulturken kıkırdamaya başladım. Sophie fotoğrafa tıkladı ve hepimiz baktık.

Vay canına, çok seksi
görünüyordum. "Bunu bana
mesaj atar mısın?" diye sordum.

"Ben de," diye ekledi Kimber. Sophie telefonuyla oynadı, sonra benimki cebimde çaldı.

"Şimdi ciddi konuşalım," dedim aynadan onlara bakarak. "Liam'la seks yapmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama sadece doğru hissettirirse. Eğer bu gerçekleşmezse beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Sophie kolunu bana doladı.

"Tatlım, doğru hissetmediğin hiçbir şeyi yapmamalısın."

"Kesinlikle," dedi Kimber. "Seksi olması dişlerini fırçaladığı anlamına gelmiyor. Burada her türlü potansiyel anlaşma bozucu var. Unutma, eğer o senin istediğin gibi biri değilse, her zaman başka biri vardır. Sadece kulüpten uzak durmalısın ve onlarla tanışmaya başlayacaksın."

"Babamın haberi olmadan burada olmak hâlâ tuhaf geliyor," dedim. "Geçtiğimiz yıl bir sürü sorun yaşandı... Uzun bir süre boyunca hepimiz tecrit altındaydık. Marie'yi neredeyse yakalıyorlardı, biliyorsun. Devil's Jacks?"

Kimber'ın kaşları kalktı.

"Gerçekten mi? Bu duymak istediğim
bir hikâye mi?" Kaşlarımı çattım.

"Tüm detayları bilmiyorum - bildiğim tek şey uzun süre korumasız hiçbir yere gidemediğim," diye cevap verdim. "Jack'ler ve Reaper'lar her zaman birbirleriyle savaştılar."

"Ama şu anda tecrit altında değilsin," dedi Sophie kararlı bir ifadeyle. "Ve bir süredir de değilsin, değil mi? Ruger benim ve Noah'nın güvenliği konusunda çok kontrolcü ve korunmaya ihtiyacımız olduğuna dair hiçbir şey söylemedi. Biz iyiyiz. Bu sadece dışarıda bir gece - drama yok, eğer iyi ve gerçekten becerilmek drama olarak sayılmazsa. Parmaklar bu konuda senin için çapraz, bebeğim."

Liam'ın fotoğrafını düşündüm ve içimde lezzetli bir ürperti hissettim. Parmaklar kesinlikle çapraz ... Onu her yerinden yalamak istedim. Altı tane vardı.

prezervatifler çantamda hazır bekliyordu. Altı taneye ihtiyacımız olacağını düşünmüyordum ama bir kız umut edebilir, değil mi?

"Dans etmek istiyorum," dedi Kimber. "Hazır mısınız hanımlar?" Sophie, "Evet," dedi ama ben başımı salladım.

"Önce bir içki daha içmek istiyorum," dedim onlara. "Aptalca ama bu konuda gerçekten gergin hissediyorum."

"İç," dedi Kimber. "Ama çok fazla değil. Kendini rezil edip onu soğutmak istemezsin."

"Oh, kahretsin," diye mırıldandım. "Yapacağımı düşünüyor musun? Bu çok tuhaf ve korkutucu ... Bunu mahvetmek istemiyorum."

Sophie ciddiyetle, "Siyah bir korsen, dar bir kot pantolonun, beni beceren topuklu ayakkabıların ve prezervatif dolu bir çantan var," dedi. "Onu vazgeçirmek için *çok şey* gerekir. Bu onun senden hoşlanıp hoşlanmamasıyla ilgili değil. *Senin ondan* hoşlanıp hoşlanmadığınla ilgili- Yoksa alışverişe devam edersin."

Düşüncesizce ona sarıldım.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Ne zaman istersen," diye fısıldadı, beni sıkıca kavrayarak. "Şimdi dışarı çık ve bir içki al, sonra da gel biraz dans et. Ne kadar seksi olursa olsun, hayat senin için doğru olmayan bir adamla vakit kaybetmek için çok kısa. Bunu her zaman hatırla."

Sözlerini düşündüm, benden mi yoksa kendinden mi bahsettiğini merak ediyordum. Sophie'nin Ruger'la olan durumu karmaşıktı... Sophie gitmeme izin verdi ve sonra banyodan çıkıp bara girdik.

Odanın ön tarafındaki bir masada oturmuş, Sex on the Beach yudumluyordum, yüksek sesli müzik içimde manik bir kalp atışı gibi çarpıyordu. Barın üzerindeki saat bozulmuş olmalıydı, zaman çok yavaş ilerliyordu. Bu gece önceden ayırttığım otel odasını düşünüp duruyordum. Kimber ve Sophie'nin ona bağlı bir odaları vardı -önce güvenlik, değil mi? Her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak, Liam'ı birkaç saat içinde o odaya geri götürecektim.

Ona karşı niyetim onurlu değildi. Birazcık bile.

Painter'a olan aşkımdan vazgeçmek zor olmuştu; Liam'ın bana yardımcı olması ve seçeneklerim olduğunu hatırlatması iyi bir şeydi. Başka ne olursa olsun, bunun için ona borçluydum. Pipetimle içkimi karıştırdım, sonra başımı kaldırıp bara yaslandığını gördüm.

Kahretsin. KAHRETSIN. Liam buradaydı. Erkenden.

Henüz hazır değildim. Büyüm tamamen bozulmuştu. Gülümsememesi de yardımcı olmuyordu. Hayır, bana aç bir hayvan gibi bakıyordu. O kadar açtı ki korkutucuydu ve aslında arkama baktım çünkü bu bakışın gerçekten bana olduğuna inanamıyordum.

Sonra barı itti ve bana doğru gelmeye başladı. Dondum kaldım, dehşete kapıldım. Bir barda tamamen yabancı biriyle buluşarak ne düşünüyordum? Bu adamı tanımıyordum. Hayal ettiğimden *daha iriydi*. Yani, resimlerini görmüştüm ama telefonumun ekranı küçüktü. "Küçük" bu adam için geçerli bir kelime değildi.

Liam gerçek hayatta etrafındaki insanlardan daha fazla yer kaplıyor gibiydi. Çok da seksiydi. Uzun, yağsız kasları odanın içinden geçerken dalgalanıyordu. Gri henleyi geniş omuzlarını örtüyor ve solmuş kot pantolonu vücudunun bir parçası gibi hareket ediyordu.

Ayrıca motorcu botları ve Harley-Davidson kemer tokası takıyordu.

Lanet olsun, Liam motorcu muydu? Bu konuda hiçbir şey söylememişti. Bana söylemediği başka ne vardı? İnsanlar yolundan çekildi, kadınlar ona spekülatif bir şekilde bakıyor, erkekler ise göz göze gelmekten rahatsız oluyordu.

Sonra önümde durdu.

"Em," dedi, saçımın bir tutamını yakalamak için uzandı. Parmaklarının arasında yuvarladı ve gülümsedi. Yüzünü korkunç ve tehlikeli olmaktan çıkarıp düpedüz görkemli bir hale getirmişti. Gözleri zengin bir koyu kahverengiydi, uzun kirpikleri vardı ve saçlarının gerçekten kesilmeye ihtiyacı vardı. Ona dokunmak istedim. "Gerçek hayatta resimlerinizden daha güzelsiniz."

Yüzümü gerçekten aptalca bir sırıtışın kapladığını hissederek ısındım. "Daha uzunsun," dedim sesimi müziğin üzerine yansıtarak.

Öne eğildi ve yanağımdan öptü, sonra sandalyeye kaydı.

karşımdaydı. Aradaki mesafe arttıkça rahatladığımı hissettim, ta ki şimdi onun yoğun bakışlarıyla yüzleşmek zorunda olduğumu fark edene kadar. Resimler onun gözlerinin gücünü yansıtmıyordu, yakınından bile geçmiyordu. Ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

içkimden bir yudum aldı. Başını eğdi, gözleri dudaklarıma sabitlenmişti. Orada aptal gibi oturmuş, onun beni izlemesini izliyordum.

"Bir şey ister misiniz?" diye bağırdı bir garson müziğin içinden ve Liam'a dalmış transımı bozdu.

"Evet," dedi ona. "Ben bir IPA alayım, ne varsa. Bir tane daha ister misin?"

Başımı salladım ve garson kız bir sonraki masaya geçti. "Bu

gerçekten çok garip," dedim gergin bir kahkaha atarak.

Elini kulağına götürdü. Harika. Beni duyamadı.

"Bu gerçekten çok garip," diye bağırdım. "Birbirimizi tanıdığımızı biliyorum ama yüz yüze görüşmek çok tuhaf."

Liam'ın ağzı külot ıslatan bir sırıtışla çatladı.

"Bu farklı," diye karşılık verdi, sesi taşımak için tizleşmişti. "Ama hoşuma gidiyor. Sonunda aynı odada olmak güzel. Arkadaşların burada mı?"

"Dans ediyorlar," dedim ona, sesim titreyerek. Tanrım, bu gidişle yüksek sesle konuşmaya çalışmaktan boğazım ağrıyacaktı. "Seni incelemek istiyorlar."

Yüzünü buruşturdu.

"Tabii ki var," diye cevap verdi. "Sophie ve Kimber, değil mi?"

Başımı salladım, isimlerini hatırlamasından etkilenmiştim.

"Onları nereden tanıyorsun?"

"Sophie... hmm, açıklaması zor," dedim, Reaper'ları, Ruger'la olan garip ilişkisizliğini ve Liam'a daha önce durumumu tam olarak anlatmamış olmamın tüm nedenlerini düşünerek. Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken içkimden bir yudum daha aldım. Babam kulüp hakkında konuşmamdan hoşlanmazdı ama kulüpte olduğumuz bir sır değildi. Pek sayılmazdı.

Siktir et. Kulüp Liam'ı korkutup kaçıracaksa, bu işi halledebilirdi.

"Biliyor musun, sana hiç söylemediğim bir şey var," dedim masanın karşısında yüksek sesle.

Kaşlarını kaldırdı.

"Aslında bir erkek olduğunu itiraf ettiğin bölüm bu mu?" diye bağırdı tam müzik biterken. Kafalar döndü ve her şey yine lisedeki gibiydi.

Herkes bana bakıyordu. Liam seyircileri şöyle bir süzdükten sonra bana göz kırptı. "Çünkü eğer öyleysen, ben buna tamamen varım. Göğüslerini kim yaptıysa tam bir sanatçı."

Bir sonraki şarkı başladığında kahkahayı patlattım.

"Hayır," diye cevap verdim gözlerimi devirerek. "Ama çok fazla kimseyle çıkmamamın bir nedeni var. Babam bir motosiklet kulübünün üyesi. Aslında yerel başkan. Her neyse, kulüpteki adamlardan birinin bir yeğeni var ve Sophie de çocuğun annesi."

Liam doğruldu, yüzü karardı. Ne beklediğimi bilmiyorum.
... Endişe, belki? Küçümseyici bir yorum mu? Her nasılsa gözlerindeki ifade eksikliği daha da kötüydü.

"Sorun nedir?" diye sordum. Lanet olsun, burada sohbet etmek neredeyse imkânsızdı. Büyük bir hata mı yapmıştım? Kahretsin. Liam da diğer çocuklar gibi babamdan korkup harekete geçemeyecek miydi?

Başını iki yana salladı.

"Özür dilerim," dedi. "Daha önce yapmayı unuttuğum bir şeyi hatırladım. Hey, buradan çıkmak ister misin?"

"Um, emin değilim-"

"Bu yanlış oldu," dedi bana, tekrar gülümseyerek. Bir şeyler mi hayal ediyordum? "Demek istediğim, başka bir bara gitmek ister misin? Halka açık bir yer, bir sürü tanık var, ama belki biraz daha sessiz? Seninle gerçekten konuşmak istiyorum ve burası biraz zor. Sokağın aşağısında sevdiğim bir yer var. Sahibi eski bir arkadaşım."

Kaşlarımı çattım.

"Bilmiyorum," dedim. "Sophie ve Kimber'ı bırakmak istemiyorum."

"Gitmek zorunda değiliz," diye bağırdı. "Endişelenme."

Beni zorlamadığı için şükrederek gülümsedim. Telefonum cebimde titredi ve bir mesaj bulmak için onu çıkardım. Aslında birkaç mesaj vardı, Liam'dan gelen ve erken geleceğini söyleyen mesaj da bunlardan biriydi. Sophie'nin fotoğrafı göndermesiyle aynı anda gelmişti. Oops.

Daha gelmedi mi? Kıçını kontrol etmek istiyorum. Bakalım değecek mi... Sence dokunmama izin verir mi?

Bence onu bizimle dans ettirmeliyiz!!!!!

Kaşlarımı çattım.

"Her şey yolunda mı?" Liam bağırdı. Yakışıklı, endişeli yüzünü inceledim ve Kimber Davis, Cinsel Tazı'nın verdiği tepkiyi hayal ettim,
dans pistinde onu ellemeye başladı. Neyin daha kötü olacağından emin değildim.
-Bu onu rahatsız mı ediyordu yoksa hoşuna mı gidiyordu? Her iki durumda da, bu beni çok utandırırdı.

"Diğer yere gidelim," diye bağırdım. "Haklısın, burası çok gürültülü."

"Arkadaşlarına mesaj at ve içkini bitir," dedi. "Hadi gidip gerçekten konuşalım."

Liam'ın seçimi beni şaşırttı.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama babamın seveceği küçük, köhne bir duvar deliği değildi. Dışarıdaki tabelada Mick's yazıyordu ve arkasındaki adam
Bar dev bir pitbull gibi görünüyordu. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ve bunun iyi bir sebebi vardı.

Kız arkadaşlarınızla gidebileceğiniz türden bir yer değildi.

Oda uzun ve dardı; sol duvarda bir bar, sağ duvarda ise yüksek arkalıklı ahşap kabinler ve yıpranmış masalar vardı. Liam elimi tuttu ve beni nazikçe arkaya doğru çekti. Mekân pek kalabalık sayılmazdı, çoğunlukla tipik cumartesi gecesi kulübü çocuklarından daha kaba görünen adamlar vardı. Aslında çok daha kabaydılar. Azrail bile olabilirlerdi.
Neyse ki sert adamların arasında büyüdüm ve onlar beni korkutmadı. Buraya yalnız gelmek istemezdim ama Liam'ın yanında kendimi güvende hissederdim.

"İşte geldik," dedi ve son kabinde durdu. İçeri kaydım ve sonra yanıma oturdu, uzun kalçası benimkine baskı yapıyordu. Ben de onun kokusunu alabiliyordum. Temiz ve taze, biraz da güçlü sabun kokusu.

"Çok sayıda tanık var ama mahremiyet de var," diye ekledi.

Bu kadar yakın oturmak biraz sarhoş olmak gibiydi. Hormonlarım çok mutluydu ve uzanıp bacağını tutmak istedim. Bunun yerine kendimi zorladım. havadan sudan konuş.

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" Bağırmak zorunda olmadığım gerçeğini takdir ederek sordum.

"Duruma göre değişir," diye yanıtladı
bana gülümseyerek. "Neye göre?"

"Kalmak için bir neden olup olmadığı."

Bir nedeni olmasını umuyordum. Beni ne kadar germiş olsa da Liam, Ressam'ı Ken bebeği gibi gösteriyordu.

"Peki ya iş?" Ne iş yaptığını bilmediğimi fark ederek sordum. Bu konuyu nasıl hiç konuşmamıştık?

"Esnek," diye yanıtladı. "Sanırım bana serbest çalışan diyebilirsiniz. İş alıyorum
Gerektiği kadar iş buluyorum ve sonunda dengeyi buluyorum. Portland'da başvurduğun estetisyenlik programından haber aldın mı?"

"Henüz değil," dedim kendimi mahcup hissederek. İki haftadır başvurumu göndermeyi planlıyordum ama babama taşınmayı düşündüğümü nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için sürekli erteliyordum. "Evrakları sadece bir hafta önce gönderdim.
birkaç gün önce. Sürekli farklı kısımlarını kaybediyordum ve ..."

Uzanıp yanağıma dokunduğunda sesim kesildi, büyük parmağının arkasını tenimde gezdirdi. Saf ateş. Düşünemiyordum. Düşünmek *istemiyordum*.

Ve gerçekten ama gerçekten estetisyenlik lisansımı almaktan bahsetmek istemiyordum.

"Seni öpeceğim," dedi. Başımı salladım ve sonra dudakları dudaklarımı kapladı. Küçük konuşmaları siktir et.

Öpücük yumuşak bir şekilde başladı. Liam parmaklarını saçlarıma geçirdi, dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi, onları nazikçe, neredeyse taparcasına ayırdı. Ona doğru açıldım, o içeri girerken gözlerim kapandı. Babamın erkek arkadaşlarımı vurma konusundaki ününe rağmen (ki bu tamamen haksızlıktı - sadece birini vurmuştu ve onun da kaza olduğuna yemin etmişti) birçok kez öpülmüştüm. Bu
bambaşka bir öpüşme dünyasıydı.

Kendimi Liam'ın dudaklarında kaybettim, bir his dalgasının içinde sürüklendim.
etrafımızdaki odayı unuttuğumda büyüdü. Sonra parmakları saçlarımı kavradı ve öpücük sertleşti. Başı benimkinin üzerine eğildi, sormak yerine aldı. Meme uçlarım sıkılaştı, daha fazlası için çaresizdim. Aşağı uzandım ve kalçasını buldum. Sert bir kaya gibiydi. Parmaklarım kasın derinliklerine saplandı ve o da inleyerek kalçalarını oynattı.

Saniyeler sonra ağzımdan kurtuldu ve masayı kabinin zeminine iterek bizim için daha fazla alan yarattı. Sonra beni kaldırıp kucağına oturttu.

"Liam, bunu yapamayız!" Gözlerimi kocaman açarak tısladım. Elbette, Armory'de insanlar oldukça açıktı ama burası *halka* açık bir *bardı*. "Dışarı atılacağız."

"Mick bir arkadaş," dedi bana, gözleri karanlık ve niyetliydi. "Bu konuda endişelenme."

Öne doğru eğildi ve yüzünün önünde uygun bir şekilde duran göğüslerimi okşadı. Korse onları açık büfe gibi sunuyordu. Kahretsin, insanlar bizi izliyor muydu?

"Tanrım, çok güzel memelerin var," dedi, sesi pek de kendisi gibi çıkmıyordu.

Bir şekilde daha sert. Sonra bir elini sırtımdan aşağı kaydırdı ve kıçımı tutarak beni kalçalarına bastırdı. Sanırım rahmim sıkıştı. Ya da *bir şey sıktı*. Eğer rahmim değilse, kafası çok karışık bir apandistim vardı. Liam diğer eliyle saçlarımı tuttu ve beni bir öpücük için daha kendine çekti.

Bu seferki doğrudan nazikçe, sert, derin ve umutsuz bir açlıkla doluydu. Kalçalarımı kaydırdım, hızla sertleşen sikinin üzerinde bilinçsizce sallanıyordum. O da beni iterek, kalçalarımı kavrayarak karşılık verdi. Gözlerimi kapattım, duygularıma teslim oldum. Aramızdaki kumaşa rağmen klitorisim her şeyi hissediyor ve daha fazlası için yalvarıyordu. Daha sert sallandım, ona olan arzum kaldırıma vuran bir kibrit gibi patladı.

Liam'ın ağzı benden uzaklaştı.

"Bana bak," diye emretti ve ben de baktım. Gözleri açlığın karanlık havuzlarıydı, o kadar yoğundu ki içim burkuldu. "Şu giydiğin korsenin önünü aç. Seni görmek istiyorum."

Başımı salladım ama parmakları kalçalarıma saplandı ve beni artık sertleşmiş olan sikinin üzerinde ileri geri sürükledi. Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

"Yap şunu," diye emretti. Neden itiraz ettiğimi unutarak başımı salladım.

Korsemin ortasındaki küçük kancalara uzandım ve üst yarısını açtım. Göğüslerim dışarı fırladı. Beynimin küçük bir kısmı birilerinin bizi görebileceğini haykırıyordu ama etrafıma baktığımda kimse yoktu. Kabinin yüksek duvarları bize tam bir mahremiyet sağlıyordu ve karşımızdaki masalar boştu.

Liam bir an beni dikkatle inceledi, sonra öne doğru eğildi ve sol meme ucumu dişleriyle yakaladı.

Ürperdim, beni ısırmasından ve ısırmamasından aynı anda korktum.

Isırmak yok ama. Hayır. Derinlemesine emdi ve vücudunu bankın üzerine bıraktı. Sırtıma yaslanan masanın sert kenarı bunu kolaylaştırmadı ama bir şekilde ileri geri kayışımı derinleştirmeyi başardı.
ereksiyonunun çıkıntısı. Eğer pantolonlarımız olmasaydı, onu içime alabilirdim.

Aptal pantolon.

Liam inledi, sonra beni aniden bıraktı. Beni kalçalarımdan tutarak kaldırdı ve yanındaki banka oturttu.

"Bunu yapıyor muyuz?" diye sordu, sesi gergin ve tizdi.

Ona boş boş baktım. Klitorisim neden durduğumuzu bilmek istiyordu, Çünkü bu konuda hiç mutlu değildi. Yukarıdaki kızlar da öyle. Liam derin, düzensiz bir nefes aldı, gözleri gergindi.

"Seks yapıyor muyuz?" diye açıkça sordu. "Çünkü eğer yapmıyorsak, gidip otuz bir çekmem lazım. Sana baskı yapmaya çalışmıyorum Em, ama gerçek bu."

Bir şehvet dalgası bana sertçe çarptı ve kararımı verdim.

"Arkadaşlarıma mesaj atayım," dedim nefes nefese. "Sonra otele geri dönebiliriz."

"Emin misin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Eminim."

Ondan sonra ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de Sophie ve Kimber'la görkemli bir mesajlaşmanın ardından hep birlikte
Otele birlikte giderdik. Onunla tanışırlardı, hepimiz gülerdik ve sonra bana sessizce başparmaklarını kaldırdıklarında onu kaçırırdım.

Ama Liam bir eylem adamıydı.

Elimi tuttu ve beni kabinden dışarı çekti, ben şok içinde korsemi kavrarken beni arkasından sürükledi. Sürpriz bir şekilde ön kapı yerine barın arka tarafına doğru yöneldik. Liam'ın sırtına tokat atan kaslı bir adamın yanından geçerek karanlık bir koridorda onu takip ettim. Sağ tarafımızda şüpheli görünümlü tuvaletler vardı. Sol tarafta ise Liam'ın açıp beni içeri çektiği bir kapı vardı.

Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da kendinize yalan söylemenin zaman kaybı olduğudur.

Bu, bu gecenin tamamen kulüple ilgili olduğunu ve Em'in sadece bir amaç için araç olduğunu iddia etmemi engellememişti. Reaper'lara karşı koz.

Şeytan Jacks için ilk kez bir hatun sikmiyordum ve Tanrı biliyordu ki onu almak beni geceleri uyutmayacaktı. Çok daha kötü şeyler yapmıştım ve bu bir gerçekti. Ama Tanrım, Em muhteşemdi ve daha da kötüsü, komik ve sevimliydi ve beynimin bir bölgesini ele geçirdiğinden oldukça emindim. Yaklaşık bir hafta önce onu yatakta çekilmiş bir fotoğrafını göndermeye ikna etmiştim. Pornonun canı cehenneme, eski bir tişört giydiği o utangaç fotoğrafı her seferinde beni benden alıyordu.

Bir yanım onun hatırladığım kadar ateşli ya da telefonda konuştuğumuz kadar tatlı olamayacağını fısıldıyordu. Ben de buna inanmak istiyordum, hayır, inanmam *gerekiyordu*.

Ama o barda ona bir kez bakmıştım ve her şey bitmişti.

Şimdi aletim o kadar sertleşmişti ki pantolonumu delip geçeceğini düşündüm.

Ciddiyim. Düşünme gücümü tamamen kaybettim. Hayatımda hiç bir kadını bu kadar çok sikmek istememiştim. Ve evet, ben bir dallamayım, ama onu Mick'in ofisinde gerçekten becermeyi planlamamıştım. Bu, onun tadına bakmadan ve sikimin etrafında kenetlendiğini hissedeceğim en ateşli amcığa girmezsem öleceğimi fark etmeden önceydi.

Kapıyı arkamızdan kapattım, tek bir lambanın loş ışığı küçük odayı aydınlatıyordu. Tanrıya şükür burada bir kanepe vardı. Uzun, deri bir koltuktu ve muhtemelen en temiz yer olmasa da, bir kızı becerdiğim en kötü yer de değildi.

Em kesinlikle daha iyisini hak ediyordu. Umurumda değildi.

Ağzım onunkini kapattı, ellerim aşağı uzanıp kıçını kavradı, bacaklarını yukarı kaldırıp belime doladı. Elleri saçlarıma gömüldü ve göğüslerini göğsümde hissettim ve kahretsin ki neredeyse boşalıyordum. Bu hatunun nesi vardı böyle? Kahretsin, geçen kış onu ilk gördüğüm andan beri takıntılıydım. Onunla telefonda konuşmak

çünkü en kötüsü ondan gerçekten *hoşlanıyordum*. Burke

Şimdi beni görebilseydi kıçıyla gülerdi - kulüpteki en soğuk piç resmen kedi kırbaçlandı.

En azından şimdilik.

Hâlâ yapabiliyorken onu bırakıp koşmaya başlamalıydım. Bunun yerine onu kapıya çarptım, sikimi sanki yapabiliyormuşum gibi ona doğru ittim. Eğer yeterince uğraşırsam, giysilerimizin içinden ona nüfuz edebilirdim. Gömleğimi çekiştirdi. Sonra parmakları sırtımdaki kaslara battı, tırnakları aşağı doğru inerken beni tırmaladı.

Keskin acı çizgileri takip etti.

İnanılmaz bir şekilde aletim sertleşti. Em dar kotunun içinde çok seksi görünüyordu ama ben okşamadan önce kotunu çıkarması gerekiyordu. Bu ilk seferde onu sert ve hızlı bir şekilde becerecektim, dayanmamın imkânı yoktu. Neyse ki, o da benim kadar heyecanlıydı, bu yüzden bir fişek gibi patlaması ihtimali yüksekti. Sonra onu otele geri götürmek ve onu kaç farklı şekilde boşaltabileceğimi göstermek gibi bir niyetim vardı.

Ama önce vücudumun alt kısmında biriken kanın bir kısmını beynim için boşaltmam gerekiyordu. Şu anda nasıl nefes alacağımı bile hatırlayamıyordum. Onu kanepeye taşıdım, yere bıraktım ve sonra üzerini örttüm, kalçalarımız tarihin en sıcak kuru kamburunda birbirine sürtündü.

Tanrım.

Gerçekten pantolonuma boşalacaktım.

Onu son bir kez öptüm, ağzının ne kadar sıcak ve tatlı olduğunu tattım, sonra kendimi geri çekilmeye zorladım.

"Hiç kimsenin içinde olmayı senin yarısı kadar istemedim, Em," dedim ona, kelimeler sertti. Mavi gözleri kocaman açıldı ve nefesi kesildi. Onun Yanakları narin bir pembeyle kızardı ve onu sarıp sarmalayıp bir mağara adamı gibi götürmek istedim. Yana doğru yuvarlandım ve prezervatif bulmak için cebimi karıştırdım.

"Kotunu çıkar bebeğim," diye ekledim. "Daha fazla

bekleyemem." "Sana bir şey söylemem gerek."

Prezervatifi buldum ve fermuarıma uzandım, sadece sözlerini yarı yarıya takip ediyordum. *Lanet* olsun, çok ateşliydi... Memeleri dışarı fırlamış, meme uçları kızarmış, gözleri heyecandan parlıyordu.

"Hayır," dedi. "Cidden, sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?" diye sordum. Soyunmaktan daha öncelikli ne olabilir diye merak ederek sordum. Sonra aklıma geldi - o bir kızdı, güvenceye ihtiyacı vardı. Nedenini bilsem lanet olsun, ama hepsi biliyordu. "Hey, seni buraya sadece becermek için getirmedim bebeğim. Benim için bir şey ifade ediyorsun, yemin ederim. Ama şu anda düşünemiyorum. Sonra konuşabilir miyiz?"

Gözlerini kaçırdı ve içime bir sıkıntı çökmeye başladı. Kahretsin. Bir şey gerçekten yanlıştı. Hangisi beni daha çok rahatsız etti bilmiyorum, görevimi mahvetme fikri mi yoksa *mahvetmeme* fikri mi?

Yarışma yok, görevin canı cehenneme. Bu onun amının sikimi sıkmasıyla ilgiliydi.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi göz göze gelmeden.

"İlk buluşmada düzüşmek mi?" Ona sordum. "Bu öyle bir şey değil, bebeğim. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben-"

"Tanrım, çeneni kapatıp beni dinleyecek misin?" diye tersledi, oturduğu yerden kalktı ve bacaklarını kanepeden aşağı salladı. "Neden hayatımdaki herkes bu kadar otoriter olmak zorunda?"

Ona baktım, sikim zonkluyordu ve kafam çok karışıktı.

"Daha önce hiç seks yapmadım," dedi aniden. "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve bunu kesinlikle yapmak istiyorum, ama bunu bir bardaki kirli bir kanepede yapmak istemiyorum.
Bunu anlayabiliyor musun?"

İşte bu dikkatimi çekti.

"Ne sikim? Ne demek seks yapmadım?"

"Yani ben hiç. Seks. Seks yapmadım" dedi, kelimelerini dikkatle aralara yerleştirerek. "Gerçek hikaye. Bununla ilgili bir sorunun mu var? Çünkü bana uçuğum varmış gibi bakıyorsun ve bu benim işime gelmiyor."

Kıpırdamadan durdum, söylediklerine kafamı yormaya çalışıyordum. Kan dolaşımı olmadığı için zordu. Sonra kafama dank etti.

Kahretsin. Em *benimdi*. Tamamen benim. Başka hiçbir göt deliği o güzel küçük amcığın içine girmemişti - bu çok güzeldi. Yavaşça gülümsedim, bir elimi saçlarımda gezdirdim.

"Bu harika bebeğim," dedim ve yanına oturmak için eğildim.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi kısıktı. Onu kucağıma çektim ve ellerimi vücudunda aşağı yukarı gezdirdim. Tanrım, minicikti. Her yerini yalamak ve sonra eve götürüp dünyadan saklamak istediğim mükemmel küçük bir paket.

"Evet," dedim, içimde zafere benzer bir şeyin oluşmaya başladığını hissederek. Onu paylaşmayacaktım, ne şimdi ne de başka bir zaman. Bu vücut benimdi. Tamamen benim. Gelmiş geçmiş en iyi hediye. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilsem lanet olsun, ama onun elimden kaçmasına izin veremezdim.

"Sana bildiğim her şeyi öğretirken çok eğleneceğim," dedim boynunun kenarını öperek. Kahretsin, çok güzel kokuyordu. Sikim şimdi onun içinde olmak istiyordu, ama bir şekilde beynim yeniden devreye girmişti ve bunu berbat etmeyecektim. Eğer oyunu doğru oynarsam, bana öyle bir aşık olacaktı ki, neye uğradığını şaşıracaktı. Ve ben bunu istiyordum. Hem de çok istiyordum. Benim için kazan, Jacks için de kazan. Mükemmel.

Em küçük bir kahkaha attı.

"Orada beni biraz korkuttun," diye fısıldadı ve biraz kızarmazsa lanet olsun. Çok şirin. "Yani, aptalca ama her şey çok hızlı gelişti. Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı."

"Aramızda harika bir kimya var," dedim ona. "Konuştuğun zaman iyi ki konuşmuşsun. Söz veriyorum, bunu senin için iyi hale getireceğim bebeğim. Otele dönmek ister misin, yoksa önce biraz zamana ihtiyacın var mı?"

Kollarını boynuma doladı ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Otel," dedi. "Yine de yavaştan alalım. Tamam mı?"

"Sorun değil."

Yumuşak bir öpücük için ona doğru eğilip alt dudağını çekiştirirken aramıza sessizlik çöktü. Sonra kapı gürültüyle çalındı ve o an bozuldu.

"Git buradan," diye bağırdım.

"Konuşmamız gerek," dedi Skid kapının diğer tarafından. "Önemli, kardeşim.
Çıkın buradan."

Em kaşlarını çatarak bana baktı.

"Burada biriyle birlikte olduğunu fark etmemiştim," dedi.

"Seni paylaşmak istemedim," dedim ve hızlıca sırıttım. Yine de zihnim çoktan soğumuş ve katılaşmıştı, anında mod değiştirdim. Kızak

aptal değildi ve dalga geçmezdi. Önemli olmasa araya girmezdi.

"Bana beş dakika ver," dedim ve onu kanepeye oturttum. Ne yazık ki, o muhteşem göğüslerini örten korsesini bağlamaya başladı. Kapıya doğru yürüdüm ve dışarı çıktım.

Skid'in yüzüne bir kez baktım ve boku yediğimi anladım. "İyi yap, pislik."

"Bir sorunumuz var," dedi bana. "Kelsey Portland'daki evimizden aradı. Manyağın teki eve girmiş ve ateş etmeye başlamış. Grass yerde, göğsünden vurulmuş. Kurtulacağından emin değilim.
Tetikçi Clutch'ı yakalamayı başarmış ve onunla birlikte kaçmış. Sanırım her şeyi gören bazı kızlar varmış ve şimdi polislerle konuşuyorlar. Kels yukarıda senin odandaydı, silahla koşarak aşağı indi ama çok geçti.
Clutch'ı bir SUV'ye atıp kaçmasını izlemekten başka bir şey yapamadı."

Dünyanın bir nokta kadar daraldığını hissettim, zihnim binlerce hesaplama yaptı. "Adama doğru düzgün bakabildi mi?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi, gözleri giderek soğuyordu. "Aslında ona bir mesaj verdim. Reaper'larla yapılan ateşkesin bittiğini ve Clutch'ın da biteceğini bize bildirmesini söyledi. Gracie'nin intikamı."

"Bir adımız var mı?"

"Kendine Toke diyor."

"Ben Burke'ü arayacağım."

"Tanrım."

"Em, hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedim ve başımı eğerek ofise geri döndüm. İnsan gibi davranarak ona usulca gülümsedim. Her yıl bunu başarmak daha da zorlaşıyordu. "Bir dakikalığına burada iyi misin?"

Bana baktı, yüzü masum ve güven doluydu ve ben bu görüntünün tadını çıkardım. Onu bir daha asla böyle göremeyeceğime dair içimde çok iyi bir his vardı. Bu geceden sonra olmaz.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim, kolayca yalan söyleyerek. "Sadece evde küçük bir yanlış anlaşılma oldu.
Halledip size geri döneceğim." Kapıyı
kapatmaya başladım.
"Hey," dedi bana yumuşak bir bakış daha atarak. "Senden hoşlanıyorum Liam Blake." "Ben de senden hoşlanıyorum, Emmy Hayes," diye cevap verdim, keşke her şey farklı olsaydı.
Neden zahmet ettim bilmiyorum.
Olur böyle şeyler. Kendini umursatacak kadar zayıf ve aptalsın.
Koridora geri döndüm ve emirlerimi almak için Burke'ü aradım.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

EM

Liam odadan çıktı ve ben titredim, o kadar heyecanlıydım ki kendimi zor tutuyordum. Bu umduğumdan da iyiydi. Umduğumdan daha iyiydi. İnanılmaz derecede sevimliydi, beni harika hissettiriyordu ve en iyisi de neydi? Babam hakkında konuşmakla pek ilgilenmiyor gibiydi.

Bu sonuncusu büyük bir olaydı.

Telefonumu çıkardım, odaya dönmek istiyordum ama yalnız gitmeyeceğime söz vermiştim. Sophie'nin numarasını çevirdim, parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu ama bunun içkiden mi yoksa heyecandan mı kaynaklandığına karar veremiyordum.

Otele geri dönmek istiyorum. O kesinlikle TEK
Sakın yapma! Önce onu dışarı çıkarmalıyız. Plana uymuyorsun.
Yu birazdan onunla buluşacak. Mick'in yerine gel, oradan devam ederiz. Biz dışarıda bekleyeceğiz.

Telefonumu cebime attım, sonra kendime sarıldım ve kollarımı hızla aşağı yukarı ovuşturdum. Tüm bunların olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyordum. Liam'la tanışmıştım ve o harikaydı. Seksi. Çok güzel. Hatta tatlı...

Bundan daha da önemlisi, bir üstünlüğü vardı. Birlikte büyüdüğüm adamlar gibi bir kenar ve bu çok önemliydi. Sonuçta, onunla birlikte olamazdım. MC ailemle başa çıkamayacak biri. Liam yapabilirdi, bundan neredeyse emindim.

Aptal olduğumdan değil, bunun bir şeye dönüşmeyeceğini biliyordum.

Ama olabilirdi. Bu gece nihayet tüm bu yaygaranın ne olduğunu kendi gözlerimle görebilecektim. Komik, ama Painter aslında sonunda bana bir iyilik yapmıştı. Eğer

Şu anda Liam yerine onunla birlikte olabilirdim. Ve

Liam'ı o kadar uzun zamandır tanımıyordum ama ona karşı, Ressam'a karşı hiç hissetmediğim bir bağ hissettim.

Ressam bir fanteziydi, olabileceklere dair bir hayal. Onunla hiç gerçek bir konuşma yapmış mıydım? Sıradanlığın ötesine geçen hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama Liam *gerçekti*. Liam da benim onu istediğim kadar beni istiyordu ve aramızda fiziksel olarak yoğun bir ilişki olduğuna şüphe yoktu.

bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Yüzlerce kilometre öteden birbirimize bağlanmıştık. Ona her şeyi anlatabiliyordum ve o da beni güldürüyordu, ayrıca çok seksi olması da işin tuzu biberi oluyordu.

Liam benden kısa boylu, göbekli ve sırtı kıllı olsaydı ona aşık olacağıma dair bir his vardı içimde.

Bu, test etmeden geçmem gereken bir teoriydi, zavallı ben. Liam'ın kendisi hayal ettiğimden daha seksiydi ve hayal gücüm çok iyiydi. Ofisin kapısı açıldı ve içeri girdi, beni ıslatan yakıcı, yoğun bir bakış attı.

"Çok güzelsin, Em," dedi. "Bir öpücük daha, tamam mı?"

Evet, buna karşı çıkmayacaktım.

Beni kollarına çekti ve dudakları dudaklarımı kapladı, dili derinlere kaydı. Kendini ağzıma gömerken neredeyse acımasızca davranıyordu.

Sonra gevşedi. "Hadi

gidelim."

"Arkadaşlarımı beklemem gerekiyor," dedim. "Sen telefonla konuşurken onlara mesaj attım. Onlarla ön tarafta buluşmamız gerekiyordu."

"Kimber ve Sophie, değil mi?" diye sordu. "Onları ne kadar iyi tanıyorsun?" "Aslında o kadar da iyi değil," dedim. "Sophie'nin Ruger'la garip bir ilişkisi var. Karışık bir durum. Kimber onun arkadaşı. Gerçekten çok iyiler ve çok eğlenceli. Ama eğer seninle gelen adamı düşünüyorsan, ikisinin de gerçekten müsait sayıldığını sanmıyorum."

Başını iki yana salladı.

"Merak etme," dedi. "Hey, beklerken benimle minibüse kadar gelebilir misin? Bir çanta almak istiyorum. Diş fırçası falan."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. O şeylere ihtiyacı vardı çünkü geceyi birlikte geçirecektik. *Benimle.* Geceyi *onunla* geçirecektim. Lanet olsun. Neden aptal olmak yerine havalı olamıyorum?

"Elbette," dedim ona. "Birkaç dakikamız var."

Liam elimi tuttu ve beni arka koridora götürdü. "Arka

tarafta park yeri var mı?" diye sordum.

"Sadece çalışanlar," dedi bana. "Mick'in umurunda değil ama. Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Arka kapıyı açtı, sürgüyü yerinden çıkardı, böylece kapı arkamızdan tam olarak kapanamadı. Sonra beni siyah bir kargo minibüsüne doğru çekti.

Arkadaşı arkasından çıktı. Ona gülümsedim, sonra Liam'a baktım, bizi tanıştırmasını bekliyordum.

O yapmadı.

Diğer adam bana doğru ilerledi, yüzü asıktı. Bu doğru değildi. Hem de hiç doğru değildi. Kafamın içinde, yanıp sönen kırmızı ışıklarla birlikte bir alarm zili çaldı. Kendimi bildim bileli ailem bana içgüdülerime güvenmemi öğretmişti ve sahip olduğum her içgüdü bana buradan defolup gitmemi söylüyordu.

Liam bir şeylerin peşindeydi. *Hay sikeyim.* Gerçek olamayacak kadar iyi.

Sadece benim şansım.

Nasıl yapacağım? Arkamızdaki kapı hâlâ açıktı ama içeri girmeyi başarsam bile o bardaki kimsenin bana yardım edeceğinden emin değildim. Sokağın aşağısına baktım - bloğun ortasındaydık ve yüksek sesli müzik
Yandaki gece kulübünden gelen hava. Çığlık atmak işe yaramazdı.

Bu dar geçitten çıkmalı ve bazı tanıklar bulmalıydım.

Tökezliyormuş gibi yaptım, sonra ayakkabımı tamir ediyormuş gibi diz çöktüm.

Bunun yerine kayışları çözdüm, böylece havalandığımda onlardan çıkabilecektim. En azından sokak asfalttı... Belki ayaklarımı çok kötü kesmezdim? Eğer bu bir şey değilse gerçek bir aptal gibi görünecektim.

Pisser.

"İyi misin?" Liam sordu. Ona baktım ve tatlı tatlı gülümsedim. "Ben iyiyim, sadece kayışımı düzeltmem gerekiyor" dedim. Sonra derin bir nefes aldım.

Nefes aldım, hafifçe yükselerek koşmaya başladım ve muhteşem beni beceren topuklu ayakkabılarımı arkamda bırakarak ara sokağa daldım. Sokağa doğru hızla koşarken

şaşkın bağırışlarını duydum. Hayal meyal Liam'ın durmam için bana bağırdığını duydum. Eğer ortada tuhaf bir şey olmasaydı, deli bir kadın gibi görünecektim.

Ama ne var biliyor musun?

Bu durumla ilgili doğru olmayan bir şeyler vardı. İliklerime kadar biliyordum ve babam da bunu kafama kazımıştı -içgüdülerine kulak ver. Bunun kendi hayatını birden fazla kez kurtardığını söylemişti. Benim için yeterince iyiydi. Arkamda ayak sesleri duyuyordum ama ara sokağın sonuna yaklaşmıştım. İleride yürüyen insanlar gördüm. Trafik ve yüksek sesli müzik yüzünden dışarısı çok gürültülüydü.

Beni duyarlar mı?

Tam çığlık atmak için ağzımı açmıştım ki beni arkamdan yakaladı.

Yer bana doğru geldi ve çarpmanın ne kadar kötü acıtacağını merak etmek için bir saniyem vardı. Sonra vücudum büküldü ve yukarı uçtu. Bir şekilde sırtüstü yatmıştım, Liam'ın üstündeydim, güçlü kolları beni pranga gibi sarıyordu.

Arkadaşı bize yetişti ve silah gibi görünen bir şey doğrulttu.

Nefes nefese kalmıştım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Evet.

Bu kesinlikle bir silahtı.

En azından ben Liam'ın üstündeyken net bir atış şansı yoktu.

Tekrar çığlık atmaya çalıştım ve büyük bir el ağzımı sıktı. Sonra Liam'ı ısırmaya çalıştım ve onu tekmelemek için elimden gelen tüm gücü kullandım. Ne yazık ki pek bir şey yapamadım.

"Kapa çeneni ve kavga etmeyi kes," diye kulağıma hırladı. "Eğer sana söyleneni yaparsan, canın yanmaz."

Dinlemeye zahmet etmedim. Kolları yavaşça etrafımda sıkılaşıp nefes almamı zorlaştırırken tekmelemeye ve ısırmaya devam ettim.

Sonra parmakları burnumu sıktı ve donup kaldım.

"Uyanık kalmak istiyorsan, prenses, dövüşmeyi bırakacaksın. Anladıysan başını salla."

Çok sinirlenmiştim. Onu öldürmek istiyordum ama lekeler görmeye başlamıştım ve daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Bilincimi kaybedersem bana ne yaparlardı? İyi bir şey yapmazlar.

Başımı salladım.

Liam burnumu bıraktı ve ben de havayı içime çektim, karanlık kayboldu.

"Şimdi kalkıyorum ve minibüse gidiyoruz," dedi. "Seninle tartışacak vaktim yok, o yüzden uyanık kalmak istiyorsan dediğimi yapacaksın."

Tekrar başımı salladım.

Beni de yanına alarak ayağa kalktı.

"Kaldır kıçını," dedi arkadaşı, gözleri karanlıktı ve nefret gibi bir şeyle doluydu. İyi değil... "Minibüse doğru yürü ve lanet çeneni kapalı tut. Hunter sana zarar gelmesini istemeyebilir ama ben umursayabilirim, anladın mı?"

Ciddi olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden yavaşça ayağa kalktım ve arkadaşının Liam'a "Hunter" demesinin ne anlama geldiğini düşünerek minibüse doğru yürüdüm. Hiçbiri iyi değildi. Elimden geldiğince oyalamaya çalıştım ama boşunaydı.

Kimse bizi görmedi. Hiç kimse.

Minibüsün yanında durdum.

"Kollar yukarı ve yanlara," dedi Liam, sesi soğuktu. Tanıdığımı sandığım adamdan tamamen farklıydı. Tanrım, erkekleri okumakta berbattım. Önce Ressam, şimdi de bu saçmalık mı? Küçük bir kahkahayı bastırarak pozisyonumu aldım.

Bunu televizyonda binlerce kez görmüştüm. Ne klişe ama. Acınası.

Minibüsün arka kapısının açıldığını duydum, sonra sert eller

vücudumda gezindi.

Liam'ın elleri. Dizini bacaklarımın arasına sokup onları ayırırken arkasından kokusunu aldım. Üzerimi öyle bir aradı ki, korkunç bir an için onun gizli polis olup olmadığını merak ettim.

Sonra eli göğsümde durdu ve nefesi kesildi.

Kahretsin. Eğer Liam bir polis ise, kesinlikle kirli bir polisti. Bu iyi haberdi, kirli polislere rüşvet verilebilirdi. İçime doğru itti ve kulağıma fısıldarken dikleşmiş sikinin uzunluğunun kıçıma girdiğini hissettim.

"Üzgünüm, bebeğim. Planımız bu

değildi." "Siktir git."

İç çekti.

Sonra geri çekildi, ellerimi tutup arkamdan çekti. Soğuk metal bileklerimin etrafında tıkırdadı. Birden yüzümün etrafına bir kumaş şeridi geldi.

"Aç ağzını," dedi Liam bana. Başımı salladım. Tekrar içime doğru itti ve aleti şimdi daha da büyük ve sert hissediyordu. Lanet olsun, bu onu tahrik ediyordu.

Kız kaçırmak onu tahrik ediyor.

Siktir. SIKTIR.

"Aç. Ağzını. Ağız," dedi tekrar ve bu kez sesindeki tehdit açıktı. Aleti beni tekrar dürttü, sonra da kalçalarını,
yavaşça kıçımın çatlağına doğru kaydırdı. Yepyeni bir korku hissettim.

Kim bu adam?

Ağzımı açtım ve kumaş içeri kaydı. Başımın etrafından sıkıca bağladı, sonra bir elini önüme uzatarak beni geriye ve kendisine doğru çekti. Kelepçeli ellerim karnına çarpıyor, kıçım ereksiyonunu kucaklıyordu.

"Peki ya arkadaşları?" Diğer adamın sorduğunu duydum. "Orada bir değer var mı?" "Birinin kulüple bağlantısı var," dedi Liam, nefesi sıcak bir şekilde Kulak. "Seattle'da çocukla gördüğümüz kaltak. Ne kadar resmi olduğundan emin değilim ama Ruger'ın onunla bir işi var. Diğeri sadece
ölü ağırlık."

Kimber ve Sophie'nin beni aramaya gelmemesini umarak titredim. Aman Tanrım. Onları bu işe bulaştırırsam kendimi asla affetmezdim... "bu" her ne haltsa.

Belimdeki eli alçaldı ve iki elinin arasındaki çıplak et parçasını buldu. Korsemin altını ve kotumun üstünü. Sonra eli cebime daldı ve telefonumu çıkarmadan önce uygunsuz bir tereddütle oyalandı. Liam geri adım attı. Mesaj geçmişimi ararken ekranın parıltısının minibüsün karanlık camına yansıdığını gördüm.

"Onlara ön tarafta buluşmalarını söylemiş," dedi arkadaşına. "İçeri gir. On dakika bekleyelim, bakalım onu aramaya gelecekler mi? Bize bir fırsat verebilir.
Bir tane kapabilirsek avantajlı
oluruz." "Anladım."

Liam'ın suç ortağı içeri girerken bar kapısının çarparak kapandığını duydum. Güçlü eller üst kollarımı kavrayarak beni ona doğru çevirdi. Geniş gözlerle karanlık yüzüne baktım, onun kadar korkmuş görünmediğimi umarak

benim hissettiğim kadar çaresizdi. Bir elini kaldırdı, parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve sıkılaştırdı.

Liam'ın diğer eli belimi buldu ve göğsüme doğru ilerledi. Oraya dokunacağını düşündüm ama son anda sadece parmak uçları beni sıyırana kadar geri çekti. Göğüslerimin arasında yukarı doğru gezindi, sonra çenemi yakaladı ve yüzümü ona doğru eğdi.

"Bence bağlıyken daha da güzel olabilirsin," diye fısıldadı. "Tanrım, seni becermek istiyorum."

Başını eğdi, burnunu yanağımda gezdirerek beni kokladı. Ürperdim, sadece korkudan değil. Şimdi bile -her ne kadar emin olamasam da bana başından beri yalan söylediği bu kadar açık olduktan sonra- onu istiyordum.

Liam boğuk bir ses çıkardı, sonra geri çekildi ve üst kolumu çekerek beni minibüsün açık arka tarafına doğru sürükledi. Yüzüm öne gelecek şekilde beni içeri itti. Yere düştüm, sertçe vurmak için kendimi hazırladım ama son saniyede beni yakaladı ve yan tarafımdan yere indirdi.

Sonra ayaklarımı tuttu ve birbirine doğru çekti. Elleri ayak bileklerimde oyalandı, sonra biri uyluğumun arkası boyunca yukarı doğru kaydı. Kalçamı buldu.

Kıçımın kıvrımı, üst uyluğumla buluştuğu çizgiyi izleyerek

Parmakları kıç yanağımı kavradı. Başparmağı bacaklarımın arasına hafifçe daldı... Sonra etimi sertçe, neredeyse kasılırcasına sıktı ve ben şaşkın bir acıyla ciyakladım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve işine dönmeden önce acıyan yerini ovuşturdu.

Ayak bileklerime sıkıca sarılmış bir ip hissettim, sonra Liam üzerime doğru eğildi. Ona ters ters baktım ve elimdeki her şeyi ona göndermeye çalıştım. fırsatını bulur bulmaz onu öldüreceğimi söyledim.

Yüzü ciddi ve garip bir şekilde boştu ama uzandı ve saçlarımı yüzümden çekti.

"Utanç verici," dedi, sesi neredeyse düşünceli çıkıyordu. "Bana inanacağından şüpheliyim ama bunun için gerçekten üzgünüm."

Kaşlarımı kaldırarak haklı olduğunu, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığımı açıkça belirttim. Liam içini çekti, sonra minibüsün kapılarını kapattı.

Hah. Boktan, *boktan* bir ilk buluşma.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca karanlıkta yattım ve bir şeyler olmasını bekledim. İdeal olan, tüm Reapers ulusunun minibüsün kapılarından içeri dalmasıydı ama ben daha çok Sophie ve Kimber'ın bu pisliğin içine sürüklenmemesini umuyordum.

Birkaç dakika sonra bir itiş kakış duydum ve sonra arka kapı tekrar açıldı. Sophie içeri uçtu ve yere düştü. Liam peşinden içeri girip onu kelepçeledi, Ağzını tıkayıp, tıpkı benim gibi bağladım. Dehşete düşmüş yüzüne baktım, onu bu işe bulaştırdığım için duyduğum suçlulukla Liam'ı kendim öldürme kararlılığı arasında gidip geldim. Tercihen çıplak ellerimle.

Onu hadım *ettikten sonra*.

Arkadaşının ön tarafa tırmanıp motoru çalıştırdığını duydum.

"Üzgünüm kızlar," dedi Liam. "Umarım bu iş çok çirkinleşmez ve yakında evinize dönersiniz."

Oh, kesinlikle çirkinleşecekti. Ona gözlerimle söz vermiştim.

Beni görmezden geldi ve minibüs hareket ederken arkadaşına katılmak için ilerledi. Yine de fazla uzağa gitmedik. Birkaç dakika sonra yoldan çekildiler ve durdu. Sonra dışarı çıktılar ve arka tarafa doğru yürüdüler. Liam'ın arkadaşı uzanıp Sophie'yi tuttu ve ayağa kaldırdı. Çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı.

Bunu yaparken kolunu yukarı kaldırdı ve kalbim durdu.

Kolunda lanet bir *Devil's Jacks dövmesi* vardı. Lanet

olsun. *Lanet olsun.* KAHRETSIN.

Bu hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Tüm hayatımı Şeytan Jacks'ten nefret ederek geçirmiştim. Yirmi yıldır Azraillerle öyle ya da böyle savaşıyorlardı. Her şeyi ani, parlak, korkunç derecede net bir ışık altında gördüm.

Liam, yavaş yavaş arkadaşım oluyor.

Liam, bana günümü soruyor, benimle her şey hakkında konuşuyor. Liam, her zaman beni dinlemeye istekli ve onunla paylaşmam için beni cesaretlendiriyor.

Yakın "arkadaşım" Liam tam bir sapıktı.

Kulübüm hakkında bilgi edinmek için beni kullanan bir sapıktı ve şimdi de belli ki beni babama karşı kullanmayı planlıyordu. Midem asitle doldu ve bir kereliğine

Berbat bir anda kusup boğulacağımı sandım, çünkü bu yapmayı hayal edebileceğim en kötü şeydi.

Kulübüme ihanet etmiştim.

Bilerek değil, ama bunun pek önemi yoktu. Bu yüzden taze cesetler olacaktı. Bu ölümlerin sorumlusu ben ve Liam'ı hayatıma sokmak için verdiğim aptalca, düşüncesizce kararım olacaktı.

Liam beni çekiştirerek aşağı indirdi ve kucağına alarak minibüsün önüne kadar taşıdı. Beni yedek bir çit direği gibi kaportaya yasladı. Dengesiz bir şekilde dengede durdum, kendimi ona bakmayı bırakıp etrafa bakmaya zorladım. Nehrin aşağısında, muhtemelen parkın yakınlarında bir yerdeydik. Üstümüzde şelalenin üzerinden geçen yüksek köprülerden biri vardı ve beni çitin üzerinden atmaya karar verirse on metre yüksekten düşeceğimi fark ettim.
kayalara çarpmadan ya da boğulmadan önce.

Bunu yapar mıydı?

Tabii ki yapacaktı - *o lanet* olası *bir Şeytan* Jack*'ti* - *ama* sadece beni kullanmayı bitirirse.

Kahretsin.

"Em, bana bak," dedi. Yüzüne baktığımda beni inceleyen soğuk, ölü gözlerle karşılaştım. Bir sosyopatın gözleri.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Babanı arıyoruz," dedi. "Onunla konuşmana izin vereceğim, böylece Ona bu mesajı ver. Ona Hunter'la birlikte olduğunu söyle, Portland'da tanıştığı Şeytan Jack'le. Sen ve arkadaşın Sophie'nin elimizde olduğunu bilsin. Sonra da ona, söylediklerimizi yapmazsa seni öldüreceğimizi söyleyeceksin. Anladın mı?"

Başımı salladım. Gözlerimde yaşların birikmeye başladığını hissettim ama ona en ufak bir zayıflık belirtisi bile gösterirsem lanetlenirdim. Telefonumu çıkarıp kişiler arasında gezinirken gözümü kırpmayı reddettim.

Liam uzanıp ağzımdaki tıkacı çıkardı ve telefonu başıma dayadı.
İki kez çaldı.

"Hey, bebeğim, naber?" Babamın sorduğunu

duydum. "Baba, başım belada," dedim sessizce.

"Konuş benimle," diye cevap verdi, hemen iş

konuşmaya başladı.

"Spokane'de Hunter adında bir Devil's Jack ile birlikteyim," dedim ve tüm duygularımı Liam'a nefret dolu tek bir bakışa odakladım. Gözlerimde lazer olmaması çok kötüydü. Bu bakışla onu ikiye bölebileceğimden oldukça emindim. "Beni ve Sophie'yi yakaladığını sana söylememi istedi. Dediğini yapmazsan bizi öldürecek. Ayrıca o kocaman bir amcık ve bence onu yakaladığında taşaklarını kör bir kaşıkla kesmeme izin vermelisin. kafasından vurmadan önce."

Liam-Hunter? Her kimse artık, bana sırıttı, sonra babam bağırmaya başlayınca telefonu çekti. Ağzımdaki tıkacı çekiştirip ağzıma tıktı, sonra uçurumun kenarına doğru adım attı ve kulağımın duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu.

Yalpaladım, zıplayarak kaçmaya çalışmanın bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Pek sayılmaz.

Hunter bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattı ve çitin üzerinden şelaleye doğru fırlattı.

Geri döndü ve bana şeytani bir gülümseme verdi.

"Baban sana çok düşkün, Em," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Onun için değil, yapmazlar.

Minibüs sonsuza kadar sürdü ve arkada sallanırken tüm zaman duygumu kaybettim. Hunter ve Skid -görünüşe göre diğer pisliğin adı buydu- sessizce konuşuyor, arada bir Şeytan'ın Jacks'inin adam kaçırma kodu gibi bir şeyle belirsiz bir telefon görüşmesi yapıyordu.

Sophie ile iletişim kuramadım ama gözlerimle ona bir mesaj göndermek için elimden gelen her şeyi yaptım. *Yalnız değilsin, adamlarımız bizi kurtaracak. Bunu senin başına getirdiğim için çok üzgünüm.* Bu çizgide bir şey.

Anladığımdan emin değilim.

Muhtemelen küçük oğlu Noah'ı düşünüyor ve onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Güzel bir soruydu. Keşke cevabını bilseydim.

Minibüs sonunda durdu ve bizi dışarı sürüklediler. Bir evin önündeydik, eski bir evin. İki katlı, büyük verandalı ve görünüşe göre hiçbir yerin ortasında. Uzakta seyrek ağaçlar ve başka bir ev görmemi engelleyen hafif tepeler vardı.

Harika.

Hunter beni oturma odasına taşıdı ve yavaşça kanepeye oturttu. Skid Sophie'yi yanıma bıraktı ve Sophie oturmak için çabaladı.

"Durum şu," dedi Hunter. "Sen burada koz olarak bulunuyorsun. Portland'daki Azraillerden biri -Toke- bu gece gerçekten kötü bir karar verdi. Evimize gitti ve hiçbir uyarı ya da tahrik olmadan ateş etmeye başladı."

Siktir, diye düşündüm, gözlerim kocaman açılmıştı. Toke kesinlikle bir Azrail'di ama son bir haftadır rüzgârın içindeydi. Yan tarafımda yakıcı bir acı hissettim.

Bir hafta önce bana açtığı yara hala iyileşiyordu. Partinin ortasında beni lanet bir bıçakla kesmişti. İddiaya göre kazaydı ama babam hiç eğlenmemişti. Ateş ettikten sonra çekip gitmişti.

Şimdi Toke zarar vermenin yeni bir yolunu bulmuştu. Pislik.

"Giderken bir rehine aldı. Kardeşlerimizden biri öldü ve ikincisi de muhtemelen şu anda işkenceyle öldürülüyor.

Bu konuda biraz ani davrandığımız için bizi mazur görün. Baban" -başıyla beni işaret etti- "adamımızı bize geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacak. Bu olursa, eve gidersin."

Liam'ı inceledim, bana ihanet ettiği için incinmiştim ve Toke'a karşı tarifsiz bir öfke duyuyordum. Onunla kulüp arasında neler olup bittiğinin ayrıntılarını bilmiyordum. Geçen hafta sonu büyük bir toplantı olmuştu ama bununla bir ilgim yok. Kulüp işlerini bildiğimden değil, bu erkeklerin oyunuydu. Ama ben de aptal değildim ve bir Azrail olarak doğmuştum.

O toplantıda bir şeyler çok yanlış gitmişti ki işler bu kadar çığırından çıktı.

Toke'u gerçekten vurmak istediğime karar verdim. Liam'ı da vurmak istiyordum. *Hayır, onun adı Hunter, diye* kendime hatırlattım. *Onun adı Hunter ve sen onu hiç tanımıyorsun.*

"Sen öldün, *Liam*," dedim ona, sahte ismini vurgulayarak, onun pisliğinin peşinde olduğumu açıkça belirttim. Cevap vermedi. "Babam seni hapse atacak.

yere. Şimdi gidelim ve onu vazgeçirmeye çalışayım. Yoksa çok geç olacak. Ben ciddiyim. O. Yapacak. Öldürecek. Öldürecek."

Bu basit bir gerçekti.

"Üzgünüm bebeğim," dedi ve sesi o kadar içtendi ki, tanıdığımı sandığım adama o kadar benziyordu ki... Toke'un bıçağının asla yapamayacağı bir şekilde içimi kesti. "Korktuğunu ve sinirlendiğini anlıyorum ama Azrail'in biri öfke nöbeti geçirdi diye bir kardeşimin ölmesine izin vermeyeceğim."

Kulübüm *hakkında bu şekilde konuşma*, diye hırlamak istedim. Lanet olası erkekler. Neden onların saçmalıkları hep benim üzerime dökülmek zorundaydı? Gözlerimi ona diktim, içimdeki öfkeli nefretin her zerresini sözlerime dökmek istiyordum.

"Siktir git."

Hunter (ona artık Liam dememeye karar verdim - Liam iyi bir adam için güzel bir isimdi ve bu piç kurusuna hiç uymuyordu) arkadaşına baktı, sonra bir elini yüzünde gezdirdi. Bir an için yorgun görünüyordu.

Jackass.

Cenazesinde gülecektim.

"Tamam, hadi yukarı çıkalım," diye duyurdu Hunter. Beti benzi atmış olan zavallı Sophie'ye baktı. Öfkem biraz azalmış, yerini suçluluk duygusuna bırakmıştı. İncinmiş duygularım hakkında endişelenmeyi bırakıp kaçışımızı planlamaya başlamam gerekiyordu. Babamın Toke'u bulmasını beklemek zorunda kalırsak, kendimizi bir çukurda ölü bulabilirdik.

Hunter'ın beni öldüreceğini gerçekten düşündüğümden değil... Aksini gösteren kanıtlara rağmen, onun beni gerçekten inciteceğini düşünemiyordum. İnkâr mı? Muhtemelen. Skid başka bir hikâyeydi. Gözlerinde şeytani bir şey vardı.

Hunter bir Leatherman çıkardı ve ayaklarımın dibine diz çöktü. Çenesine tekme atmayı düşündüm ama bunun stratejik olarak bana pek bir faydası olmayacağına karar verdim. Yazık. Sonra ipi kesti. Skid bir tabanca çıkardı ve yüksek sesle kurdu.

"Sorun çıkarırsan seni vururum," dedi ve cinayet niyetimi açıkça ifade etmeyi başardığımı fark ettim. *Yaşasın ben!* "Hunter iyi biri. Ben değilim."

Garip bir şekilde onun sözleri odaklanmama yardımcı oldu - incinen gururum yüzünden öfkelenmeme izin vermiştim ama öfkenin beynimi ele geçirmesine izin veremezdim. I

aptalca bir şey yapmayı göze alamazdı. Sophie tatlı biri olabilir ama
O bir Azrail değildi ve neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikri yoktu. Bizi bu durumdan kurtaracak kişi ben olmalıydım.

Düşündürücü.

Hunter kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Sonra beni oturma odasının yan tarafındaki merdivenlerden yukarı çekti. Arkamızda Skid ve Sophie'nin bizi takip ettiğini duydum. Hunter sağ taraftaki kapıyı açtı ve beni içeri çekip arkamızdan tekmeleyerek kapattı. Etrafa bakındım. Burası bir yatak odasıydı.

Bir *yatakla*.

Birdenbire durum daha önce düşünmediğim bir dizi yeni anlam kazandı. Liam'ın tüm kişiliği büyük, kocaman bir sahtekârlık olabilirdi ama tek bir şeyi bile taklit etmiyordu. Daha önce aletinin kıçımı dürttüğünü kesinlikle hissetmiştim. Ya her zaman müthiş bir protez takıyordu ya da beni gerçekten becermek istiyordu. Şimdi bunu yapmak için güzel ve rahat bir yatağı vardı.

Kahretsin.

Elleri benimkileri kavradı ve kelepçelerin kilidinin klik sesini duydum. Yine de özgür değildim, beni iterken bileklerimi sıkıca tutuyordu.
Odanın diğer ucuna. Ayaklarımı oynatmayı reddettim, oyalandım. Eğildi, kulağıma yumuşak bir sesle konuştu.

"Lanet yatağa gir, Em."

Sıcaklık kulağımı yıkadı ve her yerde onun *kokusunu* alabiliyordum. Çünkü bende yanlış olan bir şey vardı, bu beni tahrik ediyordu.

"Bu kulağa kötü bir fikir gibi geliyor," dedim gergin görünmemeye çalışarak. Saldırıya geçmem, durumu biraz kontrol altına almam gerekiyordu. "Bunun hakkında konuşalım."

"Konuş bakalım," diye mırıldanarak ellerimi vücudumun ön tarafına doğru getirdi. Öne doğru bir adım atarak ikisini de büyük bir elinin içine aldı. Arkamda onun sıcaklığını hissettim, büyük bedeni benimkini cüceleştiriyor ve çevreliyordu.

Ben de onun sikini tekrar hissettim.

Belime saplanan o dev şeyi kaçırmamın imkanı yok.
Çifte bok. Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

"Neler olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum," dedim çabucak. "Toke'u bulmak istediğini biliyorum. Bunu anlıyorum - eğer biri kulüp kardeşlerimizden birine saldırdıysa,

Ben de onun peşinde olurdum. Ama Toke geçen hafta sonu beni bıçakladı-"

Hunter dondu kaldı, sonra havada hareket ediyordum, beni taşırken göğsüne doğru kaldırdı. Beni yere itti, sırtüstü yatırdı ve tek bir hareketle kollarımı başımın üzerinde birleştirerek üzerime bindi.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum.

"Sana nasıl zarar verdiğini açıkla," dedi, sesi acımasız ve gözleri soğuktu. "Şimdi."

Düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Tüm arkadaşlarım ve ailemle birlikte bir partideydim ve sonra güvenebileceğim bir adam bir nedenden dolayı (bilmeme izin verilmeyen) sinirlendi ve beni büyük, dev bir bıçakla kesti. Sonra babam onu vurmaya çalıştı, birkaç dikiş attım ve şimdi hepimiz hiç olmamış gibi davranıyoruz.

Hayır, bunda garip bir şey yok.

Üstümün altında saklanan bandajı bulmasına yetecek kadar uzaklaşırsak ona bunun bir kaza olduğunu söylemeyi planlamıştım. Çoğu insan rastgele bıçak yaralarıyla ortalıkta dolaşmadığı için bana yeterince inandırıcı gelmişti. O kadar da kötü değildi. Elbette, çektiğimde biraz acıyordu ama çok da derin değildi.

Derin bir nefes aldım ve bunu halletmenin en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Toke şu anda kesinlikle en sevdiğim kişi değildi ama o hâlâ bir Azrail'di ve bu bizim özel işimizdi. Hunter'a kulübe karşı kullanabileceği hiçbir şey veremezdim. Öte yandan, bir hendekte ölmek istememe meselesi yüzünden onu kendi tarafımda tutmam gerekiyordu.

"Bir kazaydı," dedim yavaşça, ki bu doğru sayılırdı. Ben oldukça Toke'un bıçağını açtığında beni şahsen kesmek gibi bir niyeti olmadığından eminim. "Geçen hafta sonu bir partide takılıyorduk sadece-"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, gözleri giderek daha soğuk bakıyordu, bu gerçekten mümkün olmamalıydı ama yine de bunu başardı. "Toke ile aranızdaki hikâye nedir?"

"Hiçbir şey. Kahretsin, hiçbir şey, tamam mı? Gerçi neden umurunda olsun ki, hayal bile edemiyorum."

"Neyi önemsediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ve umurumda bile değil," diye mırıldandım. "Detayları duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bana lanet detayları anlat."

"Bir partideydik," diye yeniden başladım. "O kadar geç ya da çılgınca değildi, ama o yönde ilerliyordu. Babamı bulmaya ve iyi geceler dilemeye gittim çünkü Sophie ve ben dışarı çıkıyorduk. Bir grup erkeğin yanından geçiyordum ve aniden biri bana doğru düştü ve bıçağı göğüs kafesime saplandı. Önemli bir şey değil."

Hunter ellerini yanlarıma indirdi ve parmaklarını hafifçe korsenin üzerinde gezdirerek yarayı aradı. Yarayı bulduğunda dişlerimi sıktım, acının sızısını kabullenmeyi reddettim. Bir şey onu ele vermiş olmalıydı çünkü hırladı.

Hırladı.

Kızgın bir kurt gibi. *Hayır,* mızmız *bir köpek gibi*, dedim kendime kararlılıkla. *Şu küçük havlayanlardan biri.* Kurtlar kıç tekmeler ama Hunter yapmaz. O kocaman, sahte bir pislikti.

Sonra elleri korsenin ön tarafına gitti ve kancalarla oynamaya başladı. Bu hiç iyi değildi. Bileklerini tuttum, onu uzaklaştırmaya çalıştım ama beni tamamen görmezden geldi. Cidden. Benden o kadar güçlüydü ki protestolarımı fark ettiğinden bile emin değildim.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Onu görmem gerek," dedi. "Daha önce bir şey söylemeliydin. Barda sana zarar verebilirdim. Olay olduğunda neden bana söylemedin?"

Çenem düştü.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye patladım. "Hiçbiri değil. Sakın bana incinip incinmediğimin umurunda olduğunu söyleme."

Korse açıldığında göğüslerim serbest kaldı. Kendimi örtmeye çalıştım, ani ve korkunç savunmasızlık hissinden nefret ediyordum.

"*Sen* benim işimsin," dedi bana, sesi acımasızdı. Sapıklık yapmak için de duraksamadı. Hayır, daha önce üzerine koyduğum taze, beyaz bandajın etrafını yoklarken dokunuşu kişisel değildi -neredeyse klinikti.

"O kadar da büyük değil," dedi, neredeyse şaşırmış görünüyordu.

"Yok artık. Sana önemli bir şey olmadığını söylemiştim. Yaklaşık üç inç uzunluğunda ve yarım inç derinliğinde bile değil."

"Seni hastaneye mi götürdüler?"

"Benimle ilgilendiler," diye tersledim. "Her zaman benimle ilgilendiler. Bu yüzden -eğer yaşamak istiyorsan- gitmeme izin vermeli ve şehirden defolup gitmelisin."

Neredeyse eski Liam'ın sesine benzeyen bir kahkaha attı ve sonra dikkatini göğüslerime yöneltti. Ellerimi üzerlerine kapattım ama o bileklerimi yakaladı ve tekrar başımın üzerine doğru sürükledi. Mücadele ettim ama boşunaydı. Gücü zahmetsizdi ve kaslı olmasa da zayıf vücudu çelik gibiydi.

"Kahretsin, çok güzelsin," dedi, alçak sesle ve sertçe. Yapamadım Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu anlayamadım. Yine de tam bacaklarımın arasından vurdu ve kendimi aptal gibi hissettim çünkü benimle oynadığını bile anlamamıştım.
arzumu öldürmek için yeterliydi. Eğildi, vücudunu benimkinin üzerine indirdi, bir dizi kabaca bacaklarımın arasına girdi. Sertleştim, teslim olmayı reddettim ve sanırım göğüslerimi okşamak gibi bariz bir şey yapsaydı bunu başarabilirdim.

Onun yerine başını eğdi ve burnunu benimkinin hizasında gezdirdi. Köprücük kemiğimi yukarı doğru kaldırıp boynumu gıdıkladı. Çok hafif bir dokunuştu, o kadar silikti ki onu bu kadar net göremeseydim hayal görüp görmediğimi sorgulayabilirdim. Derin nefesler alarak kulağıma doğru iç geçirdi.

"Ben de daha önce her şeyin boka sardığını sanıyordum," diye fısıldadı. "Em, buna inanmayacağını biliyorum ama bunu planlamadım. Seni asla incitmek istemedim."

"O zaman yapma. İşler daha da kötüleşmeden bırak gideyim."

Başını yavaşça salladı, bunu yaparken dudakları yanağımı okşadı.

"Yapamam, tatlı kızım," diye cevap verdi ve ruhsuz bir piç olduğunu bilmesem sesindeki pişmanlığı fark ederdim. "Kardeşimin hayatı tehlikede."

Nefesim kesildi ve bir an için ağlayabileceğimi düşündüm. Ölmek istemiyordum. Ailemden kimsenin ölmesini istemiyordum.

Liam'ımın ölmesini de istemiyordum. Entelektüel olarak "benim Liam'ımın" hiç var olmadığını biliyordum ama onu hissedebiliyor ve kokusunu her yanımda duyabiliyordum. Bedenim onun bize ihanet ettiğine inanmayı reddediyordu.

Sikeyim.

"Toke beni umursamıyor, yani birkaç kadını kurtarmak için teslim olacak değil ya," dedim dikkatle. "Azraillerin geri kalanı da bunu gerçekleştiremez. Neler olduğunu bilmiyorum ama şunu biliyorum ki babam Toke'u bulabilseydi çoktan ölmüş olurdu. Kulüp işi bir yana, babam bana zarar veren bir adamın yaşamasına izin vermez. O kadar. Bizi kaçırman kardeşini daha hızlı geri getirmeyecek."

Hunter beni öptü, ağzımı yakaladı ve dilini derinlere kaydırdı.
İhtiyaç içimde patladı, leğen kemiğimden vücuduma doğru kıvrıldı.
Kalçaları benimkilerin arasına girip beni altında açarken dünya yavaşladı. İri, sert eli göğsümü yakaladı, nasırlı başparmağı öpücük derinleşirken meme ucumda ileri geri kayıyordu.

Lanet olsun.

Namusumu korumak için cesurca savaştığımı söylemek isterdim ama bu bir seçenek değildi. O gece onu ne kadar çok istediğimi anlatacak kelimelerim bile yok, ama bunun yanında o hiçbir şeydi. Adrenalin, öfke, korku ve pek çok duyguyla dolup taşmıştım.

Bir anda hepsi şehvete dönüştü.

İçimde yavaşça sallanmaya başladığında kalçalarım onunkileri kavradı, kotlarımız aniden nefret ettiğim bir bariyer oldu. Başparmağı ve dili içimde yavaş yavaş yanarken benimle aynı anda oynadı. Bu barda olduğundan farklıydı, daha karanlıktı.
Bir şekilde.

Muhtemelen o zamanlar umudum olduğu içindir.

Şimdi kalçalarımın her sallanışı kulübüme, aileme, yıllar boyunca benimle ilgilenmek için her şeyini vermiş olan babama ihanet anlamına geliyordu. Ama boştum ve Hunter'ın ereksiyonunun büyüyen çıkıntısı beni mükemmel bir şekilde dolduracaktı - bunu onun gerçek olmadığını bildiğim kadar kesin olarak biliyordum.

Daha hızlı hareket etmeye başladı, ağzını benimkinden çekti ve başını boynuma doğru indirdi. Ellerimi bir yerde serbest bıraktı.

Yol boyunca, elimi sırtına götürüp gömleğini çekiştirdiğimde fark ettim. Onu soyduğumdan değil, en azından bilinçli olarak değil.

Sadece çıplak tenini parmaklarımın altında hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kalçalarının her hareketi kot pantolonunun uzun ve güçlü aletini göbeğime sürtüyor, kaba kumaş lezzetli bir acıyla karışık doğru miktarda sürtünmeye neden oluyordu. Tişörtü meme uçlarıma sürtünüyordu ve kendimi onları çekiştirip oynamasını dilerken buldum.

Sonra uzun, alçak bir inilti verdi ve işler değişti.

Daha önce neredeyse benim tadıma bakıyordu ve aramızda her ne olduysa, kısıtlanmış yoğunluğu neredeyse acı vericiydi. Şimdi barda ondan hissettiğim vahşilik, ara sokaktaki karanlık, hepsi geri geldi. Kasları gerildi ve vücudu sertleşti. Sonra aniden yukarı çekerken elleri başımın iki yanına indi.

Şimdi Liam -hayır*, Hunter*- bana *bakıyordu*, gözleri hâlâ ona Toke'tan bahsettiğimde gördüğüm o korkunç gerginlikle doluydu. Kalçaları beni yatağa yapıştırırken bakışları yüzümü yakıyordu. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım ve kot pantolonumun açıklığına doğru pompalamaya başladığında daha iyi bir açı buldum.

Sanırım o zaman anladım, pantolonumu çıkarmam bile gerekmiyordu.

Tam burada, şu anda, sadece kumaşın arasından bana sürtünen sikinin hissiyle boşalacaktım ve dehşet ile inanılmaz, korkunç bir ihtiyaç arasında bir şeyle küçük bir inilti verdim.

Bacak kaslarım titrerken "Lütfen," diye fısıldadım. "Oh, kahretsin ..."

Hunter bana gülümseme denebilecek bir ifadeyle dişlerini gösterdi. Ama gülümsemiyordu. Beni yemek istiyormuş gibi görünüyordu ve korku hissettim çünkü ona izin vereceğimi biliyordum. Her şeyi yapardım, yeter ki bitene ve ben paramparça olana kadar hareket etmeyi bırakmasın.

"Em," dedi ve adım dudaklarından düzensiz bir şekilde döküldü. "Em, bebeğim.

Hadi, Em. Şimdi."

Kalçaları beni yatağın derinliklerine bastırdı ve sert bir etkinlikle dönmeye başladı. Uyarılma o kadar yoğundu ki canımı acıtıyordu. Ama bu acı kötü bir şey değildi. Bununla ilgili bir şey, gözlerinin benimkileri yakma şekli, denesem bile ona karşı koyamayışım... mutlak çaresizliğim.

Sikeyim.

Bayıldım.

Kalçaları benimkileri ezerken sırtımın kamburlaştığını hissettim ve sonra dünyam patladı ve çığlık attım. Güzel, seksi bir çığlık da değildi. Her şeyle doluydu

Öfke, kızgınlık, acı ve ona duyduğum inanılmaz ihtiyaç içimden fışkırıyordu.

Saniyeler sonra vücudu titredi ve başımın hemen yanındaki yatağı yumruklayarak bağırdı. Sonra nefes nefese üstüme yığıldı.

Gerçek dışı.

İşte o zaman her şey kafama dank etti ve gülmeye başladım.

Tanıdığım en ateşli adamla inanılmaz, tarifsiz bir seks yapmıştım.

-Ve ben hala bakireydim.

Tanrım. Tıpkı lise gibi.

Bu boku *veremezdim*.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

AVCI

Beynimi yeniden çalıştırmaya çalışarak Em'in yanına uzandım.

Lanet bir çocuk gibi pantolonuma boşalırdım.

Evet. Eğer kardeşlerim bunu görseydi, beni çarmıha gererlerdi.

"Beni öldüreceksin," diye mırıldandım, saçının bir tutamını o mükemmel küçük kulaklarından birinin arkasına sıkıştırmak için uzandım. Kristal mavisi gözleri bana baktı, şaşkındı ve tamamen cinayete meyilli değildi. Kahretsin, bu çok hoşuma gitmişti.

Kahretsin, çok güzeldi. Güzel de kokuyordu.

"Hayır, seni öldürecek olan babam," dedi sessizce. Düşünceli bir şekilde. Harika,

Çünkü düşünmek bu durumu onun açısından daha iyi hale getirmeyecekti. "Liam- bekle, senin adın ne bu arada?"

"Adım Liam. Hunter benim yol adım."

Yüzünden bir gölge geçti.

"Gerçekten onlardan biri misin?"

Anlamamış gibi davranmadım.

"Evet, ben bir Devil's Jack'im. Göçebe. Bir süredir seni ve kız kardeşini takip etmek benim işim. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Neden?" diye sordu, yüzü gerçekten şaşkındı. "Biz önemli değiliz." Nasıl bu kadar saf olabildiğini merak ederek güldüm.

"Sen oldukça önemlisin bebeğim," dedim ona. "O kulüp seni seviyor, hatta Coeur d'Alene'de kaldığın için kız kardeşinden bile daha çok seviyor. Kulübün yarısı

erkeklerin yarısı seni kızları olarak görüyor, diğer yarısı da seni becermek istiyor. Hepsi babandan korkuyor. Neden ulusal başkan olmadığını hâlâ anlayabilmiş değilim. Atlas geçen yıl emekli olduğunda, onun kesinlikle öne çıkacağını düşündük."

"İlgilenmiyor," dedi dalgınca. Sonra bir kolunun üzerine eğilip beni inceledi. Gözlerimi yüzünden ayırmadım çünkü belli ki korsesinin açık olduğunu ve göğüslerini gösterdiğini unutmuştu. Bunu ona hatırlatmak bana düşmezdi... Neyse ki kabarık dudakları dikkatini dağıtıyordu. Onları sikimin etrafına sarılmış halde hayal edip duruyordum. "Bana doğruyu söyle Liam. "Bana doğruyu söyle Liam.
Aramızda hiç gerçek bir şey oldu mu?"

Ona her şeyin gerçek olduğunu söylemeliydim. İlk görüşte aşk olduğunu, Romeo ve Juliet olduğumuzu ve onun biriciği olmak için kulübüme meydan okuyacağımı söylemeliydim.

Ama bir kez olsun yalan söylemekten bıkmıştım.

"Aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedim, bunun doğru olduğundan bile emin değildim. Em'i ilk gördüğümde içime bir yumruk yemiş gibi hissetmiştim. Onu oracıkta çivilemek istemiştim. Bu değişmemişti ama şimdi onu yatağa yatırmıştım ve nedense kendini daha iyi hissetmesini sağlamak, sikimi içine sokmaktan daha önemliydi. Anladım.

"Gerçeğin ne olduğunu bildiğimden emin değilim," dedim. "Ama ben aşka inanmıyorum bebeğim.
Ben sevişmeye inanırım."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey."

Omuz silktim, durumla ilgili neredeyse felsefi düşüncelere kapıldım. Tamamen mahvolmuş olmanın belli bir özgürlüğü vardı ve bu kesinlikle öyle olacaktı. Her tarafı bok götürüyordu.

"Pantolonumun her yerine boşaldığımı biliyorum ve bu her gün olan bir şey değil," dedim ona. "Çok ateşlisin bebeğim. Kendine başka hangi hikâyeleri anlatırsan anlat, bundan bir an bile şüphe etme. En son ne zaman böyle patladığımı hatırlamıyorum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama bu kısmın gerçek olduğu kesin."

"Heh," dedi, sonra sırt üstü yuvarlandı ve tavana baktı. "Sonunda ölecek miyim?"

Soruyu ciddiyetle düşündüm, zihnimde evirip çevirdim. Bir şeyden emindim. Ona zarar vermeden önce kendimi öldürürdüm, yani fiziksel olarak zarar vermeden önce. Duygusal olarak zaten ciddi bir hasar verdiğimden nispeten emindim. Ama onun babamı aramasına ihtiyacım olduğu sürece, kendini güvende hissetmesine izin veremezdim. Bu aramaların onu motive etmesi gerekiyordu ve bu da korku gerektiriyordu.

Saçmalık.

Bu duyguyu sevmediğime karar verdim. Hissetmeyi hiç sevmiyordum. Jacks'teki adamların yarısı benim bir tür ölüm makinesi olduğumu düşünüyordu ve muhtemelen haklıydılar. Bana bir hedef verin, onu etkisiz hale getireyim. Ama bu genellikle silah ya da bıçakla olurdu... ya da unutulmaz bir olayda özellikle keskin bir geyik boynuzuyla. Bazen doğaçlama yapmak zorunda kalırsınız. Kurbanlarımla pek konuşmazdım, onları rahatlatmaya çalışmazdım bile.

Ama düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı, onu daha iyi hissettirmek istedim. "Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum," dedim sonunda, uzlaşmacı. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." "Peki ya Sophie?"

"Benim de ona karşı bir şeyim yok. Tek istediğim kardeşimi geri almak. Canlı olarak." Yine sessizlik çöktü. Düşündüğünü duyar gibiydim.

"Kit için ne yapardın?" Ona aniden sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun hayatını kurtarmak için ne kadar ileri gidebilirsin?"

Aradaki bağlantıyı kurabilecek miydi? Kardeşim için neden savaşmak zorunda olduğumu anlayacak mıydı?

"Yapmam gereken her şeyi yaparım," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ve sesinde bir parça umutsuzluk duydum. Evet, anlamaya başlamıştı. Nedense bu daha da kötüydü. "Çalardım. Yalan söylerdim... Öldürürdüm. Her şeyi."

Aramıza yine ağır bir sessizlik çöktü. Kahretsin. Birden ayağa kalktım ve yataktan yuvarlandım. Odayı geçip dolaba doğru yürürken, çantamı bulmak için dolabı açarken ve temiz bir külot çıkarırken gözleri beni takip etti. Sanırım o pantolonumu indirip tekmelediğimde küçük bir nefes aldı, ama bu hüsnükuruntu olabilirdi. Yeni olanları yukarı çektim, sonra gömleğimi başımın üzerine çektim.

Ona doğru geri dönmemi izlerken gözleri kocaman açılmıştı. Vücudumun onu etkilediğine inanmak istiyordum ama muhtemelen en çok hangisinden nefret ettiğine karar vermek için dövmelerime bakıyordu. Sırtımda kulübümün renklerini taşıyan bir yama yoktu ama orada burada birkaç DJMC sembolü vardı.

"Üzerine bir şeyler giymelisin," dedi.

"Biraz uyumam lazım. Rahatlasam iyi olur," dedim ve bu kısmı doğruydu. Görünüşe göre tüm adrenalinimi aletimden boşaltmıştım ve ikinci bir tur her şeyi güzelce bitirecek olsa da, onun buna hazır olduğunu sanmıyordum. Yatağın üzerine doğru eğildim ve onu ayağa kaldırdım. Sonra kot pantolonunun çıtçıtına uzandım, onlar olmadan daha rahat edeceğini düşündüm, ama aynı zamanda onları kendi başına çıkarmayacağından da oldukça emindim.

İşte o zaman karnıma yumruk attı ve bu kız gibi bir yumruk da değildi.

İsa.

Acıdı amına koyayım.

Em bana ters ters baktı ve yavaşça geri çekildi. Yumruklarını havaya kaldırmış ve ayak parmaklarının üzerinde hafifçe dengede duruyordu, açıkça kendini savunmaya hazırdı. Çok hoş. Ama eğer bir tür dövüş sanatları uzmanıysa, bu konuda herhangi bir kanıt görmemiştim.
son altı ayda.

Tanrım, lanet bir sapık gibi konuşuyorsun, göt herif.

Sanırım öyleydim.

"Taşaklarıma saldırmadığına sevindim," diye yorum yaptım, onu seyrederken. Göğüsleri dışarıda, pembe meme uçları sertleşmiş, benimle alay ediyordu. Kahretsin. Belki de ikinci bir tur söz konusu değildi?

"Bir dahaki sefere *sikini* koparacağım," diye mırıldandı, gözleri kısılmıştı. Tamam, ikinci raunt şimdilik kesinlikle iptal olmuştu. Not edildi. Yine de Korkunç Em çok sevimliydi. Gerçekten kızgın bir bebek fare gibiydi.

"Ne yapmaya çalışıyordun ki?" diye sordu.

"Uyumak istiyorum," dedim ona. "Senin de uykuya ihtiyacın var ve bu daha çok
kot pantolon olmadan rahat. Bu kadar bebeğim, seni kıyafetlerinden kurtarmak için büyük, şeytani bir plan yok. Uzun bir yol olacak, yapabiliyorken dinlenmelisin. Yarın ne olacağını Tanrı bilir."

"Babam yarın seni öldürecek," diye mırıldandı ama sesi bu konuda pek mutlu değildi. İlginç.

"Sesin neredeyse üzgün geliyor," dedim. "Her şeye rağmen yaşamam gerektiğine karar verdiğini söyleme sakın?"

"Siktir git."

"Bu bir davet mi?"

Bana arkasını döndü ve korsesini düzeltmeye başladı ki bu çok utanç vericiydi. Sonra bandaja bir göz attım ve ayıldım.

"Ağrın var mı?"

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Burada uyumuyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim ona. "Merak etme, yorganımı seninle paylaşacağım." Em başını bana doğru eğdi.

"Neden beni Sophie'nin yanına koymuyorsun?" diye sordu. "Eminim korkuyordur."

"Öyle misin?"

"Ne miyim?"

"Korkuyor musun?"

"Bu şartlar altında bu çok saçma bir soru," diye mırıldandı. "Sanırım aramızdaki her şey bir yalandı, ama lütfen bir kez senin saçmalıklarına kanacak kadar aptal olmamın gerçekten aptal olduğum anlamına geldiğini düşünme, tamam mı? Bunu seninle konuşup sana daha fazla bilgi vermeyeceğim ya da kendi eğlencen için benimle oynamana izin vermeyeceğim."

İşte bu utanç vericiydi. Sikim onunla oynama fikrinden oldukça hoşlanmıştı... Ama o haklıydı, bu bir oyun değildi, biz arkadaş değildik ve onun kafasını daha fazla karıştırmamalıydım.

Bunun için ona saygı duymalıydım.

"Tamam, uzan," dedim ona açıkça. "Bileğini yatağa kelepçeleyeceğim. Sonra ben uyuyacağım ve sen de uyuyacaksın. Benimle kavga etme ve ben de oyun oynamayacağım. Bu bir pazarlık değil."

Yüzünde bir şey gördüm... Hayal kırıklığı mı? Belki de. Ya da istifa.

Her iki durumda da onu biraz daha kırdığımı biliyordum.

Bu gece olan pek çok şey gibi, bu konuda da ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bir saat sonra hâlâ uyanıktım.

Em kollarımdayken uyuyacağımı düşünerek ne içtiğimi bilmiyorum. Oldukça hızlı düştü, bu beni biraz şaşırttı. Yani, *ben*

benimle güvende olduğunu biliyordu -en azından fiziksel olarak- ama *o bilmiyordu*.

Kıyafetlerini çıkarmayı reddetmişti ama yine de o güzel vücudunun her santimini kendime karşı hissediyordum ve bu harikaydı. Elbette yaşlı kadınlarla birlikte olan erkekler tanıyordum ve onlarla birlikte olmaktan hoşlanıyor gibiydiler. Bunu hiç anlamamıştım ama eğer böyle bir şeyse, belki de o kadar da çılgınca değildi.

Küçük bir oyun oynamaya karar verdim. Karanlıkta ona sarılarak yatacak ve bir süreliğine o benim yaşlı kadınımmış gibi davranacaktım. Onun kadar güzel bir şeye sahip olabileceğim bir dünyada yaşıyormuşuz gibi davranacaktım. Her şeyi Jack'lere borçlu olmadığımı ya da onun bir Azrail olmadığını.

Sonra kendimi tuttum, çünkü bu da ne?

Tanrım, ben yaşlı bir kadın istemiyordum, ya da en azından Em gibi kendi başına düşünebilen birini. Ona söyleneni yapacak ve bunun için minnettar olacak biri için anlaşmıştım. Plan buydu ve şimdi boka batmıştı. Eğer rol yapacaksam, onu yuvarlayıp beynini dağıtmak daha iyi bir fantezi olurdu. Güzel... Kendimi onun içinde hayal etmek bir süre eğlenceliydi, ama sonra sikim onu gerçekten becermediğimiz için oldukça sinirlenmeye başladı. Sadece birkaç tane getirdiğimi düşünürsek
Yanımda kıyafet değiştirmiştim ve bir pantolonumu çoktan ıslatmıştım, biraz yer açmak iyi bir fikir gibi göründü.

Onu uyandırmadan yataktan kalkmayı başardım ve Skid'i oturma odasında Halo oynarken bulmak için aşağıya indim. Yanında bir enerji içeceği duruyordu, hemen yanında da beyaz bir toz. Sanırım bütün gece uyuyan tek kişi ben değildim.

Kumandayı bıraktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Ne tür bir oyun oynuyorsun kardeşim?" diye sordu bana. "Çünkü bana bir şeyler ters geliyor. Bu kaltak senin sonun için bir araç. Hepsi bu, değil mi?"

"Farkındayım," dedim, ses tonum kurudu. "İnanın bana."

"Sadece kimin takımı için oynadığımızı unutma. Kelsey'den duydum. Çim stabil. İlk geldiğinde düşündükleri kadar kötü olmadığını söylüyor."

"Clutch'tan haber yok
mu?" "Hayır," diye
yanıtladı.

"Em, Toke'un haydutlaştığını söylüyor. Azrailler onun kontrolünü kaybetmiş. Eğer doğruysa, sıçtık demektir."

"Sence seninle dalga mı geçiyor?"

Soruyu düşündüm.

"Bence kayıt dışı olma ihtimali yüksek," diye cevap verdim. "Bunların hiçbiri mantıklı değil. Bir ateşkesimiz var, Azrailler oyladı. Gracie'yle olan şey uzun zaman önce oldu - eğer bu bir kulüp saldırısıysa, sanmıyorum ki en başta ateşkes konuşmaya zahmet etselerdi. Eğer sahiplenmezseniz intikam almanın hiçbir değeri yoktur."

Skid iç çekerek, "Pislik herif, onunla birlikte planlamış olsaydık Burke'ü daha iyi sikemezdi," dedi. "Bu işi kapatmazsak, onu saf dışı bırakabilir. O zaman hepimiz mahvoluruz."

Cevap verme zahmetine girmedim, çünkü bu basit bir gerçekti. Kulüpte devrim için tek şansımız vardı. Mason, Burke'e çoktan haber vermişti. -Kanseri yayılıyordu. Devil's Jacks MC'nin ulusal başkanı ayrılmak üzereydi. Bunu daha fazla saklayamayacaktı, bu da Burke'ün bir an önce harekete geçmesi gerektiği anlamına geliyordu yoksa her şey bitecekti.

Bu, Devil's Jacks'i geri alma, kulübü yaratıldığı haline getirme şansımızdı. Bir binici kardeşliği. Kendi ceplerini doldurmak isteyen bir grup ucuz haydut değil. Konumumuzu sağlamlaştırmak için daha fazla zaman umuyorduk ama ateşkes devam ederse ihtiyacımız olan oylara sahip olacaktık. Güneydeki charterlar karteli dışarıda tutmak için yardıma muhtaçtı; Azraillerle iki cepheli bir savaşa girmek zorunda kalırsak onlara yardım edemezdik.

"Hey, kardeşim?" Skid

sordu. "Ne?"

"Bana deli diyebilirsiniz ama bu yangından bir tür barış çıkarmayı başarsak bile, güzel oyuncağınızı üst katta tutamayacağınızdan eminim."

"Evet," diye mırıldandım ve kendimi bir sandalyeye bıraktım. Karnımı kaşıdım ve onun Monster kutusuna baktım. Bu boka ihtiyacım vardı. "Bu Berbat."

Aramıza sessizlik çöktü.

"Kendin için söyleyeceğin tek şey bu mu?" diye sordu. " 'Boku yedi' mi? Büyük plan nerede? Her şeyi enine boyuna düşünen, bize bir stratejiye ihtiyacımız olduğunu söyleyen hep sensin."

"Bu sefer plan bir araya gelmiyor," dedim. "Hâlâ başarabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Neyi kurtarmak? Yarın hayatta kalmayı mı? Bize altmış kırk veriyorum. İyimser hissediyorum."

Güldüm, çünkü muhtemelen haklıydı. Yine de Em'e bunu atlattırabilirdim. O güzel kızın çapraz ateşte kalmasına imkan yoktu. Onu güvende tutma konusunda neden bu kadar güçlü hissettiğimi tam olarak bilmiyordum ama hissediyordum.

"Yarın Hayes'le buluşacağım," dedim. "Burke hikayesini kontrol ediyor, belki güneydeki kaynaklarımız Toke'un nerede olduğunu bilmediğinin doğru olup olmadığını söyleyebilir. Em'in tepkisine bakılırsa, bence haydut olma ihtimali oldukça yüksek."

"Parti çizgisinde konuşmadığını nereden biliyorsun?" Skid söyledi. "Sanırım onun söz konusu olduğunda düşünme işini senin aletinin yaptığını tespit ettik."

"Muhtemelen haklısın," diye itiraf ettim. "Ama doğruyu söylediğine inanıyorum. Ona göre, adam tam bir haftadır kaçıyormuş. Geçen hafta sonu bir partide onu kesmiş. Kızda bir bıçak *yarası* var, biri onu kesmiş."

Bu Skid'in dikkatini çekti.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "O kulüpte ne haltlar dönüyor? Hayes kızları konusunda çok ciddi, buna izin vermesine imkân yok."

"Kesinlikle," diye cevap verdim. "İşte bu yüzden henüz ateşkesten vazgeçmeye hazır değilim. Eğer kadın doğruyu söylüyorsa, onun kellesini en az bizim kadar istiyorlar demektir. Ama ben ne bilirim ki? Bana tuzak kuruyor olabilir."

Skid güldü.

"Senin için karma var... En azından orada yattın mı?"

"Buna cevap vermeyeceğim."

Skid o kadar çok gülmeye başladı ki içkisi boğazına kaçtı.

"Seni lanet olası amcık," diye mırıldandı sonunda. "Senin taşaklarını çoktan cebine koymuş. En son ne zaman kıçını kaldırdın? Son zamanlarda odandan hiç çıktığını görmedim."

"Buna da cevap vermeyeceğim."

"Sence Prenses Emmy'nin bisikleti var mıdır?" diye sordu bana, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

"Hiçbir fikrim yok."

"Öğrensen iyi olur. Orospu sürerken çok tatlı görüneceksin."

Onu yakalamayı düşündüm ama bu çok fazla iş gibi geldi. Bunun yerine onu tersledim, sonra bir oyun kumandasına uzandım.

"Oynamak ister
misin?" "Tabii."

Kendimden geçmek iyi geldi ve bir süreliğine evimize geri döndüğümüzü ve bunun herhangi bir Cuma gecesi gibi olduğunu düşünebildim. Ayık olmamız ve iki kızın üst kattaki yataklara kelepçelenmiş olması dışında.

Ayık olmak dışında. Heh.

Bir süre sonra Skid bana bakma zahmetine girmeden
konuştu. "Onu elinde tutamayacağını unutma."

"Biliyorum."

"Sadece kontrol ediyorum, kardeşim."

"Endişelenme. Ben emirlerimi aldım."

"Önce Jack'i unutma. Ondan gerçekten hoşlanıyor
musun?" "Tanrım. Bu da ne, Oprah?"

"Onu zerre kadar umursuyorsan, canını fena yakacaksın. Şimdi senden vazgeçmesini sağla. Burke onun sana aşık olmasını istiyordu ama bu kaçırma olayı bittikten sonra kimse senden nefret edeceğini düşünmeyecek."

Homurdandım.

"Yalan söylendikten sonra yatağa kelepçelendiğini düşünürsek, Em'e daha fazla zarar vermek için yolumdan çekilmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Aşırıya kaçmak gibi görünüyor."

"Sırtında çizikler var, sik kafalı. Onlar gibi görünmüyor
savunma yaraları, yani hayır, aşırı değil. Onu o kadar çok yaralamalısın ki bir daha arkasına bakmasın."

Sözlerini düşündüm ve iç çektim.

"Muhtemelen haklısın."

Birkaç dakika daha oynadık ve sonra ona döndüm ve karakterini yakın mesafeden vurdum. Televizyon ekranına animasyonlu kan sıçradı.

Skid yine gülmeye başladı.

"Senin öfke sorunların var, kardeşim. Ya da belki sadece taşakların morarmıştır. Korkak olman benim suçum değil."

"Bok ye ve öl."

"Belki yarın. Bu gece bir pizza cebi yiyeceğim. Sen de ister misin?"

Soruyu dikkatle değerlendirdim. "Evet,

kulağa hoş geliyor."

Sabah beş gibi tekrar yukarı çıktım.

Skid kanepede kamp kurmuş, hâlâ oyun oynuyor ve Sophie güzellik uykusunu uyuyabilsin diye mükemmel bir yataktan vazgeçtiği için söyleniyordu. Kendisi *ve Sophie* için fazlasıyla yeri olan bir yatak...

Eğer ben Em'e sahip olamazsam, onun da Sophie'ye sahip olamayacağını belirttim.

Em'e sahip olabileceğimi söyledi. Ona Burke'ün barış istediğini, Emmy Lou Hayes'i yatağa kelepçeli bir mahkûmken becerirsem bunun gerçekleşemeyeceğini hatırlattım. Tartışmayı birbirimize pislik diyerek ve bir süre birbirimize ters ters bakarak çözdük, bu da işe yaramış gibi görünüyordu.

Şimdi kendimi tekrar üst katta, hayatımda gördüğüm en güzel kadına bakarken bulmuştum. Bu odadan çıkmadan önce onu ağlatacaktım.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Yorganı tekmeleyerek yüzüstü dönmüştü. Bir bacağı yana doğru eğilmişti, bu da kıçını mükemmel bir şekilde kavislendiriyordu, düşük bel kot pantolonunun kırmızı tangasının üstünü tam olarak kapatmadığı gerçeğiyle güzel bir şekilde ortaya çıktı.

Ve orada, sırtının tam ortasında, lanet olası bir serseri damgası vardı.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak daha yakından baktım. Melek kanatlarıyla çevrili bir çeşit Çin sembolü. Oldukça korkunçtu.
Bok gibi klişe.

Bayıldım.

İzlediğim tüm pornoları düşünmeme neden oldu ve ben kötü bir piç olduğum için aletim o kadar sertleşti ki kalp atışlarımın içinden geçtiğini hissettim. I

O kotu çıkarıp amını sikmek, sonra da kıçına vurmak istedim. O dövmenin tam ortasına boşalırdım.

Kahretsin.

Evet. Bunu kabul etmezdi.

Yine de onunla yatağa girdim, çünkü yeterince şey yaşamamıştı. Onu bedenime çektim ve kolumu etrafına doladım. Korsesi yukarı kalkmış, karnının üzerinde ince bir et şeridi bırakmıştı. Kendimi onu okşarken buldum, sikimin başını o pürüzsüz tende gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Em uykusunda öne doğru uzanarak kıpırdandı. Bu onun kıçını kasıklarıma doğru itti, bu hayatımda yaşadığım hem en iyi hem de en kötü duyguydu.

Sonra sertleşti ve nefes alışının değiştiğini duydum.

"Günaydın," dedim sessizce.

"Kahretsin, bu gerçekten oldu, değil mi?" diye sordu ve sesi küçük ve yumuşaktı. Benden sadece birkaç yaş küçüktü ama bu yumuşaklık bana hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlattı. Onunla kıyaslandığımda ben yaşlı bir adamdım.

"Evet, gerçekten oldu," dedim ona, saçlarını koklayarak. Çiçekler. "Bugün babanla buluşacağım, bakalım Toke'u bulmuş mu? Belki her şey daha da kötüye gitmeden bu işi bitiririz."

Küçük bir ses çıkardı, hemen kestiği bir tür umutsuz inleme. Kahretsin. Bunu uydurmamıştı. Ya Toke gerçekten rüzgâra kapılmıştı ya da Azraillerin birkaç kadını kurtarmak için bile olsa ondan vazgeçmeyeceğini biliyordu. Eğer tüm kulüp bir tavır almaya karar verdiyse, muhtemelen Hayes bunu yapabilirdi.

Karnını tekrar okşadım ve huzursuzca bana doğru kaydı. Çok güzeldi. Skid'in onu incitmem gerektiğine dair uyarısı aklımdan geçti ama Belki önce ona biraz daha dokunabilirdim. Onu gerçekten becermeyeceğime dair kendime söz vermiştim, bu da her şeyi yoluna koyuyordu, değil mi?

Ahlaklı olduğum için değildi. Hatta onun daha iyisini hak ettiğini bildiğimden bile değildi. Sadece o daracık amcığın sikimi sıktığını hissettiğimde ondan vazgeçebileceğimden emin değildim. Savaşlar daha azı için yapılmıştı ve şimdi nedenini anlıyordum. Ama zaten etrafta dolandığımıza göre

Bir keresinde, biraz daha oyun oynamanın uzun vadede pek bir şey değiştirmeyeceğini düşündüm... Aslında, ihaneti daha da kötüleştirecekti. Bunu onun iyiliği için yapıyordum.

Parmaklarımı kotunun üst düğmesinin altına kaydırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, sesi uykuluydu. "Seni

daha iyi hissettiriyorum."

Em bir şeyler mırıldandı ama ne olduğunu anlayamadım ve düğmeyi açtığımda beni durdurmaya çalışmadı. Sonra parmaklarım fermuardan aşağı kaydı ve elim içeri girdi.

Şimdiden ıslanmıştı.

Güzel.

Rüyasında beni mi görüyordu? Belki de rüyasında başka birini görüyordu. Eğer öyleyse, o orospu çocuğunu bir an önce öldürmem gerekiyordu. Parmaklarım klitorisini bulduğunda bacaklarını kaydırdı, içeri dalmak ve o tatlı nemden biraz toplamak için yanından geçti. Sonra tekrar o hassas noktayı buldum ve alay ederek daireler çizdim.

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldadım. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, seçme şansın varmış gibi davranabilirsin."

"Öyle mi?"

Soruyu düşündüm.

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır," dedim sonunda ve nedense üvey babamın yüzü geldi aklıma - onu öldürmeden hemen önceki hali.

Ne oluyor lan?

"Seks yapacak mıyız?" diye sordu, çarpık düşüncelerimi yarıp geçerek.

"İstiyor musun?"

Bunu düşünmek zorunda kalması beni çok memnun etti. Sonra başını salladı.

"Hayır, ilkim için senden daha iyi birini istiyorum," dedi kararlı bir şekilde. Yeterince makul.

"Uzlaşalım," diye cevap verdim. "Seni boşaltmama ne dersin? Ne kadar istediğini hissedebiliyorum."

Vurgulama için klitorisini tekrar daire içine aldım ve Em

ürperdi. "Kilidimi aç ve pantolonunu çıkar," diye talep

etti.

Bir kahkaha patlattım.

"Gitmene izin vermem için beni baştan çıkarma konusunda biraz daha kurnaz olman gerekiyordu."

"Kurnazlık konusunda pek iyi değilimdir," dedi. "Bu nasıl... Beni boşaltmak istiyorsun, değil mi?"

"Planımız bu."

"Bunu yaparken elimi sikinin üzerinde ister misin?"

Yutkundum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Mesele şu..." diye fısıldadı. "Buradan uzaklaşmanın yüksek bir öncelik olmadığını iddia etmeyeceğim. Ama senin için ne kadar ıslak olduğumu kendin de hissedebilirsin."

Parmağım klitorisinin üzerinde kıpırdadı ve titredi.

"Yani," diye devam etti. "Karar senin - seninle uğraşıp uğraşmadığımı öğrenmek için risk almaya değer mi? Senin gibi büyük, kötü bir motorcunun kendini benden koruyabileceğinden eminim. Ne kadar güçlü olduğunu zaten kanıtladın."

Konuşurken poposunu oynatıyor, sikimi o sıkı yanakların arasına sıkıştırıyordu. Evet, risk almaya değerdi ve küçük kafanın bu özel kararı verdiğini öğrenince şok olacaksınız. Ben aptal değilim, benimle oyun oynadığını biliyordum.

Umurumda değildi.

Ayağa kalktım ve hızla soyundum. Em önce beni izledi, sonra külotuma uzandığımda gözlerini başka tarafa çevirdi. Onu daha rahat ettirmek için üzerimde bırakmayı düşündüm. Evet, siktir et. Onları aşağı çektim, sonra yatağa doğru süründüm ve üzerine uzandım, yüzümü onunkine doğru indirdim, dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

Tatlı öpücüklerle uğraşmadım. Sikim çok uzun zamandır sertti ve onun sikime dokunması fikri neredeyse yapabileceğimden çok daha fazlaydı.

Sap. Muhtemelen kıyafetlerinin hâlâ üzerinde olması iyi bir şeydi. Yoksa kontrolümü kaybedebilir ve içime doğru itebilirdim.

Bunun birçok nedenden ötürü büyük bir hata olacağını çok iyi biliyordum. Bunlardan en önemlisi, çoğu insanın bunu tecavüz olarak değerlendireceği gerçeğiydi. Piknik Hayes de muhtemelen bu insanlar arasındaydı ve beni öldürmek için zaten yeterince sebebi vardı.

Yine de kendimi tutmaya kararlı olmamın nedeni babasından korkmam değildi.

Küçük, mantıklı bir parçam onun geriye bakıp aramızda olanları yeniden yazmasını, onu zorladığıma inanmasını istemiyordu. Ne zamandan beri bir kadının pişmanlıklarını umursuyordum? Bunu çok dikkatli düşünmemenin daha iyi olacağını düşündüm.

Em bir dakika sonra serbest kaldı ve boynuma sokuldu. "Kilidimi aç," diye fısıldadı.

Siktir et.

Uzanıp kilidini açtım ve kendimi bir saldırıya hazırladım. Bunun yerine kollarının bana dolandığını hissettim, lezzetli sıcaklıkları sırtım boyunca kıçıma doğru ilerliyordu.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Boynundan aşağıya doğru öptüm ve sonra o lanet korseyi çözmeye başladım. Otuz tane küçük bağlantı elemanı olmalıydı. Bu şeylerin her zaman çok seksi olduğunu düşünmüştüm ama onlara olan ilgim hızla azalıyordu.

"Bırak beni," dedi usulca. Gözlerinin içine baktım, yumuşak ve ihtiyaç doluydular. "Bir dakikalığına uzaklaş, tamam mı?"

Üzerinden yuvarlandım ve kızardı, sonra arkasını döndü. "Göğüslerini zaten gördüm bebeğim."

"Çok fazla Liam," dedi yumuşak bir sesle. "Bana bir saniye ver, tamam mı?"

"Tamam," dedim, gözlerimin sırtında gezinmesine izin vererek. O küçük serseri damgasını gerçekten çok sevmiştim. Cehennem gibi rüküştü ama onlara her zaman bayılmışımdır.

Bir hedefin olması güzel.

"Dövmende ne yazıyor?"

Derin bir iç çekti.

"Üzerinde 'Sonsuza dek' yazması gerekiyordu," dedi. "Kız kardeşim ve ben annemiz öldükten kısa bir süre sonra bir gece aldık, melek kanatları bu yüzden. Onun için bir anıt olmasını istedik. İtiraf etmeliyim ki biraz sarhoştuk. Hayatımızın kötü bir dönemiydi. Ama bunu yapan adam tam bir salaktı. Aslında 'sincap' demek. "

"Kahretsin," dedim kahkahamı tutmaya çalışarak. *Çıplak bir kız sikine dokunmak üzereyken ona gülmemelisin.* "Şey, sanırım ona bakan hiç kimse bilemez. Sen nasıl öğrendin?"

"Üniversiteye gittiğimde," dedi. "Seattle'da bir sömestr okudum. Oda arkadaşım Çinliydi, o da beni bilgilendirdi."

"Bu berbat."

"Annemin ölümü kadar değil," diye mırıldandı. Korseyle boğuşuyor gibiydi ve tam ona iyi olup olmadığını soracaktım ki arkasını dönüp ağır, ciltli bir kitapla kafama vurdu.

Lanet olsun.

Gerçekten de tüm düşünme işini küçük kafama bırakmamalıydım.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

EM

En iyi silahlardan değildi.

Bir silah iyi olurdu, ya da bir beyzbol sopası. Belki biber gazı. Bıçak?

Hepsini nasıl kullanacağımı biliyordum. Çoğunlukla, babam büyürken beni deli ederdi. Aşırı korumacı, zorba, kontrolcü... paranoyaktı. Kızlarına her şeye potansiyel bir silah olarak bakmayı öğretmek için belli bir zaman harcayacak kadar paranoyaktı.

Kitaplar bile.

Tanrı Stephen King'i korusun, çünkü ferforje yatak başlığıyla duvar arasına sıkışmış bulduğum ciltli kitap kocaman bir şeydi. Belli ki çok uzun zamandır orada duruyordu. Tamamen tozla kaplıydı.

Onu Liam'ın kafasına indirirken bir an bile suçluluk hissetmedim, sadece vahşi bir tatmin duydum. Bunun mükemmel bir kaçış planı olduğu yanılsamasına kapılmamıştım. İhtimaller bana karşıydı. Ama ona doğru şekilde vurmayı başarırsam, onu kelepçeleyecek kadar bayıltabilirdim.

O zaman sadece Skid'le uğraşmak zorunda kalırdım.

Kaçırıldığımız süre uzadıkça daha fazla Jack'in ortaya çıkma ihtimalinin artacağını düşündüm. Daha iyi bir atış için beklemek risk almaya değmezdi - en azından benim mantığım buydu.

Kitap Liam'a tatmin edici bir gümbürtüyle çarparak onu yana savurdu. Ardından yüzünün yan tarafına bir darbe indirdim, o da koluyla engellemeyi başardı.

Yine de onu yataktan düşürdü.

Bir anda ayağa kalktım ve onu elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeledim. Kasıklarına nişan almıştım ama son anda dönerek beni engelledi. Liam tekrar ayağa fırladı - oldukça etkileyici bir şekilde, itiraf etmeliyim - ve sonra her şey bitti. Beni yatağa doğru itti ve tüm ağırlığıyla yere yapıştırdı. Bir eli iki elimi de kavradı ve vücudumun üzerinde yukarı doğru sürükledi. Diğeri ağzımı kapatarak başımı hareketsiz hale getirdi, böylece ona kafa atamadım.

Küçük isyanım otuz saniye kadar sürmüştü. Lanet

olsun.

Liam'ın yüzü tam yukarıdaydı ve öfke ya da ihanet görmeyi bekleyerek ona baktım. Onun yerine gözlerini karanlık, yoğun ve ihtiyaçla yanan bir şekilde gördüm.

Sikeyim. Benimle kavga etmek piçi azdırdı.

Bunu hatırlamaya başlamam gerekiyordu.

Dizlerinden biri bacaklarımın arasına girdi, onları birbirinden ayırdı ve sonra merkezime dayandı ve kahretsin ... Bu iyi hissettirdi. Bazen kendimden nefret ediyorum. İyi tarafından bakarsak, kesinlikle ondan daha çok nefret ediyordum.

"Bir dahaki sefere daha iyi bir planın olduğundan emin ol bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun hiç şansı yoktu ve sen beni kızdırma riskini aldın. Bunu yanlış adama yaparsan seni gerçekten incitir."

Ve sen yapmayacak mısın? Bağırmak istedim ama ağzımı kapattı. Sonra kalçalarını içime doğru itti, gözlerindeki sıcaklık alevlendi.

"Kahretsin, beni baştan çıkarıyorsun," diye mırıldandı. "Sikimi içine sokmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Hiçbir fikrin yok."

Ona nefretle baktım, çünkü onun kokusu, üzerimde hissettiklerim, içimde dolaşan adrenalin... Hepsi doğrudan bacaklarımın arasına yönelmişti. Daha önce de rüyalarımı işgal etmişti. Bana dokunmaya başladığında ve ben uyandığımda, zaten yanıyordum. Şimdi daha kötüydü, ki bu hiç adil değildi.

"Konuşmana izin vereceğim," dedi. "Ama unutma, bağırmaya başlarsan seni benden ve Skid'den başka duyacak kimse yok. Bir de kız arkadaşın Sophie. Sana yardım etmek için hiçbir şey yapamaz ama bağırdığını duymak muhtemelen onu çok korkutacaktır. İstediğin bu mu?"

Başımı sallayabildiğim kadar salladım, ki bu çok fazla değildi. Elini kaldırdı.

"Sen bir pisliksin," diye mırıldandım.

"Biliyorum tatlım," dedi. Kelepçeleri karıştırdı ve birkaç
Saniyeler sonra kendimi iki elim yatağın tepesine bağlanmış halde buldum. Liam doğrulup üzerime oturdu. Aşağıya bakacak kadar aptaldım ve onun sikinin kaya gibi sert bir şekilde dışarıda durduğunu gördüm.

Onu ilk kez gerçekten görüyordum. Vay

canına.

Liam küçük değildi. Uzundu ve ucu kırmızı ve kızgın görünüyordu. En tepeden çok az bir sıvı fışkırdı ve bilinçsizce dudaklarımı yaladım. Nefesi tısladı ve ben kızardım, bunun yerine kendimi tavana bakmaya zorladım.

"Hâlâ seni çıkarmamı istiyor musun?" diye sordu karanlık bir gülümsemeyle. "Bu şartlar altında en azından bunu yapabilirim gibi görünüyor."

Daha fazla kızardım ve sorusuna cevap verme zahmetine girmedim. Bunun çok çılgınca olduğu için olduğunu söylemek isterdim ya da söylersem dinlemeyeceğini bildiğim için

Hayır. Belki de yapmazdı. Ama gizli, kirli küçük bir parçam bunu istiyordu.

...

Ve evet, sorunuzun cevabı kesinlikle deli olduğum. Ama ihanet ve şeytani yöntemler bir yana, Liam ateşliydi - vücudu karşı koyamayacağım bir şekilde benimkini çağırıyordu. Kavgamızın onu nasıl tahrik ettiğini görmenin beni iğrendirdiğini söylemek isterdim ama bu oldukça ikiyüzlü olurdu.

Beni de tahrik etti.

Beni alt etmesiyle ilgili bir şey, beni kırılgan biriymişim gibi ele almaması. Tanıdığım diğer erkeklerin aksine Liam bana dokunmaktan korkmuyordu. Parmakları korsemin üzerinden aşağı indi ve hızla çözdü. Göğüslerim dışarı fırladı ve her iki eline birer tane alarak onları yumuşakça sıktı, meme uçlarını çimdikledi. İçimde bir his belirdi ve kıpırdandım. Sonra onları birbirine itti, bakışları tamamen odaklanmıştı.

"Göğüslerini sikmek isterdim."

Nefesim kesildi ve o da sert bir kahkaha attı.

"Tanrım, Em, eğer bu seni korkutuyorsa, kafamda dolaşan diğer iğrenç şeyleri kesinlikle bilmek istemezsin. Bunlarla ne yapardım, eğer

sana sahipti ..."

Vücudumda aşağı doğru kayarken sesi kesildi. Sonra dudakları meme ucumu yakaladı ve derinlemesine emdi. Elinin yan tarafımdan aşağı indiğini hissettim ve kot pantolonumu aşağı çekmek için aramıza girdi.

Rüyamdan dolayı hâlâ ıslaktım, bana daha önce dokunduğu zamanlardan bahsetmiyorum bile. Parmağı usulca içime girdi ve inledim. Kahretsin. Bunu nasıl yaptı?

İnsanlar kimyadan bunu anlıyordu. Lanet olsun.

Neden Ressam'ın peşinden koşarak vakit kaybetmiştim ki?

Çünkü Ressam *adam kaçıran* biri *değil, değil mi?* Beynimin mantıklı kısmı bunu işaret etti. İkinci bir parmağı içeri girdi ve ardından başparmağı klitorisimin etrafında dönmeye başladı. Tekrar inledim, onun altında kıvrıldım. O benimkinden uzaklaştı
meme ucuna dokundu ve yanağını onların arasına koyarak kısık bir kahkaha attı.

"Şu anda benden ne kadar nefret ediyorsun, Emmy kız?" diye sordu, sesi fısıltıyla alay eder gibiydi.

Cevap vermeye tenezzül etmedim.

Parmakları içimde kıvrıldı, başparmağı yavaşça ileri geri kayarken iç duvarıma bastırdı. Ürperdim ve kalçalarım titredi. Orgazma giden o sıkı gerilim içime işledi, üzerimdeki gücü elle tutulur bir şeydi.

Kahretsin, sikini içimde istiyordum.

"Benden durmamı isteyecek kadar nefret mi ediyorsun? Çünkü duracağım, Em.
Sadece söyle."

Hareket etmeyi bıraktı ve kalçalarım ona doğru bastırarak daha fazlası için yalvarmaya başladı. Tanrım. Bende bir sorun var. Liam tekrar güldü, sonra karnımdan aşağı doğru yalamaya başladı.

"Bu nasıl, bebeğim?" diye sordu, başparmağı klitorisimi tekrar çalıştırmaya başladı. "Bir Devil's Jack tarafından tahrik edilmek iyi hissettiriyor mu?"

Harika hissettiriyordu ama bunu kabul edersem lanetlenirdim. Görünüşe göre buna ihtiyacım yoktu, çünkü daha aşağı kaydı, kotumu ve külotumu ağzı yarığıma ulaşacak kadar aşağı çekti. Bir saniye boyunca usulca nefes aldı, sonra dilini en hassas noktamın üzerinde gezdirdi.

Kalçalarım titreyerek ciyakladım. Liam yine güldü.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Sen söyle, ben de o pantolonu çıkarıp bacaklarını omuzlarıma atayım ve sana ne kadar çok şey kaçırdığını göstereyim."

Sessiz kaldım. Beni tekrar yaladı, klitorisimi nazikçe emerek çekiştirmek için durakladı.

"Senden nefret ediyorum," dedim ama bu bir beyandan çok bir yalvarış gibi geldi.

"Herkes benden nefret eder. Ama herkesin tadı senin kadar güzel değil, tatlım.

Ne olacak? Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Ona siktirip gitmesini söylemek istedim. Ama kafamın içindeki hain küçük bir ses, zararın zaten verilmiş olduğunu söylüyordu... Neden tadını çıkarmayayım ki? Zaten kendimi aptal yerine koymuştum ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Seks yok," dedim.

"Seksi tanımla," diye yanıtladı, tümseğimi neredeyse şefkatle öperek. "Penisini içime sokmak yok."

"Bununla çalışabilirim."

Saniyeler sonra pantolonum gitmişti. Liam'ın dudakları amımı kapladı ve sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Daha önce bir adam bana oral seks yapmıştı ve bundan zevk almıştım ama bu şeytanın diliyle kıyaslanamazdı. Klitorisim ve alt dudaklarım arasında gidip geliyor, parmaklarını içime sokuyor, konuşmak bir yana nefes bile alamayacak hale gelene kadar benimle oynuyordu. İlk orgazm beni sertçe vurdu ve çığlık atmamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım.

Orada bitmesini bekliyordum ama ne kadar zaman geçtiğini anlayamayana, hatta kaç kez boşaldığımı hatırlayamayana kadar devam etti. Cennet ve cehennem, hepsi bir araya getirilmiş ve bir fiyonkla bağlanmış.

Şunu kelepçe yap.

Sonra bir iniltiyle çekilip üzerime diz çöktü, gözleri açlıktan yabanileşmişti.

"Yuvarlan."

Em etrafımı sardı... Tadı, kokusu, boşalırken çıkardığı o küçük sesler. Hepsi içime akıyor, beni çılgına çeviriyordu. Hayatım boyunca sikimi onun amının derinliklerine sokmak kadar istediğim başka bir şey olmamıştı. Ona binmek. Ona *sahip olmak*.

Yine de yapamadım.

Hayal kurduğumdan değil - eğer bu küçük maceradan sağ çıkarsam, benimle bir daha asla konuşmayacaktı. Ama ilk gerçek seks deneyimini bir kulüp çatışmasının ortasında yatağa kelepçeli olarak yaşarsa lanetlenirdim.

Ama ben aziz değilim.

Em'in kalp şeklindeki kıçına bakarken, oldukça mutlu olacağımı biliyordum. Orada da. O da olmayacak. Yine de o yanaklar... Onları kendim için çalıştırabilirdim. Kalçalarından tuttum ve dizlerinin üzerine çektim. Kararsızca bocaladı, ben de bir yastık kaptım ve karnının altına soktum. Sonra sikimi arkasındaki çatlak boyunca gezdirdim, sıcaklığın tadını çıkardım.

"Hayır," dedi hızla, sesi panik içindeydi.

"Rahatla bebeğim," dedim. "İçinde penis yok, unuttun mu? Söz vermiştim."

Yine de, kıç yanaklarını birbirine bastırıp sikimi aralarında tutarken gergin kaldı. Kaslarını gerdiğinde daha da sıkılaşıyorlardı, bu yüzden şikayet edecek değildim.

Yavaşça horozumu içeri ve dışarı kaydırmaya başladım, kafadan sızan ve yolumu mükemmel bir şekilde yumuşatan precome.

"Bu inanılmaz bir his," diye mırıldandım. Sanki enerjisi olsa itiraz edecekmiş gibi küçük bir homurtu çıkardı. Neyse ki, onu çoktan silip süpürmüştüm.

Her vuruşta hızlandım, onun sıkı sıcaklığı sikimi inanılmaz derecede sertleştiriyordu. Düşünmeyi bıraktım, gözlerim Çin sincabı sembolüne odaklandı. Lanet olası çılgın kız. Taşaklarımın gerildiğini hissettim ve yaklaştığımı anladım.

Kahretsin, bu şimdiye kadar yaşadığım tüm porno fantezilerinin gerçekleşmesi gibiydi.

Pek doğru sayılmaz. İdeal olarak onun içinde olurdum, ama dürüst olmak gerekirse... Kıçı

Yanaklarının sikimi kucaklaması şimdiye kadar siktiğim tüm amlardan daha iyi hissettiriyordu. Sanırım mükemmel kadını bulunca böyle oluyor.

"Kahretsin, bebeğim," diye fısıldadım. Korkunç bir arzu içime işledi. Kaygan sıcaklığı beni çevreledi, bacakları altımda titriyordu. Kendimi çok güçlü ve ihtiyaçtan tükenmiş hissediyordum.

Sonra anladım.

Sikim patlarken kafam ışıklar içinde patladı. Yanaklarının gitmesine izin verdim ve menimin dövmesini kaplamasını büyük bir hayranlıkla izledim.

Tanrım, Em iyi yatıyordu.

Orada kaldım, ellerimi yanlarında aşağı yukarı gezdirdim ve uzun süre onu sakinleştirdim. Bir hırıltı duydum ve ağlayıp ağlamadığını merak ettim. Muhtemelen.

Sonra zamanı geldi.

Yavaşça, dikkatlice ondan uzaklaştım, orada yatarkenki görüntüsüne değer veriyordum. Geride durdum ve kot pantolonumu çektim. Sonra cep telefonumu bulmak için cebimi karıştırdım.

Lanet olsun.

Hangisi daha kötüydü bilmiyorum - yapmak üzere olduğum şey mi, yoksa ne kadar
dört gözle bekliyordu. Telefonu açtım ve kamera uygulamasını açtım, arkasına geçtim ve dölle ıslanmış kıçının üç harika fotoğrafını çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı usulca, gerinerek. Sürekli fotoğraf çekiyordum, keşke yuvarlansa da o memeleri alabilsem diye içimden geçiriyordum.

"Anı kurtarıyorum," dedim ona dalgınca. "Çocuklara gösterecek bir şey Evdeki çocuklar. Porno yıldızı gibi görünüyorsun. Sence babam bunlardan birini ister mi?"

Doğrulmaya çalıştı ama kelepçeler onu yakaladı. Bunun yerine ağır bir şekilde yan tarafa düştü - bana bakıyordu, şükürler olsun - ve ben de göğüslerinin ve bacaklarının arasından görünen o tatlı amının fotoğraflarını çekmeye başladım.

Gözleri benimkilerle buluştu, ani ve korkunç bir kavrayışla doluydu. *Bunun olması gerektiğini* kendime hatırlattım.

Em sözsüz bir öfkeyle çığlık attı. Sonra bacaklarını kaldırdı ve duvarı tekmeledi, öfkesinin gücü yatağı yerde on beş santim kadar sürükledi. Şifonyerin üzerine monte edilmiş bir ayna, kırılan camın gürültüsüyle yere düştü.

"*Seni siktiğimin piçi!*" diye bağırdı.

Son bir fotoğraf çektim, sonra kameramı kapattım. Bu işe yaramalı. "Bunu, yolda karşılaştığınız yabancılara neden güvenmemeniz gerektiğine dair bir ders olarak düşünün.

İnternet," dedim ona, kötü bir gülümsemeyle. "Gidip camı temizlemek için bir şeyler alacağım. Ben yokken uslu bir kız ol -eğer başka bir ders istemiyorsan? Resimlerden daha kötüsünü de yapabilirim, biliyorsun."

Kapıyı açtım ve sessizce dışarı çıktım. Bana yine bağırdı, merdivenlerden aşağı koşarken sesi içimi parçaladı.

Skid koltuktan başını kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Hayır, sadece tavsiyene uydum," diye cevap verdim. "Onun canını fena yaktım. İşe yaraması için yeterli olmalı."

"Yapılacak en doğru şey,

kardeşim." Omuz silktim.

"Sanırım öyle. Berbat bir şey."

"Evet, işte bu yüzden genelde kendi tavsiyelerime uymam," diye mırıldandı Skid. "Yine de bunu yaptığına sevindim. Başka birini bulması için onu serbest bıraktın. Onu bu oyundan çıkar."

"Arada bir, hayatın dışarıda nasıl olacağını merak ediyorum.

kulüp," diye itiraf ettim, bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Bilirsin, eğer uğraşmamız gereken tüm bu saçmalıklar olmasaydı? Normal insanlar gibi yaşayabilseydik."

"Asla olmayacak, o yüzden unut gitsin," diye cevap verdi Skid. "Kahretsin, çok sıkılırsın. Düzenli bir işte çalışmayı hayal edebiliyor musun?

Siktir, sen olsan ne yapardın? İnsanları avlamakta, onları alt etmekte çok iyi olduğunu biliyorum-"

"Böyle şeyler söyleme,

kardeşim." Skid güldü.

"Benim hatam. Burke için her ne yapıyorsan bu işte harikasın," dedi. "Muhtemelen kahve getirip götürüyorsundur, çiçek dağıtıyorsundur. Bunun gibi şeyler. Ama düzenli bir iş? Boku yersin dostum. Neyse o."

"Bazen bundan nefret ediyorum."

"Evet, ben de. Ama ne var biliyor musun? Bazen çok fena oluyor, o yüzden önümüzdeki bir iki günü atlatmaya odaklanalım. Sonra geri döneceğiz.

ve seni yatağa atacak. Dünyadaki tek amcık o değil." "Onun
hakkında böyle konuşma."
Skid homurdandı.
"Lanet olası
amcık."
"Onun hakkında böyle konuşma dedim."
"Ben senden bahsediyordum, göt herif. Evdeki en büyük lanet amcık." Bu sefer onunla mücadele etmenin çabaya değeceğine karar verdim.

EM

Hunter nihayet döndüğünde konuşmayı reddettim ve bakışlarımı sağ omzunun tam iki santim üzerine odakladım. Birkaç dakika tek taraflı konuştuktan sonra sinirli bir şekilde iç geçirdi ve beni Sophie'nin odasına götürdü.

O da benim gibi yatağa kelepçelenmişti ve uykusunda bile benim hissettiğim kadar sert görünüyordu. Kahretsin. Umarım Skid ona ne yapacağını öğretmeye karar vermemiştir.
Liam'ın bana verdiği "dersin" aynısı.

"İyi misin?" Yatağın kenarına oturarak sordum. Gözlerini yavaşça açtı, yüzü buruşmuştu.

"Tuvalete gitmem lazım," diye fısıldadı.

Liam'a baktım, hayır, *Hunter*'a. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Liam hayali iyi adamdı. Hunter ise, benimle dalga geçen
Benim resimlerimi.

"Lanet olası tuvalete gidebilir mi?" Nefretimi gizleme zahmetine girmeden sordum.

"Evet," diye cevap verdi, yüzü bomboştu. Bize doğru yürüdü ve Sophie'nin kelepçeli kolunun kilidini açarken ona ters ters bakarak yolundan çekildim. "Hadi. İkiniz de."

Sophie'nin elinden tuttum ve onu koridordan banyoya doğru çektim.

"Ne kadar aptal olduğuma inanamıyorum," dedim ona, midem bulanarak. "Aslında onu gelip benimle tanışması için davet etmiştim. İşi o kadar kolaylaştırmıştım ki. *Aptal*."

Sophie tuvaleti kullandıktan sonra ellerini yıkadı ve içecek bir şeyler almak için ellerini kavuşturdu. Çok sessiz, çok durgun görünüyordu. Neden daha fazla kızgın olmadığını anlayamıyordum. Aslında *bana* kızması *gerekirdi*. Onu bu boka ben bulaştırdım.

"Bize ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Skid ödümü koparıyor."

"Sana zarar verdi mi?" Kan basıncımın yükseldiğini hissederek sordum. "Hayır."

"Bu iyi," diye mırıldandım. "Bu oldukça berbat bir durum. Toke - partide beni kesen oydu - aklını kaçırdı. Bu vurulma olayı bana hiç mantıklı gelmiyor ama eğer gerçekten olduysa hapı yuttuk demektir. Kimse Toke'un nerede olduğunu bilmiyor, Deke bile, ve o Toke'un başkanı. Partiden beri hepsi onu arıyor. Beni kesmesi hiç iyi olmadı ve babam bunun bedelini ödetmek istiyor."

"Kahretsin," dedi, gözleri kocaman açılmıştı. "Yani baban istese bile bu Toke denen adamı onlara veremez miydi?"

"Sanmıyorum," dedim yavaşça, kendim için olmasa da onun için bir şeyleri düzeltebilmeyi dileyerek. Sophie bir anneydi. Küçük oğlu onsuz ne yapardı? "Yani, bana karşı çok korumacı. Toke beni öyle incitince babam kendini kaybetti. Babam onu bulabilseydi, çoktan bulurdu. Burada boku yedik Sophie."

"Sence bize zarar verirler mi?" diye sordu, yüzü solgundu.

Cevabımı dikkatlice düşündüm. Onu korkutmak istemiyordum ama dürüst de olmak istiyordum.

"Liam yapmaz," dedim ve nedense buna inandım. Belki de
Bana tecavüz etmedi mi? "Yani, bana zarar vermez. Sana da zarar vereceğini sanmıyorum."

Başını bana doğru eğdi.

"Başından beri yalan söylediğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu. "Ondan hoşlanman ona güvenebileceğin anlamına gelmez."

Neredeyse gülmeye başlayacaktım, çünkü bu çok zengindi.

"Oh, bunu biliyorum. İnanın bana, bizi bu işe bulaştıran aptalın ben olduğumun farkındayım."

"Sen salak değilsin," dedi zorla. "O bir yalancı ve bu konuda iyi. Seni hedef alması senin suçun değil."

"Orada iyi misiniz?" Hunter kapıdan seslendi.

"Biz iyiyiz," diye tersledim. "Bize bir dakika ver, göt herif!"

Tanrım, onu öldürmek istiyordum.

Sophie'nin gözleri büyüdü.

"Bu çok şirretçeydi," diye tısladı. "Sence bu akıllıca mı? Belki durumu yanlış yorumluyorum, ama onun iyi bir durumda olmasını istemez miyiz?
ruh hali?"

O resimleri düşünerek homurdandım.

Hunter tam bir hıyardı.

"Siktir et onu. Ben bir Azrail'im ve bir Şeytan'ın Jack'ine yalakalık yaparsam lanetlenirim."

"Ben bir Azrail değilim," dedi Sophie, sesi sessiz ama sertti. Şaşkınlıkla ona baktım; bu gösterdiği ilk gerçek duyguydu. "Ve burada ölüp Noah'ı yetim bırakmayı da istemem, bu yüzden onu kızdırma."

Bu beni çok etkiledi. Kahretsin, *düşünmem* gerekiyordu. Bizi bu durumdan kurtarmanın bana bağlı olduğunu biliyordum ve bunu başarmak için kafamı kullanmam gerekiyordu.
Lanet olsun. İşimizi bitirip banyodan çıktık. Hunter başını Sophie'nin yatak odasına doğru salladı. Ona sessizce itaat etmek için her şeyimi verdim ama Sophie'nin oğlunu hayal etmeye devam ettim ve kendime bu konuda akıllı olmam gerektiğini hatırlattım.

"Git yatağa uzan."

Ne dediyse yaptık. Neyse ki, sadece birer elimizi kelepçeledi.
ikisinin de başımın üzerinde olmasından çok daha rahattı. Üzerime eğilip bir parmağını yanağımda gezdirirken onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Sana biraz yiyecek getireyim," diye mırıldandı.

"Cenazende giymek için parlak kırmızı bir elbise alacağım *Liam*," diye tısladım. Kahretsin. Dilimi kontrol etmem gerekiyordu ...

"Öyle mi?" diye sordu. "Kısa olmasına ve göğüslerini göstermesine dikkat et." "Senden nefret ediyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandı ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Gözlerimi kapadım ve tabutunun başında dururken doğru mesajı verecek kadar parlak ve açık saçık bir elbise hayal etmeye çalıştım. Sophie boğazını temizledi.

"Merak etme," diye mırıldandım. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Bir şekilde kaçacağız. Ya öyle olacak ya da adamlar bizi bulacak."

Bana inanıp inanmadığını merak ettim.

Muhtemelen hayır. Kendime bile inanmadım.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

AVCI

İki fıstık ezmeli sandviçi bir araya getirdim, Skid ve ben Halo oynarken aramızdaki altı pizza cebini öldürdüğümüz için garip bir şekilde suçlu hissediyordum.

Geriye kızlar için sandviçler ve bayat patates cipsleri kaldı.

Em'in ne yediğini neden umursuyordum, bilmiyordum. Bu ben değildim, kadınlar için endişelenmezdim, onlarla ilgilenmezdim. Onları beslemezdim. Tamam, kız kardeşime göz kulak oldum ama o sayılmaz. Birkaç avuç dolusu cipsleri sandviçlerin yanındaki kâğıt tabaklara bıraktıktan sonra kolumun altına iki şişe su sıkıştırdım. Em kesinlikle enerji içeceği almayacaktı. Hay sikeyim. Sanki onun daha fazla heyecanlanmasına ihtiyacım varmış gibi...

Üst kattaki odaya girdiğimde kendimi daha da büyük bir sik gibi hissettim çünkü belli ki açlardı.

"On dakikanız var," dedim kelepçelerini açarak. Em'e kaşlarımı çatarak baktım, sonra masadan bir sandalye çekip döndürerek üzerine oturdum. Her iki kız da beni görmezden gelerek açlıktan ölmek üzere olan mahkûmlar gibi yemeklere saldırdılar.

Sonra tekrar, sanırım öyleydiler.

"Bir dakika içinde babanı arayacağız," dedim. "Ona hayatta olduğunu söyleyeceğiz ve herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini öğreneceğiz."

Yanıt yok. Onlar yemeklerini bitirirken ruh halim daha da kararda, Em hala bana bakmayı reddediyordu.

"Tekrar uzan."

Önce Sophie'yi kelepçeledim, sonra Em'e doğru yürüdüm. Eğildim, sonra sırtıma bir şeyin dokunduğunu hissettim. Kahretsin, burada örümcek mi vardı?

Sophie çığlık attı ve bana bir ağız dolusu kan tükürdü. *Ne oluyor lan?!*

"Aman Tanrım!" Bağırdım, çünkü lanet olsun.

Kaltak. Tükürmek. Kan.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Em, Sophie'ye çığlık atarak neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. "Hunter, onu bir doktora götürmelisin!"

Burada neler oluyordu? Sophie'nin çenesinden akan kan ve tükürük kafamı karıştırmıştı. Gözleri okuyamadığım bir tür duyguyla parlıyordu. Bu durumda büyük bir terslik vardı. Kan insanlardan öylece fışkırmaz.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Dilimi yuttum ve bu beni korkuttu."

Tekrar koluma baktım, kırmızı spreyle kaplanmıştı. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandım. "Neyin var lan senin? Kahretsin, hiç hastalığın var mı?"

Sophie, "Hayır, hiç ditheatheth'im yok," diye mırıldandı, dili araya girmişti. Sonra tekrar ısırır gibi oldu. "Owth!"

Güzel. Umarım o lanet şey düşmüştür.

"Beni deli ediyorsun. Sana emmen için bir parça buz getireyim. Tanrım, bu çok iğrenç."

Kapıyı arkamdan çarparak odadan çıktım. Sırada

ne vardı?

Beş dakika sonra, banyo aynasındaki yansımama kaşlarımı çatarak bakarken kolumdaki kan ve tükürüğü temizledim. Sophie ve Em bir şeylerin peşindeydi. Ne olduğundan emin değildim. Çok da önemli değildi... Şu anda tam bir karmaşaya baktığım çok açıktı.

Em'i kırmıştım ya da en azından kırmaya çalışmıştım. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olan Sophie'yi korkutmuştum. Clutch'ı geri kazanmaya yaklaşamamıştık ve Burke, eğer olayları kontrol altına almazsak, seçim konusunda boku yemişti.

Birkaç dakika içinde Piknik Hayes'i arayacaktım. Onunla iş konuşmak için mi buluşacağım yoksa kendi idamımla mı yüzleşeceğimden emin değildim.

Güzel zamanlardı.

Mutfağa indim ve dondurucuyu karıştırarak bir buz küpü buldum. Sonra onu bir peçeteye sardım ve tek kullanımlık bir cep telefonuyla birlikte yukarı çıkardım. Sophie'ye buzu uzattım, o da ağzına attı.

"Babanı tekrar arayacağız," dedim Em'e. "Onunla bir dakika konuşmana izin vereceğim, sonra durumun nereye gittiğine bakacağım."

"Sophie ne olacak?" diye sordu. "Ruger onunla konuşmak isteyecektir."

"Ruger kendini becerebilir," dedim sabırsızlıkla.

"Pleathe?" Sophie mızmızlandı, çenesinden aşağı kayan kırmızımsı salyası onu bir zombi gibi gösteriyordu. Tam bir Hollywood makyaj ekibine sahip olsaydı daha iğrenç ve acınası görünebileceğini sanmıyorum. "Oğlum-Noah
-İhtiyacı olan bir reçete var. Ruger nerede olduğunu bilmiyor. Onunla iki dakika konuşmama izin ver. Lütfen."

Onu inceledim, sonra Em'e hızlıca bir göz attım. İkisi de çok hevesli görünüyordu. "Saçmalıyorsun," dedim.

"Yedi yaşında bir çocuğun ölmesini mi istiyorsun?" Em bana ters ters bakarak sordu. "İki kadını öldürdüğün yetmedi, şimdi de küçük bir çocuğu mu öldüreceksin?
Sen harika bir adamsın Liam."

Yüce Tanrım. Kızın çıplak ve taze dölle kaplı birkaç fotoğrafını çekince tam bir orospu oluverdi.

"Hiç susmaz mısın?" Ben sordum. Lanet olası kadın
beni çıldırtırdı. Yine de isteği düşündüm... Muhtemelen önemli değildi. Sophie Ruger'ı arasın. Belki bu onu sakinleştirir. Eğer bana iki dakika kansız bir huzur verirse, bu giriş ücretine değer.

Telefonu açtım ve numarayı tuşlayarak hoparlöre verdim. Çaldığında dinledik ve sonra Ruger cevap verdi.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi gergindi.

"Ben Thophie," dedi Sophie, şişmiş dili kelimeleri çarpıtarak. "Hunter ve Em'le birlikteyim, litreleme yapıyorlar."

Sinirlenerek telefonu kapattım. Burada olduğumu söyleyip onu uyarmaya çalışmasına gerçekten şaşırmalı mıydım? Muhtemelen hayır, ama bundan kurtulmasına da izin vermezdim.

"Oyun oynamak yok," diye homurdandım. "İşin bitti."

Sophie başını salladı ve buzu ağzına geri koydu. Onun için çok fazla Ruger'la çocuk için ilaç konusunu konuşmam gerek. Burada takip edebileceğimden çok daha fazla şey oluyordu.

Tamamen saçmalık.

Hâlâ bana ters ters bakan Em'e baktım. Anlayabildiğim kadarıyla, bu noktada sadece tek bir ifadesi vardı. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Benden nefret etmesini istiyordum, değil mi?

"Şimdi babanı arıyorum," dedim ona. "Uslu bir kız ol, Emmy Lou- yoksa bir derse daha mı ihtiyacın vardı?"

İrkildi ve gözlerini kaçırdı. Ona acımasızca sırıttım, kendimden nefret ediyordum çünkü ondan bir gülümseme görmeyi çok istiyordum. Telefon çalmaya başladı ve ardından hoparlörden Hayes'in sesi geldi.

"Piknik."

"Hey, baba," dedi Em. "Şimdilik iyiyiz."

Bana baktı, gözlerinde dile getirilmemiş bir soru vardı - iyi kalacaklar mıydı?

"Sophie'nin nesi var böyle?" Piknik sordu. "Ruger doğru konuşmadığını söylüyor."

"Dilini ısırdı," dedi Em. "Merak etme, o iyi. Ama bizi buradan çıkarman gerek."

"Biliyoruz bebeğim," dedi sesi yumuşayarak. "Üzerinde çalışıyoruz." Çok dokunaklı.

Bu adam kesinlikle beni öldürecekti. Biliyorum, onun yerinde olsam ben öldürürdüm.

Belki de her şeye rağmen onu becermeliydim, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Eğer bir kadın için öleceksem, gerçekten biriktirmek iyi olurdu... Gözleri şüpheli bir şekilde nemli olan Em'i inceledim.

Lanet olsun.

"Bu kadar yeter kızlar," diyerek telefonu elimden çektim. Döndüm ve telefonu kulağıma götürerek odadan çıktım.

"Hayes," dedim. "Konuşmamız gerek."

"Konuşuyoruz," dedi, ancak sesinde dizginlenmiş bir öfke duydum.

"Em, bu Toke pisliğinin nereye gittiğini bilmediğini söylüyor," dedim. "Kendi başına olduğunu söylüyor. Bu doğru mu? Artık kendi adamlarınızı kontrol edemiyor musunuz?" "Karmaşık bir durum," diye yanıtladı. "Ama işin özü bu."

"Buna inanmıyorum. Em'in böyle düşündüğünü biliyorum ama bana Azrail oyunu gibi geliyor. Benimle oynamak için kendi kızını mı kullanıyorsun?"

Piknik iç çekti.

"Keşke durum üzerinde bu kadar kontrolüm olsaydı. Oğlunuzu yakalamadan önce Toke'un yamasını çekmeyi oyladık. O kötü durumda."

Kahretsin... Bütün içgüdülerim onun doğruyu söylediğini söylüyordu.

"Bu ateşkesi kurtarmak istiyorum," dedim yavaşça. "Bence sen de istiyorsun. Ama adamımızı geri alana kadar bu gerçekleşemez. Ve bunun bugün gerçekleşmesi gerekiyor."

"O kızları geri istiyorum. Güvende. Onların bu işle hiçbir alakası yok."

"Burada büyük bir sorunumuz var," diye mırıldandım. "Buluşmak, yüz yüze konuşmak istiyorum. Beni doğruyu söylediğine ikna et, kulübüme götürebileceğim bir şey ver. Belki hâlâ bir çıkış yolu vardır. Kızlar kardeşimle kalacak, onlar benim güvenli geçiş yolum."

"Nerede buluşmak istiyorsun?"

"Spirit Lake," dedim ona. "Bu öğleden sonra iki. Peki ya Hayes? Bana dokunursan, Sophie ve Em ölür. Aslında, dikkatli sürsem iyi olur, Çünkü Skid bu işin sonunda beni tek parça halinde görmezse hıncını onlardan çıkaracak. O acımasız bir piç, kadın olmaları umurunda bile değil."

Aramızda sessizlik uzanıyordu.

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı. "Biz orada olacağız ve sen güvende olacaksın. Şimdilik. Bir gün bunun bedelini ödeyeceksin."

"Farkındayım," dedim ve ağzımı bir sırıtışın kapladığını hissettim. "Yine de itiraf etmeliyim ki, beni kızının yarısı kadar bile korkutmuyorsun. O küçük sert bir sürtük, değil mi?"

Daha fazla sessizlik.

"Bunu nasıl karşılayacağıma karar vermeye çalışıyorum."

"Bunu kendini savunmaktan korkmadığı anlamına al," dedim, aklımı mı kaçırdığımı merak ederek. Burke her zaman asla ihtiyacın olandan fazla bilgi verme derdi ve haklıydı. Yine de burada ya Em'le övünüyor ya da onun hakkında söyleniyordum. Hangisi olduğundan emin değildim. "Onunla iyi bir iş çıkardınız. O

Ben onu yakalamadan hemen önce. Koşmaya başladı, yakalaması zordu. O bir savaşçı."

"Siktir git," dedi Piknik. "Seni öldüreceğim."

"Belki, ama bugün olmayacak. Eğer onu geri istiyorsan olmaz. Saat ikide görüşürüz. Kimi istersen getir, ama sonra beni takip edebileceğini sanma. Eğer zamanında evde olmazsam, Skid tetiği çeker. Hedefi ona bırakacağım. O zamana kadar, Toke'u bulmak için elinden geleni yaptığından emin ol. Burada sandığınızdan daha fazla tehlike var. Dikkatli olmazsak, her iki kulübümüzü de yok edebilecek bir savaş başlatırız. Kartel böyle şeyleri sever."

"Siktir git," diye tekrarladı.

Gülümsedim ve telefonu kapattım.

Em'in babası sert bir piçti. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ondan hoşlanmıştım.

EM

Kahretsin.

Diğer tüm sorunlar bir yana, esir tutulmak sıkıcıydı.

Yatakta Sophie'nin yanına uzandım, bir elim yatak başlığına bağlıydı. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun -başka ne olursa olsun, en azından birlikteydik. Tüm bu telefon görüşmesi olayı sırasında başardıklarımız konusunda kendimi oldukça iyi hissediyordum. Sophie kan tükürerek Hunter'ın dikkatini dağıtırken, ben de onun cebinden Leatherman aletini almayı başarmıştım. Onun açısından etkileyici bir düşünceydi, çünkü gerçekten iğrençti. Sonra Ruger'ı aradığında cüzdanını aldım.

Şimdi her iki eşyayı da yatağın altına saklamış, kaçış girişimimiz için hazır ve nazır bekliyordum. Cüzdanın ne işe yarayacağından emin değildim ama Leatherman ağırlığınca altın değerindeydi. Kelepçelerimizin kilitlerini açmak için kullanabileceğime neredeyse emindim.

Kilit açma. Babamın biz kızlarla paylaştığı bir başka eğlenceli hobi... Ayrıca bir arabaya düz kontak yapmayı da biliyordum, ancak bunu sadece yarı yarıya doğru yapabiliyordum.

Doğal olarak Kit her zaman ilk denemede başarırdı.

Onu düşünmek beni neredeyse ağlatıyordu. Onu tekrar görmeyi o kadar çok istiyordum ki.

...

"Kaçışımızı ne zaman denemek istiyorsun?" Sophie sordu, sesi fısıltı gibiydi. Cevap vermeye başladım ama daha ağzımdan bir şey çıkmadan kapı açıldı. Hunter odaya girdi. Yanıma geldi ve yatağın yanında durup beni inceledi. Sessizliğin rahatsız edici olduğunu söylemek çok hafif kalırdı.

"Birazdan babanı görmeye gideceğim," dedi gözlerimi tutarak. Bakışlarında samimi ve korkutucu bir şey vardı... Kızardım ve zavallı Sophie'ye "Suçlu!" diye bağırıp bağırmadığını merak ettim. *Kendimi* suçlu hissettiğime emindim - aptallığım yüzünden başımıza gelenler yeterli değildi. Hayır, düşmanla neredeyse seks yapmıştım ve dürüst olmalıyım. İsteseydi sonuna kadar giderdim.

Hazır elim değmişken ona Azrailler'in kulüp binasının anahtarlarını da verebilirdim, çünkü bu kadar sadık değilim.

Siktir et. Bu kadar yeter.

"Em?" diye sordu ve bir şeyi kaçırdığımı fark ederek gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Kilide ulaşabilmem için elini yana çevir," diye tekrarladı, sesi sessiz ve sertti. "Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum."

Sophie'ye bir bakış atarak dediğini yaptım. Dudağını ısırdı, belli ki benim için korkmuştu. Bu durumu gerçekten ama gerçekten hak etmiyordu.

"Hadi," dedi Hunter, elimi tutup beni ayağa kaldırarak. Üst kolumu kavradı ve beni kapıdan çıkarıp koridoru geçerek yatak odasına götürdü.

"Otursana," dedi sessizce. Oturulacak tek yer, çok güzel anılar barındıran yataktı.

"Ayağa kalkacağım."

"Otur şu lanet yatağa, Em," diye homurdandı ve şu anda sessiz olabileceğini ama hiç de huzurlu olmadığını fark ettim. Oturdum. Hunter gelip önüme çömeldi, ellerini dizlerime dayadı, yüz yüze geldik. Bana dokunmasını istemiyordum ve onu tekmelememek için kendimi zor tuttum.

yüzünü. Yine de çoktan öğrenmiştim. Gidecek bir yerim olmadığı sürece saldırmanın bir anlamı yoktu.

"Senden bazı bilgiler istiyorum," dedi. "Bir saat içinde babanla görüşmem var. Bana Toke hakkındaki gerçeği söylemesini istiyorum.
kulüpler arasındaki ateşkesi dinlemesini sağlamak. Bunun gerçekleşmesi için bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Beni zaten kulübümü becermek için kullandın. Beni bir kez kandır, pislik. Söyleyecek bir şeyim yok.
Nada."

"Bebeğim, Toke'un kontrolden çıktığına inandığını biliyorum," dedi, gözleri ciddi bir şekilde benimkilere dikilmişti. Onun yoğunluğundan rahatsız olarak kıpırdandım. "Ve bence baban hikayenin bu olduğunu söylediğinde doğruyu söylüyor olma ihtimali oldukça yüksek. Ama şöyle bir şey var... Şu anda kulübümdeki sadece birkaç kişi neler olduğunu biliyor. En fazla bir gün daha saklayabiliriz. Geri kalanlar öğrendiğinde, bir savaşla karşı karşıya kalırız ve bunu hiçbir şey engelleyemez."

"Siktir. Seni."

Sırıttı.

"Görüşürüz, tatlım. Şimdi iyi bir kız gibi aklını benim için işine vermeye çalış."

"Tanrım, sen bir sapıksın!"

"Evet, bu konuda haklısın," diye cevap verdi sırıtarak. Sonra gülümsemesi soldu. "Seni konuşmadığımız bazı konularda biraz bilgilendireceğim, tamam mı? Bu iş bu kadar ciddi işte. Kulübümde iki grup var. Bir taraf
-Ben, Skid ve Portland'daki kardeşlerimiz de dahil olmak üzere Azraillerle barış istiyoruz. Son zamanlarda olanlardan pek memnun değiliz.
birkaç yıldır. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Şeytan'ın Vale'lerinin çoğu yolunu kaybetti. Özgür yaşamak ve kardeşlikten çok para ve toprakla ilgileniyorlar. Ulusal başkanımız zayıf, bebeğim. Jack'ler başıboş dolaşıyor ve yeni birinin başa geçip evi temizlemesinin zamanı geldi. Dün geceye kadar, bir sonraki seçimi kontrol etmek için her şeyi ayarlamıştık. Toke bunu bizim için mahvetti."

Şaşırmış bir halde dinledim. Neydi bu, bir tür numara mı?

"Sana bunu söylüyorum çünkü bu bizim son şansımız bebeğim," dedi sessizce, belli ki düşüncelerimi okumuştu. "Bu ortaya çıkarsa, Burke -bu bizim adamımız-
Başkanlık şansını kaybeder. Her şeyimizi Azraillerle ateşkese, kulübün yönünü tamamen değiştirmesine yatırdık. Savaş isteyen başkaları da var ve Toke bunu onlara verecek. Eski başkanımız Mason dayanabildiği kadar dayandı, bize bunu başarmamız için gereken zamanı vermeye çalıştı.
Daha fazla dayanamaz - kanser. Neredeyse bir aydır ata binemiyor. Bu sorunu bugün çözemeyiz. Her şey biter. Bu kulüpler arası savaş demek, bebeğim. Kartel Kaliforniya'dan hareket edecek ve biz onları durduramayacağız. Jacks'i yok edecekler ve sonra da
Reaper'ların peşinden gel."

Vay canına. Bu hayal ettiğimden çok daha büyüktü ve bununla ne yapacağımı bilmeyi çok isterdim.

"Babamı ara ve ona söyle," diye fısıldadım, yüzüne bakarak. "Belki seninle çalışabilir. Senin için hiçbir şeyim yok Hunter. Olsaydı bile yine de konuşmazdım. Bu benim vereceğim bir karar değil."

"Öyle bir şey olmayacak," diye yanıtladı başını sallayarak. "Bana hangi tarafta olduğunu söylemezsen olmaz. Jack'lerle barıştan yana mı? Gündemi ne?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, bir kez olsun doğru söylediğim için şükrederek. Hiçbir şey bilmiyorsam kulübüme ihanet edemezdim. "Babam kulüp işlerini benimle paylaşmaz."

Sözlerim aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı-Hunter az önce benimle çok fazla kulüp işi paylaşmıştı. Bana güvenmişti. Neden güvenmişti? Ölü kızlar hikaye anlatamaz diye mi?

"Beni öldürecek misin?" Sessizce, bastırılmış bir şekilde sordum.

Uzandı ve büyük eliyle yüzümü okşadı, başparmağını yanağımda gezdirdi. Kahretsin, ağlıyor muydum? Allah kahretsin.

"Hayır, tatlım," diye cevap verdi, yüz ifadesini okumak imkânsızdı. "Sen gevşediğin zaman her şey bitmiş olacak. Eğer bana bu işi kolaylaştıracak herhangi bir bilgi verebilirsen, riske girmeye değer. Bir çıkış yolu istiyorum, bebeğim."

Sesi çok samimiydi. Lanet olsun. Neden buna kanmaya devam ettim? *Seni nasıl kullandığını ve çıplak fotoğraflarını çektiğini hatırlıyor musun? Bu adam şeytan!*

"Neden benimle konuşmaya başladın?" Karşı koyamayarak sordum. Neden kabuk bağlamış yarayı deşmeyeyim ki? Bakalım kendimi biraz daha acıtabilecek miydim?
Çünkü bu konuda mazoşistim... "Neden bu sahte romantizm olayı? Takip etmeyi anlıyorum ama bana bulaşmanın bir avantajını göremiyorum."

Gülümsedi ama bu mutlu bir gülümseme değildi.

"Biz barış istiyorduk," dedi. "Cidden, hala istediğimiz şey bu. Güney sınırımızdaki kartel ile başa çıkabiliriz, tabii eğer
Reapers kuzeyde. Eğer benim grubum bunu başarırsa, ulusal başkanlığı almak için ihtiyacımız olan oylara sahip olacağız. Bu da kulübü gitmesi gereken yöne çevirebileceğimiz anlamına geliyor."

"Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Senden ateşkesi mühürlemeni istedik," dedi iç çekerek. "Korkunç bir şey değil. Bana aşık olsaydın ve ben de senin baban olsaydım, bu baban için kulüpler arasında barışı sağlamak için bir motivasyon olurdu. Ulusal bir subay olmayabilir ama önemli bir güç simsarı."

Yüzünü inceledim, kafam karışmıştı.

"Büyük planın benim senin yaşlı kadının olmam mıydı?" Ben sordum. "Bunun uzun vadede nasıl sonuçlanması gerekiyordu? Çıkış stratejiniz neydi, yoksa kartel geri püskürtüldüğünde beni terk etmeyi mi planlıyordunuz?"

Kaşlarını çattı.

"Hayır," dedi. "Senin benim yaşlı kadınım olmanı planlamıştım." Başımı salladım, tekrar sinirlenmeye başlamıştım.

"Aramızda gerçek bir şey olmadığını söylemiştin," diye tersledim. "Aslında bunu çok açık bir şekilde ifade ettin. Bunca zamandır benimle oynuyordun." "Hayır, seni becermek istediğimi söyledim," diye cevap verdi. "Bütün bu saçmalıklardan nefret ediyorum. Masalsı fanteziler, ama bir kadını malın yapmak için onu sevmek zorunda değilsin. Sana zaten aşka inanmadığımı söyledim. Ama kulüp hayatının nasıl olduğunu biliyorsun, iyi bağlantıların var. Çoğu çiftten daha iyi olurduk. Dürüst olmak gerekirse, bunu dört gözle bekliyordum. Zeki olman ve seninle konuşmaktan hoşlanmam da beni pek incitmedi."

"Peki beni bu konuda bilgilendirmeyi hiç planladın mı? Yoksa sadece romantizm yapıp beni kullanmayı mı?"

Cevap vermedi.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim bunalmış bir halde. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Belli ki Hunter hayal ettiğimden de büyük bir pislikti, geçmişi düşünüldüğünde bu etkileyiciydi. Ayağa kalktığını hissettim, sonra yatak yanıma çöktü ve kolu omzuma dolandı. Gözlerime su dolarken onu fırlattım. Kahretsin. Ağlamaktan nefret ederim ve ihtiyacım olan son şey

Ona beni incitmek için ne kadar gücü olduğunu gösterecektim.

Ne yazık ki burnum bana ihanet etti ve kokladım.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve sonra beni yakaladı, yatak başlığına yaslanırken beni yukarı ve kucağına çekti. Kollarını bana doladı ve başımı göğsüne bastırdı. Gözyaşlarına boğuldum. Bu iyi hissettirdi. Katartik.

Her şey boka sarmıştı ama yine de tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı bana sarılması iyi hissettiriyordu.

Sonunda ağlama fırtınası dindi ve kendimi toparlamaya zorladım. Bir anlık zayıflık yaşadım. Olur böyle şeyler. Bu ona babam ya da kulübüm hakkında herhangi bir bilgi vereceğim anlamına gelmiyordu. Elinin yumuşak bir şekilde sırtımı okşaması ne kadar güzel bir his olsa da.

Sonunda konuştum.

"Yani cidden bana babamı bu ateşkesin arkasına almak için süresiz olarak benim babam olmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır."

Doğruldum ve ona doğru döndüm.

"Biraz daha kafa karıştırıcı olabilir

misin?"

"Seni yaşlı kadınım olarak almaya hazırdım, böylece seni istediğim zaman becerebilir, yanımda tutabilir, belki birlikte bir şeyler yapabilirdim. Ayrıca babanı da bu ateşkesin arkasına almam gerekiyordu. Çok amaçlı bir plan."

"Deli misin sen?"

Omuz silkti, gözlerini okumak imkânsızdı.

"Burke koz istiyordu ve ben de seni istiyordum. Seni ilk gördüğümden beri. Bir anlaşma yaptık ve her şey bitti, en azından Toke kendini kaybedene kadar. Şimdi her şey dağılıyor, bu yüzden seninle buluşmaya gidiyorum.

On dakika içinde babam. Sadece Clutch'ı kurtarmaya çalışmıyorum, hepimizin kıçını kurtarmaya çalışıyorum. Keşke bana çalışacak bir şeyler verseydin."

Başımı salladım.

"Hiçbir şey bilmiyorum Hunter," dedim dikkatle. "Ama bir konuda haklısın, kulüp hayatının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden bir şey bilseydim bile sana asla bir şey anlatmazdım."

Bana gülümsedi. Gerçekten *gülümsedi* ve benim onun deli olduğuna dair teorimi kanıtladı.

"Lanet olsun, senden iyi bir yaşlı kadın olacağını biliyordum. Çenesini nasıl kapalı tutacağını bilen bir kadın."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, çünkü zaten kafamı yeterince karıştırmamıştı. Onu görmezden gelmeye çalıştım, ama tam kıvamında ısırdı ve bu diğer öpüşmelerimiz gibi değildi - umutsuz, vahşi ve adrenalinle beslenmiş değildi. Hayır, bu sadece tatlı, güzel ve mükemmeldi. İşte *daha önce* tanıdığımı sandığım Liam... Nasıl oluyor da o korkunç fotoğraflarımı çeken adamla aynı kişi oluyordu?

Alt dudağını ağzıma aldım ve inledi. Sonra geri çekildi ve alnını benimkine yasladı.

"Babamın dikkatini gerçekten çekmek istiyorsan, beni ve Sophie'yi de yanına al," diye fısıldadım. "Bizi geri ver."

"O zaman ben de
ölürüm." Kendimi geri
çektim.

"Liam, nasıl olsa sonunda öleceksin," diye fısıldadım. "Ama bizi geri getirirsen, söz veriyorum senin için savaşacağım. Onlara bunu neden yaptığını söyle, neler olduğunu açıkla."

"Hepimiz ölüyoruz bebeğim," dedi. "Bazıları diğerlerinden daha hızlı. Ama ben pes etmiyorum. Toke'un emirle hareket edip etmediği önemli değil, o hâlâ Azrail renklerini taşıyor. Bunu senin adamın başlattı ve onun aksine biz henüz ateş etmiyoruz. Durumu kurtarmak için hâlâ zaman var."

Geri çekildim.

"Beni Sophie'ye geri götürür
müsün?" İç çekti.

"Elbette."

Hunter'la konuşmam kafamı fena halde karıştırdı.

Ne istediğimi bile düşünmeden geleceğimi planladığını öğrenmek çok boktandı. Ve hala umursamanın ilişkimizle bir ilgisi olmadığında ısrar ediyordu.

Yine de ona inandığımdan emin değildim. Aslında, inanmadım. Beni kesinlikle önemsiyordu. Bunu biliyordum. Belki romantik, aşk dolu bir şekilde değil. Ama ben ağlarken bana sarılmıştı ve o öpücük tatlı ve nazikti. Seksle hiç ilgisi yoktu. Alaycı beynim bunun beni yumuşatmak ve ona bilgi vermek için bir girişim daha olduğunu söyledi.

Ama beni öptükten sonra benden hiçbir şey istememişti.

Daha çok bir veda gibiydi.

Kahretsin.

Sophie'ye baktım. Yine yatağın üzerinde birbirimize yapışmıştık, her birimiz bir elimizle üst tarafa kelepçelenmiştik. Ben Liam'la yokken neler olduğunu sormadı, bunu takdir ettim. Bunu hiçbir şekilde açıklamak istemiyordum.

"Babamla buluşmaya gidecek," dedim ona.

"Neden?"

"Bence durumu kurtarmaya çalışıyor. Bence beni gerçekten önemsiyor Soph."

Bana delirmişim gibi baktı.

"Ciddi olamazsın. Seni becermek istiyor, bunu anlıyorum, o bir erkek ve sen de seksisin. Ama bir kadını önemseyen bir erkek onu kaçırmaz."

Evin dışında bir Harley'in gürültüsü havayı kesti ve birinin atını sürerek uzaklaştığını duyduk. Hunter gidiyor.

"Eğer kaçarsam ve babam güvende olduğumu öğrenirse, onu kesin öldürür."

Bu düşünce beni üzdü. Evet, o bir pislikti. Ve kesinlikle bir yalancı, bir kullanıcı ve en kötüsü de bir Şeytan Jack'ti.

Ama o öpücük.

"Sakın ikinci bir düşünceye kapılma," diye tısladı Sophie, içimi görmüştü. "Bu adam tehlikeli ve burada kalırsak ciddi şekilde yaralanacağız. Kaçacağız. Hatta yakında kaçacağız."

"Biliyorum. Keşke-"

"Duymak istemiyorum," diye tersledi, sesi ilk kez bana kızgın geliyordu. Sanırım bunu hak etmiştim. Yine de kararlıydım. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Ne pahasına olursa olsun bizi buradan çıkaracak ve onu sağ salim evine, oğluna kavuşturacaktım. Ben yirmi iki yaşında sıradan bir kız değildim, bir Azrail'in kızıydım ve Sophie, Ruger sayesinde ailemin bir parçasıydı. O benim kız kardeşim ve sorumluluğumdu.

Hiçbir şeyin bu kaçışı mahvetmesine izin vermeyecektim, özellikle de bir erkeğin. Çok tatlı bir erkeğin bile.

Harekete geçmeden önce bir saat verdik. Ondan çaldığım küçük Leatherman multitool'u çıkardım ve kilitlerimizi beş dakikadan kısa bir sürede açtım. İkimiz de serbest kaldıktan sonra, dışarı bakmak için pencereye doğru gizlice ilerledik.

Gördüklerimiz pek iç açıcı değildi.

Ev ıssız bir yerdeydi. Etrafta çalılar vardı ama hiçbiri bir insanı saklayacak kadar büyük değildi. Birkaç bodur çam
ağaçlar daha iyi değildi. En azından dışarıda park edilmiş bir sürü bisiklet yoktu - evde Skid'den başka birinin olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu. Hiç yoktan iyiydi.

"Bizi kovalarsa hiç şansımız kalmaz," diye mırıldandı Sophie, ürkmüş görünüyordu.

"Bizi kovalamayacak," dedim ona kararlılıkla. "Yapacağımız şey şu. Gizlice aşağı ineceğiz. Nerede olduğunu bulacağız, sonra sen evin bir tarafından çıkacaksın, ben de diğer tarafından çıkacağım. Buradan arka kapıyı görebiliyorum."

"Ya bizi görürse?"

"Kimi görürse görsün, diğerinin kaçmasına ve yardım bulmasına yetecek kadar onu yavaşlatmak zorunda," dedim bakışlarını tutarak. Onu etkilemeye çalıştım.
Ona olan güvenim, yapılması gerekeni yapabileceğine olan inancım. "Ne pahasına olursa olsun. Ve ona en yakın kişi ben olacağım."

"Neden?"

"Çünkü senin bir çocuğun var. Diğer tüm meseleler bir yana, Noah'nın sana ihtiyacı var ve kimsenin bana ihtiyacı yok."

Bunu söylemek ne kadar acı verse de maalesef gerçek buydu. Elbette babam beni seviyordu ama ben bir anne değildim.

"Ailenin, tüm kulübün, hepsinin sana ihtiyacı var!" diye itiraz etti.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedim Noah'nın küçük yüzünü düşünerek. Onunla sadece bir kez tanışmıştım ama harika bir çocuktu. Bir anneyi hak eden bir çocuk. Ben kendiminkini lisede kaybetmiştim ve bunun Sophie'nin oğlunun başına gelmesine izin verirsem lanetlenirdim. "Burada asil olmaya falan çalışmayın. Sadece birimiz kurtulacaksa, o da sensin. Bu konuda kavga etmeyelim, tamam mı?"

Başını salladı, hâlâ gergin görünüyordu ama aynı zamanda daha kararlıydı.

"Tamam, bana bir konuda söz ver," dedi. "Ciddi bir şekilde kaçmaya çalışmalısın. Sırf Hunter'ı güvende tutmak istiyorsun diye yakalanmana falan izin verme."

Ona kaşlarımı çattım. Bunu yapmazdım... yapar mıydım? Hayır. Kesinlikle yapmazdım. Sırf bir pislik beni öptü diye güvenliğimizi bir kenara atacak kadar aptal değildim.

Bir dakika, zaten bu işe girmemizin nedeni de buydu. Ugghh... "Artık gitsem iyi olacak," dedim, biraz sönük hissederek. "Ben de kalsın Bıçağı nasıl kullanacağını bilmiyorsan?"

"Dövüşmeyi mi kastediyorsun?" diye sordu, irkilmiş görünüyordu. Çılgınca bir ısırık attım uygunsuz bir kahkaha. "Um, hayır. Okulda bıçakla dövüş dersi almadım. Sende kalabilir."

Bu sefer güldüm.

Birlikte koridordan aşağı süzüldük, merdivenlerin başında durakladık, topuklu ayakkabılarımı elime aldım. Onlar için pek iyi olmazdı ne yazık ki. Ahşap zeminde çıkaracakları korkunç gürültüden bahsetmiyorum bile. En azından Sophie'nin ayağında biraz mantıklı ayakkabılar vardı, yumuşak tabanlı küçük, sahte botlar. Skid'in oturma odasında televizyon izlediğini ya da video oyunları oynadığını duyabiliyordum. Umarım ikincisiydi, çünkü bu daha dikkat dağıtıcı olurdu.

"Önce merdivenlerden ineceğim," diye fısıldadım. "Sonra sana el sallayacağım. Onu gördüğüm yere göre, sana hangi yönü gösterirsem oraya gitmeye hazır ol. Eğer yatak odasını işaret edersem, yukarı çık ve kelepçelerini tekrar tak,

Tamam mı? Eğer sana el sallarsam, bu kadar. Sadece tek bir şansımız olacak, o yüzden işi berbat etme. Dikkatini dağıtmak zorunda kalırsam bana yardım göndereceğine güveniyorum."

"Yapabilirim," diye fısıldadı. "Yine de ikimiz de çıkalım, tamam mı?"

Sophie'ye başımı salladım ve yavaşça aşağı inmeye başladım. Aşağıya indiğimde merdiven boşluğunun kenarından baktım. Skid kanepede oturuyordu, bizden uzağa bakıyordu. Bir tür gürültülü oyun, dev bir düz ekran televizyonu dolduruyor, atış sesleri odanın içinde yankılanıyordu.

Mükemmel.

Sophie'nin eline dokundum. Sonra kendimi ve ön kapıyı işaret ettim. Bu benim gideceğim yoldu. Onu ve evin arka tarafını işaret ettim.

Başını sıkıca salladı, yüzü kararlıydı.

Tamam. Yapma zamanı.

Üç parmağımı kaldırdım ve geri saydım. İki. Bir.

Sophie yanımdan geçip hızla oturma odasına ve arka koridora doğru yürüdü.

Skid ateş ederken duraksamadı bile.

Vay anasını. Başardı. Ön kapıyı denemeden önce birkaç dakika beklemeye karar verdim. Bunun yerine onu inceledim ve işte o zaman planım suya düşmeye başladı.

İkisi sürgülü olmak üzere üç kilidi vardı.

Bunları gerçekten ses çıkarmadan açabilir miyim? Muhtemelen hayır. Değiştirme zamanı... Ben olsam biraz daha bekler ve sonra arkaya geçerdim.

Ama Sophie'nin iyi bir başlangıç yaptığından emin olana kadar olmazdı.

Ne yazık ki Skid videoyu kapattı, kumandayı yere bıraktı ve gerinerek ayağa kalktı. Sonra rahatça pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı.

Sophie'nin şansı yaver gitmedi, çünkü onun yanından koşarak geçti.

Leatherman'i çıkardım, bıçağı açtım ve merdiven boşluğundan dışarı adım attım. Skid sehpadan bir silah aldı ve yukarı bakınca kendimi ona doğru fırlattığımda. Onu alt edebileceğime dair hiçbir hayalim yoktu. Sadece Sophie'ye kaçması için yeterli zamanı kazandırmam gerekiyordu.

Biliyor musun, eğer koşabileceğim düzgün ayakkabılarım olsaydı sanırım bunu başarabilirdim.

Ne yazık ki kendimi ona doğru fırlattığım anda çıplak ayak parmağım pantolonumun paçasına takıldı ve ağır bir şekilde yere düştüm. Bıçak benden uzağa, kanepenin altına kaydı. Topukları bir takırtıyla yere düşürdüm.

Ciddi misin?

Sonra Skid başımda durdu, silahı kafama doğrulttu. Kahretsin.
Babam bu özel performans karşısında kesinlikle hayal kırıklığına uğrardı... Ya Kit? Sırf bu kadar koordinasyonsuz olduğum için benimkini tekmelemenin yolunu açmak için Skid'in kıçını tekmeleyecekti. En kötüsü de Sophie için fazla zaman kazanamamış olmamdı.

Eğer hayatta kalırsam, bir daha asla yüksek topuklu ayakkabı giymeyecektim.

Üzerimde yükselen Skid'e baktım ve bir sonraki hamlemi tahmin etmeye çalıştım. Çok mutlu görünmüyordu, ki bu benim için sorun değildi. Ben de pek mutlu değildim. Bir şekilde onu yavaşlatmanın bir yolunu bulmalıydım yoksa Sophie'nin işi bitmişti.
Kendimi bir arkadaşım için feda etme kararlılığımda tamamen özverili olduğumu söylemek isterdim, ama gerçekte, artık görüldüğüme göre kurtarmak için en iyi şansım oydu.

Filmlerde olsa bu noktada geri çekilir, kirpiklerimi kırpıştırır ve cinselliğimin gücünü kullanarak onun dikkatini dağıtırdım. Ama açıkçası cinselliğim son zamanlarda hayatıma pek de iyi şeyler getirmiyordu. Bu alandaki içgüdülerime pek güvenmiyordum.

Ama dişlerim? Güvendiklerim.

Ayaklarımla merdiven boşluğunun duvarını ittim, ahşap zeminde bir füze gibi kayarak Skid'e doğru ilerledim ve gerçekten ateş etmemesini umdum. Ellerim bileğini yakaladı, pantolonunun paçasını yukarı itti, böylece çenemi etinin etrafına kilitleyebildim.

Dişlerim batarken "Siktir!" diye bağırdı. "Seni lanet olası amcık!"

Daha sert ısırarak onu görmezden geldim. Bana tekme atmaya başladı, ben de sıkıca tutundum, o bacağını savururken ben de yerde bir ileri bir geri kayıyordum. Duydum ki
ama görmezden geldim. Ben boku yemiş olabilirdim ama Sophie yememişti. Mutlak bir kararlılık beni ele geçirdi ve beynimde tek bir düşünce vardı, sadece tek bir düşünce.

Skid'in bacağını ısırmaya devam et.

Bu yüzden silahını doğrulttuğunda fark etmedim bile. Silah sesinin gürültüsü sisi yardı ama hiç acı hissetmedim.

Hah. Beni özlemiş olmalısın.

Daha derine inerken ağzıma kan doldu, yeterince uğraşırsam tendonunu koparıp koparamayacağımı merak ediyordum. Muhtemelen hayır, bunu yapmak için onu parçalamam gerekirdi ...

İşte o zaman tekrar ateş etti ve bu sefer kesinlikle acı hissettim.

Vay anasını.

Kalçam boyunca uzanan ateş izi gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Acı. İlk başta çenemin kilidini açamadım. Sonra tekrar tekmeledi ve ben uçarak bir çığlıkla duvara çarptım. Orada sersemlemiş bir halde yatarken bacağımdan sızan kanı izledim.

Bekle.

BACAĞIMDAN KAN SIZIYORDU.

Ellerimi yere vurarak üst baldırımdaki yaraya sertçe bastırdım. Tahmin edebileceğiniz kadar muhteşem bir histi. *Kahretsin. Vay anasını. Yüce Tanrım!*

"Beni vurdun," diye fısıldadım, afallamıştım. Neden bu kadar şaşırmıştım, bilmiyorum. Skid ters ters baktı ve başını salladı.

"Ne bekliyordun, seni aptal orospu? *Beni ısırdın*.

Tanrım, bir insan ağzının ne kadar kirli olduğunu biliyor musun? Muhtemelen sepsis olacağım." "Bileğin acıdığı için çok üzgünüm," diye homurdandım, görüşüm

bulanıklaşıyor. "*Kanı vücudumun içinde tutmaya çalışmakla* meşgul olmasaydım her şeyi daha iyi öperdim!"

Silahı kaldırdı ve bana doğrulttu.

"Hunter'ın sende ne bulduğunu hayal bile edemiyorum," dedi bana. "Ama dinle. Tek bir şansın var. Benimle bir daha uğraşırsan seni kafandan vururum ve bunu bana senin yaptırdığını söylerim. Sonrasında da bir bebek gibi uyurum. Anladın mı?"

Başımı salladım, silahlı bir adamı kızdırmamam gerektiğini biraz geç de olsa hatırlamıştım.

Tam o sırada kapı çaldı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Skid ve ben birbirimize baktık.

"O lanet ağzını kapalı tut," diye tısladı. Bu söz içimde bir umut dalgası yarattı. Kimseyi beklemiyordu... Kurtarıcıları mı? Eğer Azraillerse, harika. Ama ya rastgele biri ya da bir çocuksa? Düşüncelerim dönmeye başladı... Skid onları öldürebilirdi.

Burada bir yumru gibi kanlar içinde yatamazdım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. "Kim var orada?" diye bağırdı.

Hiçbir şey.

Kapı zili tekrar çaldı.

"Siktir git!" diye bağırdı ve kapıya doğru döndü. Onu yere düşürmek umuduyla arkadan dizlerine saldırdım. Mucizevi bir şekilde yere yığıldı ve silahı düşürdü. Kapı zili tekrar tekrar çalmaya başladığında kısa bir süre boğuştuk. Skid kadar güçlü değildim.

Beni itip ayağa kalktığında büyük bir şaşkınlık yaşadım. Başım duvara çarptı ve omurgam boyunca mide bulandırıcı acı dalgaları yayıldı.

"Ses çıkarırsan ölürsün, amcık. Seninle işim bitti," diye tısladı Skid.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde kapıya doğru yürüdü. Sonra kapıyı açıp Sophie'nin kafasına tahta bir sandalye fırlattı.

Vay canına, *bunun olacağını tahmin* etmemiştim.

Silahı ateşlendiğinde ayağa fırladım, adrenalin bacağımdaki ve kafatasımdaki acıyı dindirdi. Sandalye tekrar ona çarptı. Skid kükredi ve ileri atıldı. Bunun o an olduğunu biliyordum; ya kazanacaktık ya da ölecektik. Ona arkadan saldırdım, kendimi sırtına attım, kollarımı boynuna doladım ve

Tüm ağırlığımla onu geriye doğru salladım. Kulağını ısırdığımda sendeledi ve bir köpek gibi endişelendi.

Göz ucuyla Sophie'nin başka bir sandalye kapıp bacaklarına doğru gittiğini gördüm.

Plan kesinlikle bu değildi.

Şimdi bunun için endişelenecek zaman yok. Skid sendeleyerek ilerlerken çığlık attı ve verandadan yüz üstü toprağa düştü. Onu aşağı sürdüm ve sonra Sophie oradaydı, onu tekrar tekrar tekmeliyordu. Yan tarafa yuvarlanmayı başardı, ki bu büyük bir hataydı, çünkü bu sayede kasıklarına net bir atış yapabildi.

Taşaklarına acımasızca saldırdı ve adamın acı çığlıkları havayı doldurdu. Bu onu hiç yavaşlatmadı. Tekrar tekrar tekmeledi, yüzü nefretle çarpılmıştı. Mücadele etmeyi bıraktı ve bayıldığını fark ettim.

Acıdan mı yoksa havasını kesmeyi başardığımdan mı bilmiyorum. Sophie silahı aldı ve bana uzattı. Nefes nefese Skid'in kanlar içindeki bedenine doğrulttum.

"Yukarı çık ve kelepçeleri al," diyebildim. "Onu bağlayalım ve sonra yardım çağıralım."

Sophie gitti ve ben de gittiği süre boyunca silahı ona doğrulttum, uyanmamasını umuyordum. Ateş etmeye hazırdım ama bu istediğim anlamına gelmiyordu.

Başka bir insanı öldürmekten korktuğum için değildi. Elbette, bu düşünce beni hasta ediyordu. Ama Liam'la yaptığım konuşmayı, ateşkes ve kartel hakkında söylediği her şeyi düşünmeden edemiyordum. Belki de Bana yalan söylüyorsa, bunu ona kesinlikle yakıştıramazdım... Ama ya doğruyu söylüyorsa? Eğer öyleyse Skid'i öldürmek barışı bozar ve kartel er ya da geç Azraillerin peşine düşerdi.

Ona canlı ihtiyacımız vardı.

Sophie kelepçelerle döndü. Garip bir şekilde, yanında bir çarşaf ve mutfaktan aldığı bir bıçak da vardı. Birlikte Skid'in gevşek bedenini sundurma direğine doğru çektik ve ellerini direğin etrafına bağladık.

Göğsümdeki gerginliğin gevşediğini hissettim ve Sophie'ye bakıp sırıttım.

"Sana kaçman söylendiğinde pek iyi dinlemiyorsun, değil mi?"

Sırıttı.

"Sanırım değil," dedi. "Silah sesini duydum ve başının belada olduğunu anladım. Seni bırakamazdım, doğru gelmiyordu."

"Teşekkürler," dedim. "Sanırım hayatımı kurtarmış olabilirsin. Beni öldürüp öldürmeyeceğinden emin değilim."

Çarşafı kaldırdı.

"Senin için bacağını sarmamı ister misin?" diye sordu. Bacağıma baktım. Bu noktada çok fazla olmasa da hala kan sızıyordu. Dövüş sırasında bunu unutmadıysam ne olayım. Tanrı adrenalini korusun.

Her şey yeniden acımaya başladı.

"Evet, iyi bir fikir olabilir," dedim. "Belli ki hayati tehlikesi yok ama vay be... Vurulduğuma inanamıyorum."

Bana baktı ve başını eğdi. "Çılgınca bir

soru sorabilir miyim?"

"Elbette," diye cevap verdim. "Sanırım bu noktada birbirimize karşı resmi olmayı aştık."

"Bu ne sıklıkla oluyor?" "Ne

demek istiyorsun?"

"İnsanlar ne sıklıkla kaçırılıyor, vuruluyor ya da başka bir şey oluyor? Kulüpte yani."

Gözlerim büyüdü.

"Asla mı?" Dedim. "Yani, eminim erkekler vurulmuştur. Ama vurulmadılar. Bizim bölümden kimse, en azından benim bildiğim kadarıyla. En azından kulüple ilgili değil. Kardeşlerden biri, Bagger, geçen yıl Afganistan'da öldü. Ama cidden, bu normal bir şey değil."

İçini çekti ve çarşafın kenarını kesmek için bıçağı kullandı. Sonra uzun bir şerit halinde yırttı ve bacağımı sarmaya başladı.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Ama bu

bile çok fazla.

Bunu kaldıramam. Noah'ın hayatında bu olmamalı."

Onu sakinleştirmeye çalışarak, "Şimdi bunları anlamaya çalışmanın zamanı değil," dedim. Gözlerinde bir parça delilik görebiliyordum, artık güvende olduğumuza göre gecikmiş bir tepkiydi bu. En azından buradan çıkana kadar üzerime çökmesini istemiyordum.

"Telefonunu bulmam lazım," dedim dikkatini dağıtmak için. "Babamı aramalıyım, onu buraya getirmeliyim. Bildiğimiz kadarıyla, elli tane Devil's Jacks yolda."

Sophie ürperdi ve sonra gözleri yaşlarla doldu. Burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. Ona dokunmak için uzandım ama beni omuz silkerek uzaklaştırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Bandajı bağlasan iyi olur. Burnuma dokunduktan sonra ona dokunmak istemiyorum."

Güldüm.

"Teşekkürler. Bu sadece benim şansım olurdu - kaçırılmaktan ve Skid'den kurtulurdum, sadece burun bitleri tarafından öldürülürdüm."

Bana gülümsedi ve sonra kıkırdamaya başladı. Biraz histerik bir havası vardı ama bunu hak ettiğini düşündüm.

Skid'in telefonunu sehpanın üzerinde buldum. Neyse ki bu onun kişisel telefonuydu, iş konuşmak için yanlarında bulundurduklarından emin olduğum telefonlardan biri değildi. Telefonu açtım ve şansıma bir şey daha oldu: Skid'in telefonunda şifre koruması yoktu.

Bu onun aptallığıydı.

Mesajlarına bakarak içinde gezindim. İlgi çekici bir şey yoktu. Görünüşe göre bir gece önce Kelsey adında bir kızla mesajlaşmış. Kulüple ilgili değil ama. E-postası korumalıydı. Oh, ve işte ... mükemmel.

Google Haritalar. Tıkladım ve bizi buldum. Ev, bir sokak boyunca uzanıyordu. Spokane Vadisi, tepelerin arkasında. Coeur d'Alene'den belki yarım saat uzaklıkta.

Tuhaf, sanki daha uzakta olmalıymışız gibi geliyordu - burası bir tamamen farklı bir dünya. Elbette, orayı Azrailleri gözetlemek için bir üs olarak kullanıyorlarsa, çok uzakta olamazdı.

Telefon uygulamasını açtım ve babamın numarasını çevirmeye başladım. Sonra durdum.

Saat öğleden sonra ikiyi geçiyordu, yani Hunter muhtemelen hâlâ kulüple görüşüyordu. Hemen şimdi arayıp güvende olduğumu söylesem, onu öldürürler miydi? Midem sıkışmıştı. Hunter hakkında başka ne hissedersem hissedeyim, ölmesini istemiyordum. Onu nasıl koruyacaktım? Aramak için bekleyebilirdim... Ama toplantının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve çok beklersem daha fazla Jack gelebilirdi.

Ya onu uyarsaydım?

Bu düşünce o kadar ürkütücüydü ki kanepeye oturmak zorunda kaldım. Eğer onu uyarırsam, kaçabilirdi. Ama onu uyarmak kulübe ihanet sayılır mıydı?

Evet.

Evet, öyle olurdu. Bu kesinlikle bir ihanet olurdu ve bunu düşündüğüm için bile kendimden utanmalıydım. Ama sonra onun kanla keçeleşmiş yumuşak, kahverengi saçlarını düşündüm. Cesedi dağlarda isimsiz bir mezara gömülmüştü.

Skid'i hayatta tutmakla aynı sebepten dolayı onu uyaracağıma karar verdim. Bu gerçek bir ihanet değildi, değil mi? Babam onu daha sonra da yakalayabilir ama şimdilik barışı korumaya yardım etmeliyim.

Bunu yapmam için yeterli bir bahaneydi. Fikrimi değiştirmeden önce hemen onu aradım. Verandadan bir sürtünme sesi geldi ve Sophie'nin oturmak için bir sandalyeyi sürüklediğini görmek için pencereden baktım. Sophie'nin

Onu bu işe bulaştırdıkları için Azrailleri hiç affedecek mi? Zavallı Ruger. Onunla zaten garip bir durumdaydı ve bu hiç yardımcı olmayacaktı.

"Skid?" Hunter sordu, sesi gergindi. "Buluşmadayım. Az önce haber aldım, Toke'u bulmuşlar. Clutch hayatta ama durumu kötü."

"Bu Skid değil," dedim sessizce, kalbim küt küt atıyordu. "Eğer yaşamak istiyorsan, yüzünü boş tutmalı ve söylediklerimi dinlemelisin."

Kısa bir

sessizlik. "Seni

duyuyorum."

"Sophie ve ben şu anda evde yetkiliyiz. Skid hayatta ama babam telefonu açmadan önce biri bizi yakalamaya çalışırsa o şekilde kalmayacak. Aramayı düşündüğünüz arkadaşlarınız varsa, aramayın. Anladın mı?"

"Evet."

"Telefonu kapatır kapatmaz on dakikamı ayırıp tuvalete gideceğim ve bazı sıyrıklarımı temizleyeceğim," diye devam ettim. "Sonra babamı arayıp ona her şeyi anlatacağım. Hayatta kalmak istiyorsan o zamana kadar gitsen iyi edersin."

Daha fazla sessizlik. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. *Saçmalık.* "Barışı korumak için. Sadece dışarı çık, tamam mı?" "Tamam."

Telefonu kapattım ve kapıya doğru yürüyüp iterek açtım.

"Ben banyoya gidip biraz temizleneceğim. Burada iyi misin?" Başını salladı.

"Kapıyı açık bırak ki ihtiyacım olursa çığlıklarımı duyabilesin."

"Tamamdır."

Oturma odası ile yemek odası arasında bir banyo buldum. Aynaya baktığımda gülmek zorunda kaldım. Deli bir kadına benziyordum. Saçlarım dağılmıştı, rakun gözlerim vardı ve yanağımda bir morluk oluşmaya başlamıştı.

Bir de Skid'in kanı çenemden aşağı akmış ve orada kurumuştu. Klas bir dokunuş kattığını düşündüm.

"Kahretsin, çok seksisin," diye fısıldadım kıkırdayarak. Bütün sıyrıklarımı yıkadım ve çekmecede biraz diş macunu buldum. Parmağımla ağzımın her yerine sürdüm, ağzımın tadı hâlâ şeytani motorcu bileği gibiydi. On dakika sonra gülünç ayakkabılarımı giydim ve topallayarak evden çıkıp Sophie'ye doğru yürüdüm, elimde telefon vardı.

"Salak herifte Google Maps yüklü," dedim ona. "Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum. Gelip bizi almaları için onları arayacağım."

"Bu iyi haber," diye cevap verdi. "Hiç hareket etmedi. İç kanaması olduğunu düşünüyor musunuz?"

Omuz silktim, çünkü gerçekten umurumda değildi. O yaşıyordu. Bu yeterince iyiydi.

"Eğer yaparsa, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Bırakalım da çocuklar onunla ilgilensin."

Babamın numarasını çevirdim ve cevap verdi.

"Piknik."

"Hey, baba? Benim," dedim kendimi tutmaya çalışarak. Elimin titrediğini fark ettim. Şoktan olabilir mi? Bacağım uyuşmuştu.

"Oh, Emmy," dedi, sesi rahatlama doluydu. "Tanrım, sen olduğuna inanamıyorum. Sen iyi misin? Kahretsin, Hunter denen herif az önce gitti. Şanslı piç."

Evet, o yoruma dokunmayacaktım.

"Biz iyiyiz," dedim. "Yine de bir araç işimize yarayabilir." Babam inanamayarak güldü.

"Kaçırıldınız ve kendiniz için söylemek zorunda olduğunuz şey bu mu? Kaçtın mı? Neredesin?"

"Sana haritayı göndereceğim," dedim ona. "Burada sadece bir adam var, Skid. O bir Devil's Jack. Onu dövmeyi başardık ve şimdi verandaya kelepçelendi."

"Vay anasını. Seninle gurur duyuyorum, kızım. Bilmem gereken bir tanık var mı?" "Hayır, her şey yolunda" dedim. "Ama minibüsü getirmek isteyebilirsiniz. Biz biraz kargo alanına ihtiyaç duyabilir."

Ona yol tarifini verdim ve telefonu kapattım. Sophie'nin beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. Biraz sarsılmış görünüyordu, diye düşündüm ve silah elinde titriyordu. Skid'i korumayı bir dakika içinde devralacaktım ama önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

"Yaklaşık yirmi dakika içinde burada olacaklar," dedim ona. "Bizden haber aldıklarına çok sevinmiş gibiydiler."

"Hunter onlarla mıydı?" diye sordu.

Yutkundum.

"Hayır. Toplantı çoktan bitmişti. Sanırım onu beş dakika ile kaçırdık. İyi şansı var."

Sophie kaşlarını kaldırdı ve ben de bakışlarıyla yüzleştim, hikâyemi sorgulaması için ona meydan okudum. Sorgulamadı. Verandadan indim ve telefonu yere düşürüp sivri topuklarımla üzerine bastım. Cam kırıldı ve çatırdadı.

"Ne oluyor be?" Sophie talep etti. "Bunu neden yaptın?"

"GPS," dedim ama bu doğru değildi. Sadece babamın Hunter'ı aradığımı görmesini istemiyordum. "Devil's Jacks'in bizi bununla takip etmesini istemiyorum ve onu burada bırakamayız."

"Ya tekrar ihtiyacımız olursa?"

"Bulamayız. Babam ve Ruger bizi bulacak. Merak etme. Bu zamana kadar Yarın bunlar hiç olmamış gibi olacak. Aslında, bu konuda konuşmak ve düşünmek istemiyorum. Anladın mı beni?" İşaretle ekledim.

"Yakaladım seni," dedi gözlerini kısarak. Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Onun hakkındaki düşüncelerim bir kademe daha yükseldi. MC hayatıyla ilgili anlamadığı ne varsa Sophie kardeşliği anlamış görünüyordu.

Bazen kız kardeşlerin çenelerini kapatıp konuyu
kapatmaları gerekir. Bu kesinlikle o zamanlardan biriydi.

Babam ve diğer kardeşlerim geldiğinde çok yorulmuştum.

Adrenalin azalmıştı ve tüm vücudum ağrıyordu ve kaskatı kesilmişti. Skid'le yaptığım küçük güreş de yardımcı olmamıştı. Şimdi verandada durmuş babamın Skid'in bedenini ayağıyla yuvarlamasını izliyordum. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordum ama tek istediğim kollarına girip bir yıl boyunca uyumaktı. Ama artık küçük bir kız değildim.

"Kanaması var ama çok kötü değil," dedim ensemi ovuşturarak. "Kafa travmasından mı yoksa şoktan mı bayıldı bilmiyorum. Sophie taşaklarını tekmeledi."

Babam homurdandı, sonra verandaya çıktı ve hâlâ tuttuğum silahı almak için elini uzattı. Silahı ona verdim ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti.

Birden kendimi tekrar güvende hissettim.

Avluyu dolduran kardeşlere baktım. Ruger. At. Ördek... Ressam. Onları hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Arkadaşım Dancer'la evli olan iri yarı adam Bam Bam, Skid'i düşünceli bir şekilde inceliyordu. Eski aşkım onun yanında duruyordu, gözleri dalgındı. Bir şekilde farklı görünüyordu. Daha yaşlı. Çekici olduğunu uzaktan da olsa fark ettim. Hah.

"Bunu nasıl oynayacağız?" Bam sordu. Gerçekte ne demek istediğini biliyordum elbette. Skid'e tıbbi yardım mı getireceklerini yoksa onu toprağa mı gömeceklerini bilmek istiyordu. Kendimi hazırladım ve derin bir nefes aldım, işimin henüz bitmediğini biliyordum.

"Kızların önünde olmaz," diye mırıldandı babam ve ben cevabı biliyordum.

Şimdiye kadar

Babamın endişelendiği kadarıyla Skid çoktan ölmüştü. "Ruger, sen ve Painter onları alın, güvende olsunlar. Doktoru ara. Sizinle kulüp binasında buluşabilir. Burayı temizleriz."

Başımı salladım.

"Onu öldürmeyin. Bunu yaparsan daha çok kavga çıkar."

"Bu kulüple ilgili Em," dedi babam sessizce. *Tercümesi-Evine* git *ve iyi bir kız ol. Bırak erkekler senin yerine düşünsün.*

Birdenbire bundan bıkmıştım.

Onların saçmalıkları yüzünden kaçırılmıştım ve neden neredeyse ölmek üzere olduğumu bilmem bile gerekmiyordu. Onlara teşekkür etmeden kendimi bu durumdan kurtarmıştım ve şimdi benden sadece başımı sallayıp gülümsemem bekleniyordu.

Siktir et.

Parmak uçlarımda yükseldim ve babamın kulağına fısıldadım.

"Hunter bana ateşkesten ve kartelden bahsetti. Eğer bu adamı öldürürsen, hepimiz acı çekeceğiz. Kızgın olduğunu biliyorum baba ama kulübü düşünmek zorundayız. Lütfen. Beni ve Kit'i düşün. Korku içinde yaşamak istemiyorum."

Sertleşti.

Geri çekildim, ona baktım, gözlerimle yalvardım. *Egonun bu kararı vermesine izin verme.*

Başını salladı, çenesi kaskatı kesilmişti. Lanet olsun. Kollarımı kavuşturdum ve geri çekildim, ricam bakışa dönüştü. Ne kadar da tipik - kralın gururu incindi, şimdi hepimiz savaşa mı gitmeliyiz? *Kararı verecek biri varsa o da ben ve Sophie olmalıydık.*

Babam uzun saniyeler boyunca gözlerimi tuttu, sonra iç çekti.

"Tamam, onu yanımıza alacağız ve bulunabileceği bir yere atacağız," dedi. "Bak bakalım onu saracak bir şey bulabilecek misin, Bam."

İçime bir rahatlama çöktü. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

"Doğru olanı yapıyorsun baba," diye fısıldadım.

"Bu kulüp işiydi, bebeğim. Olaylar hakkında bu kadar endişelenmemelisin. Bu benim işim."

Sözleri içime işledi ve kaskatı kesildim. Elime bir enayi tutuşturulacak ve git oyna denecek bir bebek değildim.

Bekle, *bu da* nereden çıktı?

Babam daha önce binlerce kez söylemediği bir şey söylemiyordu ama nedense bu sefer beni gerçekten kızdırdı. *Kit olmak böyle bir* şey, diye fark ettim, aniden onun isyan etme ihtiyacını anladım. Oh, ben yapmadım
Bu duygu gibi. Hiç hoşuma gitmedi.

Kardeşlere doğru baktım. Kimse bize dikkat etmiyordu.
Mükemmel.

"Baba, seni seviyorum ama kaçırılıp bir yatağa kelepçelendiğimde bu kulüp işi olmaktan çıktı," dedim sesimin duyulmamasına dikkat ederek. "Bu *benim işim* oldu. Hâlâ neler olduğunu ve tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum ama hayatımı mahvedebilecek şeyler hakkında endişelenmeye hakkım var."

Bana kaşlarını çattı.

"Bunu sonra konuşalım, bebeğim."

Doğru. Bu tonu biliyordum. "Sonra" demek "asla" demekti.

İçimi çektim, çünkü şimdilik buraya kadar gelebilmiştim. Sorun değildi - bu, seyircilerin önünde yapılacak türden bir konuşma değildi,
Her neyse. Yine de kararlıydım. Hayata her zamanki gibi geri dönmeyecektim.

Her şey değişmişti.

Hayatımdaki erkeklerin bana ne yapacağımı söylemesine izin verecek şekilde yetiştirilmiştim ve bakın bu bana ne kazandırdı. Hunter'ı arkadaşlarımdan uzaklaştırıp o sokağa kadar takip etmek çok kolaydı. Çok safmışım. Körmüşüm.

Bir daha asla.

Şu andan itibaren kendi kararlarımı kendim verecektim ve babam da bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

BİR HAFTA SONRA

Haklıydım.

"Sonra konuşuruz", "Bu konuda konuşmayacağız" anlamına geliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kurtarılmamı takip eden günlerde babam pek ortalıkta yoktu. Nereye gittiğini söylemedi ama ben Toke ve Devil's Jacks ile uğraşmaya gittiğini düşündüm. Sadece onlarla kalıcı olarak "ilgilenmediğini" umuyordum. Tabii ki evde kalıp her şeyi unutmam bekleniyordu.

Bu bok eskiden iyiydi. Artık değil.

Babamla doğrudan yüzleşeceğimden ya da gerçek durumu öğrenmek için bir kulüp toplantısına zorla girmeye çalışacağımdan değil - hayır, bu zaten hiçbir şeyi başaramazdı. Ama o gün fark etmeye başladığım şeyi doğruladı. Sophie ve ben Skid'i indirdik. Emmy Lou Hayes için Coeur d'Alene'den defolup gitme vakti gelmişti.

Büyümem ve bir hayat kurmam gerekiyordu.

Gidecek bir yer bulmak ilk zorluktu. Kit ile kalabileceğimi biliyordum ama onun Olympia'daki okulda sadece bir stüdyosu vardı. Ona bu tür bir baskı yapmanın adil olmadığını düşündüm. Hayır, kendi yolumu bulmak istiyordum. En azından birikmiş param vardı... Babamla yaşamanın bir avantajı da fazla masrafımın olmamasıydı. Portland'daki estetisyenlik programına çoktan başvurmuştum. Harika bir okuldu ama Hunter ile aynı şehirde olma riskini almak istediğimden emin değildim. Öte yandan, orası bir şehirdi, köy değil. Onu her zaman etrafta görecek değildim. Hatta muhtemelen onunla hiç karşılaşmayacaktım.

Nerede yaşadığını bile biliyordum, böylece ondan uzak durabilirdim.

(Tamam, ben de şimdiye kadar internette biraz takip yapmıştım. Cüzdanı hâlâ bendeydi, sanırım bunun için kendimi suçlu hissetmeliydim. Onun yerine kredi kartını kullanarak çok güzel iç çamaşırları sipariş ettim. Onu iflas ettirecek kadar harcamadım ama biraz acı çekmesine yetti. Ayrıca hediye paketi ve bir gecede teslimat için para ödedim, çünkü neden olmasın? Sadece
Hayatını kurtarmış olmam, yaptığı şey için onu affettiğim anlamına gelmiyordu).

Ne yazık ki kendim için internetten hediye sipariş etmek gerçek alışverişe en yakın olduğum andı çünkü babam beni tecrit etmişti. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, Ressam babam yokken kendini benim kişisel koruyucu meleğim olarak atamıştı. Eskiden bu adama aşık olduğuma inanamıyordum, şimdi ise odaya girdiğinde gördüğüm tek şey onun beni becerirkenki görüntüsüydü.
banyo tezgahında bir sürtük. Liam haklıydı. *Kesinlikle* daha iyisini hak ediyordum. Düşmanlığıma rağmen, Painter her sabah beni işe götürmekte ve öğle yemeğinde buluşmakta ısrar ediyordu. Sonra beni eve bırakıyor ve evde takılıyor, geceyi kanepede ya da Kit'in eski yatak odasında geçiriyordu.

Buna garip demek çok hafif kalır.

Bu yüzden zamanımın çoğunu odamda geçirmeye başladım. Hunter'la ilk kez tanıştığım günden tam bir hafta sonra, Cuma gecesi işte oradaydım. Televizyonum açıktı ve internette oynuyordum ki özel bir
mesajı çıktı.

Hey Em**.**

Göz kırptım. Kıçını engellemiştim. Nasıl geçebildi ki?

Orada mısın?

Yanıp sönen küçük mesaj uyarısını düşündüm. Cevap vermeli miydim? Ne söylemeliydim? Doğrudan yüzleşmeye karar verdim. Ona haddini bildirecektim, çünkü mesajını görmek beni hiç de heyecanlandırmamıştı. Heyecana izin yok.

Benimle nasıl iletişime geçtin? Seni engelledim.
Muhtemelen en iyisi tüm sırlarımı vermemek. Sen nasılsın?
Ben harikayım. Bugün kimse iznim olmadan çıplak fotoğraflarımı çekmedi.
Sanırım bunu hak etmiştim. Kartımla aldığın külotlardan giyiyor musun?

Kıkırdadım, sonra kesmeyi başardım. Ressam'ın beni kontrol etmek için içeri dalmasına gerek yoktu. Hem neden gülüyordum ki? Yine de... Hunter'ın parasını harcadığımı fark ettiğinde yüzünü görmek isterdim.

Evet. Gece mavisi bir pushup sütyen ve ona uygun bir tanga giyiyorum çünkü bir randevuya çıkmaya hazırlanıyorum. Yeni erkeğimi çok seviyorum çünkü insanları kaçırmıyor.

Randevu mu? Bu gece Painter'la evde kalacağına eminim. Lütfen bana onunla çıkmadığını söyle. Benden istediğin kadar nefret et, ama gerçekten daha iyisini yapabilirsin.

Nefesim kesildi. Painter'ın burada olduğunu nereden biliyordu?

BEN: Beni yine mi takip ediyorsun?

Sadece bu gece. Seninle konuşmam gerek. Söz ver -son kez- o zaman seni yalnız bırakacağım. Sen benim hayatımı kurtardın. Bildiklerimi paylaşayım da endişelenmeyi bırak. Babanın sana bilgi vermediğini biliyorum ama cevapları hak ediyorsun.

Ekrana baktım. Beni ne kadar aptal sanıyordu? Bilgisayarı kapatmalıydım. Ama merak da ediyordum... Ne de olsa bu pislik için kulübüme ihanet etmiştim. Şimdi ne söyleyeceğini duymak istiyordum.

Konuş.

Çevrimiçi değil. Dışarı gelebilir misin?

Yine donup kaldım. Kahretsin. Ciddi olamaz, değil mi? Gözlerimi Perdenin sıkıca kapalı olduğunu görünce rahatladım. Dışarıdan biri ışığımın açık olduğunu görebilirdi ama içeriyi göremezdi.

Neden bunu yapacak kadar aptal olayım ki?

Çünkü merak ediyorsun. Daha iyi hissedeceksen silah getir. Ama dışarı gel ve benimle konuş, söz veriyorum güvenli olacak. Painter'ın seni takip etmesine izin verme. İhtiyacımız o l a n son şey başka bir açmaz.

Sanki onunla konuşacakmışım gibi. Bilgisayarımı kapatıp yatağın üzerine koydum ve televizyonun kumandasını aldım. *Tabii ki* dışarı çıkmayacaktım. Bu inanılmaz derecede aptalca olurdu. Uzandım ve bacağımı hâlâ iyileşmekte olan yaranın üzerine hafifçe sürttüm. Onca kana rağmen Skid'in kurşunu gerçek bir hasara yol açmamıştı; sadece bir et yarası. Ama et yaraları bile çok acıtırdı. Hunter'ın hiç vurulup vurulmadığını merak ettim ve aniden oraya gidip ona bir mermi sıyrığının ne kadar acı verici olabileceğini gösterme isteği duydum.

Mükemmel nişan alırdım.

Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için kanallar arasında gezindim. Tabii ki hiçbir şey yoktu. Sadece kendini sincap sanan bir kadınla ilgili ürkütücü bir reality şov vardı. *Cara ile Hayat* ya da onun gibi bir şey. Telefonum çaldı. Hunter'dan bir mesaj daha.

> Dışarı gel ve beni gör. Burası güvenli. Unutma, seni sadece bir kardeşin hayatını kurtarmak için aldım. Seni korkutmuş olabilirim ama sana gerçekten zarar veremezdim. Başladığımız şeyi mahvettiğimi biliyorum ve bunu asla düzeltemeyeceğimi anlıyorum. Bu seni özlemediğim anlamına gelmiyor.

Telefonu bıraktım ve yatağıma uzandım. Yanımdaki saat sabahın biri olduğunu gösteriyordu. Işığı kapatıp uyumalıydım. Eski ben böyle yapardı. Ama söylediği şeyi düşünmeden edemiyordum. Bir şey başlatıyorduk, iyi bir şey. Çünkü kulüplerimiz arasındaki her şeye rağmen, bu adamla telefonda saatlerce konuşmuş, şakalar yapmış ve hikâyeler anlatmıştım. Birlikte gülmüştük ve bu sahte değildi.

Tüm bunları hatırlamak beni de kızdırdı. *Bizi* öldürmüştü, "biz" her neye dönüşüyorsak artık. *Yaptıklarının bedelini ödemeliydi.* Ayağa kalktım ve bir çift eski püskü eşofman altı giydim. Kapüşonlu bir tişört ve en sevdiğim pembe Converse'im kıyafetimi tamamladı.

Evet, biliyorum. Seksi.

Kanepede uyuyan Ressam'ın yanından sessizce merdivenlerden inerken bir dejavu yaşadım, televizyon karanlıkta hâlâ titriyordu. Şurada durdum Yemek odasında, porselen dolabındaki bir tabağın arkasından küçük bir tabanca aldım. Annemin biriktirdiği eşyalarla doluydu -hiç kullanmadığımız ama bir milyon yıl geçse de atmayı düşünmeyeceğimiz eşyalarla.

Dolu olduğundan (doluydu) ve harekete hazır olduğundan (kesinlikle hazırdı) emin olmak için hızlıca kontrol ettim. Sonra onu kapüşonumun cebine, cep telefonumun yanına koydum ve arka kapıdan sıvıştım. Ay dolunaydı ve evden uzaklaşırken gecenin güzelliği beni ürküttü. Orada Cırcır böcekleri etrafta şarkı söylüyordu ve yıldızlar parlak ay ışığında soluk olsa da her yerdeydiler.

Gözlerimi dört açarak etrafıma dikkatlice baktım. Kimseden iz yoktu ama Hunter ve Skid'in ne kadar sinsi olabileceklerini biliyordum. Elimi sıktım.

Silahın üzerinde. Şimdi ne olacak?

Telefonum tekrar çaldı.

Ranzanın arkasındayım**.**

Yukarı baktım ve ağaçların arasına sıkışmış küçük binayı gördüm. Bir zamanlar etrafımızı çevreleyen çiftlikte çalışan işçileri barındırıyordu. Arazi yıllar önce bölünmüş ve satılmıştı ama eski müştemilat hâlâ duruyordu. Kit ve ben orayı oyun evi olarak kullanırdık, şimdi ise babamın yıllar boyunca topladığı ıvır zıvırla doluydu. Silahı tekrar parmakladım, bacağımdaki hafif acı bu pisliğin beni vurdurduğunu sürekli hatırlatıyordu. İntikam zamanı mı?

Tam olarak karar veremedim.

AVCI

Em'i görmeden önce duydum. Karanlıkta bir şeye takılıp tökezledi ve küfretmeye başladı. Çok hoştu. Sonra binanın köşesinden baktı, yüzü gölgeli ve okunamaz haldeydi.

"Buraya gel," diye seslendim usulca. Duvara yaslanıp oturdum, ellerimi kaldırdım ki bir şey yapmadığımı kendi gözleriyle görebilsin.

Hayatımda bir kez olsun öyle

olmadım. Anla işte.

Sadece nasıl olduğunu görmek ve ateşkesten haberdar olduğundan emin olmak istedim. Hayır, bu düpedüz yalandı. Sadece onu görmek istedim. Dönem. Her şey için

Beni vurmak üzere olduğunu biliyordum ve bunu yaparsa onu suçlayamazdım. Benden şahsen nefret edebilmesi için bile olsa, ona yakın olmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu değiştirmiyordu.

Sadece bu da değil, Hayes'in değişen durum hakkında onu bilgilendireceğine de güvenmiyordum. Gelecek yıl boyunca korku içinde, Vale'lerin intikam peşinde olup olmadığını merak ederek yaşamak zorunda kalmamalıydı. Skid onun bir numaralı hayranı olduğundan değil... Ama ateşkesi hepimiz kadar o da istiyordu, kulübünün onu öldürmesini engellediğinden bahsetmiyorum bile. O sırada bilinci gidip geliyordu ama bu kısmı hatırlıyordu.

Ne yazık ki Jacks'in liderliği hâlâ belirsizdi. Şu anki başkanımız Mason toparlanmıştı. Doktorlar birkaç ayı daha olduğunu söyledi. Oylar elimizdeyken seçimleri hemen yapmamız gerektiğini düşünüyordum ama Burke erteliyordu. Toke hâlâ hayattayken kulübün tam desteğine güvenemeyeceğini düşünüyordu.

Muhtemelen bu konuda haklıydı.

Durumla ilgili iyi haber ise Toke'un bacağına beyzbol sopasıyla vurmuş olmasına rağmen Clutch'ın -eninde sonunda- tamamen iyileşmesinin bekleniyor olmasıydı. Sonunda onu bulan MC de olmamıştı. Bir iyiliksever otel odasının duvarından onun iniltilerini duymuş ve
Polisler. Clutch'ı kurtarmak için içeri dalmışlar ve Toke'u elinde yiyecekle odaya geri döndüğünde yakalamışlardı.

"Liam?" Em seslendi, sesi karanlıkta serindi. Tanrım, adımı söyleyişine bayılıyordum. Başka kimse bana Liam demedi, sadece ondan gelen özel bir şey gibi hissettirdi. Doğrudan sikime gitti, ki bu o kadar da iyi değildi. Çünkü bu gece onu soymakla ilgili değildi. Muhtemelen bu bir daha asla olmayacaktı.

"Buradayım," diye seslendim usulca. Bana doğru yürüdü, küçük bir silah çıkardı ve bana doğrulttu. Tabii ki önerimi kabul etmişti. Bu lanet şey bir oyuncağa benziyordu.

Öyle olmadığına bahse girerim.

"Sana aldığım hediyeleri beğendin mi?" diye
sordum. Boş boş baktı.

"Benim kredi kartımla aldığın şeyler," diye devam ettim kaşlarımı kaldırarak. Cebimden para aldığına hala inanamıyordum. Beni kızdırmıştı ama
Bu yüzden ona hayranım. "Bu arada kapattım. Artık alışveriş yok."

Gülümsedi ve içimi bir şehvet dalgası kapladı. Kahretsin, onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. O güzelliğin sikimin etrafına sarılıp adımı haykırmasını gerçekten ama gerçekten istiyordum. Bunu bana nasıl yaptı? Bir amcık
bir amcıktı, ama Em değildi... Tanrım. *Seksi olmayan düşünceler*, dedim kendime. *Sümüklü böcekler. Atlet ayağı. Patinaj.*

"Üzgünüm," dedi hafifçe, hiç de üzgün olmadığı belli olan bir ses tonuyla. "Sanırım beni polise ihbar edebilirsin."

Gülümsemek zorundaydım. *Polisler*. Evet, bu yeterince seksiydi.

"Sanırım bunu hak ettin," diye itiraf ettim.

"Oh, ben bundan daha fazlasını kazandım," dedi, silahı tereddüt etmeden. "Beni kaçırdın, beni becerdin ve sonra çıplak fotoğraflarımı çektin. Bunu düzeltmek için güzel külotlardan daha fazlası gerekecek."

Fotoğrafları düşünerek, "Konuyu kabul ediyorum," dedim. Diğer her şeyden pişman olabilirdim ama bunlardan pişman olursam lanet olsun. "Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Victoria's Secret'tan daha fazla bok bana mükemmel geliyor, ama önerilere açığım."

"Biliyor musun, geçtiğimiz hafta boyunca bu konu üzerinde epeyce düşündüm ve aklıma tek bir fikir geldi... Seni taşaklarından vurmama ne dersin?
İntikam adil görünüyor, değil mi?"

Gözlerim büyüdü. Em güldü, sesi karanlığın içinde narindi. Sonra silahını bana doğru salladı, kütüphanede fazla gürültü yaptığım için bana "cık cık" der gibi.

"Hey, sen sordun," dedi. "Ben şimdi içeri dönüyorum."

"Hayır, dur," dedim çabucak, bir elimi kaldırarak. "Sana söylemem gereken şeyler var.
Kulüplerimiz arasındaki durum hakkında."

Kaşlarını çattı.

"Sana neden güveneyim
ki?" Omuz silktim.

"Bana güvenmek zorunda değilsin," dedim. "Ama sana hayatımı borçluyum. Bu arada telefon için teşekkürler."

İrkildi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tamam, benim için bir şey yaptığını varsayarsak -teorik olarak tabii ki- bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni isterim," dedim usulca. "Ayrıca sana ateşkesle ilgili neler olduğunu anlatmak, belki de artık güvende olduğunu bildiğinden emin olmak isterdim."

Cebime doğru uzandım. Kollarını dikleştirerek atış pozisyonu aldı.

"Sadece biraz ot alacağım," dedim ona. "Berbat bir haftaydı, bir sigara iyi gelirdi. Sen de ister misin?"

Başını salladı ama esrarı çıkardığımda biraz rahatladığını gördüm.

"Devam et, otur," dedim ona. "Seni mutlu edecekse silahını üzerimde tut. Ama yapmamanı tercih ederim. Şansımı bilirim, üzerine bir örümcek falan düşer ve o lanet şey patlar."

"Çok mu cinsiyetçi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Zavallı küçük Em, örümceklerden korkuyor.
Silahını kullanamıyor. Hangi ucun patlayacağını hatırlayamayacağımdan mı korkuyorsun?"

Gülmeye başladım. Hatta o kadar çok güldüm ki ilk başta konuşamadım. Bana ters ters baktı ama tabancayı da indirdi.

"Bebeğim, bir keresinde elimde silah varken üzerime bir örümcek düştüğü için Skid'i neredeyse kıçından vuruyordum," diyebildim sonunda. "O şeyler beni çok korkutuyor. Sekiz bacakları var ve bu doğal değil.
Bu tam Dr. Seuss tarzı bir şey."

Başını bana doğru eğdi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Örümceklerden ve Dr. Seuss'tan korkarken seni ciddiye almak gerçekten zor," diye mırıldandı. Kahretsin, onun sesine bayılıyordum. Eğer kendimi Toke ile yalnız bulursam, onu ellerimle öldürürdüm. Clutch'a yaptıklarından dolayı değil - hayır, bu muhteşem kızı becerme şansımı mahvettiği için o piç kurusuna borçluydum.

"Peki, Devil's Jacks tarafından onaylanmış, korkutuculukla ilgili uygun politika nedir?
örümcekler ve çocuk kitapları?" diye sordu hafifçe. "Tüzüğünüz bir konuşmada birden fazla gönderme yapmak için ekstra puan mı öngörüyor? Çünkü ben pek Dr. Seuss hayranı değilim."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Em, lanet bir komünist olmalısın, Dr. Seuss'u sevmiyorsun. Tanrım."

Gülmeye başladı ve duruşunu gevşetti. Silah hala dışarıdaydı, ama yanıma geldi ve benden yaklaşık altı metre uzağa oturdu, sırtı
ranza duvarı. Yaktım ve bir fırt çektim, sert dumanın boğazımdan aşağıya ve ciğerlerime doğru kaydığını hissettim. Büyük bir keş değildim ama biraz rahatlamayı hak ettiğimi düşündüm.

"Peki bana ne söylemek istiyordun?" diye sordu. Bir fırt daha çektim, sonra kollarımı dizlerimin üzerine koydum.

"Polisler Toke'u yakaladı," dedim. "Muhtemelen bunu biliyorsundur."

"Hayır," diye mırıldandı. "Savaşta olmadığımıza göre işlerin yoluna girdiğini tahmin ediyordum ama kimse bunu benim için doğrulamadı."

"Sesin biraz gergin geliyor. Biraz istemediğine emin

misin?" "Hayır. Seni taşaklarından vurmak istiyorum."

"Bundan ikinci kez bahsediyorsun," dedim yavaşça. "Bunun bir şaka olmadığını mı düşünmeye başlıyorum?"

Bana gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi.

"Hayır. Şaka değil. Dediğim gibi, bütün hafta bunu düşündüm. Bağırıp çağırmıyor olmam seni affettiğim anlamına gelmez."

Yüzünü inceledim, bunu nasıl yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Kafamdaki bulanık hissin tadını çıkararak uzun bir nefes daha çektim.

Bugüne kadar, daha sonra yaptığım şey için sahip olduğum tek açıklama

bu. "Tamam, uzlaşalım," dedim yavaşça ayağa kalkarak. "Ateş etmek yok,

ama sen

Beni affedeceğin anlamına geliyorsa beni tekmeleyebilir misin? Aramızdaki her şeyin bittiğini anlıyorum ama benden nefret etmeni istemiyorum. Bu çok önemli."

Ay ışığında gözlerinin akı kocaman olmuştu. "Ciddi

misin?" diye sordu ayağa fırlayarak. Omuz silktim.

"Bunu hak ettiğimi biliyorum," diye itiraf ettim. "Muhtemelen daha fazlasını hak ettim. Sadece yap ve bitir şu işi. Fikrimi değiştirmeden önce."

Son bir nefes çektim ve sonra esrarı toprağa attım. Sanırım bir parçam onun bunu yapacağına gerçekten inanmıyordu... Yani, bir

Bu jestten etkilenir ve kendini kollarıma bırakırdı.

Ama Em? O kadar da değil.

Taşaklarıma tekme attı, pembe Converse'i bana sertçe çarptı. Hem de çok sert. Kasıklarımda acı patladı ve yere düştüm, bir bebek gibi sızlanmamak için dudağımı ısırdım. Tanrım, ne kaltak ama. Sonra daha da kötüleştirdi, çünkü bana güldü.

"Vay canına, bu gerçekten iyi hissettirdi."

"Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum," diye homurdandım, yıldızlar hâlâ gözlerimin arkasında patlıyordu. Nefes almaya devam edebilmek için tek yapabildiğim buydu. Yapamadım lanet olası

gerçekten yaptığına inanamıyorum. Ve ben de ona izin verdim. İçerideki iyi kalpli Azrail'den beni vurmasını istemeli ve bu işi bitirmeliydim.

Birkaç dakika sonra kendimi yukarı çekmeyi başardım. Em duvara yaslanmış, sakince esrarımı içiyor, silahını dizine dayamıştı. Kasıklarımdaki dayanılmaz acıdan başka bir şey için en ufak bir kapasitem olsaydı, bu biraz seksi olurdu.

İyi tarafından bakarsak, bir kez olsun rahatsız edici bir ereksiyon için endişelenmeme gerek kalmadı.

"Oh, daha da eğlenceli bir şey yapmayı düşünüyorum," dedi Em tatlı bir sesle. "Seni acı içinde kıvranırken görmek o kadar tatlı ki, seni vurmayı yeniden düşünüyorum."

Tabancayı kaldırdı ve doğrudan bana doğrulttu.

Lanet olsun. Bu durumu cidden yanlış değerlendirmiştim. Bakışlarımı uzun saniyeler boyunca tuttu, yavaşça bir nefes daha aldı ve bir duman halkası üfledi. *Lanet olası bir duman halkası.* Kafamın arkasında bir yerlerde *İyi, Kötü ve Çirkin'i*n müziğinin çaldığını duydum.

Liam "Hunter" Blake bir klişe tarafından vurularak öldürülmek üzereydi.

Sonra Em bir kahkaha patlattı. "Şu anda yüzündeki ifade hayatımda gördüğüm en güzel şey. Bir daha beni korkutmana asla izin vermeyeceğim."

Silahını bırakıp esrarı bana uzattığında rahatlayarak sarktım. Adrenalinin bir kısmını öldürmeyi umarak emdim.

"İstediğin zaman korkutucu küçük bir sürtük oluyorsun," diye mırıldandım. "Tanrım, Em. Silahlarla oynamayı bırakmalısın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi. "Buraya ne söylemek için geldiysen söyle bakalım."

Başımı yavaşça salladım, düşünmeye çalıştım. Acı, adrenalin ve onda hissettiğim garip, gerçeküstü gurur duygusu arasında odaklanmak biraz zordu.

İnanılmaz derecede kötü bir yaşlı kadın olurdu.

"Toke şu anda Clackamas İlçe Hapishanesi'nde koruyucu gözaltında," dedim yavaşça. "Kimse onunla konuşmadı. Sanırım Azrailler temas kurduysa bile bize söylemiyorlar. Onların kaybedecekleri bizden çok daha fazla şey var."

"Peki ya arkadaşların?" diye sordu. "Vurdukları mı?"

"Hepsi iyi. Yani, kesinlikle sakatlandılar ve Clutch'ın önünde biraz rehabilitasyon süreci var. Adamınız ona bir numara yaptı-"

"Benim adamım değil," diye araya girdi. "Beni doğradı, hatırladın mı?"

Oh, hatırladım. Onun yarı çıplak görüntüsünü asla unutmayacağım, harika göğüsleri tam önümde dokunulmak için yalvarıyordu. Aletim Kıpırdadım ve daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yer değiştirdim. Bu iyi haberdi... Tüm tesisatın hâlâ çalıştığını bilmek güzeldi.

"Peki kulüpler arasında ne oldu?" diye sordu. "Ateşkes yine yürürlükte mi?"

"Evet," dedim. "Piknik ve Burke bu işi halletti. Babana ne söylediğini bilmiyorum, ama o da bu konuda yardımcı oldu. Hepimiz için iyi haber. Bu da birbirimizle kavga etmek yerine ata binmeye ve yaşamaya geri dönebileceğimiz anlamına geliyor. Bir Jack görüyorsanız, ondan korkmanıza gerek yok."

"Evet, bu iyi haber."

Aramıza sessizlik çöktü ve Em bana esrarı uzatmak için biraz daha yaklaştı. Em'in küçük güç gösterisini düşünerek yavaşça gevşedim. Hâlâ ara sıra acı hissediyordum ama düşündükçe durum daha da komikleşiyordu.

"Taşaklarıma tekmeyi bastın," dedim gökyüzüne bakarak. "Evet, çok da eğlendim."

"Belki farkında değilsin ama genelde insanlar beni kızdırmamak için çok uğraşırlar. Ben sinirlendiğimde kötü şeyler olur."

"Ben de sinirlendiğimde kötü şeyler oluyor. Bunu hatırlamak isteyebilirsin."

Homurdandım, yüzümde isteksiz bir gülümseme belirdi. Bir süre daha sessizce oturduk, akşam havası o kadar serindi ki keşke bir battaniyem olsaydı dedim. Ya da Em'in sıcak bedenini kendime yaslamayı. Bir süre sonra aşağı kaydım, çimlere uzandım ve yıldızlara baktım. İlk defa onun yanındayken kafam tamamen seksle meşgul değildi, bu da güzel bir şeydi.

"Burası gerçekten çok güzel," dedim sonunda. "Böyle bir yerde büyüdüğün için şanslısın."

Hareket ettiğini duydum ve sonra yanımdaki çimenlerde yatıyordu. Çok yakın değildik, dokunmuyorduk. Ama kokusunu alabileceğim kadar yakındım.

Onu her yerde takip ediyormuş gibi görünen eşsiz, çiçekli bir koku.

"Nerede büyüdün?" diye sordu.

"Cehennem," dedim

kısaca. Tekrar sessizlik

çöktü.

"Seni özledim, Em."

Cevap vermedi. Karanlık bir şey üzerimizden geçerken esnedim, onu ikinci bir gölge izledi.

"Bunlar ne?" Ben sordum.

"Yarasalar."

"Bok yok mu?"

Güldü.

"Evet, sana yarasalar hakkında yalan söylüyorum Liam."

Tanrım, adımı onun dudaklarından duymaya bayılıyordum. Hiç düşünmeden uzanıp onu yakaladım ve kendime doğru çektim. Sertleşti.

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Güvendesin."

Bir an için geri çekildi, sonra içini çekti ve başını omzuma yaslayarak yavaşça gevşedi. Karanlıkta ona sarılmak bile çok güzeldi.

Bir süre sonra, "Biliyor musun, bir konuda yanılmışsın," dedi. "Neymiş o?"

"Boktan bir yaşlı kadın olurdum."

"Nasıl anladın?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Diğer şeylerin yanı sıra, kulübümün düşmanlarını öldürülmeden önce kaçabilmeleri için uyarmak gibi bir alışkanlığım var," dedi yavaşça. "Bunu kimseye anlatmayacaksın, değil mi? Babam beni asla affetmez."

"Tabii ki hayır," dedim, sesim kararlıydı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Bunu sana yapmazdım. Sana zarar verecek *hiçbir şey* yapmak istemem. Bu gece uzak durmalıydım ama her şeyin bittiğini bilmeni istedim." Saçmalık.

Onu görmek istedim. Ona dokunmak. Saçını koklamak.

"Senin ne yapacağını bilmek zor," dedi Em. "Bana önemli bir ders verdin - internetten tanıştığın erkeklere güvenemezsin, unuttun mu?"

Yüzümü buruşturdum.

"Evet, o konuda... Özür dilerim. Aptalca bir hareketti."

"Ama en başta benimle aşk yaşamak ve babamı manipüle etmek için beni kullanmak konusunda rahattın?"

"Dürüst olmak gerekirse ben de sevişmek için yaptım. Her şey iş değildi."

Küçük bir homurtu çıkardı. Kızgın bir homurtu değil, daha çok onu hazırlıksız yakalayan şaşkın bir kahkaha.

"O resimleri silecek misin?" diye sordu sonunda, sesi titreyerek. "Onların orada olmasını istemiyorum. Bana borçlusun; senin kıçını kurtardım, Skid'i kurtardım ve senin bu değerli ateşkesini kurtardım."

İyi bir noktaya değindi. Ama o resimleri silmemin imkanı yoktu.
Şaplak bankamdaki en değerli mücevherler.

"Onlardan kurtulacağım," diye yalan söyledim. Kahretsin, bugün söylediğim en kötü yalan bu olsaydı, bu lanet bir rekor olurdu.

"Doğruyu söylediğini nereden bileyim? Tek bildiğim, bunları çoktan tüm kulübünüze e-posta ile göndermiş olduğunuz."

"Hayır, öyle bir şey yapsaydım senin kulübünde de yayılırdı," dedim ona. "Kardeşlerimin onları babana göndermeden durabilmeleri mümkün değil. Ben hallederim. Onları bir daha görme konusunda endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul etti, sesi dalgalanıyordu. Uykuya dalmakta olduğunu fark ettim. Hiç kıpırdamadan durdum. Birkaç dakika sonra çok yumuşak, çok kadınsı küçük bir horlama duydum.

Kendime not: Ot, Em'i kıçından vurur.

Sırıttım ve sonra sırıtışım kayboldu çünkü bu bilgiyi kullanma şansım olmayacaktı. Bu geceden sonra onu bir daha görmeyeceğime eminim. Cehenneme kadar yolu var,
En iyi ihtimalle barış devam ederdi ve onu birkaç yıl sonra kulüpler arası bir toplantıda kamp ateşinin karşısında görürdüm. O zamana kadar yaşlı bir adamı olurdu... Ben de bununla başa çıkmak zorunda kalırdım.

Tabii o ibne Painter değilse. O adamı sevmezdim.

Uyumadan önceki son düşüncem, onu Em ile görürsem öldürmek zorunda kalacağımdı.

Bundan kaçış yok.

EM

Kuşlar beni uyandırdı. Sağ tarafım buz gibi soğuktu ve sanki yere dayanmış gibiydi. Yine de sırtım sıcaktı ve bir adamın kolu vücudumun üzerinde ağır bir şekilde uzanıyordu.

Ne oluyor lan?

Sonra aklıma geldi.

Liam. Hunter. Adı her ne haltsa. Dün gece benimle dışarıda karşılaşmıştı. Taşaklarına tekme atmıştım ve anısı içimi ısıtmıştı. Sonra konuşup sigara içmiştik ve hiç de fena olmamıştı. Kahretsin. Muhtemelen aptalcaydı. Ama altımdaki soğuk ve nemli zemine rağmen, onun kollarında kendimi harika hissediyordum. Pazuları çok güzeldi.

Yastık.

Ewww. Üstüne salyamı akıtmıştım.

Cebimi dikkatlice yokladım ve telefonumu çıkardım. Saat sabahın beş buçuğu. İçeri dönmem gerektiğini fark ettim. Painter benim patronum falan değildi ama babam için çok iyi bir casustu. Dışarı kaydım

Hunter'ın kolunun altından dikkatlice çekip çıkardı, sonra başında durarak onu son bir kez daha içine çekti. Pek çok insan gibi uyku onu da genç ve masum gösteriyordu. Elbette hâlâ güçlü kaslardan ve keskin açılardan oluşan iri bir adamdı ama yüzü yumuşamıştı. Koyu kirli sakalları çenesini kaplamış, siyaha yakın saçları gözlerinin üzerine dökülmüştü.

O da ilk kez gördüğüm Devil's Jack kesimini giymişti.

Ona yakıştığına karar verdim. Elbette, her şey ona yakışıyordu. Çok güzel bir orospu çocuğuydu, diye düşündüm hüzünle ve şimdi muhtemelen onu bir daha asla göremeyecektim. Ne olabilirdi diye düşünmeden edemedim.

Telefonumu çıkarıp hızlıca birkaç fotoğraf çektim, bana çok daha kötüsünü yapmış olabileceğini düşündüm. Sonra dikkatlice ranzanın yanından dolaşıp eve geri döndüm. Kendimi bir randevudan sonra gizlice içeri giren bir genç gibi hissediyordum, fark ettiğimden daha doğru bir benzetmeydi çünkü babamın bisikleti garaj yoluna park edilmişti. Gecenin bir vakti eve dönmüştü ama büyük siyah Harley'inin sesini nasıl duymamıştım bilemiyorum.

Oh, evet. Kafayı bulmuştum. Oops.

Kapıyı dikkatlice açtım. Sonra Painter'ın yanından gizlice geçip merdivenleri tırmandım. Telefonu ve silahı çıkarıp yatağımın başucuna koyduktan sonra yorganın altına girdim. Pazartesi günü estetisyenlik programındakileri aramaya karar verdim. Bir sonraki çeyrek başladığında dersler için Portland'a gelmem konusunda ne düşündüklerini soracaktım.

Ne de olsa bir şehirdi. Liam'ı hiç görecekmişim gibi değil.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

ALTI HAFTA SONRA
COEUR D'ALENE, IDAHO EM

Telefonumda hazırladığım çalma listesini düşündüm ve gülümsedim.

Sonra müzik sisteminin kontrol uygulamasında oynat tuşuna bastım.

Bas sesleri evin önünü dolduruyor, pencereleri tıkırdatıyordu. Babamın odası arka taraftaki ek binadaydı, bu yüzden orası *çok* gürültülü olmazdı. Sadece akşamdan kalmayı çok ama çok daha kötü hale getirecek kadar gürültülüydü, eğer akşamdan kalma olacak kadar talihsizseniz.

Muhtemelen dün gece onunla eve gelen kişi histerik bir şekilde kıkırdıyordu, çünkü *bitmek* bilmeyen seks sesleri yeterince sinir bozucu değildi

-Akşamdan kalmaydı. Kulübün Cadılar Bayramı partisiydi. Bir klasik olan Playboy Tavşanı'nı (Bridget Jones'un şerefine) seçmiştim ve bu oldukça tatmin ediciydi. Painter üzerimdeydi, altı ay önce bunun için ölürdüm. Ya şimdi? Siktir et onu.

Hepsinin canı cehenneme.

Erkeklerden bahsediyorum. Penisi olan insanlarla işim bitmişti, özellikle de motorcularla. Liam (gece geç saatlerde yaptığı ziyaretten sonra yeryüzünden kaybolmuştu, anlayabildiğim kadarıyla). Painter (beni sadece bana sahip olamadığı zaman istiyordu). Babam (ugghh).

Bir kadının vibratörüyle evlenme hakkı için kampanya başlatmaya karar vermiştim. Şimdiye kadar sadece Maggs'ten imza topladım. Babası Bolt yakında şartlı tahliye olacaktı ama onun çıkacağını sanmıyordu. Yanlış bir şey yaptığını kabul etmiyordu. Hepimiz onun masum olduğunu biliyorduk. DNA'nın onu aklayacağını bile biliyorduk.

Devleti gerçekten kıçlarını kaldırıp bunu test etmeye ikna etmek mi? İyi şanslar.

Maggs turuncu bir tulum giyerek bir mahkum gibi giyinmiş ve bunun şimdiki sürtük versiyonu olduğunu ilan etmişti. Hapishaneyle ilişkilendirmeye başladığını söyledi

Tulumları seksle bağdaştırıyordu, çünkü seviştiği tek zaman, arada sırada yaptığı eş ziyaretleriydi.

Müziğin ses seviyesini düşündüm, sonra bir kademe yükselttim. Arka yatak odasını *çok* yüksek sesle patlatmıyordum ama canlı dans müziği dinliyordum. Şarkılar uyanmak ve hareket etmek için harika bir yol, değil mi? Sadece bu da değil, onlar için güzel bir brunch yapmak sadece sivil görünüyordu.

Yeni bir şarkı başladı ve evin arkasından kıpırtılar duydum.

Her sabah babamın yatak odasından kimin çıkacağını tahmin etmek tam bir saçmalıktı. Eve birini getireceğini hayal edip dururdum.

Otuz yaşındaydım ama şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Şansıma lisede birlikte olduğum başka bir hatun çıktı.

Yasal olduklarından emin olmak için onları kartlamaya başlamalıyım.

Her zaman böyle olmamıştı. Annem öldüğünde, babam bir süreliğine karanlığa gömüldü, evin etrafında sinsice dolaşan ve ara sıra yoluna çıkan şeylere vuran öfkeli bir aslandı. O ilk yıl onu bir kadınla görmemiştim, bir kez bile.

Ondan sonra mı? Sanki bir şalter attı ve şimdi Ruger'in Sophie'den önce yaptığından daha fazla ortalıkta dolanıyordu ki bu da bir şey ifade ediyordu. Ama babamın "arkadaşının" hoş karşılandığını hissetmesini sağlayabilirim, dedim kendi kendime dindarca. Uzun ve zorlu bir geceden sonra acıkmış olmalıydı. Krepleri çırpmaya başladım, şarkılar geçerken yüksek sesle şarkı söylüyordum.

Üçüncü şarkıda ızgara sıcaktı ve hamur hazırdı.

Altıncıya kadar bir düzine krep pişmiş ve hazırdı. Ben de duymuştum

Evin arkasından gelen bazı gümbürtüler ve tiz bir ciyaklama. Son parti hediyesinin sesinin tıpkı yavru bir domuza benzediğine karar verdim.

Kız mutfağa girdiğinde onu tanıdım.

Yine aynı okula gittiğim biri. Resmen iğrenç. Kahvemden bir yudum alırken ona baktım. Sonra fincanımı kaldırdım, sözsüz bir şekilde ona biraz ikram ettim. O da

başını salladı, hareketten dolayı yüzünü buruşturdu. Sırıtışımı gizleyerek tatlı kafeinden bir yudum daha aldım.

Fincanı yere bıraktım ve bir ölçü kâsesi çırpılmış yumurtayı tavaya döktüm. Koşarak banyoya giderken arkamdan bir öğürme sesi duydum. Birkaç dakika sonra babam mutfağa girdi. Üzerinde pazen pijama pantolonundan başka bir şey yoktu ve ben ona yorum yapmadan bir fincan kahve uzatırken tezgâha yaslanmıştı.

Bir yudum aldı, sonra konuştu.

"Bugün için bir planın var mı?" diye sordu.

Kızı sormadı ya da yüksek sesli müzikten şikayet etmedi. Hiç etmedi.

Sabahları ilk iş olarak kadınlarını kovalamamdan hoşlandığına dair gizli bir teorim vardı. Köpeği dışarı salmak ya da çöpü kaldırıma taşımak gibi. Bu, onun hayatını daha keyifli hale getirmek için yaptığım pek çok küçük şeyden sadece biriydi. Karşılığında benim biriyle çıkmamı imkânsız hale getirdi ve Hayatımı mikro yönetmek.

Pek adil görünmüyordu, onunla konuşmam gereken bir şey vardı. Derin bir nefes aldım, şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olmadığını düşündüm.

"Aslında bugün bir projem var," dedim ona.

"Bu da ne?" diye sordu. Banyodan yüksek bir kusma sesi geldi ve ikimiz de irkildik.

"Klas, baba."

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti.

"Evet, beni yakaladın. Peki bu proje nedir?"

"Biliyorsun, estetisyenlik eğitimi almayı düşünüyordum. Sertifika mı? Bir program buldum ve beni kabul ettiler. Tırnak yapmayı sevdiğimi biliyorsunuz ama bunun ileriye doğru atılmış harika bir adım olacağını düşünüyorum."

"Bu çok hoş," dedi ve gülümsedi. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama seni mutlu ediyorsa, devam et."

"Mesele şu," dedim derin bir nefes alarak. "Program Portland'da."

Patlamasını bekleyerek kendimi hazırladım. Hayal kırıklığına uğratmadı. "Ne düşünüyorsun lan sen?"

"Cookie ve ben düğünde konuşuyorduk," dedim. "Boş yeri var ve biraz kira geliri işine yarayabilir. Bagger öldüğünden beri çok yalnız. Portland'ı seviyor ama yanında bir arkadaşının olması ona yardımcı olur."

"Benimle kafa bulma, küçük kız," diye mırıldandı. "Bu Hunter'la ilgili olmalı.

Sana ne yaptı böyle? Benimle konuşmalısın."

Başımı salladım. Liam'la yalnız geçirdiğim zamanın ayrıntılarını ona anlatmamı istiyordu ama ben buna hazır değildim. Asla hazır olmayabilirdim. Duygularım her gün değişiyor gibiydi ama bir şeyden emindim.

İhtiyaç duyduğumda konuşacağım kişi babam değildi.

"Hayır, bu benimle ilgili," dedim ona kararlılıkla. "Kendi başıma yola çıkma vaktim geldi. Portland'ı seviyorum, Cookie'yi seviyorum ve Coeur'den çıkmam gerekiyor.

d'Alene."

Başka tarafa baktı, yüzü sertleşti.

"Hunter değilse, Painter mı? Ondan uzaklaşmak mı istiyorsun? Dün gece sana asıldığını biliyorum ama onu geri çekebilirim bebeğim." "Hayır," diye tekrarladım. "Bu da sorunun bir parçası. Herkes bunun hayatımdaki erkekler ya da kulüp. Öyle değil. Bu *benimle* ilgili. Seni seviyorum ama neredeyse yirmi üç yaşındayım. Kendi alanımı istiyorum, zamanı geldi."

"Senin mutlu olmanı istiyorum," dedi yavaşça. "Ve kendi başına taşınmanı bile anlayabilirim. Ama Portland yanlış şehir."

"Bana bunu söyleme," dedim ona. "Devil's Jacks ile ateşkes sağlam. Deke ve kardeşler benim için orada olacaklar. Benim bir yetişkin olduğumu ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi kabul etmelisin. Sana söz veriyorum, yardıma ihtiyacım olursa, isteyeceğim. Ama beni öylece baloncuklu naylonlara sarıp bodrumda saklayamazsın. Kit kendi başına ve gayet iyi gidiyor. Sıra bende."

"Peki, eğer gerçekten istediğin buysa..." dedi sonunda. Başını iki yana salladı. "Bundan hoşlanmıyorum. Bilgin olsun, ben de onun dışarıda olmasından hoşlanmıyorum."

Gülümsedim, çünkü ona sahip olduğumu biliyordum. "İyi olacağım, baba. Seni seviyorum-"

"Başımın bu kadar ağrıdığına inanamıyorum," diye inledi eski sınıf

arkadaşım, yüzü hafiften yeşile dönmüş bir halde mutfağa doğru tökezlerken.

Salatalığın içi gibi.

Babama karşı hissettiğim sıcaklık dalgası soğumuştu. Neden böyle kadınlarla takılmaya devam ediyordu ki? Annem böyle bir şey yaptığını görse onu öldürürdü. Kıskançlıktan değil. Hayır, öldürmezdi. Doğrudan merhamet kurşunu.

"Şu müziğin sesini kısabilir misin?" diye inledi.

Sahte bir üzüntüyle başımı salladım, sonra da "Kumandayı bulamıyorum!" diye bağırdım.

Tüm vücudu titredi ve ben de kendimi suçlu hissettim. Durumdan iğreniyor olabilirdim ama şimdi bana acıyarak, mükemmel bir kendini beğenmişliği mahvediyordu.

"Oh, işte burada," diye mırıldandım. Telefonu elime aldım ve müziği kapattım, keşke adını hatırlayabilseydim.

"Seni bir yerden tanıyor muyum?" diye sordu ve ben de içimi çektim. En azından hafızası kötü olan tek kişi ben değildim.

"Okula beraber gittik," dedim. "Ne yazık ki dün gece babamı becerdin, ben de sana kahvaltı hazırlayayım dedim. Bunu teselli ödülün olarak kabul et."

Yüzünü şaşkınlık kapladı ve ben de sinirlerimin son damlasını da bıraktım. Babamın yirmi yaşındakileri becermesi kimin umurundaydı? En azından onlarla evlenmiyordu.

"Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler" dedi. Bizi izleyen sessiz adama baktı ve kaşlarını çattı. "Gerçekten senin çocuğun mu?"

Başını salladı ve gözlerinde bir parça mizah gördüm.

"Bu biraz ürkütücü," dedi aramızda bakışarak. Omuz silkti. "Eve gitmek için hazır mısın?"

Düşündü, kafasının içindeki çarklar belli ki biraz paslanmıştı.

"Evet," dedi. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Vanessa!" Adını hatırladığım için gurur duyarak ağzımdan kaçırdım. Yüzünü buruşturdu ve ben de bağırdığımı fark ettim. "Üzgünüm, ne olduğunu hatırlayamadım ve sonra hatırladığımda..."

Parti sonrası kocaman rakun gözleriyle bana baktı. İşte o zaman "kostümünü" fark ettim. Çok kısa, çok dar, önünde turuncu ve tuhaf bir şey olan küçük bir elbiseydi. Her göğsünü kaplayan yeşil bir tüy vardı.

"Bu da ne böyle?" diye sordum. "Yani, nasıl giyinmiş olman gerekiyor?"

"Ben seksi bir havucum."

Babama baktım ve başımı yavaşça salladım. Gözlerime cevap vermedi.

Vanessa endişeyle, "Gidip eşyalarımı alacağım," dedi. "Bu çok fazla benim için garip."

"İyi fikir," dedi babam ona. "Beş dakika içinde
çıkacağız." Tökezleyerek odadan çıktı.

"Ciddi misin? *Seksi havuç
mu?*" Omuz silkti.

"Ne kadar genç olduğunu fark etmemiştim. Dün gece daha yaşlı
görünüyordu." "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Bu Portland saçmalığından emin misin?" diye sordu, havuç fetişini tartışmakla ilgilenmediği belliydi, ki bu büyük bir sürpriz değildi. Kadınları pek ciddiye almazdı. Aslında erkek arkadaşlarımdan birinden her kaçtığında bahanesi buydu.

Onun gibi biriyle takılmamı istemedi. Bunun için çok geç. *Siktiğimin Liam'ı.*

"Eminim. Tüm ayarlamaları yaptım. Bu hafta kuafördeki işimi bitireceğim ve Cumartesi günü taşınıyorum. Kamyonla gelirsen ve eşyalarımı yerleştirmeme yardım edersen sevinirim."

İç çekti, uzanıp ensesini ovuşturdu.

"Sen bir yetişkinsin," dedi sonunda. "Ne istersen yapabilirsin. Peki ya Ressam? Bunun bittiğinden tamamen emin misin? Çocuk senin için çok kötü."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Painter beni reddetti ve beş dakika geçmeden banyoda bir sürtüğü becerdi," dedim kuru bir sesle. "Painter'la işim bitti. Bir süredir onunla işim bitti. Son zamanlarda beni ne kadar takip ediyor olursa olsun bu bir sır değil. O sadece sahip olamayacağı şeyleri istiyor."

Gözleri karardı.

"Doğru gece değildi, bebeğim."

"Asla öyle değil," diye tersledim. "Sanırım daha
iyisini yapabilirim." Babam düşünceli bir şekilde
başını salladı.

"Tamam," diye cevap verdi. "Hey,

Emmy?" "Evet?"

"Doğru seçimi yapıyorsun," dedi bana. "Painter konusunda yani." Donup kaldım. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Ne? Beni bir Azrail ile istediğini sanıyordum."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama Painter senin için hiç mücadele etmedi. Bana hiç karşı çıkmadı, seninle çıkıp çıkamayacağını hiç sormadı, hiçbir şey yapmadı. Senin için savaşacak bir adamı hak ediyorsun, bebeğim. Bunu unutma, tamam mı?"

Vay canına. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Aniden gözyaşlarımın dolduğunu hissettim ve kollarına atıldım. Kollarını bana sıkıca sardı, çenesini başıma yasladı ve sırtımı yumuşakça ovdu.

"Unutma," dedi. "Sen ve Kit her zaman eve gelebilirsiniz. Gitmenizi istemiyorum. Seninle burası mükemmel ama sanırım Portland'da da iyi olacaksın. Sadece kendini küçümseme. Annenle benim sahip olduğumuz şeyi bul ve daha azıyla yetinme."

"Ressam kesinlikle daha az," diye mırıldandım.

"Evet," dedi babam. "O artık benim kardeşim ve onun yanında olacağım. Ama anneni asla aldatmadım. Hiç istemedim. Senin de annen gibi hisseden bir adama ihtiyacın var.

Aynı şekilde ve onu bulana kadar durma." "Seni

seviyorum baba," diye fısıldadım.

"Biliyorum."

"Hey, Febreze ya da oda spreyi var mı?" Vanessa sordu, sesi tiz bir iniltiye dönüşmüştü. "Bira bokum var. Banyon leş gibi kokuyor."

Lanet olsun. Daha iyisini yapabilecek tek kişi ben değilmişim.

"Bu yeni bir düşüş baba," diye fısıldadım. Sessiz kahkahalarla göğsü kabardı. "Evet, hakkını vermeliyim. Lanet olsun. Ne düşünüyordum ki ben?" "Düşünülmesi gereken bir şey..." Yüzüne bakmak için uzaklaşarak söyledim.

Bana gülümsedi, bana verdiği mavi gözlerin kenarları biraz kırışmıştı. "İlerlemek mi? Seksi ürün diye bir şey yoktur. Yaşamak için kelimeler."

"Bunu aklımda tutacağım."

İKİ HAFTA SONRA
PORTLAND, OREGON

"Kimlik?" diye sordu fedai. Kit gözlerini devirdi ve küçük plastik dikdörtgeni çıkardı. Geri vermeden önce dikkatle inceledi. Sonra benimkini kontrol etti ve merdivenlerden inip bara girmemize izin verdi.

Bu Portland'daki ilk tam hafta sonumdu ve Kit yeni özgürlüğümü benimle birlikte kutlamak için Olympia'dan gelmişti. İşe Cookie ve kızı Silvie ile Kennedy School'da akşam yemeği yiyerek başladık. Cookie daha sonra eve döndü. Partimizi nehrin karşısındaki Pearl District'e taşıyarak mükemmel bir bar arayışına girdik.

Karanlık, yeraltı odasına baktığımda, onu bulduğumuzdan oldukça emindim. Müzik gürültülüydü, kalabalık karışıktı ve bilardo masasının etrafı, Liam mükemmel bir on olmak üzere, "buna vururum" ölçeğinde yaklaşık yedi veya sekiz olarak derecelendirebileceğim bir grup adamla çevriliydi.

Piç kurusu.

Ay ışığında tatlı ve nazik davranıp sonra da çekip gitmeye ve benimle bir daha konuşmamaya nasıl cüret eder? Tabii ki taşaklarını tekmeledim... Bu anı beni hep gülümsetmiştir.

"Babam sahte kimliğin olduğunu biliyor mu?" Bara doğru ilerlerken sordum. Kit sırıttı.

"Elbette," diye yanıtladı Kit. "Onu bana o

verdi." Bir an durdum.

"Hayatta olmaz."

"Evet," diye yanıtladı. "Lisedeyken kötü bir sahtekârla yakalandıktan hemen sonra. Bana tutuklanmamı ya da başımın belaya girmesini istemediğini, bu yüzden kaliteli bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledi."

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandım. "Bana hiç vermedi."

"Sordun mu?"

Başımı salladım.

"Hayır, sanırım içebileceğim hiç aklıma gelmedi... Yani, belli bir noktadan sonra bazen kulüpte ve evde içmeme izin verdi ama barları düşünmedim."

"İşte seninle benim aramdaki fark bu," dedi. "Ben her zaman başımı belaya sokmak için yeni yollar arıyorum. Sen ise her zaman kimse fark etmeden geçip gitmenin yollarını arıyorsun."

Haklıydı. Kıyafetlerimizden bile anlaşılıyordu. Ben bir basit siyah bir üst. Biraz dekolte gösteriyordu ve kıvrımlarımı belirginleştiriyordu, ancak kulüp kıyafeti açısından uyum sağlamak için tasarlanmıştı.

Kit, gerçi... O kadar da değil.

Bir süredir geliştirmekte olduğu vintage görünümünü bu gece için tamamen değiştirmişti. Saçları koyu siyaha boyanmış ve Bettie Page'i çağrıştıran özenli bir tarzda düzenlenmişti. Parlak kırmızı rujuyla uyumlu ve dövmelerini ortaya çıkaran, omuzları açık kırmızı bir bluz giymişti. Bunu, bir şekilde hem eski moda hem de sürtük gibi görünen ultra dar bir kapri pantolonla eşleştirmişti. Kıyafetin tamamı göz alıcı ve benzersizdi ve herhangi bir modanın ya da anlık moda akımının tamamen üzerindeydi.

Kit her zaman böyleydi - acımasızca kendi yolunu çiziyor, diğer fikirlere aldırmıyordu. Buna bayıldım.

Ben de onu sevdim.

"Seni seviyorum," dedim ve onu kucakladım. Kıkırdadı.

"Sarhoşsun sen."

"Sen de öylesin!"

"Yeterince sarhoş değilim," diye karşı çıktı. "Bana bir votka Red Bull getir, tamam mı? Ben tuvalete gidiyorum."

İçkilerimizi bekledim, kız kardeşim ve onun eşsiz hayat görüşü hakkında düşündüm. Tuvalet odası mı, Tanrı aşkına? Kim böyle bir şey der ki? Her nasılsa tüm bunlar o nostaljik kişiliğin bir parçasıydı ve onda hiç de yapay görünmüyordu.

Gerçekten büyük bir başarı.

İçkileri aldım ve arka tarafta bir masa buldum. Üstü biraz yapış yapıştı, tıpkı duvara dayalı yastıklı bank gibi. Gerçi loş ışıkta pek bir şey göremiyordum ve bu muhtemelen iyi bir şeydi. Bir barda yapışkanlık söz konusu olduğunda, dökülen içecekler en iyi senaryodur.

Telefonum çaldı.

Evet, doğru. Sanki lanet olası Painter'la konuşmak istiyordum. İçkimi aldım ve hızlıca yudumladım.

Kit yanıma kaydı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Mutlu bir kampçı değil miyiz?" diye sordu. Telefonumu ona doğru uzattım ve o da mesajı inceleyerek telefonu aldı. "Ah, muhteşem Ressam."

Sonra yazmaya başladı. Ne yaptığını anlamam bir dakika sürdü. Telefona sarıldım, o da güldü ve gönder tuşuna bastı.

"Seni kaltak!" Bağırdım. Güldü ve bana geri verdi.

BEN: Bir yolunu bul, aptal. Sen mahvettin ve şimdi ben de seni asla mahvetmeyeceğim.

"Vay canına, bu çok soğuk," dedim, etkilenmiştim. "Bana gerçekten çok kızacak."

"Seni reddettikten hemen sonra onu banyoda bir kızla sevişirken buldun," dedi açık açık. "Kızgın olamaz. Asla. Hem sana ne ki? Onunla işin bitti."

"Evet, ama yine de eve gittiğimde onu etrafta görmek zorundayım."

"Ne olmuş yani?" diye sordu. "Sanki kafan hâlâ Coeur d'Alene'de gibi. Artık Portland'da yaşıyorsun, bebeğim. Fondip!"

Kendi içkisini bana uzattı ve ben de onu içtim.

"Sanırım sarhoş oldum," dedim birkaç dakika sonra. Öne doğru eğildi, bir falcı gibi gözlerimin içine baktı.

"Gerçekten sarhoş musun, yoksa çoğunlukla mı?"

"Çoğunlukla," diye cevap verdim. "Ama kesinlikle ayık değilim."

"Mükemmel," diye açıkladı. "Şimdi Liam hakkında konuşacağız."

Sallandım.

"Sana ondan hiç bahsetmemeliydim."

"Muhtemelen," diye kabul etti. "Ama sen yaptın, yani bu bir anlaşma. O geceden beri ondan hiç haber aldınız mı?"

"Hayır," dedim. "Bunun beni kızdırıp kızdırmadığını bilmiyorum. Yani, hepsi yalandı. Bunu biliyorum. Ama yine de onu özlüyorum. Bu ne kadar berbat bir şey?"

Başını eğdi, düşünüyordu.

"Oldukça berbat. Ama birinden ayrıldığınızda böyle olur." "Birinden ayrılmadan önce onunla birlikte olmalısın."

Kit gülmeye başladı.

"Ne?"

"Sen ve Liam-Hunter-artık ona her ne demek istiyorsak... Siz çocuklar *kesinlikle* bir ilişkiniz vardı. Haftalarca her gün konuştunuz. Bir ilişkiniz vardı. Onunla telefonda seks yaptın ve aletini tam anlamıyla içine sokmasa bile onunla neredeyse gerçek seks yaptın. Sana kazık attı ve sonra seni ziyarete gelip güvende olduğunu söyledi. Nişanlandığım o salakla yaşadığım ilişkiden daha iyi bir ilişki bu. Seks kısmı hariç.
Bizde daha fazlası vardı. Ama demek istediğim, birinden ayrıldınız. Tabii ki onu düşüneceksin."

Sözlerini düşündüm. İyi bir noktaya değinmişti.

"Aslında bu beni biraz daha iyi hissettiriyor," dedim. "Daha az deliymişim gibi."

"Peki olay olduğundan beri onu internette takip ettin mi?" diye sordu.

"Elbette," dedim. *Duh.* "Yani evine falan baktım.
Google'dan. Cüzdanını karıştırmış. Sana külottan falan bahsetmiştim. Ama bulacak pek bir şey yok. Profili gitmiş ve onunla ilgili başka bir şey bulamıyorum. Onun hakkında bildiklerimin ne kadarının gerçek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunun için daha fazla alkol gerekecek," dedi boş bardaklarımızı inceleyerek.

İfadesini düşündüm, sonra ciddiyetle başımı

salladım. "İşemem lazım."

"Sen git yap," dedi Kit, aynı ciddiyetle. "Kaybolmamaya çalış. Ben gidip şu içkileri değiştireceğim. Yakın gelecekte ayılmayacağından emin olmak bir kız kardeş olarak benim görevim."

Ayağa kalktım, sallanıyordum ve yakın zamanda ayılmamın gerçek bir tehlike olmadığını fark ettim. Bilardo oynayan çocukların yanından geçerek tuvalete doğru ilerledim. İçlerinden biri göz teması kurdu ve ben de gülümsedim. Evet, uzakta olmak
Kulüp oldukça güzeldi. Onunla flört edebilirdim ve bir müşteri adayı hırlamaya başladığı için aniden ortadan kaybolması konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Tuvalete gidip gelmek uzun zaman aldı. Nedenini tam olarak hatırlayamıyorum ama sanırım bilardo masasının yanında kaybolmuş olabilirim. Kit

oturmuş beni bekliyordu, telefonum önündeydi, parmakları uçuşuyordu.

Kahretsin, neden yanıma almadım ki?

Ah, evet. Sarhoştum.

Geri döndüğümde "Tamam, iki şey var" dedi. "Rehberinde Liam olan adını Hunter olarak değiştirdim. İkisini de takip etmek kafamı karıştırıyor. Ayrıca şunu da söyledi."

Bana uzattı. Ona boş boş baktım. "Okudum bile," dedi.

"Al, sana bir içki getirdim."

Bir bardağı bana doğru itti, sonra telefona dikkatle baktı. Ben de yere baktım.

Selam. Ne yapıyorsun?
Em? Vay anasını. Nasılsın? Ben bir şey yapmıyorum. Bana mesaj attığına inanamıyorum.
BEN**:** Sadece nasıl olduğunu merak ettim, belki beni düşünürsen?

Başımı kaldırdım ve Kit'e ölümcül bir bakış attım. Neden ikimiz de küçükken onu boğmamıştım ve bundan kurtulabilirdim?

"Ne halt ediyordun sen?"

"Bir konuşma başlatıyorum," dedi neşeyle. "Burada bitmemiş bir işimiz varmış gibi hissediyorum. Bunu bir an önce halledelim ve sonra V Card'ını yumruklayacak birini bulup yolumuza devam edelim."

Bu son kısmı çok yüksek sesle söyledi, çünkü yan masadaki adam başını çevirip bize baktı. Bana gülümsedi ve şu erkeklerin yaptığı çene kaldırma hareketlerinden birini yaptı.

"Konuşmayı bırakmalısın," diye tısladım ona. Telefonum titredi ve aşağıya baktım.

Her zaman seni düşünüyorum**.**

Kalbim küt küt atmaya başladı. Evet. Bu ilginçti.

Kit telefonu tekrar almaya çalıştı ama ben onu pantolonumun önüne tıktım. Ha! O kendi telefonunu çıkarana kadar ona muzaffer bir edayla sırıttım. Bir düğmeye bastı ve birden benimki titremeye başladı.

Vay canına.

Bunun bu kadar iyi hissettirmesinde gerçekten ama gerçekten yanlış bir şeyler vardı.

"Çok fazla alkol aldım," dedim. "Sanırım bir seks canavarına dönüşüyorum."

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu yanımızdaki adam.

"Hayır!" Kit'in kolunu tuttum ve onu sürüklemeye başladım. "Ne yapıyorsun?"

"Buradan defolup gitmemiz gerek," diye mırıldandım. "Dansa falan gidelim."

Bu bok kontrolden çıkmıştı. Kız kardeşimle tipik bir gece.

İki saat sonra kendimi Hunter'ın evine doğru giden bir takside buldum.

Kit'i bir bardan sürükleyerek çıkarmamdan, beni kaçıran eski kişiyi takip etmeme nasıl geldik, tam olarak emin değildim. Genelde oldukça mantıklı bir insanımdır.

Ama beni savunmak için, bana içki ısmarladı.

Her neyse, Kit sinsi bir sürtük olduğu için taksiciye bizi Hunter'ın adresinden bir blok ötedeydi, böylece ona yaklaşabilirdik. (Yemin ederim, o anda mantıklı gelmişti. *Şutlar!*) Kaldırım boyunca iki kedi hırsız gibi sessizce ilerledik, eğer histerik bir şekilde kıkırdayıp tökezlemeseydik bu çok daha etkili olurdu. Yaklaşık iki ev ötede onun evinde bir parti olduğunu fark ettik.

Bir parti sırasında bile "benim" mesajıma cevap vermek için zaman ayırdı!

İçimdeki bir parça -yaşamak için fazla aptal olan parça- bunun tatlı olduğunu düşündü. İşte o zaman kendimi zihinsel olarak tokatlamak zorunda kaldım, çünkü

Ciddi misin? Adam kaçıran. Çıplak fotoğraflar.

Sonsuz orgazmlar...

Hayır. Onları düşünme.

Dev bir ormangülünün arkasında durduk ve yaprakların arasından eve baktık. Ön kapıdan insanlar akıyordu ve yüksek sesli müzik havayı. Hunter eski moda verandanın köşesinde durmuş, parmaklıklara yaslanmış ve avluya bakıyordu. Portland'ı tanımlayan o eski evlerden biriydi - dar bir arsa üzerinde uzun ve ince. Neredeyse Viktorya döneminden kalma, ama biraz daha ham, sanki inşaatçıların zencefilli çöreklere parası yetmemiş gibi. Sundurma öne doğru eğimliydi ve dik merdivenler dar bir

Yürüyüş. Etrafı ağaç büyüklüğünde çalılarla çevriliydi ve yılın son zamanları olmasına rağmen birçoğu hâlâ çiçek açıyordu.

Hunter bir grup kızın eve doğru sendeleyerek gelmesini kayıtsızca izledi. Dev göğüslü, uzun boylu bir kız onunla konuşmaya çalışınca gerildiğimi hissettim ama Hunter onu duymazdan geldi ve bir dakika sonra kız da diğerlerini takip ederek içeri girdi.

"Vay canına, çok seksi," diye fısıldadı Kit. "Ona kafayı takmış olmana şaşmamalı." "Takıntılı değilim."

"Her neyse," dedi. "Ama kahretsin... O piliç, eğer söz verirse dizlerinin üzerine çökmeye hazır gibi görünüyordu. Pek çok erkek bunu geri çevirmez. Mesaj at ona!"

"Ve ne diyeceğim?"

"Ona ne yaptığını sor," diye tısladı. "Bunu ona zaten sordun!"

"Ah, evet. Unutmuşum. Ona planladığı ilginç bir şey olup olmadığını sorun."

Telefonumu kot pantolonumdan çıkardım ve yazmaya başladım, ki bu düşündüğünüzden daha zordu, çünkü başparmaklarım sürekli yanlış noktalara çarpıyordu.

Planladığın bir şey var mı? Kız kardeşimle dışarıdayım.

Birkaç saniye sonra Hunter elini cebine attı ve telefonunu çıkarıp ona baktı. Gülümsedi ve ben eridim, çünkü o gerçekten muhteşemdi. Bir şeyler yazmaya başladı ama sonra parlak kızıl saçlı güzel bir kız çıktı ve kollarını onun beline doladı.

Onu uzaklaştırmasını ya da Koca Memeler'e yaptığı gibi onu dondurmasını bekledim.

Bunun yerine o da ona sarıldı. Kadın ona bir şey söyledi ve adam güldü, yüzündeki ifade o kadar şefkatliydi ki kusabilirdim. Piç kurusu. *Siktiğimin piç kurusu.* Hunter ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. Kız şakacı bir şekilde adamın karnına vurdu.

"Bence onu öldürmeliyiz," diye tısladı Kit. "O kaltak etrafını sarmışken o kadar da sevimli görünmüyor."

Başımı salladım.

Kızın başının üstünü öptü ve kız yine güldü, sonra çekildi ve eve geri döndü. Hunter telefonuna döndü ve ben

ondan bir mesaj aldım.

Hayır, planlanmış bir şey yok. Sadece oda arkadaşlarıyla takılıyorum. Senden haber almak çok güzel Em. Özledim seni. Nasılsın?

Mesajı Kit'e gösterdim ve o da homurdandı.

"Bu cesaret ister," diye mırıldandı. "Nasıl birlikte olduklarını gördün mü? Bu yeni bir şey değil, onlar bir *çift*. Seninle yatıyor. Ya öyle, ya da seni *düşünürken* onu beceriyor. Hangisinin daha berbat olduğundan emin değilim."

"Biliyorum," dedim, sesim asıktı. Tanrım, neden bu adam için bu kadar enerji harcamıştım? Bana mesaj attıktan hemen sonra onun bir kaltağa asıldığını görmek beni neden şaşırtmıştı ki?

Hunter iyi bir adam değildi.

Bunu halletmiştik.

Öylece sıvışıp gitmeliydim. Kendimi daha fazla utandırmadan eve gitmeliydim. Sonra onu o kızıl saçlı amcıkla çıplak hayal ettim ve kafam patladı.

Çalıların arkasından çıktım ve çimlerin üzerinde yürümeye başladım. Beni hemen fark ettiğinden eminim, çünkü Hunter babamın her zaman yaptığı gözetleme işini yapıyordu. Herkese göz kulak olmayı severdi, her zaman potansiyel tehditler arardı. Hunter'ın ne kadar büyük bir *sik kafalı* olduğunu düşünürsek, bahse girerim tonlarca insan onun ölmesini istiyordu.

Özel kulüplerinin yeni kraliçesiydim.

Merdivenlerin dibindeki grubu iterek doğruca ona doğru yöneldim. Hunter'ın yüzündeki şaşkınlık çok tatmin ediciydi.

"Em, burada ne halt ediyorsun?" diye sordu, hızla bahçeye bakarak. Belki de arkamda bir Azrail ordusu bekliyordu? Kardeşlerim yanımda olmayabilirdi ama Kit yanımdaydı. Doğru koşullar altında, o bir düzine kızgın motorcudan daha korkutucu olabilirdi.

"Yani, beni *özledin* mi?"

"Evet," dedi, sanki uzaylı bir yaratıkmışım gibi beni inceliyordu. "Sen nereden geldin? Coeur d'Alene'de olduğunu sanıyordum."

"Beni bir yere bırakman burada kalacağım anlamına gelmez," diye tısladım. "Ben bir köpek değilim Hunter. Bana söyleneni yapmam."

Gözlerini bana dikti.

"Oldukça sarhoşsun, değil mi?"

"Ve bu sizi ilgilendirir çünkü ... ?"

"Kahretsin, gidelim buradan," diye mırıldandı. "Sana biraz su ya da başka bir şey getireyim. Gerisini sonra düşünürüz."

"Neden, beni saklamaya mı çalışıyorsun?" Tersledim. "Biriyle karşılaşıp işleri senin için zorlaştıracağımdan mı korkuyorsun?"

Başını yavaşça salladı.

"Hayır, sadece yarın bunu gören daha az tanık olmasını dileyeceğini düşündüm," dedi. "Bahse girerim senin de başın çok ağrıyacak.
Biraz su içelim, belki biraz da Advil. Sonra konuşabiliriz, tamam mı?"

"Konuşmayı siktir et. Onu *gördüm*, sik kafalı."

"Kim?"

Başımı eğdim ve dudak büktüm. Beni gerçekten kandırabileceğini mi sanıyordu? "İki dakika önce seni kız arkadaşınla gördüm Liam.

Öpüştünüz.
Tanrı aşkına. Beni kullanmaktan başka bir şey yapmaya çalışıyormuş gibi davranma."

"Kıskandın mı?" diye sordu, yüzüne yavaş ve seksi bir sırıtış yayıldı.

"Ona gülümseme, pislik," dedi Kit arkamdan. Her zamanki gibi arkamı kolladı ve ona karşı içimde bir sevgi patlaması hissettim. En azından bir kişi her zaman benim tarafımda ol.

"Bebeğim, o kız benim kız *kardeşimdi*," dedi Liam dikkatle, sesi neredeyse nazikti. "Kelsey. İnan bana, benimle o şekilde ilgilenmiyor."

Dondum kaldım.

"Kız kardeşin mi?" diye sordum, kafamdaki sis çizgiyi aşmış *olabileceğimi* fark edecek kadar dağılmıştı... "Bana hiç ailen olmadığını, koruyucu aile yanında büyüdüğünü söylemiştin."

"O benim üvey kardeşim," dedi. *Kahretsin.* Kendimi tam bir sürtük gibi hissettim. "On yıldan fazladır birlikteyiz, onu neredeyse ben büyüttüm."

"Sana nasıl baktığını gördüm," diye hırladı Kit. "Bu kardeşçe bir bakış değil."

"Bunu biraz daha yüksek sesle söylemek ister misin?" diye sordu yeni bir ses ve söz konusu kızıl saçlı kadının elleri kalçalarında bize dik dik baktığını görmek için ona doğru baktım. "Çünkü sanki kardeşimi becermek istediğimi söylüyormuşsun gibi geliyor. Senin gibi bir kevaşenin ağzından çıksa bile bu çok çirkin."

Kit bir kirpi gibi kıllandı ve bir an için tıslayıp tükürerek kendini verandaya fırlatacağını düşündüm.

Hunter, "Bırak onu, Kels," dedi, sesi havayı bir kırbaç gibi kesiyordu. "Bu Em ve bu da onun kız kardeşi. İnan bana, seni kıskandığı için mutluyum. Demek ki hâlâ umurunda."

"Umurumda bile değil," diye mırıldandım ve Hunter güldü.

Kelsey, "Bu kaltak seni düğümlemiş-" diye söze başladı ama Hunter onun sözünü kesti.

"Bırak onu. Pençelerini bir kenara bırak, çünkü burada olduğu için minnettarım."

Kit hırladı ve ben de hızla onunla Kelsey'nin arasına girdim. Bir dakika. Bunun *benim* dramatik sahnem olması gerekmiyor muydu? Ughh ...

Kit'e "Bu Hunter'la benim aramda," dedim. "Desteğiniz için minnettarım ama geri çekilmeniz gerekiyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Kit, arkasını dönüp bir elini saçlarında gezdirirken. "Bir biraya ihtiyacım var."

Kelsey gözlerini ona dikti. Hunter bir elini onun omzuna koydu ve rahat göründüğünden biraz daha sıkı sıktı.

"Çal. Güzel."

"Arka tarafa gelebilirsin, fıçımız var," dedi uzun bir aradan sonra, sesi hâlâ düşmanca çıkıyordu. "Bırak da salak herif kıymetli Em'iyle konuşsun, belki etrafta dolanmayı bırakır. Onun saçmalıklarından cidden bıktım."

Arkasını döndü ve sinsice eve girdi. Kit gözüme takıldı.

İyi misin? Diye mırıldandı. Omuz silktim, o da bunu evet olarak algıladı. İyi olup olmadığımdan emin değildim ama bu Kelsey denen hatunla verandada kavga ederek bir ilerleme kaydedemeyeceğimi düşündüm.

"Bak, hadi gidip kahve falan içelim," dedi Hunter. "Buradan birkaç blok ötede bir lokanta var. Sonra seni eve bırakırım."

"Hayır, kalalım. Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Eve doğru döndüm ama kolumu yakaladı.

"Seni içeride istemiyorum."

"Neden olmasın?" diye sordum. "Bana güvenli olmadığını söyleyemezsin. Kız kardeşinin içeri girmesine izin verdin."

"Yeterince güvenli," diye makul bir şekilde cevap verdi. "Ama orada maruz kalmanı istemediğim şeyler var."

"Babam bir MC'nin başkanı," diye tersledim. "Yoksa unuttun mu? Çünkü eğer doğru hatırlıyorsam, en başta benimle iletişime geçme sebebin buydu. Hayatım boyunca pek çok şeye maruz kaldım."

Hunter içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ne yazık ki, elimi saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordum.
parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Şehvet beni vurdu ve yanağımın içini ısırdım. Allah kahretsin. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki?

"İnan bana, senin kim olduğunu unutmadım," dedi. "Eğer hiç kimse olmasaydın hayatım çok daha kolay olurdu. Seni siker ve bu işi bitirirdim."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Erkeklerin böyle şeyler *düşündüğünü* biliyorum," dedim yavaşça. "Ama bunları yüksek sesle söylememeniz gerektiğinin farkındasınız, değil mi?"

İç çekti.

"Em, senden gerçekten hoşlanıyorum. Bunu konuşmuştuk. Senden oyun oynamayacak kadar hoşlanıyorum, tamam mı? Bu da sana romantik saçmalıklar anlatmayacağım anlamına geliyor."

Hah. Bunu nasıl karşılayacağımı bilemedim. Bir yandan bana yalan söylemesini istemiyordum. Diğer yandan, dürüstlükten de hoşlanmadım. Bu tamamen delice değilmiş gibi davranmayı çok zorlaştırdı.

"O zaman her şeyi açıklığa kavuşturalım," dedim. "Beni becermek istiyorsun ama beni umursamıyorsun. Ben seni becermek istiyorum ama inan bana, ağzını her açtığında seni daha az önemsiyorum."

"Hemen hemen," diye

mırıldandı. "Bunu yapmalıyız."

"Affedersiniz?"

"Hadi yapalım," dedim, bu fikre ısınarak. "Siktir. Sik. Boink. Biliyorum. Bu işte iyisin ve bu işi bitirmenin zamanı geldi. Hadi içeri girelim ve işimize bakalım. Yara bandını sökmek gibi."

Kendimden memnun bir şekilde ona gülümsedim. Harika bir plandı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi gözlerini kapatarak. "Kahrolası gerçek. Em, seni eve götürmeliyiz. Hemen."

"Beni geri mi çeviriyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Çünkü barda bunu yapmaya oldukça hazır görünüyordun ve beni yatağa kelepçelediğinde de numara yapmadığına emindim. O kısmı hayal etmediğimden oldukça eminim."

"Evet, Em. Seni reddediyorum."

"Siktir git, göt herif. Bekle, bunu yapmıyoruz, değil mi?" Öfkeli bir şekilde yanından geçip gittim. Ön kapı açılmıştı ve
İçeride dans eden kızlar. Bazılarının üzerinde fazla kıyafet yoktu. İlginçti.
"Eğer sıkıcı olacaksan, ben gidip partiye bir göz atayım."

Onu iterek oturma odasına girdim ve merakla etrafıma bakındım. Hunter sik kafalı olmak istiyorsa, beni eğlendirecek başka birini bulabilirdim.

Ben bir MC'de büyüdüm, bu yüzden parti beni tamamen şok etmedi. Ama babam Armory'de işler çığırından çıkmadan önce beni hep dışarı atardı, çünkü o böyle acımasızdır. Yine de iyi bir hayal gücüm var ve çılgın kulüp partileri hakkında hikayeler duydum.

Görünüşe göre oldukça doğru olan hikayeler. *Güzelmiş*.

Duvarın karşısında "Evine Hoş Geldin Clutch" yazan uzun bir pankart vardı. Hemen altında, taht gibi altın rengi kumaşla kaplı büyük bir koltuk vardı. Yanında mini bir buzdolabı vardı ve bir koluna özenle hazırlanmış bir uzaktan kumanda kılıfı takılmıştı. Çevredeki her bir ayrıntıyı dikkatle not ettim, çünkü koltuğun *içinde* gerçekleşen aksiyona her bakmaya çalıştığımda gözlerim kaçıyordu.

Devil's Jack kesimli bir adam arkasına yaslanmış, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Odanın ortasındaki direkte çalışan yarı çıplak striptizciyi, kanepede birbirini altmışlayan tamamen çıplak iki kızı ya da ona oral seks yapan kızı izlemekten mi kaynaklandığını anlayamadım. Sebep her ne olursa olsun, Clutch (Clutch olduğunu varsayıyordum) çok ama çok iyi bir ruh halindeydi.

En azından artık partinin ne için olduğunu biliyordum.

Bira içen adamlarla, öpüşen çiftlerle dolu odada dolaşmaya başladım ve oh... şuna bakın. Porno oynayan dev bir plazma televizyon vardı.

"Em," diye seslendi Hunter, sesi uyarıcıydı. Onu görmezden geldim. Bu çok ilginçti. Oturma odasını geçince bir yemek alanı vardı. Koca Memeler sırt üstü uzanmış
Uzun boylu, kıllı kıçlı bir adam onu kalabalığın önünde sikerken masaya yatırdım. Başımı eğip onu dikkatle inceledim. Ağdaya çok ihtiyacı vardı.

Sonra her şey tersine döndü.

Hunter beni yakaladı ve omzuna attı.
Bütün gece içmiş bir kadın için en rahat pozisyondu. Sırtına kusmamak için kendimi zor tuttum, bu yüzden onu tokatlamaya ve beni bırakmasını talep etmeye başladım.

"Tanrım," diye mırıldandı, mutfaktan geçip merdivenlerden yukarı çıktı. En üstteki odaya döndü ve beni yapılmamış bir yatağa yatırdı. Her şey dönmeye başladı. Belli belirsiz yeşil bir şeyin parıldadığı tavana odaklanmaya çalıştım. Yukarıdaki *neydi*?

Sonra bir kahkaha patlattım.

"Ne oluyor lan?" Hunter ellerini kalçalarına koymuş, yüzünde bıkkınlık ifadesi belirmiş bir halde sordu.

"Tavanında parlayan bir tek boynuzlu at var" dedim, hayretler içinde. Ama gerçek miydi? Gözlerimi kapattım, ovuşturdum, sonra tekrar açtım.

Hayır. Hâlâ oradaydı. Vay anasını.

Doğruldum.

"Gerçekten bizi izleyen parlayan bir tek boynuzlu at var mı?" Biraz paniklemiş hissederek sordum. "Çünkü ben bir tane görüyorum. Tam şurada."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve yatağa oturup sırtını yatak başlığına yasladı.

"Evet, yukarıda bir tek boynuzlu at var," dedi. "Burayı devralmadan önce bir çocuğun yatak odası olmalı. Birisi onun için boyamış.
sanırım."

Bu iyi haberdi. Sarhoş olabilirdim ama en azından halüsinasyon görmüyordum.

"Neden üzerini boyamıyorsun?"

"Kelsey beğendi," dedi. "Aslında ben de sevdim sayılır. Boktan koruyucu ailelerimiz oldu ama kaldığımız bir yer oldukça iyiydi. Oradaki kadın tek boynuzlu atlara çok düşkündü. Her yerde vardı. Bana onu hatırlatıyorlar."

"Onunla hala görüşüyor musun?"

"O öldü," dedi kısaca. "Biz onun evine taşındıktan yaklaşık bir ay sonra öldü. Kalp krizi ya da öyle bir şey. Bizi evde tuttukları için çok şanslıydık.

Gerçek kardeşler bile birbirinden kopar. Ayrılmamış olmamız bir mucize."

Annemi ve babamı ve çocukken onlarla ne kadar mutlu olduğumu düşündüm. Onu çok özlemiştim. Babam beni deli etse de onu seviyordum. O her zaman benim yanımdaydı. Her zaman.

Yan döndüm, ona doğru kıvrıldım ve başımı göğsüne yasladım. Sonra elimi yukarı kaldırdım ve neredeyse huzursuzca kaslarının düzlemini aşağı yukarı ovuşturdum.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne hakkında?"

"Sikişmek, tabii ki. Hatırladın mı? Ben korunmaya ihtiyacı olan küçük bir kız değilim Hunter. Ne istediğimi biliyorum. Sadece arkana yaslan ve rahatla, çünkü bu kişisel bir şey değil. Sadece bir süreliğine aletini ödünç alacağım."

Sustu.

"Gerçekten çok sarhoşsun, Em. Bence bu konuyu yarın konuşmalıyız. Eğer o zaman hâlâ ilgileniyorsan, ben varım."

Göğsüne yaslanmak için kendimi yukarı ittim ve ona ters ters baktım.

"Eğer beni hemen şimdi sikmezsen, aşağı inip sikecek birini bulacağım," diye tehdit ettim. "Ben ciddiyim. Bu bakire prensesle işim bitti. saçmalık."

Yüzü sertleşti.

"Evet, öyle bir şey olmayacak."

Doğrulmaya çalıştım ama kollarını belime dolayarak beni sıkıca tuttu. Sonra yuvarlandı, ben altına yerleşene kadar beni de yanına aldı, bacaklarından biri benimkinin arasındaydı. Aletini karnımda hissettim ve gülümsedim.
Bu iyiydi çünkü bir an için ilgisini kaybettiğinden endişelenmiştim. Onu öpmeye çalıştım ama kaşlarını çatarak geri çekildi.

"*Ciddi* misin?" diye sordum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Seninle yatağında seks yapmak isteyen sarhoş bir kız var. Aşk ya da romantizmle ilgilenmediğinizi açıkça belirttiniz. Sarhoş kız bunu sorun etmiyor. Gerçek bir motorcu olduğuna emin misin? Çünkü bu işte bir terslik var Liam."

Yüzü yumuşadı.

"Tekrar söyle."

"Gerçek bir motorcu olduğuna emin misin?" diye sordum. Başını salladı ve sırıttı.

"Hayır, benim adım. Liam."

"Liam," dedim, kelimenin dilimde yuvarlanmasına izin vererek. "Liam. Liam. Becer beni, Leeeeam."

"Tanrım, bunu söylemene bayılıyorum. Senden başka kimse bana böyle seslenmiyor, Em." "Kulağa neredeyse tatlı geliyor," dedim gözlerimi kısarak. "Ama biz

oyun oynuyorsun. Tatlı olmadığını biliyorum, o yüzden numara yapmayı bırak." Alnını aşağı indirdi ve benimkine yasladı.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi sessizce. "Şimdi bunu mahvetmeyeceğim."

"Belki de sana sakso çekmeliyim?"

Yüzü neredeyse acı verici bir şekilde kıvrıldı, kalçaları benimkilere doğru döndü. Bir süre için

Bir an onu yakaladığımı sandım. Sonra burnumun ucunu öptü ve üzerimden yuvarlandı. Beni tekrar yanına yatırdı ve boştaki kolunu kullanarak uzaktan kumandayı yatağın başucundaki masadan aldı. Hırpalanmış bir şifonyerin üzerinde duran televizyon titreyerek canlandı.

"Bak ne diyeceğim. Bir süre takılalım. Ayılırsan ve hâlâ sevişmek istiyorsan, sorun değil. Aletim tamamen senin," dedi. "O zamana kadar biraz televizyon izleriz. *Top Gear*'ı sever misin?"

"Elbette," dedim esnememeye çalışarak. Tek boynuzlu ata baktım. Bana göz kırpıyor gibiydi, sinsi piç. Bir dakikalığına gözlerimi dinlendirmeye karar verdim,

Çünkü belli ki doğru çalışmıyorlardı. Beş dakika sonra mışıl mışıl uyuyordum.

Ölmüştüm.

Sadece ölüm ve cehennem azabı bu korkunç acıyı açıklayabilirdi.

Korkunç, tarif edilemez derecede parlak güneş ışığı bana saldırdı. Üstümü örtmeye çalıştım.

Kolumla gözlerimi. Ne yazık ki bu, ağrılı zonklama dalgaları halinde patlayan başımla temas etmesine neden oldu.

Kapının açıldığını duydum.

"Günaydın," dedi Hunter neşeyle. "Sana kahve getirdim."

Ölmediğimi fark ettim. Geçmişi düşünmeye, önceki geceyi hatırlamaya çalıştım.

Flaşlar patladı. Striptizciler. Parlayan bir tek boynuzlu at. Arabalar hakkında konuşan İngilizler...

Aman Tanrım.

Kıskançlık krizine girdim ve Hunter'ın benimle seks yapmasını istedim. Sonra onun üstünde uyuyakalmışım. *Kit.* Hepsi Kit'in suçuydu. Şeytan iğnelerini o almıştı. Hunter'ı takip etmemiz için ısrar etti. En başta ona mesaj atmıştı.

Kız kardeşim bunun için para öderdi.

"Advil ister misin?" Hunter sordu. Yavaşça sakızımı soydum göz kapakları açıktı. Saçları ıslak ve teni yeni duş almış bir adamın taze canlılığıyla parlayarak başımda duruyordu.

Ona ve ayıklığına lanet olsun.

"Advil harika olur," dedim, dengesiz bir şekilde dik oturarak. Kahveye uzandığımda örtüler yere düştü.

Sonra sadece sütyen ve külot giydiğimi fark ettim.

"Kahretsin," dedim ve çarşafa tutundum.

"Daha önce görmediğimden değil," dedi Hunter makul bir şekilde. "Dün gece seni soydum, daha rahat edersin diye düşündüm. Ayrıca sanırım gömleğine içki dökmüşsün. Tuhaf kokuyordu."

Tabii ki öyle, diye düşündüm, zihinsel olarak iç geçirerek. Çünkü sarhoş olmak ve kendimi rezil etmek yeterli değildi. Yetmezdi. Kokuşmuş da olmalıydım.

Sözümü sakınmadan kahveye uzandım. Koyu, acı sıvıdan bir yudum aldım ve mucizevi bir ilaç gibi boğazımdan aşağı aktığını hissettim. Şimdiden kendimi daha insani hissediyordum; biraz kafeinin neler yapabildiğine hayret ediyordum.

Hunter yanımdaki yatağa oturdu. "Sence

yaşayacak mısın?" diye sordu.

Soruyu dikkatle değerlendirdim.

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Fiziksel acı bir yana, dün geceyi asla unutamayacağıma eminim. Böyle bir ucube olduğum için özür dilerim."

Bir kahkaha attı.

"Evet, çünkü daha önce hiç sarhoş ve aptal birini görmemiştim," dedi. "Üzerime tırmanmanı takdir etmediğimden değil. Ama ne

Bu da neydi böyle? Senin gibi değildi."

"*Kit*," dedim, onun adını lanetledim. "Hepsi onun fikri. Bilgin olsun, sana mesaj atan da oydu. Kız kardeşim delidir. İnsan olduğundan bile tam olarak emin değilim."

Bir içki daha içtim, sonra korkunç bir farkındalık yaşadım. Kız kardeşimi terk edip kaçmıştım, hem de kadınları masaların üzerinde herkesin önünde becermenin sosyal olarak kabul edilebilir olduğu bir partinin ortasında.

"O iyi mi?" Ani bir panikle sordum. "Kit'i gördün mü?" "O iyi," dedi.

"Kelsey ile mutfakta. Yemek yapıyorlar.
kahvaltı yapıyorlar. Sanırım dün gece anlaşmışlar, şimdi de bir tür kutsal olmayan ittifak kuruyorlar."

Ürperdim.

"Tam da dünyanın ihtiyacı olan şey. Dün gece benimle seks yapmanı gerçekten istedim mi?"

"Evet," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Bu arada ben de artık bu işin içindeyim.
Dün gece hiç eğlenemeyecek kadar kendinde değildin."

"Vay canına, ne prens ama," diye mırıldandım. "Sarhoş bir kızla yatmayacaksın. Sen de mi sınıf başkanıydın?"

Güldü.

"İnan bana, bu ikimiz için de eğlenceli olmazdı. Nekrofiliden hoşlanmıyorum. O kadar kendinde değildin ki sürekli gerildim ve nefes almayı bırakmadığından emin olmak için kontrol ettim."

"Ewww."

"Hey, benim hatam değil. Ayıktım, unuttun mu? O içkileri boğazından aşağı döken sendin."

O kısmı hatırladım. Canlı bir şekilde.

"İçimde bir şey ölmüş gibi
hissediyorum."

"Bu senin karaciğerin olmalı," dedi yardımsever bir şekilde, uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Gidip Clutch'ı kontrol edeceğim, sonra konuşuruz. Rahatına bak. Banyo koridorun karşısında. Oh, ve Em?"

"Öyle mi?"

"Dün gece benim için oyunun kurallarını değiştiren bir geceydi. Seni rahat bıraktım, gitmene izin verdim. Ama sen geri geldin, yani artık adil bir oyundasın. İyi adam olmaktan bıktım."

Ona şüpheyle baktım, sonra yorganı başımın üzerine çektim. Bunu düşünmeye hazır değildim. Odadan çıktığını duydum. Lanet olsun. Neden burada karartma perdeleri yoktu? Bir süre sonra kapı tekrar açıldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ayağa kalkacağım. Sadece dalmışım ..."

"Merak etme," dedi bir ses. Hunter'ın değil, ama çok iyi tanıdığım bir ses. Yorganın üzerinden dışarı baktım.

Kay.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerimi endişeyle kaçırarak sordum. Kapıyı arkasından kapattı ve kilidi yüksek sesle ve kasıtlı olarak tıklattı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslandı.

"Konuşmamız gerek," dedi, sesi soğuktu.

"Bana zarar veremezsin," dedim çabucak, doğru olduğunu umarak. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan Hunter çok kızar."

Sert bir kahkaha attı.

"Seni incitecek kadar önemsemiyorum," dedi. "Daha önce ne oldu? O geride kaldı. Sen kendini savunuyordun, ben de kardeşimi lanet olası bir Azrail delisinden kurtarmaya çalışıyordum. Ödeştik diyelim ve unutalım, en azından senin için. Bu başka bir şey."

Başımı eğdim, ona inanıp inanmayacağımdan emin değildim. Pek fazla seçeneğim de yoktu. Yani, sanırım Hunter için çığlık atabilirdim. Ama Skid bana doğru bir hamle yapmıyordu ve şimdi merak ediyordum.

"Ne?"

"Hunter'ı rahat bırakmalısın. Onun hayatını ne kadar mahvettiğinin farkında değilsin. Kalkmanı, kız kardeşini almanı ve gitmeni istiyorum."

Gözlerimi kısmıştım.

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordum, gerçi o ana kadar zaten yarı yarıya gitmeyi planlamıştım. Ama ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmıyordum.

"Onun hakkında en ufak bir fikrin var mı?" Skid, bakışlarımla hiçbir hile iması olmadan buluşarak sordu. "Eğer yaparsan, buna bir son vermen gerekir. Bu bir oyun.

ama bu onu mahvedecek. Kafasının içinde bir virüs gibisin, onu yiyip bitiriyorsun. Onun hakkında ne kadar şey biliyorsun?
arka plan?"

"Koruyucu ailede olduğunu biliyorum..." Bana ne kadar az şey anlattığını kabul etmek istemediğimi söyledim.

"*Kimsesi* yok," dedi Skid dikkatle vurgulayarak. "O, Kelsey ve Devil's Jacks. Biz onun ailesiyiz, işiyiz, eviyiz. Her şeyiyiz. Bu gidişle bir gün bu kulübü o yönetecek; son birkaç yıldır mücadele ettiğimiz tüm o saçmalıklar olmadan *işlevsel* bir *kulüp*. Seninle bir ilişki tüm bunları bitirir. Geri adım atmak zorunda kalacak. Kulüpte kalmasına izin verirdik ama bir Azrail'le birlikteyse ona güvenilmez."

Ona baktım.

"Bu hiç adil değil ve hiç mantıklı da değil. Onun benimle bir araya gelmesini en başta siz planladınız. Ben ateşkesi bir arada tutacak yapıştırıcıydım ya da buna benzer bir saçmalık. Nasıl oldu da her şey değişti?"

Skid homurdandı.

"Evet, seni umursamadığı zamanlar iyiydi," dedi. "Ama şimdi bundan daha derin olduğu çok açık. Seninle kulüp işlerini konuştu, bunu biliyorum, o yüzden inkâr etmeye zahmet etme. Ve sana bir kez söylediyse, yine söyleyecektir. Ulusal çavuşumuzun Piknik Hayes'in kızıyla sırlarını paylaşmasına izin veremeyiz. Seninle yatmaya başlarsa, onun için her şey biter ve bu bir gerçek."

Arkama yaslanıp düşündüm. Vay canına.

"Gerçekten ulusal bir subay mı olacak?" diye sordum. "Bu... Çok genç değil mi?"

"Jacks için işler değişiyor. Bu değişikliklerin arkasındaki adamlardan biri de o. Yakında seçimler olacak ve her şey bu şekilde gelişecek.
Tabii onun için her şeyi berbat etmezsen."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Çarşafı dikkatlice yerinde tutarak doğruldum. "Onunla aramızda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığının farkında mısın? Bu noktada bir *biz* olduğundan bile emin değilim."

"Kesinlikle," dedi Skid. "Yani sırf keşfedebilmek için onun hayatını mahvetmeye razı mısın? Çünkü onu önemsiyorsan, bu yapılacak en boktan şey. Ve

Bana onu umursamadığını da söyleme. Dün gece seni gördüm. Sen de en az onun kadar kafayı yemişsin."

Duvara baktım, söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Akşamdan kalmalığın yardımı olmuyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sonunda

söyledim. "Elbette."

"Bana güvenilmeyeceğinden neden bu kadar eminsin?"

Uzun saniyeler boyunca bana baktı, gözleriyle beni yargıladı. "Çünkü kendi kulübüne yalan söyledin."

"Hunter'ın bir Şeytan Jack olduğunu bilmiyordum-" diye itiraz etmeye başladım ama elini kaldırarak beni durdurdu.

"O değil," dedi, sesi soğuktu. "Daha sonra, evde. Babanla görüşmenin tam ortasında onu arayıp gitmesini söyledin. Bana palavra sıkmaya çalışma. Bunu yapmak için benim lanet telefonumu kullandın."

Nefesim kesildi.

"Telefonunu parçaladım."

Karanlık, alaycı bir gülümseme sundu.

"Dur tahmin edeyim, cep telefonunun parasını baban mı ödüyor?"

Cevap vermedim. Verdi, ama şimdi itiraf edersem lanetlenirim.

Skid sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde, "Aramaların internette kaydı var," dedi. Görünüşe göre öyleydi. "Numarayı ve zaman damgasını gördüm, Em. Ne yaptığını biliyorum. Bunu kanıtlayabilirim."

Lanet olsun... Beni yok edebilirdi. Ve yapardı da. Bunu gözlerinde gördüm. *Çifte lanet.*

"Yani onun ve senin hayatını kurtardığım için benden nefret mi ediyorsun?" Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissederek sordum. "Ben kulüplerimiz arasındaki barışı korudum Skid. Bu bir ihanet değildi. Bu hepimizi kurtardı."

"Senden hiç nefret etmiyorum," diye cevap verdi. "Sana minnettarım. Hunter'ı seviyorum, o benim kardeşim ve sen bunu yapmasaydın şu anda ölmüş olacaktı. Neden çenemi kapalı tuttuğumu sanıyorsun? Ama gözlerimin içine bakıp aynısını baban için yapmayacağını söyleyebilir misin? Diyelim ki Hunter'ın yaşlı karısı sizsiniz. Babanın hayatını kurtarmak için bir arama yapar mıydın?

onu öldürebilir mi? Çünkü bu ateşkes uzun süreli olmayabilir. Bu seçimi yapmaya hazır mısın?"

Bu düşünce içime saplandı. *Tabii ki babamı kurtaracaktım.* Yüzümün her yerinde bu yazıyor olmalıydı. Skid üzgün bir gülümseme verdi.

"Sadakatin her zaman bölünmüş olacak, Em," dedi neredeyse şefkatle. "Başçavuşumuz Jack'lerin yüzde yüz arkasında olmayan bir kadınla birlikte olmamalı. Hele de ona aşık olacak kadar aptalsa."

"Sence bana aşık mı?" diye sordum, kalbim aynı anda hem umutlandı hem de kırıldı.

"Bence o bir şey," diye cevap verdi omuz silkerek. "Aşk' doğru kelime mi bilmiyorum. Senin düşündüğün anlamda bir aşk yaşayabileceğinden emin değilim. Ama seni kararlarından ödün verecek kadar önemsiyor. Seni evinde görmeye gittiğini ve sana duymaman gereken şeyler söylediğini biliyorum. Bu her şeyi orada bitirmek için yeterli. Hunter'ı önemsiyorsan, onun bir geleceği olmasını istiyorsan, bu evi terk etmeli ve bir daha asla gelmemelisin. geri."

Tartışmak istedim ama söyleyecek bir şey bulamadım. Skid haklıydı.

"Devam et," dedim ona, midem bulanıyordu. "Hunter'ın dikkatini falan dağıt. Ben giysilerimi alayım, sonra Kit'le birlikte gideriz. Yine de onu görmek istemiyorum. Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim."

"Ben hallederim," dedi. "Ondan arka bahçede bana yardım etmesini isteyeceğim. Fıçıyı taşımamız ve ortalığı temizlememiz gerekiyor zaten. On beş dakikanız var."

Sekiz dakika sonra, Kit üzgün, şımarık küçük bir köpek yavrusu gibi peşimden gelirken, ben neredeyse sokakta yarışıyordum.

"Neden ayrılmak zorundaydık ki?" diye sızlandı. "Kelsey'den hoşlanıyorum. Eğleniyorduk. Bana çok benziyor, bence arkadaş olabiliriz."

"Eve gittiğimizde anlatırım," diye mırıldandım, gözlerimi ileri dikerek. Şu anda açıklamak şöyle dursun, Hunter hakkında düşünmeme bile izin veremezdim. Ağlamaya başlamak istemiyordum.

Bazen doğru şeyi yapmak berbattır.

AVCI

Çenemi sıkarak boş yatağıma baktım.

Skid'le mutfağa girdiğimiz anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Kelsey ocağın başında tek başına durmuş, krepleri çeviriyor ve hafif küfürler mırıldanıyordu.

"Sen," dedi, bize ters ters bakarak. Elindeki parlak kırmızı spatulayı tehditkâr bir şekilde ileri geri sallıyordu, belli ki bir hedefe karar verememişti. "Onları korkutup kaçırdın."

"Kim?" Ben
sordum.

Skid iç çekti.

"Bu benim hatam," dedi. "Em'e buradan gitmesini ve seni yalnız bırakmasını söyledim."

"Ne?" diye sordum. Şaşırmış bir halde sordum. Omuz silkmiş olan Kelsey'ye
baktım.

"Siktir."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ki bu tamamen boşa çaba harcamaktı. Em yukarıda değildi. Yine de yatağın üzerinde bir kağıt parçası buldum.

> *Liam, çok üzgünüm ama tüm bu olanlar büyük bir hataydı. Kırgın olmadığımı bilmeni istiyorum ve umarım sen ve kulübün için her şey yolunda gider.*
>
> *Kendine iyi bak, Em*

Notu bıraktım ve pencereye doğru yürüdüm, iterek açtım ve dışarı baktım.

Hiçbir şey.

Siktir.

SIKTIR.

Sonra parmak eklemlerim beyazlaşana kadar pencere pervazını sıktım ve Skid'i öldürmenin en iyi yoluna karar vermeye çalıştım. Aklıma bir fikir geldi. Onu ölene kadar dövecektim.

Hemen. Onu mutfakta Kelsey ile göz göze gelmiş bir şekilde buldum. Tek kelime etmeden onu döndürdüm ve yüzüne bir yumruk attım.

Sendeledi ve ben de ona bir yumruk daha attım ve onu büyük bir gürültüyle buzdolabına fırlattım. Üstü sert içki şişeleriyle kaplıydı ve düşmeye başladılar.

domino taşları gibi. Bazıları boyalı ahşap döşeme tahtalarının üzerinde sekti, bazıları ise paramparça oldu.

Çiğ alkol kokusu mutfağı doldurdu.

"Ne halt ettin sen?" Ona bağırdım. "Kimi becerdiğim beni ilgilendirir! Seni değil. Kulübün değil. Hayatımdan uzak dur, *kardeşim*."

Ellerini kaldırdı, kavga istemediği belliydi. Sert çocuk. Onu ayağa kaldırdım ve tekrar vurdum. Burnundan kan fışkırdı ve ben de -gözlerine yansıyan- karşılık vermeye karar verdiği anı gördüm.

Ne kadar sürdüğünden emin değilim.

Bildiğim tek şey arka verandadan, çalıların arasından ve çimenlerin üzerine doğru hiç hız kaybetmeden yuvarlandığımız. Olay bittiğinde Clutch, Grass, Kelsey ve partiden arta kalan birkaç rastgele kadın arka verandada durmuş bizi izliyordu.

Clutch ve Grass'ın bahse girdiğine eminim.

Skid'in kıçını tekmelediğim için kazananın bana içki borçlu olduğuna karar verdim... Ama onu bayıltıp yerde çaresiz bıraktığımda beynim yeniden çalışmaya başlamıştı. Seyircilerimize baktım ve kaşlarımı çatarak hafifçe sendeledim. Oldukça iyi vuruşlar yapmıştı. Başım dönüyordu, beyin sarsıntısı geçirmiş olma ihtimalimin yüksek olduğunu düşündüm.

"Git buradan," diye homurdandım. "Bu özel bir konu."

Kelsey dışarıda kalmak için ısrar etse de Grass onları tekrar içeri aldı. Kelsey onu spatulayla kafasına vurarak ödüllendirirken, Grass onu kucağına alıp taşıyarak tartışmayı sonlandırdı.

Yere yığıldım ve boş gözlerle bulutlu gökyüzüne baktım. "Sen iyi misin?" Skid'e sordum. İnleyerek yuvarlandı.

"Evet," diye mırıldandı. "Yapmak zorundaydım, kardeşim." "Bir bok yapmana gerek yoktu."

"O senin için iyi değil," dedi. "O kontrol edebileceğin küçük bir kukla değil. Senin için kendi kulübüne yalan söyledi, ki aynı sadakatin Azraillere de bağlı olduğunu düşünene kadar bu çok romantik. Ona asla güvenemezsin, kardeşim. Ve eğer güvenirsen, biz de ona asla güvenemeyiz. sen."

"Yine de senin vereceğin bir karar değil," dedim yavaşça. "Yani anladın sanırım?"

"Telefon kayıtları," dedi kısaca. "Merak etmeyin. Onları kimseye göstermeyeceğim. Senin zavallı kıçını kurtardığı için ona bu kadarını borçluyum sanırım. Ama cidden, seçimler yaklaşıyor ve çekilmek istemiyorsan onunla birlikte olamazsın."

"Bu benim sorunum," dedim ona.

"Hayır, bu bir kulüp sorunu," dedi Skid ciddiyetle. "Burke'ün güvenebileceği bir sağ kola ihtiyacı var ve hepimiz bunun sen olduğunu biliyoruz. Ama ben *senin* sağ kolunum, kardeşim.
Aklının oyunda olduğundan emin olmak benim işim. Şu anda değil."

Kolumu gözlerime siper ederek onu tersledim.

"O telefon görüşmesini kimse bilmiyor," dedim. "Bu bir sorun değil."

"Telefon görüşmesinden haberim var," diye cevap verdi Skid, sesi sessiz ve
Uzlaşma. "Ve kulübümüzü tehlikeye attığı gün, onun sırrını korumayı bırakacağım gündür. Bu kişisel değil kardeşim. Düşündüğünün aksine, aslında o hatundan hoşlanmıyorum. Ama sana çok yaklaşmasına izin veremem."

İç çektim. Hay sikeyim.

"Bu iş bitmedi," dedim ona. "Ondan vazgeçmeyeceğim."

"Ulusal ofisten vaz mı geçiyorsun?" Skid sordu. "İyi düşün kardeşim. Sadece birine ya da diğerine sahip olabilirsiniz."

Cevap vermedim; son sekiz yılımı kendimi kanıtlamak, Burke'e savaşta güvenebileceği bir adam olduğumu göstermek için çalışarak geçirmiştim. Buna hazır değildim.
tüm kazandıklarımdan
vazgeçtim.
Kahretsin. Skid
haklıydı. Bir
sorunum vardı.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

BİR HAFTA SONRA
EM

Nefes alamıyordum.

Ağır bir şey göğsümü ezdi, ciğerlerime baskı yaptı.

Şeytani bir şey olduğunu fark ettim. Ruhuma aç bir iblis mi? Uyku ile uyanıklık arasındaki o karanlık boşlukta, en kötü rüyalarım kadar dehşete düşmüş bir halde geziniyordum

hayata geldi.

"Dolapta hayalet maymunlar var..." yumuşak, garip bir şekilde tiz bir ses ses kulağıma fısıldadı. Adrenalin tavan yaptı ve dört yaşındaki şeytan çocuğu göğsümden yuvarlayarak doğruldum.

"Ah!" Silvie ciyaklayarak yatağın ucundan bana ihanet edercesine baktı. "Hayalet maymunlar korkutucu! Onları almanı istiyorum."

Oh, lanet olsun. Şimdiden sabah mı olmuştu? Saate baktım. Yeterince eminim, sabah yedi. Şimdiden. Pislik. En azından Silvie burada beni rahatsız ediyordu, Cookie değil. O kadın çok fazla çalışıyordu; uyumak için bir sabahı hak ediyordu.

"Üzgünüm bebeğim," dedim kollarımı açarak. Silvie koşarak yorganı kaldırıp içine girdi ve bana sımsıkı sarıldı. "Bu hayalet maymunlar da neyin nesi?"

"Dolabımda," dedi, gözlerini kocaman açarak. "Beni yemek ister misin?"

"Hayalet maymun diye bir şey yok," dedim ona kararlılıkla. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Cody," diye fısıldadı. Bunu bilmem gerekirdi. Burada sadece iki hafta yaşamıştım ama Silvie ile kreşe giden beş yaşındaki velet Cody Weathers'tan şimdiden nefret ediyordum. Ailesi onun televizyonda her şeyi izlemesine izin veriyordu.

Bu da Silvie'nin küçük kafasını sürekli olarak saçma sapan ve korkutucu hikâyelerle doldurduğu anlamına geliyordu.

En kötüsü de ne? Bunu kötü olmak için bile yapmıyordu. Anladığım kadarıyla, küçük Cody bizim Silvie'den çok hoşlanıyordu.

"Cody neden bahsettiğini bilmiyor," dedim. "Sana hayalet maymunlar hakkında yalan söyler miyim?"

Başını bana doğru eğdi, sonra ciddiyetle salladı.

"Hadi gidip birlikte dolaba bakalım," dedim. "Sana güvenli olduğunu göstereceğim ve sonra emin olmak için canavar spreyimden biraz kullanacağım."

Sürünerek yataktan çıktık. O elimi tutarken ben de sırf bu amaçla aldığım vanilya kokulu oda spreyini kaptım. Sonra koridora adım attık. Mutfaktan mırıldanan sesler duydum - anlaşılan Cookie'nin misafirleri vardı. Kocası Bagger'ın Afganistan'da ölümünün birinci yıl dönümüne yaklaşıyorduk. Her şey göz önüne alındığında oldukça iyiydi, yani o kadar da iyi değildi, ama yuvarlanıp ölmemişti de.

Cookie beni çok etkiledi.

Silvie korkuyla dolabı göstererek, "Maymunlar oradaydı," dedi. Yatak odasının ışığını yaktım ve kapıya doğru yürüyüp açtım.

"Hayalet maymun yok," diye ilan ettim, onun için bir fark yaratacağını bildiğimden her santimi incelemek için birkaç saniye ayırdım. Asılı giysilerin arkasını bile kontrol ettim.

Silvie'nin dolabında canavar olup olmadığını ilk kez kontrol etmek zorunda kalmıyordum. "Sprey," diye sordu.

Küçük alanı oda spreyi ile iyice kapladım.

"İşte oldu," dedim. "Artık hayalet maymunların ya da başka yaratıkların oraya girmesine imkân yok."

Silvie kollarını bacaklarıma dolayarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ne zaman istersen," diye mırıldandım, esnemeye karşı koyarak. Kahretsin, biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Kahve. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler bulalım."

"Annem mutfakta Deke Amca'yla konuşuyor."

İlginç.

Cookie'nin uyuması için çok fazla.

"Deke Amca" sık sık ziyarete gelirdi. Portland Reapers bölümünün başkanıydı ve Cookie taşındığından beri ona göz kulak oluyordu.
Coeur d'Alene'den geldi. Sadece kardeşinin dul eşine mi iyi bakıyordu yoksa daha fazlası mı vardı anlayamadım.

Eğer öyleyse, Cookie'nin onu fark etmediğinden oldukça emindim.

İçeri girdiğimde onları mutfak masasında, aralarında kahve fincanlarıyla otururken buldum. Tezgâhın üzerinde bir kutu çörek duruyordu.

Deke'i çok iyi tanımıyordum. Kesin olarak söylemek zor olsa da muhtemelen otuz yaşlarındaydı. Kulübe katılmadan önce deniz piyadesi olduğunu biliyordum, bu yüzden Cookie'nin neler yaşadığını herkesten daha iyi anladığını düşündüm. İri yarı, güçlü yapılı bir adamdı ve kollarından biri oldukça kötü yanmıştı. Elini ıskalamış olmasına rağmen şimdi yara izleri onu sarıyordu. Bazı erkekler bunu örtbas ederdi.

Deke'i hiç uzun kollu gömlekle görmemiştim.

"Bu çörekleri isteyen var mı?" Tezgâha doğru ilerleyerek sordum.

"Buyurun," diye cevap verdi Deke. O ve Cookie sessizliğe gömülmüştü ve ben
ne hakkında konuştuklarını merak etti.

"Silvie, bebeğim, hadi gidip seni giydirelim," dedi Cookie. Bana gülümsedi, bu günlerde her zaman takındığı hüzünlü tavır yerini sağlamlaştırmıştı. Bagger'ın ölümünden beri saçları bile farklı görünüyordu. Yabani, kırmızı tirbuşon bukleler bir şekilde daha düzdü.

Silvie'nin elini tuttu ve beni Deke ile yalnız bırakarak onu dışarı çıkardı.

"Sende durumlar nasıl?" diye sordu. Omuz silktim ve gülümsedim.

"Bunu sen mi soruyorsun yoksa babam mı?"

"Her şeyden çok nazik olmaya çalışıyorum," dedi, yüzü okunmuyordu. "Bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu biliyorsun ama bebek bakıcılığı yapmaktan daha önemli işlerim var.
Yine de evde Cookie'yle birlikte birinin olmasına sevindim."

"Evet, burada olduğum için mutluyum," dedim. "Bana büyük bir iyilik yapıyor. Programım başladığında çok fazla çalışamayacağım, bu yüzden maliyetleri düşük tutmak oldukça önemli. İkimiz için de kazan-kazan."

Cebimdeki telefonum çaldı ve çıkarıp ona özür dileyen bir bakış attım.

"Cookie'ye hoşça kal dediğimi söyle," dedi ayağa kalkarak. Başımı salladım, sonra telefonuma baktım.

Nasılsın?

Kahretsin. Deke'e baktım ama bana hiç dikkat etmiyordu. İyi, çünkü suçluluk hislerimin onun bana bakmasını sağlayacak kadar güçlü olduğundan emindim.
Zahmet etseydi mantıklı olurdu.

Güzel. Bunu artık yapmayacağımızı sanıyordum.

Hunter'a evindeki partiden beri günde en az bir kez benimle iletişime geçmemesini söylemiştim. Sanırım bu beni korkunç bir insan yapıyordu, ama yine de her iletişime geçtiğinde, heyecanı tüm vücudumda hissediyordum.

Evet... bu konuda. Seni görmem gerek.
Skid haklıydı. Seni mahvetmenin bir parçası olmayacağım.
Skid her şeyi bilmiyor. Daha karmaşık. Bu benim sorunum.
Hayır.
HUNTER: Bu gece
BEN: Bu gece Silvie'ye bakacağım **AVCI:** O
zaman uyuduğunda ara **BEN:** Bunu
düşüneceğim

Bunu düşündüm, tamam mı? Cookie'nin kafesinde iş yaparken bütün gün bunu düşündüm. Silvie'ye akşam yemeği hazırlarken (Kraft makarna, çünkü o çok iyi) ve banyo yaparken (çünkü o çok pis) düşünmeye devam ettim. Hayalet maymunları kontrol ettik ve onu gece için yatırmadan önce yatak odasını canavarlara karşı korudum. Sonra oturma odasına geçip televizyonu açtım, hâlâ Hunter'ı arasam mı diye düşünüyordum.

Muhtemelen
hayır.
Kesinlikle
olmaz.

Onun yerine Kit'i aradım.

Cevap vermedi. Cuma gecesi olduğu düşünülürse çok da şaşırtıcı değildi. Kit hafta sonları evde oturan bir kız değildi ve görünüşe göre geçen Salı günü derslerinden birinde yeni bir adamla tanışmıştı. Kit aynı zamanda bekle ve gör türünden bir kız da değildi, bu yüzden şu anda onu zorladığına bahse girmeye hazırım.

Saat on buçukta televizyonu kapattım ve yatağa girmeden önce üzerime bir atlet ve boxer şort giydim. Kindle'ımı düşündüm. Sonra telefonumu aldım ve Hunter'a mesaj attım.

: N'aber?

Evde takılıyoruz. Clutch'ın birkaç kızı var. Hayatı kutlamanın önemli olduğunu falan söylüyor. Sanırım acıma duygusu hâlâ işine yararken mümkün olduğunca çok kızla yatmak istiyor.

: Zavallı adam.

Heh. Peki ya sen?

: Yatakta. Silvie uyuyor ve Cookie bir arkadaşının evinde. Pek dışarı çıkmıyor, bu yüzden ona bir gece izinli olması gerektiğini söyledim.

O nasıl?

: İyi sanırım. Burayı seviyorum. Bir yetişkin gibi davranılmak iyi hissettiriyor

NTER: Sana bir yetişkin gibi davranacağım... Beni arar mısın?

AVCI

Telefona baktım, arayıp aramayacağını merak ediyordum. Önce aramasına izin vereceğime dair kendime söz vermiştim. Elbette, önce mesaj atmasına izin vereceğime de söz vermiştim ve bunun ne kadar sürdüğüne bir bakın.

Telefonum çaldı. Çok

güzel. "Hunter?"

Sesi yumuşak ve sorgulayıcıydı, karanlıkta bir fısıltı gibiydi. Kahretsin, sesi yumuşak ve güzeldi. Onunla mesajlaşmak bile sikimi kaldırmaya yetiyordu ama sesini duymak?

Beni o kadar sertleştirdi ki canım acıdı.

"Hey," dedim ve tekrar yatağıma uzandım. Kapımın dışında duydum sesler ve hafif bir müzik sesi. Çok yüksek değil, telefon hiçbirini duymazdı. İhtiyacım olan son şey alt katta olup biten saçmalıkları duymasıydı. "Bana Liam de."

"Merhaba Liam," dedi. Lanet olsun. Bu kızın nesi vardı

böyle? "Siktir, Em. Seninle konuşmayı özlemişim. Demek

yataktasın?"

"Evet," dedi ve taşaklarımın gerildiğini hissettim. Aşağı uzandım ve elimin topuğuyla kot kaplı sikimi ittim, tatlı bir basınç

ve aynı anda acı verici. Fotoğrafları beni her seferinde etkiledi ama sesinin yanında hiçbir şeydi. Husky ve tatlı, sadece benim için.

Tanrım, oraya gidip onu çığlık atana kadar dövmek istedim. Hayır, onu geç. Onu burada, benimle istiyordum. Yatağımda. Sikime binmesini. Bunu gerçekleştirmek bu kadar karmaşık olmamalıydı. Hayatımın neredeyse on yılını kulübe vermiştim. Hiç şikayet etmedim, hiç geri durmadım. Devil's Jacks için korkunç şeyler yaptım. Yapmaya da devam edecektim.

Karşılığında istediğim tek bir şey vardı. Bir kız. Tabii ki bir telefonla savaş başlatabilecek bir kız olmalıydı.

Yine de ondan vazgeçmezdim.

"Bu saçmalık," diye mırıldandım. "Yarın seni görmeme izin ver. Seni alırım, gezmeye gideriz. Bir randevu gibi bir şey olabilir."

Güldü.

"İnsanlar hala çıkıyor mu?"

"Biliyorsam ne olayım," diye itiraf ettim. "Bana göre değil."

"Yani sen onları sev ve bırak türünden bir adam mısın?" diye sordu, sesi alaycıydı.

"Evet, ama ben kadınlarımı mutlu bırakırım," diye cevap verdim, elimi tekrar sikimde aşağı yukarı ovuşturarak. Dudaklarının etrafına dolandığını hayal ettim ve kalçalarım biraz kalktı. İnlememek için kendimi zor tuttum. Lanet olsun. Düşünemiyordum.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Bilmiyorum Liam. İstiyorum... Ama bu iyi bir fikir mi?"

Kısa bir kahkaha attım - bunun ne kadar kötü bir fikir olduğu
hakkında hiçbir fikri yoktu. "Hayır, muhtemelen değil," dedim.

"Öyleyse neden bana ne olduğunu söylemiyorsun?
giymek ister misin? Bunda bir sakınca yok."

Nefesinin kesildiğini duydum. Cevap verecek miydi?

"Pembe bir kaşkorsem var, pembe ve gri bir şortum var," dedi. "Bunun hakkında konuşmak garip hissettiriyor. Victoria's Secret'tan seksi bir şeyler giydiğimi mi söylemeliydim?"

"Az önce anlattığından daha seksi bir şey hayal edemiyorum," diye cevap verdim ve her kelimesinde ciddiydim. Çıplak fotoğraflarına yüzlerce kez bakıp otuz bir çekmiştim - evet, bunun ne kadar ürkütücü olduğunu anlıyorum ve hayır, umurumda değil - ama onun küçük pembe tişörtünden bahsettiğini duymak çok seksiydi. Em

kapak mankeni falan değildi - süper iri olmayan güzel kıvrımları vardı. Ama göğüsleri benim için her yönden mükemmeldi. Şimdi onları yatağında uzanırken biraz açılmış olarak hayal ettim, meme uçları üstünün yumuşak kumaşında küçük tepeler oluşturuyordu.

Onları ağzıma almak ve o çığlık atana kadar yuvarlamak istiyordum. Belki de bir saat boyunca onun dar amını siktikten sonra nihayet boşaldığımda onları ısıracaktım. Kotumun fermuarını aşağı kaydırdım ve sikimin dışarı çıkmasına izin verdim.

Sonra elimi etrafına doladım. "Ne

giyiyorsun?"

"Kot pantolon, eski bir tişört. Özel bir şey yok."

"Kot pantolonla çok özel görünüyorsun," diye fısıldadı. Sonra garip bir şekilde kıkırdadı. "Bu çok sevimsizdi. Bunu söylediğime inanamıyorum."

"Ben alırım," dedim gülümseyerek.

"Bu konuda pek iyi değilim. Yani, geceleri konuştuğumuzu biliyorum ama o daha önceydi... Bilirsin işte."

Bunu söylemek istemiyordu ve ona yaşattıklarımı hatırlamasına ihtiyacım olmadığından emindim.

"Hiçbir şey yapmıyoruz," dedim, sikimi yavaşça yukarı aşağı ovuşturarak. Sertçe sıktım ve ucunda sıvı birikmesini izledim. "Bu sadece iki arkadaşın konuşması, tamam mı?"

"Tamam," dedi. "Ama önce bilmem gereken bir şey var."

"Sor," dedim ona, cevaplayabileceğim bir soru olmasını umarak.

"Liam, bir yerlerde sakladığın yaşlı bir kadın var mı? Yani, sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama..."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Bu da neydi böyle? Onu rahat bıraktığım için başıma gelen buydu, fark ettim. Biri onun kafasını bokla mı dolduruyordu?

"Hayır. Bu da nereden çıktı?"

"Şey, ilişkilerden hoşlanmadığını söylüyorsun ama birçok erkek sevişmek istediğinde böyle söyler," diye cevap verdi, sesi gergindi. "Sonra zaten biriyle birlikte oldukları, sadece fazladan bir şeyler aradıkları ortaya çıkıyor. Tek bildiğim evli ve on çocuklu olduğun. Bana zaten başka konularda da yalan söyledin ve bazı kardeşlerin birden fazla

kadın."

Öksürdüm.

"Evli ve on çocuklu olsaydım, seninle telefonda konuşuyor olmazdım. Kendimi kafamdan vuruyor olurdum."

Güldü.

"Yani cevabınız hayır mı?"

"Cevabım kesinlikle hayır," dedim. "Birileriyle yattım, bundan utanmıyorum. Ve kulübüm için sana yalan söyledim. Ama biriyle yatmak için kızları kandırmak zorunda değilim."

"Yani başka sürpriz yok mu?" diye sordu.

Bana inanacağını umarak, "Hayır, doğruyu söylüyorum," diye cevap verdim. Telefonum çaldı -başka bir arama- ama duymazdan geldim.

"Bununla nereye varacağız?" diye sordu. "Değişen bir şey var mı? Yoksa işler daha da kötüye gitmeden telefonu kapatıp bu işi bitirmeli miyiz?"

Cevap vermeden önce dikkatlice düşündüm.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim ve ilk kez doğruyu söyledim. "Dürüst olmamı istiyorsun, ben de dürüst olacağım. Aramızda ne olduğunu bilmiyorum çünkü bunu keşfetme şansımız olmadı. Sen birlikte olduğum diğer kadınlardan farklısın. Aslında seninle seks dışındaki konularda konuşmayı seviyorum ama en çok düşündüğüm şeyin seni becermek olmadığını da iddia edemem. Sadece sesin bile sikimi kaldırıyor, o yüzden ne olursa olsun kabulüm. Eğer bu sadece bir telefon görüşmesiyse, henüz benim için mahvetme, tamam mı?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Elimi boxerımın içine soktum," diye fısıldadı ve yemin ederim beynimden bir litre kan çıktı. "Meme uçlarımı emdiğinde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Karnını yalamak istiyorum."

Tüm vücudum sıkıştı. Parmaklarım gergin sikimden yukarıya doğru kayarak precome boncuklarını buldu. Sikimin başını avuçladım, sonra kendimi yavaşça ve sertçe kaldırmaya başladım.

Evet, ihtiyacım olan şey buydu.

"Klitorisini bul," dedim ona, sesim alçalarak. "Henüz ıslanmadın mı?"

"Evet," dedi. "Bunu yaparken kendimi gerçekten tuhaf hissediyorum... Sanki bir fahişe ya da onun gibi bir şeymişim gibi, çünkü kulüp-"

"Sen bir fahişe değilsin. Ve kulübü düşünme. Kendine dokunurken başka hiç kimseyi düşünmeni istemiyorum, anladın mı? Beni ve ilk fırsatta sana ne yapacağımı düşün."

"O da ne?"

"Parmaklarımı amının derinliklerine kaydırarak başlayacağım, onları güzel ve ıslak hale getireceğim. Sonra klitorisinle oynayabilirim."

Nefesinin kesildiğini duydum.

"Şu anda bunu yapıyorum," dedi. "Peki ya sen?"

"Sikimi çıkardım ve senin sesini dinlerken mastürbasyon yapıyorum," dedim ona açıkça. "Taşaklarım o kadar sıkı ki sanki bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyorum ve etrafımda ne kadar ateşli ve kaygan olacağını hayal edip duruyorum.
Şimdi."

"Oh," diye fısıldadı. Nefesi tekrar kesildi. "Vibratörümden daha iyisin, bunu biliyor musun?"

Vibratörü kullanırkenki görüntüsü beynimi doldurdu ve konuşma gücümü kaybettim. Taşaklarımın yukarı kalktığını hissettim, elim aletimi o kadar sert kavrıyordu ki neredeyse acıtacaktı.

Neredeyse.

"Nasılsın?" Kendimi yavaşlatmaya çalışarak sordum. "İyi," diye

fısıldadı.

"Bir de bana sor."

"Klitorisimi ovuyorum, her iki tarafta birer parmak," dedi bana. "Önce yukarı ve aşağı, sonra da birbirlerine karşı oynatıyorum. Diğer elimi de meme uçlarımla oynamak için kullanıyorum. Sıra sende."

Kendimi bir kez daha sertçe çektim, kalçalarım kalktı. Lanet olsun, çok yaklaşmıştım. Genelde saatlerce dayanabilirdim ama Em'le ilgili bir şey beni her açıdan mahvetmişti.

"Tanrım, keşke kelimelerle aram daha iyi olsaydı," diye mırıldandım.

"Gerçekten, Em.
Boşalmaya çok yakınım. Seni boşalırken hayal etmek bana kalp krizi geçirecekmişim gibi hissettiriyor."

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordu, sesi neredeyse şakacıydı. Aletim kasıldı ve taşaklarım sıkılaştı. Kahretsin, *kahretsin*.

"Eğer durursan-" demeye başlamıştım ki odamın kapısı pat diye açıldı.

"Ne oluyor lan?" Bağırdım, doğruldum ve telefonu büyük bir gürültüyle yere düşürdüm. "Defol git buradan," dedi Skid, sesi acımasızdı.

Onu vurmaya karar verdim.

Aletimi bıraktım ve komodinin üzerinde duran silaha uzandım ama o elini kaldırdı.

"Telefonu kapatacak mısın?" diye sordu bana sert bir bakış atarak. Düşünemiyordum - vücudumdaki tüm kan şu anda aletimde yoğunlaşmıştı. Taşaklarım tutuldu ve ciddi bir acı çekeceğimi anladım.

"Liam, iyi misin?" Em'in tiz ve cızırtılı sesini duydum. Kendimi toparlayarak uzandım ve telefonu aldım.

"Sorun yok bebeğim," dedim Skid'e ters ters bakarak. Başını salladı ve boğazını keser gibi bir hareket yaptı. "Yine de gitmem gerek. Skid'in bir konuda yardıma ihtiyacı var. Seninle sonra konuşuruz."

"Bekle-" demeye başladı ama telefonu kapattım.

"Bu gerçekten çok önemli olsa iyi olur," dedim kulüp kardeşime. "Boktan bir zamanlaman var."

"Öyle," dedi. "Kumanda kolunu bırak ve kıçını kaldırıp aşağı in. Ciddi bir sorunumuz var."

Dar merdiven boşluğundan oturma odasına doğru acı içinde yürüdüm. Lanet olsun.

Ev yüz yaşındaydı ve bu belli oluyordu. Pantolonumun paçalarını kıvırmak çok acıtıyordu ve bir dahaki sefere birinden bilgi almak istediğimde, Em'le konuşturarak ona işkence etmeye, sonra da aramayı kapatıp pantolonumu giymeye zorlamaya karar verdim.

Çoğu Cuma gecesi olduğu gibi, misafirlerimiz vardı. Resmi bir parti değildi ama Skid ve diğer çocuklar bir grup sürtük kızı davet etmişlerdi. Gerçek bir kulüp evi sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi. Şimdi o kızlardan ikisi çıplaktı ve kanepede öpüşüyorlardı. Bir diğeri yerde baygın yatıyordu ve mutfaktan daha fazla kahkaha sesi geliyordu.

Bizim için tipik bir gece.

Yine de kızların yalnız oynaması normal değildi. Müthiş bir gösteri yapıyorlardı ve kulüp kardeşlerimin inandığı her şeye karşı çıkarak kız kıza canlı aksiyonu kaçırmak istemiyorlardı.

"Aşağıya," diye bağırdı Skid. Sesini takip ederek bodrum merdivenlerine indim. Nemli bir çukur gibi bir yerdi ama işe yarıyordu. Sigara içmek, mal depolamak, çamaşır yıkamak ve hatta hippi bir hatunun ruhlarla garip bir şekilde konuştuğu unutulmaz bir gece ...

Aynı zamanda kilisemiz de oradaydı. Gerçek bir bölüm falan değildik, ancak resmi toplantılar ve ara sıra yapılan oylamalarla aslında bir bölüm olarak işlev görüyorduk.

Aşağı inerken, "Umarım iyi bir şeydir," diye mırıldandım. Clutch, yarı işlevsel çamaşır makinesi ve kurutucunun yanındaki köhne kanepeye uzanmış, kıç bacağını kolçağa dayamıştı. Grass mırıldanarak ileri geri yürüyor, Skid ise çamaşır makinesine yaslanmış, parmaklarıyla eski metale huzursuzca vurarak ritim tutuyordu.

"Haberlerim var," dedi Grass, gözleri seğirerek. Kahretsin, çimdikliyor muydu? Ona daha fazla konuşmamasını söylemiştim ama birkaç hafta zor geçmişti. Volta atmayı bıraktı ve çenesini akılsızca ovuşturdu, hareket spazmodikti.

Evet, öyleydi. Harika, çünkü endişelenecek bir şeye daha ihtiyacımız vardı.

"Toke öldü," dedi Skid. Ona sertçe baktım.

"Nasıl?"

"Onu bu sabah buldular," diye cevap verdi. "Hâlâ koruyucu gözaltında ama boğazı kesilmiş. Bir açıklama yok. Haber yeni ulaştı - sanırım Picnic Burke'ü aramış."

Kaşlarımı
kaldırdım. "Bok
yok mu?"

"Daha da garipleşiyor," diye devam etti. "Orakçılar bunu nasıl başardığımızı bilmek istiyorlar. Burke onları kandırdı, araştırmamız için bize biraz zaman kazandırdı. Bir şey ayarlayıp ayarlamadığını bilmek istiyor. Söylemeden oyun mu oynuyordun?
geri kalanımız için?"

Başımı eğdim, içimde karanlık bir şeylerin oluştuğunu hissettim.

"Ses tonun umurumda değil kardeşim," dedim yavaşça ve dikkatlice. "Birincisi, ben bir bok yapmadım ama yapmış olsaydım bu Burke'le benim aramda kalırdı. İkincisi, Burke neden benimle değil de seninle konuşuyor?"

Skid çarpık bir gülümseme sundu.

"Önce o seni aradı, pislik. Sen cevap vermedin. Başkan yardımcının aramasından daha önemli ne yapıyordun? Seni telefonda sikin dışarıda bulduğuma göre, ona ne söylemeyi planladığını çok dikkatli düşünmek isteyebilirsin."

Kahretsin. Gözlerimi kapadım ve şakaklarımı ovuşturarak başımı salladım. "Tanrım, Skid," diye tersledi Grass, sesi tiz ve titriyordu. "Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak. Nesin sen, kıskanç mı?"

İkimiz de şaşkınlıkla ona baktık. Grass ellerini havaya kaldırdı, açıkça sinirlenmişti ve öncekinden daha da seğiriyordu. O da henüz bitirmemişti.

"Burke bizden ne istiyor?" Grass talep etti. "Bahse girerim Azrailler onu ortadan kaldırdı. Onları mahvetti ve şimdi de bizi suçlamaya çalışıyorlar. Bunu ateşkesi bitirmek için bir bahane olarak kullanıyorlar."

"Bu hiç mantıklı değil," diye hırladı Skid. "Tanrım, Grass. Bu saçmalığı bırakmalısın, seni paranoyak yapıyor. Orakçılar da barış istiyor. Savaşmak için bahaneye *ihtiyaçları yok.* Savaşmak istiyorlarsa, ateş etmeye başlarlar. Toke'u öldürmüş olmaları tamamen mümkün, kulübüne ihanet etti, bunda şaşılacak bir şey yok. Ama durum böyle olsaydı aramaya geleceklerini sanmıyorum."

"Benimle aptalmışım gibi konuşma!"

"Kapa şu lanet çeneni!" Kükredim. İki adam sıçradı. "Tanrım, neyiz biz, lanet olası çocuklar mı? Skid-Did Burke'ün yapmamızı istediği bir şey var mıydı?"

Skid kaşlarını çattı.

"Hayır," diye itiraf etti. "Yine de dikkatli olmamızı söyledi. Toke'u kimin ve neden öldürdüğünü öğrenene kadar yeni bir oyuncu olduğunu varsaymamız gerekiyor."

"Kartel mi?" Clutch sordu. "Koruyucu gözaltında bir suikast düzenlemek için bu kadar kuzeyde bağlantıları olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hepimiz sustuk. Kahretsin. Rahatlatıcı bir düşünce değil.

"Tamam, bilmediğimiz yerel birileri olduğunu varsaymamız gerekiyor, bu tür bir güce sahip biri," dedim yavaşça. "Daha fazla güvenlik zamanı. Birbirinizi kontrol ettiğinizden emin olun ve hepimiz taşımaya başlayalım. Çimen, Gerçek olmayan şeyler görmeyi bıraktığında, Clutch'ın kamyonetinde aramaya karşı güvenli bir yer olduğundan emin olmanı istiyorum, tamam mı? Şartlı tahliye ihlali riskini göze alamam. Motosikletleri için bir şeyler hazırlarken yardıma ihtiyacı olan başka biri var mı?"

Skid iç çekerek, "Örtüldü," dedi. "Özür dilerim Hunter. Böyle bir pislik olmak istemezdim."

"Yeterince makul," diye mırıldandım, bir elimi saçlarımda gezdirirken. Tanrım, ne geceydi ama.

Grass aniden, "Portland'dan nefret ediyorum," diye açıkladı. "Bu şehir cehennem gibi, sadece soğuk. Sürekli yağmur yağıyor, sanki suyun altında yaşıyormuşuz gibi ve şimdi bir de kartel için mi endişelenmemiz gerekiyor? Kuzeye taşınmanın tek iyi yanı onlardan uzaklaşmaktı."

"Biz işimizi yapıyoruz," diye hatırlattım ona, infazcı moduna geçerken sesim soğuyordu. Bu kadar saçmalık yeter. "Burke'ün bize burada ihtiyacı var -hepimiz bunu kabul ettik- o yüzden sızlanmayı bırak. Aktif istihbarat istiyor ve bu da o aksini söyleyene kadar Portland'da olduğumuz anlamına geliyor."

Skid kollarını kavuşturmuş, sessizce beni destekliyordu. Tanrım, bazen onu öldürmek istiyordum, ama hakkını vermeliydim - her zaman kulübü ön planda tutardı ve bu da disiplini korumak anlamına geliyordu. İşin kişiselleşmesine asla izin vermezdi.

Grass bana ters ters baktı ama ağzını kapattı. Haklı olduğumu çok iyi biliyordu. Gerekirse onu anında ibret olsun diye cezalandıracağımı da biliyordu.
Kulüp bölünmüşken ve seçimler yaklaşırken nezaketi göze alamazdık.

"Bir sorunumuz mu var?" Grass'a açıkça sordum. Bakışlarımı bir süre daha tuttu, sonra başını salladı. Clutch'a baktım ve bu saçmalık için fazla ayık olduğuma karar verdim.

"İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi. "Bacağım çok acıyor ama birkaç hap alacağım, o yüzden sorun yok."

"Korkak," diye alay etti Skid gözlerini devirerek. "Toke sana işkence edeli tam iki ay oldu. Hâlâ sızlanıyor musun?"

Clutch boğuk bir homurtu çıkardı ve başını salladı. Gerginlik sona erdi ve her şey yoluna girdi. Skid'e şükürler olsun, bu su dolu şehirde müttefikimiz olmadan uzun bir süre geçirmiştik ama ne zaman birbirimizi boğazlarken bulsak o devreye giriyor ve bir şekilde durumu düzeltiyordu. Kullanmayı seçtiğinde adamın bir yeteneği vardı.

Adamları tersledim ve yukarı çıktım.

Kanepedeki kızlar sızmıştı ve mutfakta kimseyi görmedim. Ayağımı kullanarak yerdeki kızı yolumdan çektim, bir bira aldım, sonra bir sandalyeye çöktüm ve televizyonu açtım.

Porno. Tabii ki.

Doğal olarak, bu bana Em'in kendini parmakladığını düşündürdü ve onu geri aramalı mıyım diye düşündüm. Yapmamaya karar verdim - geç olmuştu ve ortam uygun değildi. Sadece bu da değil, onun boğuk ve seksi sesini duymaya dayanabileceğimden emin değildim.

küçük ses bana yine Liam diyordu. Taşaklarım acıyordu, hem de iyi anlamda değil.

Birkaç dakika sonra Clutch topallayarak içeri girdi ve kızların yanındaki kanepeye oturdu. Birlikte büyük ekranda dev implantları olan bir kızılın götünden sikilmesini izledik.

"Kahretsin," dedi Clutch birkaç dakika sonra. "Yüksek çözünürlük pornoyu tamamen mahvetti. Bunlar kıl dönmesi mi?"

Biram boğazımda kaldı, o da bana sırıttı.

"Ahmak."

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Em rüyalarımı doldurdu.

Kalın, koyu renk kirpiklerle çevrili buz mavisi gözleri bana bakarken düşünceli bir şekilde aletimin ucunu yaladı, sonra yavaşça ağzına aldı. Çok fazla tecrübesi olmadığını biliyordum, ama kahretsin
Bir profesyonel gibi sakso çekiyordu.

Eli şaftımın etrafına dolandı ve ben de kalktım.

Kahretsin, beklediğime değdi.

Sonra beni daha da derine çekti, boğazına götürdü ve beni hazırlıksız yakaladı.

Bunu nasıl yapacağını nereden biliyordu?

Üzerinde pratik yaptığı sikin sahibini öldürmek için ani bir istek duydum. Dili sikimin alt tarafını okşayıp çırpınmaya başlayınca yaklaşan cinayet planlarımı tamamen unuttum. Sertleştim, taşaklarım gergin ve patlamaya hazırdı ama beynim tüm durumu sorgulamaya başlamıştı.

Burada yanlış olan neydi?

Em sertçe emdi, daha hızlı ve daha hızlı sallanırken boğazının derinliklerinde mırıldandı. Diğer eli bacaklarımın arasına uzandı ve hızlandıkça parmaklarıyla taşaklarımı yuvarladı. Yaklaşmıştım, bu yüzden kafasına dokunmak için uzandım, ona bir uyarı verdim.

Bekle. Em'in saçları bu kadar kısa değildi.

Ama ağzı çok sıcak ve ıslaktı. Kahretsin. Düşünemiyordum. Bu kadar çok numara bildiğini hayal bile edemezdim ve içimde küçük bir parça yeniden cinayet işlemeyi düşünmeye başladı. Em'im artık o kadar masum değildi ve ona kim öğrettiyse cevap verecekti-

Yüküm patlayıp dünyayı havaya uçururken düşüncemi kaybettim. Lanet olsun, buna ihtiyacım vardı.

Bekle. Bunlar sikimin üzerindeki rüya dudakları

değildi. Adrenalin çarptı ve gözlerim açıldı.

"Ne oluyor lan?" Halılardan birini bulmak için aşağı bakarak talep ettim. Dün geceden kalma munchers yavaşça dudaklarından boşalmamı yaladı. Ayağa fırladım ve ona ters bir yumruk atarak onu yataktan yere düşürdüm.

"Senin derdin ne be? Lanet olası amcık!"

Yanağını tuttu ve bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Beğenmedin mi?" diye fısıldadı, kafası karışmış görünüyordu. Gözbebekleri küçücük, minik iğne delikleriydi ve kolundaki izleri gördüm. Cüzdanımı çalmak ya da beni bıçaklamak yerine bana sakso çektiği için şanslıydım. Bekle. Hayır. Cüzdanı çalmak kesinlikle daha iyi olurdu ...

Bir kıza böyle bir şey yapsam bana tecavüzcü derler. Lanet olası

keş.

"Rastgele bir yabancının odama gizlice girip sormadan ağzını sikime dayamasından hoşlanmam mı gerekiyor?" Ben talep ettim. "İzin almadan bana dokunamazsın, sürtük. Adamın biri sana bunu yapsa tecavüz diye bağırırsın. *Tanrım*."

Bacaklarımı yataktan dışarı salladım. Geriye doğru düştü, bir yengeç gibi benden uzaklaştı. Odaklanmaya çalışarak bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Kahretsin, ama Em beni aptalca hatalar yapmaya zorladı. Benim gibi adamlar kapıyı kilitlemeden uyumaz. Ben de normalde ağır uyumazdım. -Odama girmek silahımla tanışmak için bir davetti, özür dilemek yok.

Ancak bu keş sadece içeri girmekle kalmadı, Em'le ilgili hayallerimi de işgal etti.

Sikeyim.

Sürtük ayağa fırladı ve odadan dışarı fırladı ki bu çok iyi bir şeydi. Eğer ona bir daha bakmak zorunda kalsaydım, onu duvara fırlatırdım.

Sonra aklıma geldi.

Ne zamandan beri sürpriz bir oral seks beni sinirlendiriyor?

Telefonum kılıfların arasında bir yerde öttü. Onu bulmaya çalıştım. Daha sabah olmamış mıydı?

Onu buldum ve saati gördüm - sabah altı. Prenses Sucky Fucky beni uyandırmak için öpmeye gelmeden önce tam iki saattir uyuyordum. Mesajlarımı kontrol ettim, kim bana bu kadar erken mesaj atmış olabilirdi ki? Lanet olsun.
Burke. Sözleri kısa ve tatlıydı.

Bir sorunumuz var. Beni ara.

Mükemmel değil miydi - tam da güne başlamak için ihtiyacım olan şey. Ama Em'den de bir mesaj vardı. Ben aşağıda Clutch'la bira içip porno izlerken gönderilmiş.

Seni düşünüyordum. Umarım her şey yolundadır. Gitmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ayrıca tek başıma bitirmek zorunda kaldığım için de üzgünüm.

Ve sikim yine gitti - sabah kafası için çok fazla. Pantolonumu çektim ve koridorun karşısına hızlıca işedim. Sonra kullan at telefonumu çıkardım ve Burke'ü aradım.

"Ne var ne yok?" Azraillerle bir savaş olmamasını umarak sordum. "Toke'la mı ilgili? O biz miydik?"

"Hayır," dedi Burke. "Bu gizemli bir vuruş. Keşke bizim de böyle bir şansımız olsaydı. Haberi alınca üzülmedim değil... Ama daha büyük bir sorunumuz var. Birisi dün gece Mason'ın yaşlı karısının evinde ona birkaç el ateş etti."

"Siktir," diye mırıldandım. Bu iş ciddiydi. "O iyi mi?"

"Evet, o iyi," dedi Burke. "Ama bu bir kırılma noktası, işi bitti. Dayanabildiği kadar dayandığını ama bir savaşın ortasında değil, ailesiyle birlikte ölmek istediğini söylüyor."

"Kahretsin." Mason'ın istifa etmesi, Burke'ün başkan yardımcısı olarak ulusal başkanlığı devralacağı anlamına geliyordu. Ama seçilmiş bir başkan değil. Kulübün Azrail ateşkesi ve ne yönde ilerlememiz gerektiği konusunda bölünmüş olduğu gerçeğini de ekleyince...

"Acaba bu içeriden birinin işi mi?" diye düşündüm. "Seni zor bir duruma sokar.
Toke olayında işler zaten garip, Reaper'lar tetikte.
Şimdi tam da savaşa gireceğimiz sırada görevi devralmak zorundasınız. Oy yok demek zayıfsınız demektir."

"Olabilir," dedi Burke. "İçimizden birinin bunu yaptığını düşünmekten nefret ediyorum.
Ne yazık ki bazı kardeşlerimizin bugünlerde pek bir değeri yok."

"Evet," dedim. Lanet olası kulüp kulağımızın dibinde dağılıyordu. "Tabii ki kartel de olabilir."

"Ya da Azrailler."

Bir dakika boyunca sessizlik oldu.

Burke, "Drake başkan yardımcısı olacak," dedi. "Bu da bir çavuşa ihtiyacım olacağı anlamına geliyor. Seçimleri beklemek istediğimizi biliyorum ama bunu senin kararın olarak kabul et evlat. Yarın Salem'de sana ihtiyacım olacak. Memurlar toplanıyor, o zaman seni yerine yerleştiririz."

Kendimi sallanırken hissettim.

Bunu çok uzun zamandır bekliyordum... ama kahretsin. Her şey bir yana, şu anda Em'le işler çok karışıktı.

"Tamam," dedim yavaşça. "Peki ondan sonra?"

"Sen benimlesin," dedi. "Skid ve çocukları şimdilik Portland'da tutacağız. Hâlâ orada bir varlık istiyorum, şimdi daha da önemli. Eşyalarını topla, hafif seyahat edeceğiz. Önümüzdeki birkaç haftanın ilginç geçeceğini düşünüyorum. Gelirken Skid'i de yanında getir, anladın mı?"

"Evet," dedim, kafamı toparlamaya çalışarak. Ocağı kapattım ve iç çekerek yatağıma uzandım. Daha fazla uykuya ihtiyacım vardı. Uyu, sonra ne halt ettiğimi anlayacaktım.

Em'e cevap yazmadım.

Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok zaten.

EM

Yüzüme su çarptı.

Çığlık attım, yataktan düştüm ve cadı kız kardeşimi başımda dikilmiş, kıçıyla gülerken buldum.

Kendime not: Cookie'ye Kit'i bir daha eve almamasını söyle.

"Sen bir kaltaksın," diye mırıldandım, yüzümü çarşafla silerek.

"Doğru," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama buraya seni alışverişe götürmeye gelen sürtük benim. Yeni bir çantaya ihtiyacım var."

"Olympia'da mağazaları yok mu?"

"Mağazaları var," dedi. "Ama kız kardeşim yok. Yakınımda olacağın için çok heyecanlıyım - sanki yeniden liseye dönmüşüz gibi!"

"O zaman da kaltağın

tekiydin." Telefonumu aldı.

"Oohhh," dedi. "Dün gece ne oldu? Hunter'la uzun bir telefon görüşmesi ve ardından yalnız bitirdiğinizi söyleyen bir mesaj görüyorum? Tüm bunların ne anlama geldiğini bana anlatmak ister misin?"

Yataktan çıktım ve üzerimdeki tişörtü çıkarıp ona doğru fırlattım. Kafasına düştü ve saçlarına su damlattı ama fark etmemiş gibi görünüyordu bile.

"Bir süre konuştuk," dedim. "Sonra gitmek zorunda kaldı. Saat kaç?"

"Neredeyse öğlen oldu," dedi dalgınca. "Bu yüzden beni gerçekten

suçlayamazsın.

üzerine su atarak. Başka türlü seni nasıl uyandırabilirim ki?"

"Bazı insanlar kelimeleri kullanır."

"Sıkıcı insanlar. Gitmeden önce duş almak ister misin? Gerçekten bir çantaya ihtiyacım var. Alışverişe gideceğiz, sonra buraya dönüp Cookie için akşam yemeği hazırlayacağız. Sonra Kelsey ve ben seni dansa götüreceğiz."

"Kelsey?"

"Hunter'ın kız kardeşi," dedi. "İrtibat halindeydik. Alınma ama bence onunla benim seninle olduğundan çok daha fazla ortak noktamız var. İçindeki kaltakla iletişim halinde ve istediği şeyin peşinden gitmekten korkmuyor."

"Korkmuyorum."

"Anlıyorum," dedi, hınzır bir sırıtışla telefonu kaldırarak. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Şimdi onu aramayı denemelisin."

Bir düğmeye bastı ve zaten çalmakta olan telefonu bana uzattı. Ona ters ters baktım ama kapatmak için artık çok geçti. Aradığımı biliyordu, o yüzden çaldırmasam da olurdu. Ne yazık ki cevap vermedi.

"Hey, benim," dedim Kit'e ters ters bakarak. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapattım.

"Güzel," dedi Kit. "Bir hamle yaptın. Şimdi biz alışveriş yaparken telefonunu burada bırakacaksın, böylece geri ararsa cevap veremezsin."

"Neden?"

"Çok hevesli görünmek istemem," dedi düşünceli bir şekilde. "Dün gece onunla konuşmakla kalmadın, mesaj attın ve aradın da."

"Ben aramadım," dedim sertçe.

"O bunu bilmiyor. Gitmeden önce duş almak ister misin? Alınma ama bok gibi görünüyorsun."

"Sana yakın yaşamaktan hoşlandığımdan
emin değilim." "Beni seviyorsun ve bunu
biliyorsun." Ne yazık ki seviyordum.

Altı saat sonra Cookie'nin garaj yoluna geri döndük, araba
Çin yemeği ve üç yeni çanta. İkisi Kit için, biri de benim için. Yeni bir çantaya ihtiyacım olduğundan değil, ama hiçbir şey almamak kabalık olurdu, değil mi?

Kapıdan içeri girerken "Kusura bakmayın yemek pişiremiyoruz," diye özür diledim. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Umarım paket servis iyidir?"

Cookie, Silvie ile birlikte kitap okuduğu kanepeden başını kaldırıp baktı.

"Eğer pişirmek zorunda değilsem, nereden geldiği umurumda değil,"
dedi.
"Silvie, sehpayı temizlememe yardım et. Burada piknik yapalım, kulağa hoş geliyor mu?"

Silvie bu fikre bayıldı ve beş dakika sonra sıcak, dumanı tüten yemek kutularını açıyorduk.

"Siz kızlar bu gece nereye gidiyorsunuz?" Cookie sordu.

"Şehir merkezinde," dedi Kit. "Bir arkadaşla buluşmak, biraz dans etmek. Bu tür şeyler."

"Dikkatli ol," dedi Cookie. "Deke bana işlerin biraz karışık olduğunu
söyledi." "Herhangi bir ayrıntı verdi mi?" Ben sordum.

"Hayır," dedi. "Ama ciddi bir durum olsaydı bize haber verirlerdi. Sadece çok sarhoş olma, tamam mı?"

Söz verdik, yemeğimizi bitirdik. Sonra odama geçtik ve bütün öğleden sonrayı telefonsuz geçirdiğimi fark ettim. Örtülerimin arasında aradım, umutla açtım.

Hunter aramadı ama.

Hayır, sadece kısa bir mesaj.

Dün gece gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Sana sonra yetişirim. Çok şey oluyor.

"Bu pek heyecan verici değil," dedi Kit, düşünceli bir tavırla dudağını ısırarak. "Şimdiye kadar her tarafını sarmış olmalıydı."

"Şey, meşgul olduğunu söyledi."

"Hiçbir erkek sevişemeyecek kadar meşgul değildir," diye cevap verdi sesi bilerek. "Lafı açılmışken, bu gece yapacağın şey bu. Kararımı verdim."

"Ne?"

"Sevişmek. Bu gece kulüpten ayrılmadan önce, seninle yatacak birini bulacağız. Hunter kıçından bir parça istiyorsa, sıraya girmesi gerekecek."

"Bu konuda oy hakkım var mı?" Gözlerimi devirerek sordum. "Senin hiç var mı?"

Kit tehdidini yerine getirdi. Kulübe girmemizden on dakika sonra, yatağıma layık olabileceğine karar verdiği altı farklı erkeği incelemişti. Onu tersledim ve kendime bir bira aldım. Barda rastgele bir pislikle yatmakla ilgilenmiyordum.

Yine de gece ilerledikçe ve Hunter'dan haber alamadıkça biraz sinirlenmeye başladım. Daha bir gece önce onunla telefonda seks yapmıştım ve şimdi Hiçbir şey mi? Bana bir şey borçlu olduğundan değil. Bunu biliyordum. Ama sinirlenmeye hakkım olmadığı gerçeği daha da sinir bozucuydu.

Bir bira daha içtim.

Bir saat sonra Kelsey kulüpte bize katıldı. Kesinlikle biraz kaba saba biriydi ama ondan hoşlandığıma karar verdim. Kit'le o kadar çok yönden birbirlerine benziyorlardı ki bu korkutucuydu. Onları dans pistinde bir araya getirdiğinizde erkeklerin hiç şansı yoktu.

Ben de çok kötü değildim.

Eve kimseyi getirmek gibi bir niyetim yoktu ama bir süre sonra takılmak için sevimli bir adam. Adı Devon'dı, uzun boylu ve biraz yapılıydı ve kollarını bana doladığında oldukça güzel kokuyordu. Temiz bir görünüşü vardı, her yönden Hunter'ın tam tersiydi. Kit bana

sessiz bir başparmak onayıyla. Kelsey bana, kardeşinin farkına bile varmadan onun kıçını tekmeleyebileceğini söyledi.

Kelsey'e Hunter'ın ortalıkta olmadığını, bu yüzden kimsenin kıçını tekmeleyemeyeceğini söyledim. Beni tersledi ve ben de telefon seksinin ortasında kapattıktan sonra beni geri arayamayan aptal kardeşiyle birlikte gidip kendini becerebileceğine karar verdim.

Neyse ki, Devon harika bir dikkat dağıtıcıydı. Dönüşümlü olarak dans ediyor, konuşuyor ve içiyorduk ve yavaş yavaş onun da benimki kadar berbat bir ilişkisi olmadığını öğrendim.

Belki *de* o kadar berbat değildi. Sormadım, ama söyleyebileceğim kadarıyla, aslında bir kaçırma olayına karışmamıştı.

Ama bunun dışında her şey hemen hemen aynıydı.

Bu onu akşam için mükemmel bir ortak yapıyordu ve Kit'i de sırtımdan indiriyordu. Tabii ki Kelsey bana kaşlarını çatmaya devam etti ama o umurumda bile değildi. Ondan hoşlanıyor olabilirdim ama yeni bir en iyi arkadaş aramıyordum. Her neyse, Devon'u "güvenli" olarak belirledikten sonra kendimi bıraktım ve Bayan Huysuz'u arkamda kaşlarını çatarak bırakarak onun arkadaşlığının tadını çıkardım. Neredeyse her şarkıda dans ettik ve yaptığım hiçbir şey Devon için fazla aptalca değildi.

Dürüst olmak gerekirse, kendisi de biraz aptaldı ve o kadar komikti ki gülmeden duramadım. Cidden. Devasa bir gülme krizine girdim ve duramadım ve o daha garip dans hareketleri yapmaya devam etti ve bu çılgıncaydı.

"Bitir şunu," diye soludum, karnımı tutarak. "Eğer durmazsan kusacağım."

Durdu. Aniden.

"Aman Tanrım, bu kadar tuhaf olduğuna inanamıyorum," diye kıkırdadım ama o da gülmedi, gülümsemedi ya da başka bir şey yapmadı. Başımı eğdim.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Arkadaşın şimdi eve gidiyor," dedi arkamdan derin ve tanıdık bir ses. "Değil mi?"

Devon başını salladı, sonra da veda bile etmeden çekip gitti. *Çok kabaydı.* Yavaşça döndüğümde Hunter'ı arkamda, kız kardeşi de yanında durmuş sırıtırken buldum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben de seni arıyordum," dedi. "Aramayı denedim ama hiç cevap vermedin. Sonra Kelsey ile konuştum ve senin burada olduğundan bahsetti."

Gözlerimi masum görünmeye bile çalışmayan Kelsey'e diktim.

"Benimle temasa geçmek için bütün günün vardı," dedim Hunter'a. Ellerimi kalçalarıma koydum. "Şimdi başka planlar yaptım. Bu gece kız kardeşimle takılacağım. Önce aile."

Kelsey kendini beğenmiş bir tavırla, "Kit yarım saat önce bir adamla kaçtı," dedi. "Sana haber verdi ve eve gittiğinden emin olmam için bana söz verdirdi. güvenli."

Gözlerim açıldı ve telefonumu çıkardım. Kit'ten bir cevapsız arama ve bir mesaj vardı. Ayrıca Hunter'dan da üç cevapsız arama ve iki mesaj vardı.

Oops.

Sanırım titreşime almak yerine tamamen susturmuştum. "Ne düşünüyor bu kadın?" Mırıldandım. "Kit aklını kaçırmış. Ve ben de Mesajlarını almadığım için üzgünüm Hunter ama dışarı çıkıp eğlenmeye hakkım var. Senin de Devon'dan kaçmaya hakkın yoktu."

"Kaçması oldukça kolay oldu," dedi Hunter, ses tonu kuruydu. Sonra yüzü ciddileşti. "Em, seninle gerçekten konuşmam gerek. Sence bu işten kurtulabilir miyiz? Burada mı?"

Ona hayır demek, kendini cehenneme atmasını söylemek istedim. Beni yüzüstü bırakıp gitmişti ve bütün gün de geri dönmemişti... Ama yüzü bunun önemli olduğunu söylüyordu, o yüzden kendimi şımartmak muhtemelen söz konusu olamazdı.

Deke işlerin karışık olduğunu söyledi.

Sikeyim.

"Evet, hadi gidelim buradan," dedim. Eşyalarımızı aldık ve Kelsey'i arabasına kadar yürüttük. Kit'le daha sonra konuşmaya karar verdim ve ona kısa bir güncelleme yazdım. Rastgele bir pikapla ilk kez kaçmadığını biliyordum ama gerçekten daha dikkatli olması gerekiyordu. Kız kardeşimi çok seviyordum ama tüm kişiliğine ve kıvılcımına rağmen, kendine zarar verme konusunda oldukça güçlü bir çizgisi vardı.

Bazen beni korkuturdu.

"Bisiklet bu tarafta," dedi Hunter, Kelsey arabayı sürerken elimi tutarak. Beni bir ara sokağa doğru çekti, ben de peşinden gittim.

"Neler oluyor?" Garip hissederek sordum. "Belli ki bir terslik var. Sorun bizde mi? Kulüp draması mı? Yemin ederim, beni bir daha kaçırırsan bu sefer seni öldürmelerine izin veririm."

Bunu şaka gibi söyledim ama tam olarak şaka yapmıyordum. Bu saçmalık benim yeni yaşam tarzım olmayacaktı.

Hunter, "Yarın gitmem gerekiyor," dedi ve ara sokaktan aşağı inmeye başladı. Karanlıktı ve insanları duyabiliyor olsam da binaların arasındaki dar patikadan başka bir şey göremiyordum. Yine o rahatsız edici duyguyu hissetmeye başladım. Elimi çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı.

Sikeyim.

Topuklarıma basarak durdum.

"Bana neler olduğunu anlatmadığın sürece seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedim, seçeneklerimi gözden geçirirken gözlerimi kaçırarak. Pek umut verici değildi. Dar geçit karanlıktı ve büyük bir çöp konteyneri sokağın görünmesini engelliyordu.

Harika. Başka bir tuzağa mı düşüyordum?

Hunter elimi tekrar çekiştirerek, "Kulüp işi," dedi. Hareket etmeyi reddettim. "Em, bir şey yapmaya çalışmıyorum. Bisikletim bloğun diğer tarafında. Bütün yolu yürümekten daha hızlı olacağını düşündüm. etrafta."

Yüzünü inceledim, benimle dalga geçip geçmediğine karar vermeye çalışıyordum. Yüzünü kaplayan gölgeler onu bir tür çizgi roman kötü adamı gibi gösteriyordu.

"Taksi çağıracağım," dedim aniden ve telefonuma uzandım.

"Siktir et," diye mırıldandı Hunter ve sonra belimden tutarak beni kaldırdı ve duvara doğru iki adım taşıdı. Beni duvara doğru itti. Sonra eli saçlarımdaydı, beni öpücüğüne tutsak etmek için döndürüyordu.

Ağzımı sertçe tuttu, beni diline açmaya zorladı. Sonra içeri girdi ve ölebileceğimi düşündüm çünkü çok iyi hissettiriyordu. Diğer eli gömleğimi yukarı itti, sütyenimin kabını yukarı ve göğsümün üzerine itti, kalçaları karnıma doğru iterken beni avuçladı.

Hunter'ın hayatında başka ne tür saçmalıklar olursa olsun, kesin olan bir şey vardı.

Benimle seks yapmaya olan ilgisini kaybetmemişti.

Tabii ki *bu* bizim sorunumuz olmamıştı. İkimiz de derin, soluk soluğa nefes alıp birbirimize bakarken ağzı yırtıldı. Sonra elleri
kıçımın altından aşağı indi, beni kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı. Kısa eteğim kalçalarımın üst kısmından yukarı doğru kalkmıştı ama umurumda değildi.

Hayır.

Tek umursadığım, kotla kaplı sikinin külotuma verdiği gerçek dışı, inanılmaz histi. Geçen sefer beni mahveden o yavaş hamleye başladı. Başım tuğla duvara yaslandı. Muhtemelen biraz
sabah orada sıyrıklar.

Umurumda bile değildi.

Kollarımı boynuna doladım ve onu içimde hissetmek için çaresizce ona doğru ittim. Tanrım. Tanrım, bu adamı istiyordum. Seksten de fazlasını. O anda iyice boku yediğimi anladım, çünkü hayatımda hiçbir şey onun kollarının beni sarmasından daha doğru gelmemişti ve bunun seksle hiçbir ilgisi yoktu.

Şey, belki biraz...

"Prezervatifin var mı?" Nefes nefese kaldım. Hunter kalçalarının sert, spazmodik itişini durdurmadı ama yemin ederim hırladı.

"Evet, ama böyle olmamalı. Siktir, Em. Sana sunabileceğimden çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Beni becer artık."

Bana karşı dondu, nefes nefese kaldı, sonra bir iniltiyle beni yere bıraktı. Külotumu çıkarmak için uzandım ve omzumdan sarkan küçük çantaya tıkıştırdım. Hunter pantolonunu yırtarak açtı ve prezervatifi yuvarlamasını nefes nefese hayranlıkla izledim.

Sonra elleri kalçalarıma uzandı, beni tekrar kaldırırken eteğimi yukarı itti. Tanrım, o kadar güçlüydü ki, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibiydi. Bacaklarımı etrafına doladığımda çıplak tenimde sikini hissettim, uzunluğu

ipeksi çeliği açıklığıma dayadı. Sonra sırtım duvara çarptı ve içime doğru itti.

Çığlık attım.

Vay anasını. Hunter'ın ilk seferinde yavaş olmasını bekliyordum... (Gerçi ben de bir yatakta olmayı bekliyordum, pis bir sokakta değil.) Bunun yerine, eve çarptı ve boğazımın arkasında sonuna kadar hissettim. Tekrar haykırdım, sonra öne eğildim ve boynunun yan tarafını ısırdım. O inlerken siki içimde sarsıldı. Sonra hareket etmeye başladı.

Ne hissettiğimi nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Hunter kendini hiç tutmadı, hiçbir şey. Hepsini içime aldım ve sabah çok ağrım olacağını biliyordum ama umurumda bile değildi. Sikinin derinliklerindeki gerginlik, acısı

parmakların kıç yanaklarıma mı giriyor?

Bayıldım.

Vücudum şehvet, özlem ve arzudan oluşan bir karmaşaydı ve hepsi çok uzun süredir içimde hapsolmuştu. İnsanların on metre ötedeki caddede bir aşağı bir yukarı yürümesi umurumda değildi. Çöp konteynerinden gelen çöp kokusunu alabiliyordum.

Binaların tepelerinden üzerimizde parlayan yıldız şeridi ve bunların hepsi anın yoğunluğunu artırıyordu. Sonsuza kadar sürecek bir anın içine hapsolmuş gibi hissettim.

Nesnel olarak, çok uzun süre dayanamadık.

Hunter'ın siki her hamlede klitorisime sürtündü ve beni akıl sağlığımın sınırına kadar itecek şekilde kendini bana sürtmek için durakladı. Sonra geri çekildi ve tekrar içime girdi. Sikinin ucunun rahim ağzımı zorladığına yemin edebilirim, o kadar derine girdi ki.

İşte oldu.

Patladığımda ağladım, tırnaklarım kesiğinin derisini kazmaya çalışırken onu içten içe sıktım.

Vay anasını...

Hunter homurdandı ve dört kez daha itti, sonra o da küfrederek boşaldı. Kimsenin bizi duymadığına ya da ne yaptığımızı görmeye çalışmadığına inanamıyordum. Görselerdi bile umurumda olmazdı.

Yapmıştım.

Sonunda başardım, heyecanla fark ettim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Sırtımın ağrıması ya da bir hafta boyunca komik bir şekilde yürüyecek olmam umurumda bile değildi. Hiçbirinden pişmanlık duymadım, bir an bile.

Bir dakika sonra burnumu çekerek, "Bu oldukça iyiydi," dedim.

Hunter homurdanarak beni ayağa kaldırdı.

"Yeterli olduğuna sevindim," dedi alaycı bir ifadeyle ve eğilip burnumun ucunu öptü. Ondan uzaklaştım, eteğimi düzelttim ve külotumu aramaya başladım. Şimdi garip bir şekilde utandığımı hissediyordum.

"Arkanı dönüp beni biraz yalnız bırakabilir misin?" diye sordum.

Hunter yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

"Hayır."

Bu doğrudan oldu. Ara sokaktan çıkmanın seks sonrası sınırlarımızı keşfetmekten daha önemli olduğuna karar verdim ve
Bu şartlar altında yapabildiğim kadar ağırbaşlı bir şekilde külotumu indirdim. Hunter elimi tuttu ve beni tekrar bedenine çekti. Eli tekrar saçlarımın arasına girdi, bu sefer parmakları nazikti ve morarmış dudaklarımı usulca öptü.

"Bu inanılmazdı, bebeğim."

"Evet, biliyorum," dedim, hâlâ tetikte olan gözlerimin arasından sırıtarak. Palyaço gibi görünüyor olmalıydım.

Hunter kıçımı tokatladı.

"Henüz bana ukalalık yapma," diye mırıldandı. "Seninle işim bitmedi."

Ne yazık ki işi bitmişti, çünkü her şey o zaman boka *sardı*.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

AVCI

Önce Em'in telefonu patladı.

İlk arama geldiğinde bisiklete henüz ulaşmıştık. Telefonu çantasından çıkardı ve numaraya kaşlarını çatarak baktı.

"Bu babam," diye mırıldandı. "Acaba az önce nefret edeceği bir şey yaptığımı söyleyen bir radarı var mı?"

Aramayı sesli mesaja gönderdi, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana güldü, ki sanırım paylaşıyorduk. Ama sonra telefon yine çaldı. Bu sefer arayan Cookie'ydi.

"Kahretsin," diye küfretti Em. "Sence onu aramış mıdır?"

"Cevap ver," dedim ona, kendimi rahatsız hissederek. Bu akşam her şey çok iyi gitmişti - bir felaketin eşiğindeydik. Başını salladı ve telefonu açtı, nefes nefese kalışından ve sallanışından kötü bir şey olduğunu anladım. Tam o sırada benim telefonum çaldı. Burke.

"Öyle mi?" Cevap verdim.

"Ciddi bir sorunumuz var," dedi. "Mason öldü."

"Kahretsin," dedim, gözüm Em'in üzerindeydi. Kısa, sarsak adımlarla volta atmaya başlamıştı. "Sona bu kadar yaklaştığımızı fark etmemiştim."

"Onu öldüren kanser değildi," diye cevap verdi Burke, sesi acımasızdı. "Birisi onu kendi yatak odasında infaz tarzında vurmuş. Onu yaşlı karısı bulmuş. Olay olduğunda evden çıkmıştı, çok şükür."

"Yalnız mıydı?" Şaşkınlıkla sordum. Mason yalnız olmamalıydı, emeklilik planları olsun ya da olmasın.

"Hayır," dedi Burke. Durakladı ve midem bulandı, çünkü böyle duraklamalardan sonra iyi bir şey olmuyor. "Yanında iki erkek kardeşi vardı,

Tucker ve Dob. Tucker'ın kurtulacağını düşünüyorlar. Dob ölmüş." "Siktir," diye mırıldandım. Çılgınca telefon eden Em'e baktım.
Orada her ne oluyorsa, o da iyi değildi. "Benden ne istiyorsun?"

"Eve geri dönün ve her şeyi kilitleyin," dedi. "Farklı kulüp binalarında üç kez daha ateş edildiğine dair ihbar aldık, ancak yaralanan olmadı. Bu sadece bir vurulma olayı değil. Bu bir savaş ilanı."

"Kiminle savaş?"

"Azrailler ya da kartel," dedi. Em telefonda biriyle tartışıyor gibiydi. O kadar güzeldi ki, elimden gelse onu hemen oracıkta tekrar alırdım.
Lanet olsun. Umarım babasıyla karşı karşıya gelmek zorunda kalmam. "Biz Bunu çözersek, onlara sert bir şekilde karşılık veririz. Konuştuğumuz gibi yarın gelmeyi planlayın, ancak güvende kalmak için ekstra önlemler alın."

"Anladım," dedim ve telefonu kapattım. Em hâlâ konuşuyordu.

"Baba, Kit'in nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Bilseydim sana söylerdim. Tanrı aşkına, bunun bir oyun olmadığının farkındayım. Onu aramaya devam edin, ben de aynısını yapacağım, er ya da geç telefonuna bakmak zorunda kalacak. Bunu yapmazdı.
bizi bilerek endişelendiriyor ama muhtemelen şu anda meşguldür." Tekrar durdu ve bana hızlıca bir bakış attı.

"Seks yapmakla meşgul baba," diye mırıldandı. "Hayır, hemen eve gidiyorum. Ve beni alması için birini gönderme, beni bırakacak biri var."

Tekrar sessizliğe gömüldü ve midem bulandı. Eğer bu işin arkasında Azrailler varsa, olay olmadan önce onu kurtarmış olmaları gerekmez miydi? Piknik'in kızlarını riske atmayacağına karar verdim. Ve o gemide olmadan bu kadar büyük bir şeyi başarabileceklerini düşünemiyordum.

Kartel olmalı.

"Biriyle birlikteyim," diyordu Em. "Beni bırakabilir. Gerçekten, güvenli. Beni koruyacaktır."

Gözleri benimkilerle buluştu. Sonra derin bir nefes aldı ve duyamadığım ama tahmin edebildiğim soruyu cevapladı.

"Hunter'la birlikteyim baba," dedi. Telefondan ateş çıkmadı, bu beni biraz şaşırttı. Bağrışmalar duydum ve sonra Em'in yüzü gerildi.

"Alış buna," diye tersledi. "Beni güvende tutacak ve götürecek. Ama Cookie'nin evindeki adamların ona bir şey yapmayacağına söz verirsen. Aksi takdirde bir otele gideceğim... Kendimi güvene alacağım ama nerede olduğumu sana söylemeyeceğim. Onu bulmak ya da ona zarar vermek için beni kullanmanıza izin vermeyeceğim."

Göğsümde bir şey sıkıştı ve bir an nefes alamadım. Kızıma karşı sahiplenici bir gurur dalgası hissettim. Onu yakalamak, sertçe öpmek ve sonra başka bir duvara yaslayıp becermek istedim. Ya da hemen hemen başka herhangi bir yerde - onu becermek için hayal ettiğim yerlerin listesi neredeyse sonsuzdu. Sinirli bir hırıltı çıkararak telefonu kapattı.

"Evde işler o kadar da iyi değil," dedi sakin bir ifadeyle. "Sorun çıkarmak istemem ama sanırım bir otel odası bulmamız gerekiyor."

Normalde bunun harika bir fikir olduğunu düşünürdüm ama bu gece her zamankinden farklıydı. Koruma altında olması gerekiyordu. İtiraf etmekten nefret etsem de, şu anda Reaper'lar onun korunması için en iyi seçenekti.

"Telefonu bana ver."

Başını salladı.

"Em, ver şu lanet telefonu bana," diye hırladım. "Senin tarafında neler olduğunu bilmiyorum ama son bir saat içinde birkaç kardeşim vuruldu ve ikisi öldü. Kulübünle birlikte olman gerekirken seninle tartışacak ya da sana lanet olası bir otel bulacak vaktim yok. Güvende olmanı istiyorum ki senin için endişelenmek zorunda kalmayayım."

"Bu gece Boise'de bir kardeşimizi kaybettik," dedi yavaşça. "Babam beni kilit altında tutmak istiyor. Jacks olduğunu düşünüyorlar, Liam ..."

Dudaklarından dökülen ismim göğsümde bir şeyleri yerinden oynattı. Geriye dönüp baktığımda, kararımı o an verdiğimi düşünüyorum. Ondan vazgeçmeyecektim. Asla. Önce ben ölecektim.

"Jacks değildi," dedim ona. "Biz" hakkında daha sonra konuşmamız gerekecekti. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve onun sokaklardan çekilmesini istiyordum. İlk defa Hayes'le aynı fikirdeydim. "Lütfen, Em. Onunla konuşmama izin ver."

Başını yavaşça salladı ama telefonu uzattı ve ben de geri arama düğmesine bastım.

"Bebeğim, tartışacak vaktimiz yok," dedi Piknik.

"Bu Hunter."

Sessizlik.

"Kızımla ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi buz gibiydi. Hiçbir şeyi ele vermiyordu ama çocukları için korkuyor olmalıydı. En son bu şekilde konuştuğumuzda onu öldürmekle tehdit etmiştim. Ondan sonra benden neden nefret ettiğini tamamen anlamıştım. Bazen ben de kendimden nefret ediyordum.

"Onu güvenli bir yere götürmeye çalışıyorum," dedim, sesim sabitti. Tehditkâr değil ama zayıflık da göstermiyor. "Bence en iyi yer
-En azından bu gece için. Ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var. İki adamımız öldü. Eğer o sen değilsen, şimdi bana söylemek için iyi bir zaman. Kardeşlerim kan isteyecektir."

Biraz daha sessizlik. Sonra konuştu.

"Biz değildik. Kendi kayıplarımız var. Bir ölü, ikisi acil serviste. Birisi Portland da dahil olmak üzere dört kulüp binasına ateş etti. Sen ve kardeşlerin bu gece erken saatlerde ne yapıyordunuz?"

Kızın, pis bir sokakta duvara yaslanmış.

Evet, muhtemelen bundan bahsetmemek en iyisi.

"Bunun arkasında Jack'ler yok. Kartel. Öyle olmak zorunda. Tabii ikimizin de kızdırdığı başka bir çete tanımıyorsan? Çünkü biri bu gece ulusal başkanımızı infaz etti ve parmaklar şimdiden sizi işaret ediyor."

"Sik beni..." Piknik yavaşça söyledi. Durumu değerlendirirken aramıza sessizlik çöktü. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Keşke bu bir oyun olsaydı," dedim. Uzandım ve Em'i yanıma çektim, gözlerim sokakta tehlike olup olmadığını tarıyordu. Onu duvarların arkasında istiyordum. "Onu eve götürmek istiyorum Pic. Bunun tek yolu bana güvenli geçiş izni vermen. Korumasız bir otele gitmesine asla izin vermem, bu yüzden onu insanlarına götüremezsem, benimle kalacak."

"Seninle gönüllü olarak mı
birlikte?" "Evet," diye cevap
verdim.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Sonra içini çekti. "Kız çocukları lanettir. Diğeri telefonuna bile cevap vermiyor... En azından Em şu anda güvende, her ne kadar bunun için sana kredi vermekten nefret etsem de. Kit için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Burada açık alandayız," dedim sabrım tükenerek. "Nerede olduğumu bilmeleri için bir neden yok ama sokakta öylece durmaktan rahatsız oluyorum. Anlat

Onu nereye götüreceğim."

"Onu Cookie'ye götür," dedi Picnic. "Ben Deke'yi arayacağım, o sizin sorunsuz bir şekilde girip çıkmanızı sağlayacak."

Tam zamanında.

"Hunter?"

"Öyle mi?"

"Onu koruduğun için teşekkür ederim. Onu evine sağ salim götürürsen, bunu kişisel bir iyilik olarak kabul edeceğim."

Yüzümde acımasız bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. On beş dakika önce küçük kızına ne yaptığım hakkında bir fikri olsaydı bana teşekkür etmezdi... Ya da onu yataklı bir odada yalnız bırakır bırakmaz ona tekrar ne yapmaya niyetli olduğum hakkında. Küçük Emmy'nin geleceğinde bir dünya turu vardı.

Kafamı salladım, zihnimdeki görüntüyü temizlemeye çalıştım. Lanet olsun.

"Senin iyiliğine ihtiyacım yok," dedim Picnic'e. "Bana Kit'ten bahset. Ona ulaşamıyor musun?"

"Telefonuna cevap vermiyor," diye mırıldandı. "Em bir adamla kaçtığını söylüyor ama adamın neye benzediğini bilmiyor. Lanet olsun, Kit beni deli ediyor. Büyük ihtimalle bu herifin bizim durumumuzla bir ilgisi yok ama onu bulana kadar rahat nefes almayacağım."

"Kız kardeşim adamı görmüş," dedim. "Seni aramasını söyleyeyim mi?" "Çok memnun olurum."

Telefonu kapattım ve Em'e geri verdim. Gözleri periliydi. "Nasıl gitti?" diye sordu. Omuz silktim.

"Söylemesi zor. Olabileceği kadar kötü değil - seni eve götürmenin güvenli olduğunu söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Duvarların arkasında olmanı benim ölmemden daha çok istiyor. Hadi gidelim."

Bir bacağımı bisikletimin üzerine attım ve o da arkamdan atladı. MC'nin gerçek bir çocuğu olarak, küçük eteğiyle tırmanmak için iki kez düşünmedi. Motoru çalıştırdım ve yola çıktık.

EM

Cookie'nin küçük ön bahçesi motosikletlerle doluydu. Motosikletlerle *doluydu*. Portland'lı kardeşlerin yarısı orada olmalıydı, ki bu iyiye işaret değildi.

Hunter, iki müşteri adayının bahçede durup onu izlemesine rağmen beni kapıya kadar götürmekte ısrar etti. Teoride bu güvenliydi. Baba Önceden aramalı, geleceğini bildiklerinden emin olmalıydı... Ama bir Azrail kalesine Şeytan'ın Jack'iyle girmek kadere meydan okumak gibiydi.

Kapıyı Deke'in kendisi açtı. O ve Hunter hemen hemen aynı boydaydılar, ancak Deke'in yapısı daha ağırdı. Onları bir arada görünce birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim. Görünüş olarak değil... Hayır, daha çok kendilerini tutuş biçimleriyle, şiddete hazır, yüzleri boş. Duymuştum. Deke hakkında yıllar boyunca dedikodular çıktı. Kulübe sorun çıkaran insanları ortadan kaldırdığını söylüyorlardı. Hunter'a yeni gözlerle baktım ve bana Jacks için ne yaptığını hiç söylemediğini fark ettim.

O da insanları uzaklaştırdı mı?

"Onu eve getirdiğin için teşekkürler," dedi Deke koluma uzanarak. Hunter onun bakışlarını karşıladı, sonra çenemi tuttu ve başımı ona doğru çevirdi. Eğildi ve beni öptü, yavaş ve kasıtlı bir şekilde.

O öpücüğün seksle hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, bu tamamen bölgeyi işaretlemekle ilgiliydi.

Babamın kafası *patlayacaktı*.

"Burada çünkü onu güvende tutacaksın," dedi Hunter. "Picnic sana söyledi mi bilmiyorum ama bu gece bizim de kendi sorunlarımız var. Sanırım hepimiz aynı ekip tarafından vurulduk."

"Belki," dedi Deke, gözleri soğuk. "Bu işin arkasında senin olduğunu öğrenirsem, seni hemen öldürmem evlat."

Vay anasını. Deke *korkutucuydu*.

Hunter, Portland başkanının tehdidini görmezden gelerek, "İyi geceler, Em," dedi. Öne doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Seni sonra arayacağım. Hemen olmayabilir ama merak etme."

Sonra bize sırtını döndü ve bisikletine doğru yürüdü. Hareket edişinde neredeyse ukalaca bir şey vardı. Sanki Deke'le alay ediyordu. Portland başkanı beni evin içine çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Mutfağa geçmeye çalıştım ama beni engelledi.

"Baban düşmanla yattığını biliyor mu?"

Yutkundum ama kendimi tuttum.

"Ben bir yetişkinim, Deke. Ne yaptığım beni ilgilendirir."

Kollarını kavuşturdu ve bana baktı, yüzünde neredeyse iğrenmeye benzer bir şey vardı.

"Sen şımarık bir veletsin," dedi açık açık. "Hem sen hem de kız kardeşin. Bu hiç umurumda olmadı çünkü sen benim çocuğum değilsin ve benim yaşlı karım da değilsin."

Nefesim kesildi.

"Ama şöyle bir şey var," diye devam etti. "Cookie ve Silvie'yi tehlikeye *atacak* herhangi bir *şey* yaparsan seni kendim öldürürüm. Anlaştık mı?"

Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Gözlerimin kocaman olması gerektiğini biliyordum ve ona ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Em!" Cookie oturma odasına koşarak seslendi. Yüzü kıpkırmızıydı, sanki ağlıyor gibiydi. Deke'i iterek beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Olanlara inanamıyorum. Picnic sana ulaşamadığı için aradığında... dehşete düşmüştüm."

"Her şey yolunda," dedim omzunun üzerinden Deke'i izleyerek. Yüzü hâlâ boştu. Az önce olanları hayal mi etmiştim? "Artık güvendeyim. Kit'ten haber yok ama."

Cookie geri çekildi.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Şimdiye kadar iletişime geçer diye umuyordum. Birlikte kaçtığı adam hakkında bir şey biliyor musun? Baban gergin. Onlardan biri olabileceğini düşünüyor... her kimlerse. Tetikçiler bir Kulüp binasında boru patladı, her yeri su bastı. Çocuklar bu yüzden bu gece buradalar."

"Şeytan'ın Jacks'i değildi," dedim kararlılıkla ve buna inandım. Hunter'ın yüzündeki şok ifadesi çok gerçekçiydi.

"Kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Deke. "Zaten şu anda bunun için endişelenmenize de gerek yok. Hemen sonuca varmak insanları öldürür. Bunu anlayacağız ve sonra da işimize bakacağız. Em, sen kardeşine ulaşmaya çalışmaya devam et, tamam mı? Cookie, sen de yatağa gidebilirsin.

Bu gece ne kadar drama yaşarsak yaşayalım, Silvie yine de sabahın köründe kalkacak ve annesine ihtiyacı olacak."

"Peki ya iş?" Cookie ona sordu. "Yarın sabah dükkânı açmam gerekiyor. Bir bakıcı gelecek."

Deke başını yavaşça salladı.

"Ya yerinize bakması için birini çağırın ya da çocuklardan birine kapıya bir not bıraktırayım."

Cookie'nin yüzünde komik bir ifade vardı.

"Ben bir iş sahibiyim, Deke," dedi. "Öylece bir günlüğüne kapatamam."

"Yarın gidebilirsin," dedi. "Neler olup bittiğini öğrenene kadar güvenli bir yerde kalacaksın ve adamlarım seni izleyecek."

Cookie kollarını kavuşturdu, yüzü giderek temkinli bir hal alıyordu.

"Ben artık yaşlı bir kadın değilim," dedi yavaşça. "Aslında kulübe hiç bağlı değilim. Beni kontrol ediyor olmanız hedef olduğum anlamına gelmiyor. Ya da herkes bisikletlerini bahçeme park edip burayı yeni karargâhınız haline getirene kadar değildim."

"Beni çok dikkatli dinle," dedi Deke yumuşak bir sesle. "Sen bizden birisin ve hep öyle kalacaksın. Ama senin üzerinde çok fazla adam tutmayı göze alamam. Bu da senin ve Silvie'nin güvende olduğunuzu bildiğim bir yerde olmanız gerektiği anlamına geliyor ki ben de yapılması gerekenlere odaklanabileyim. Ya yerinize bakacak birini bulun ya da dükkân kapalı kalsın. Karar senin."

Döndü ve ikimizi de ona bakarken bırakarak uzaklaştı. "Berbat bir gece," diye mırıldandı Cookie.

"Yok artık," diye cevap verdim, sesim kısılmıştı. "Sanırım Kit'i tekrar aramayı deneyeceğim. Dediğini yapacak mısın?"

Yavaşça başını salladı, gözleri dalgındı.

"Şimdilik. Swinger'ı Boise'de vurdular. Bagger'ın bir arkadaşıydı, biliyorsun. Düğünümüzde sağdıçtı."

Başımı çevirdiğimde onu evlilik yüzüğünü dalgınca parmağında çevirirken buldum.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi aniden. "Ama Kit'ten haber alırsan gel ve beni al, tamam mı?"

"Tamam."

AVCI

Ertesi sabah Salem'e giderken yol çok soğuktu. Portland'ın hemen kenarında yağmur başlamıştı. Fena değildi. Yolculuğu tamamen berbat hale getirecek kadar. Hummer'lı bir pislik neredeyse Skid'i otoyolda indiriyordu, ikimiz de tetikte ve paranoyak olduğumuz için neredeyse çirkinleşiyordu.

Dickwad vurulmaya çok yaklaştı.

Salem kulüp binasının önüne geldiğimizde dışarıda park etmiş elli kadar motosiklet gördüm. Memurların geleceğini biliyordum ama bu beklediğimden daha büyük bir katılımdı.

Sanırım savaş bunu yapacak.

Skid ve ben motorlarımızı sıraya soktuk. Şuraya baktı
nöbet tutuyordu, sonra içeri girmeden önce beklememi işaret etti. "Kelsey dün
gece Em'le birlikte olduğunu söyledi?" diye sordu. Öfkelendim.

"Kelsey'i bu sabah altıda uçağa bindirdim. Onu evinden aldım ve bir saat daha inmeyecek. Onunla ne zaman konuştun?"

Sadece bana baktı ve ben de dişlerimi sıktım.

"Biliyordum," diye mırıldandım. "O senden daha iyisini
hak ediyor." "Bu seni ilgilendirmez," dedi.

"Em ile ne yaptığım da seni ilgilendirmez."

"Durum farklı. Lanet olası Kelsey benden başka kimseyi tehlikeye atmıyor ve onu hamile bırakmadığım sürece beni öldürmeyeceğinden eminim... Ama Em'le ilgili bu bok tüm kulübe zarar veriyor, kardeşim. Oraya gidip Burke'e anlatmalısın."

"Bana ders verme, göt herif. Bunu biliyorum. Yoksa kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Kulübü ilk sıraya koyduğunuz sürece," dedi Skid. "Burke'ün bize ihtiyacı
var.
Bunu unutmayın."

"Güven bana, asla unutmam," diye tersledim. "Ve kız kardeşime
zarar verme." Skid homurdandı.

"Yerinde olsam bu konuda endişelenmezdim."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ona sor," diye mırıldandı Skid. "Güven bana, burada kurban o değil."

Kulüp binasındaki atmosfer daha önce hiç görmediğim kadar karanlıktı. Burke arkada oturmuş, birkaç bölüm başkanıyla konuşuyordu. Gözleri
İçeri girdiğimde bana işaret etti. Karar zamanının geldiğini anlamıştım.

En iyisi bu işi bitirmekti. "Bir
dakikaya ihtiyacım var, Burke."

Başını eğdi, düşünüyordu. Sonra başını salladı.

"Ofisimde," dedi. Ayağa kalktı ve ben de onu koridorda takip ettim, önümüzdeki on dakikanın nasıl geçeceğini merak ediyordum. Burke ile asla bilemezdiniz. Benim için bir baba gibiydi... Ama aynı zamanda bana öldürmeyi de öğretmişti.

Merhamet göstermeyi göze alamazdı, özellikle de şu anda.

"Kapıyı kapat," dedi sandalyesine geri oturarak. "Ne oldu?"

"Ben Emmy Hayes," dedim, daha az açık sözlü olmanın mantıklı olmayacağını düşünerek. "Dün gece onu becerdim ve yakın gelecekte bunu tekrar yapacağımdan eminim. Umarım düzenli olarak."

Beni inceledi, gözleri bir yılanınki gibi soğuktu. Bazen merak ederdim neden Burke yıllar önce Jim'i öldürmeme yardım etti. O zamanlar bizi kurtardığını, iki çocuğun acı çektiğini görmekten hoşlanmadığını sanıyordum. Geçmişe baktığımda, o kadar emin değildim.

Burke her zaman bizden on hamle öndeydi. Kızgın bir genç görmüş ve bir gün amaçlarına uygun olabileceğime mi karar vermişti? Kulüp için değerli bir varlık oluşturma şansı? Muhtemelen asla bilemeyecektim.

"Dün gece onunla mıydın?"

"Evet," dedim bakışlarını tutarak. "Bu yüzden bizi vuranın kartel olduğuna ikna oldum. Olaydan hemen sonra Picnic'le konuştum. Onunla birlikte olduğumdan haberi yoktu ve bir hikâye uyduracak zamanı da yoktu. Sert davrandı ama adam çocukları için çok korkuyordu; bana güvenli bir yer verecek kadar korkuyordu.
onu eve götürmek için. Bu arada aptal kız kardeşi hâlâ kayıptı."

"İlginç," dedi, hiçbir şey belli etmeden. "Bu işe başladığımızda, onu yanında tutmanın senin için iyi olacağını düşündüğünü biliyorum... Bu çok özel koşullar altındaydı. Görünüşe göre o koşullar değişti-
Belli ki duygusal bir bağın var ve bu benim planlarım için pek uygun değil. Bu konuda ne kadar ciddisin?"

"Oldukça ciddi," diye itiraf ettim. "Nereye gittiğimizden emin değilim ama savaşmadan ondan vazgeçmeyeceğim."

Aramıza sessizlik çöktü. Gözlerini sabit bir şekilde tuttum, az önce söylediklerimi yumuşatmayı ya da geri adım atmayı reddediyordum.

"Diğerleriyle konuşmanı istiyorum," dedi sonunda. "Onunla olan ilişkinizi, planlarınızı ve bunların ilk anlaşmadan ne kadar farklı olduğunu açıklayın. Bunun bana karşı kullanılmasına izin vermeyeceğim. Tabii ki bu, en azından şimdilik, liderlik için sahip olduğunuz tüm umutları yok eder."

"Anlıyorum."

Evet, anladım. Ama acıdı.

Burke düşünceli bir ifadeyle, "Yine de bundan iyi bir şey çıkabilir," dedi. "Hayes'in tepkisi hakkında konuşmanı ve bunun neden kartel teorisini güçlendirdiğini açıklamanı istiyorum. Misilleme için bastıran öfkeli insanlar var.
Reaper'lara karşı. Kartelin böyle bir saldırıyı gerçekleştirebilecek güce sahip olduğuna inanmak istemiyorlar."

"Yani kartel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bundan eminim," dedi sesi sertleşerek. "Ölüm Melekleri'nin başkanı Shade'le tanıştım. İyi bir adamdır. Bu onun tarzı değil. Gerçi diğerleri bunu kabul etmek istemiyor. Kartelle gerçekten savaş halinde olduğumuzu kabul etmektense başka bir MC'yi suçlamayı tercih ediyorlar."

Başımı salladım, çünkü haklıydı. Azraillerle savaşmak tuhaf bir şekilde güvenliydi, neredeyse rahattı. Hepimiz kuralları ve birbirimizden ne beklememiz gerektiğini biliyorduk.

"Dediğim gibi, bu durum daha üst sıralara çıkma şansınızı ortadan kaldırıyor. Burke devam etti. "Yani Portland'da kalacaksınız. Bir noktada orada gerçek bir bölümün açıldığını görmek istiyorum, tabii Azraillerin bunu onaylamasını sağlayabilirsek. Deke yeğeni yüzünden bize hala çok kızgın ve eminim Toke olayı da işleri kolaylaştırmamıştır. Bu olursa, bir şansınız daha olacak.

Liderlik. O zamana kadar, senden hassas görevler için hazır olmanı bekleyeceğim. Yine de düzenli bir iş bulman gerekecek. Gerektiğinde ödül almanı sağlayacağım ama diğerleri düşmanla yatan bir adama tahammül edemez. Ve onlar hâlâ düşman, en azından çoğunun zihninde. Anlaştık mı?"

Em'i düşündüm ve başımı salladım. Fedakârlığa değerdi -işlerin yolunda gittiğini varsayarsak. Kahretsin... Bu çok hızlı oluyordu. Bir şeyler olmalı. yüzümden geçmiş olmalı, çünkü Burke

durakladı. "Bu kızdan ne kadar eminsin?" diye

sordu.

Soruyu düşündüm, cevap vermeye isteksizdim. Em'i sıkıştırmak, önce birlikte biraz daha zaman geçirmek iyi olurdu ...

"İstediğim kadar emin değilim," diye itiraf ettim sonunda. "Yani, resmi olarak ayarlanmış bir şeyimiz yok ve babası benden nefret ediyor. Bütün insanları öyle. Ama
Dün gece benim için ayağa kalktı, bu da bir şeydir, hatta babasına birlikte olduğumuzu bile söyledi. Demek ki bir şansım var ve Tanrı korkaklardan nefret eder."

Burke homurdandı.

"Sen bir aptalsın," dedi açıkça. "İster inan ister inanma, bir kadın için bir şeylerden vazgeçmeyi anlayabilirim. Gerçekten anlıyorum. Ama çok az tanıdığın bir kız için her şeyden vazgeçmek? Bunu seni önemseyen biri olarak söylüyorum, sen bir ahmaksın. Diğerlerini ikna etmek için sana ihtiyacım olduğu için şanslısın.
Bu saldırının arkasında Azrailler yok. Bu ateşkesi kurtaramayız, kartel çoktan kazandı."

"Umarım dinlerler," diye mırıldandım.

"Onlara söylemek için her şeyi bir kenara atmanın zararı olmaz," dedi Burke kayıtsızca. "Tabii ki, muhakeme yeteneğiniz berbat durumda, bu yüzden
dengeler."

Omuz

silktim.

"Bir soru sorabilir miyim?" Dedim. Burke bir babaya sahip olduğum en yakın şeydi ama onu gerçekten hiç tanımadığımın da farkındaydım.

"Sorabilirsin," dedi.

"Eğer dün gece olanlar olmasaydı - eğer bana ihtiyacın olmasaydı Kulübü Orakçılar olmadığına ikna etsen bile onu almama izin verir miydin?"

Burke güldü ama sesinde hiç mizah yoktu.

"Romeo ve Juliet öldü, evlat. İhtiyacın olan tüm cevabın bu olduğunu düşün."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

EM

Kit nihayet sabahın dördünde aradı.

"Neler oluyor?" diye sordu ve ilk kez sesinde en ufak bir şaka ya da kahkaha belirtisi yoktu. "Az önce telefonuma baktım, burada yüz kadar mesaj var. Babama ulaşmadan önce neye bulaştığımı bilmek istiyorum. Sence aramak için birkaç saat beklemeli miyim, o uyanıkken?"

"Kesinlikle daha sonrasını bekleme," dedim ona, sesimi alçak tutarak. Ev insan kaynıyordu ve mecbur kalmadıkça kimseyi uyandırmak istemiyordum. Hepimiz çok yorgunduk. "Dün gece Boise'de biri Shade'i vurmaya çalıştı. Swinger öldü. Sadece bu da değil, Portland da dahil olmak üzere bazı kulüp binalarını vurdular. Herkes senin kaçırıldığından ya da öldürüldüğünden falan korkuyor."

"Aman Tanrım. Hemen babamı arıyorum."

Telefonu yüzüme kapattı ve ben de kolumu gözlerimin üzerine atarak yatağıma geri uzandım. Ne karmaşa ama. On dakika sonra telefonum tekrar çaldı.

"*Dün gece Hunter'la mıydın?*" Kit sesine inanamayarak sordu. "Babam seni eve getirdiğini söylüyor. Ne haltlar dönüyor burada? Sanki ben sevişirken dünya tersine dönmüş gibi."

"Evet, Hunter'la birlikteydim."

"Bana bu konudaki detayları anlatmak ister misin?"

"Detayları ben bile bildiğimden emin değilim. Seviştik ama hiçbir şey konuşamadan telefonlarımız patladı ve her şey dağıldı. Beni eve götürdü ve sonra gitti. Umarım bugün ondan haber alırım."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama seninle oynuyor olabileceğini düşündün mü?

Yine mi?" diye sordu sessizce. "Geçen hafta sonu seni onun evine sürükleyenin ben olduğumu biliyorum... Ama o zaman bir tehlike olduğunu düşünmemiştim. Şimdi

insanlar ölüyor. Bu çok kötü bir şey Em ve babam bunun arkasında Şeytan Jacks'in olabileceğini söylüyor. Eve dönmemizi istiyor."

"Hunter benimle oynamıyor," dedim kararlılıkla. "Dün gece nasıl tepki verdiğini görmedin - tamamen şok oldu. Birisi başkanlarını da öldürmeye çalıştı. O da öldü, başka bir Jack'le birlikte. Onlar bizden daha kötü vuruldular."

"Bir sopa üzerinde tatlı bebek İsa. Bu çok

boktan." Tartışmak zor.

"Neredesin?" diye sordum. "Sanırım babam sana Cookie'nin evine gelmeni söyledi? Sanırım şimdilik burada saklanıyoruz. Portland kulüp binasında su hasarı vardı. Kimse yaralanmadı ama kurşunlardan biri boruyu patlatmış. Tuhaf."

"Deke şu anda benim için birini gönderiyor. Yarın okula dönüp dönemeyeceğimden emin değilim. Babam acil aile izni gibi bir şey ayarlamak istiyor. Önümüzdeki hafta Şükran Günü tatili var, bu da bana biraz nefes aldıracak. Çarşamba günü arabayla gitmeyi planlıyordum, ama okula dönsem bile, bir dakika içinde ayrılacağım.

Dersler biter. Bana göre olmadığını biliyorum ama babamla birlikte olmak istiyorum Em. Bu korkunç bir şey ve onun yalnız kalması fikri hoşuma gitmiyor."

Homurdandım.

"Babam asla yalnız değildir."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye cevap verdi. "Ona göz kulak olman için hep sen vardın. Onun büyük ve kötü bir MC başkanı olduğunu biliyorum ama ikimiz de ne kadar yalnız olduğunu biliyoruz. Sence neden bütün o ezikleri yatmak için eve sürüklüyor?"

"Çünkü azgın," dedim, ses tonum düzdü. Bazen gerçekler hoş değildir. "Geri dönmeyeceğim. Yıllardır ilk kez ondan uzaklaştım ve bunu bizi orada tutmaya çalışmak için bir bahane olarak kullanacaktır. Bunu yapacağını biliyorsun."

"Sen bir köle değilsin, biliyorsun. İstediğin zaman ayrılabilirsin."

"Ya da burada kalabilirim. Kadınlara ateş etmiyorlardı ve Cookie için yeterince güvenliyse, benim için de yeterince güvenlidir. Portland'da kalıp ilerlemeye devam etmeyi tercih ederim. Aptalca riskler almayacağım ama sonsuza kadar kilit altında da kalmayacağım."

"Hormonların beynini bulandırmasına izin veriyorsun," dedi açıkça. "Bu Hunter'la ilgili. Ama o sadece bir erkek Em ve ülkenin her yerinde milyonlarca erkek var. Sik siktir."

"Bu sadece Hunter'la ilgili değil, Kit. Tamam, kabul ediyorum, belki biraz onunla ilgili. Ama dışarı çıkmak için de çok mücadele ettim. Ben senin gibi değilim, bağımsız ve güçlü değilim... Eve dönersem burada kalabilirim ve bunu istemiyorum."

"Oraya vardığımda daha fazla konuşuruz," dedi Kit iç çekerek. "Şu anda geldiklerini görüyorum. Aldığım şu adam için kendimi kötü hissediyorum. Bana kahvaltı hazırlamaktan söz ediyordu ama ona bir not bırakacağım. Onu uyandırmanın bir anlamı yok."

Homurdandım.

"Sen bir sürtüksün."

"Muhtemelen," diye cevap verdi eski ruhundan bir ipucu ile. "Ama yatakta bok gibi.

Böylesi daha iyi. Birazdan görüşürüz."

O sabah saat dokuzda mutfak sıcacıktı ve güzel kokularla doluydu.

Kit meyve doğrarken Cookie ve ben büyük boy krep yapıyorduk. Deke ve kardeşler oturma odasında savaş konseyi kurmuşlardı, biz de mutfak ve yemek odasını ayıran sürgüleri kapatmıştık.

Onları yalnız bırak. Silvie masada oturmuş boyama yapıyor ve pizza perileriyle ilgili tuhaf, sonu gelmeyen bir şarkı söylüyordu.

Telefonumu kontrol etmeden duramıyordum. Hunter'dan haber yok. Buna pek şaşırmadım, şu anda kendi savaş konseyinde olduğunu varsayıyordum. Sadece güvende olmasını umuyordum.

"Bence Kit haklı," diyordu Cookie. "Onunla birlikte Coeur d'Alene'deki evine gitmelisin. Hunter'la aranızdaki şey gerçekse, bir süre sonra hâlâ gerçek olacak.

Birkaç hafta sonra, neler olup bittiğine dair kafamızı toparlama şansımız olduğunda."

"Eve dönmüyorum," dedim, sesim kararlıydı. "Taşınmak zor oldu. Gerçekten zor... Eski alışkanlıklarıma geri dönmek istemiyorum. Coeur d'Alene'de çok rahatım ve kulüp beni boğuyordu. Burada daha mutluyum ve eve dönmenin daha güvenli olacağını sanmıyorum. Aslında, Şükran Günü'nde gidip gitmeyeceğime bile karar vermedim. Belki başka planlarım vardır."

Cookie ve Kit birbirlerine baktılar.

Kit dikkatle, "Biliyorsun, benim tek derdim biriyle yatmak," diye söze başladı. Cookie onu bir havluyla tersledi.

"Küçük kulaklar."

"Özür dilerim. Hunter'la aranızda bir *bağ* kurmuş olmanız bence harika," diye yeniden başladı Kit. "Ama kafanda kaleler inşa ediyorsun ve bu pek akıllıca değil, kardeşim."

"Büyüdüğümde bir şatoda yaşayacağım," diye ilan etti Silvie. "İyi şanslar,"

diye mırıldandı Cookie. "Dükkânı bir gün daha kapalı bırakıyorum ve bir ev alamayacağız."

"İşler gerçekten bu kadar sıkı mı?" Şaşkınlıkla sordum. Kaşlarını çatarak başını salladı.

"Hayır, ama ne demek istediğimi anladınız. Deke kendini benim patronum sanıyor diye sinirlerim bozuldu. Hayır, teşekkürler. Ben tek sahibim."

Kıs kıs güldüm.

"Motorcular delidir," dedi Kit gözlerini devirerek. "Hepsi mağara adamı ve saçmalık. Beni asla onlardan biriyle yakalayamazsın, sana söz veriyorum. Hayat bir erkeğin karar vermesine izin vermek için çok kısa."

"Yine de beni Coeur d'Alene'deki evime dönmeye ikna etmeye çalışan sensin. Orayı istila ettiklerinin farkındasın, değil mi?"

Tartışmak için ağzını açtı ama Cookie'nin telefonu çaldı ve hepimiz donup kaldık. Ne oldu şimdi? Cookie telefonu kaptı.

"Ben Maggs," dedi bize, cevap verirken yüzü gergindi. "Hey, tatlım... N'aber?"

Bir dakika boyunca dinledi, gözleri büyüyordu. Sonra çığlık attı ve bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. Saniyeler sonra mutfak kapısı patlayarak açıldı ve Deke elinde silahıyla içeri koştu. Cookie gözyaşlarına boğuldu, yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı.

"Bolt eve dönüyor!" diye bağırdı. "Şartlı tahliye oldu. Bu lanet bir mucize. Gerçekten eve gelmesine izin veriyorlar!"

Kit ve ben çığlık atarak birbirimize sarıldık. Deke kapı çerçevesine yaslandı ve hayatımda ilk kez onun gülümsediğini gördüm.

"İyi haberler almanın zamanı gelmişti," dedi. "Lanet olsun. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Idaho, suçlamaları itiraf etmeyenleri asla şartlı tahliye etmez."

"Maggs'le konuşmama izin ver," diyerek telefona uzandım. Cookie güldü ve telefonu uzattı. "Maggs! Buna inanamıyorum! Ne zaman öğrendin?"

"Cuma öğleden sonra aradı ama beni bekletti," dedi. "Bu öldürdü
size söylemememi istedi, ama bu sabah izin aldım. Sanırım duyulmadan önce halletmek istediği bazı işleri vardı. Bilmiyorum. Şartlı tahliye duruşması iki hafta önceydi. Şartlı tahliye duruşması iki hafta önceydi, ama hemen bir karar alamazsınız... Bunun olacağını düşünmemiştik. Yanlış bir şey yaptığını kabul etmiyor ve bunun nasıl olduğunu biliyorsunuz. İçerideki davranışları dışında hiçbir şeyi dikkate almamaları gerekiyor ama şartlı tahliye kurulu canı ne isterse onu yapıyor."

"Nasıl?" Şaşkınlıkla sordum. "Bunu nasıl başardı?"

"Bilmiyorum," dedi, belli ki ağlıyordu. "Sadece bilmiyorum. Umurumda da değil. Tek bildiğim eve döneceği. *Sonunda.* Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım.
telefon görüşmeleri ve yapacak çok şey var. Onun için büyük bir parti vereceğiz elbette. Bunun için geri geleceksin, değil mi?"

"Elbette," dedim. "Aman Tanrım, tabii ki yapacağım!"

Sonra Kit telefonu istedi. Diğer kardeşler mutfağa doluşurken göz ucuyla Cookie'nin Deke'e sarıldığını gördüm.

Tanrı'ya şükür.

Buna ihtiyacımız vardı. Hem de çok ihtiyacımız vardı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Hunter nihayet iletişime geçti. Mesajı gelene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Kit'in sözleri içimi kemiriyor, ondan şüphe duymama neden oluyordu.

Nasılsın? Arayamam, mahremiyet yok.

Güzel. Hâlâ evdeyim. Kit bu sabah erkenden aradı. O iyi. Babam CDA'ya dönmemi istiyor, tabii ki. Kit okuldan izin almaya çalışıyor.

Gitmeyi mi planlıyorsun?

BEN: Kalmak için iyi bir sebebim var mı? Birbirimizden uzak durmaya karar verdik ama sonra dün gece oldu ... Aramızda neler olduğunu bilmiyorum.

Nefesimi tutarak cevabını bekledim. Geleceği ya da aramızdaki herhangi bir şeyi konuşmamıştık. Onunla evlenmek istediği hiçbir zaman bir sır olmamıştı.

ama bunun ciddi bir şey olduğunu düşünecek kadar aptal değildim.

Yine de umudum vardı. Her şey boka sarmadan ve beni kaçırmadan önce her gün konuşuyorduk. Şakalar yapar, gülerdik ve ona her şeyi anlatabileceğimi hissederdim. Yani yüz yüze çok fazla zaman geçirmemiştik ama bu birlikte zaman geçirmediğimiz anlamına gelmiyordu... Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Hunter hâlâ cevap vermemişti. Kahretsin. Tek gecelik bir ilişki yüzünden tanıdığım herkesi kızdırmış mıydım? Korkunç bir an için kusacağımı sandım.

Telefon tekrar çaldı.

Üzgünüm. Etrafımda bir sürü pislik var. Umarım Portland'da kalmak için bir sebebin vardır. ... Az önce tüm kulübüme senden bahsettim, seni yaşlı kadınım yapmayı planladığımı söyledim. Skid, ayrı kalmamız için uydurduğu saçma sebeplerle birlikte siktir olup gidebilir. Bunu boşuna yapmadığımı mı umuyorsun?

İçimi çektim, içimdeki gerginliğin boşaldığını hissettim. Tamam, aramızda ne olduğunu hayal etmemiştim. Sonra söylediği şey beni vurdu - kulübüne beni yaşlı karısı için istediğini söylemişti.

Vay canına... bu resmen bir evlenme teklifiydi!

Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun. Bir an için bunun sadece bir gecelik bir ilişki olduğunu düşündüm. Yaşlı kadın mı? Bu büyük bir adım ... ama kulağa hoş geliyor ...

Kesinlikle tek gecelik bir ilişki değil. Birlikte biraz zamana ihtiyacımız var, konuşmak için zamana. Bu delilik.

Hassiktir... Ha. Babam.

Aynen öyle. Bunun nereye gittiğini sanıyordun? Alınma Em ama birlikte olmamız sadece seks için riske atılamayacak kadar tehlikeli ve çılgınca. Siktir et onu. Bunu doğru yapmak istiyorum. Benimle misin?

Aklımı kaybedip kaybetmediğimi düşünerek bir dakika durdum. Muhtemelen. Kesinlikle. Umurumda değildi.

Seninleyim. Babam seni öldürebilir.

Deneyebilir. Bir yolunu buluruz.
Kulübünün bu konuda iyi olduğuna emin misin? Çok gerçek dışı görünüyor.
Heyecanlanmadılar ama atlatacaklardır. Bilgin olsun, birkaç gün evde olmayacağım. Şimdi gitmem gerek ama fırsat buldukça aramaya çalışacağım. Benden haber alamazsan korkma. Şu anda her zaman boktan şeyler oluyor.
BEN: Benim için endişelenme. Sen güvende kal.
Sen de. Çok şey belirsiz ama seninleyim Em. Bundan şüphe etme, tamam mı? Ne olursa olsun ya da ne duyarsan duy... Söz mü?
Söz veriyorum. xoxo

Telefonu bıraktım, biraz sersemlemiş hissediyordum. Hunter'ın yaşlı karısı. Vay canına. Arkadaşlarım Marie ve Sophie'nin bu terimle mücadele ettiklerini biliyordum.
ne kadar önemli olduğunu anladım. Ama ben MC'de büyümüştüm ve Hunter'ın benden ne istediğini çok iyi biliyordum. Bana yaşlı kadınım demesi, bana bir yüzük teklif etmekten daha fazlası anlamına geliyordu; bu, benim ve tüm eylemlerimin sorumluluğunu kendi kulübüne karşı üstlendiği anlamına geliyordu.

Bir Reapers MC başkanının kızı, kardeşleri ve babam ben doğmadan önce düşman olmalarına rağmen.

Hunter bana hayatını teslim etmişti. Kelimenin tam anlamıyla.

Pazartesi öğleden sonra Cookie ve ben mutfak masasında oturup okey oynadık. Hunter bir daha haber vermemişti ve ben de ilk baştaki baş döndürücü heyecanımı atlatmıştım. Şimdi sadece sıkılmıştım.

"Boyamaktan yoruldum," diye açıkladı Silvie. "Parka gitmek istiyorum."

"Ben de," diye mırıldandı Cookie. "Ama bugün içeride kalmamız gerekiyor bebeğim.
Neden odana gidip bir kitap seçmiyorsun? Birazdan gelip sana okurum. Em ile bir dakika konuşmak istiyorum."

"Tamam."

Silvie zıpladı ve koşarak odadan çıktı. Cookie masanın üzerinden bana doğru eğildi.

"Aklımı kaçırıyorum," diye itiraf etti kısık bir sesle.

Neşeli görünmeye çalışarak, "En azından dükkân tekrar açıldı," diye cevap verdim. Pek de başarılı bir girişim sayılmazdı. Ben de aklımı kaçırıyordum.

"Şimdilik," diye mırıldandı. "Ama tezgahın üstü kapalı olsa bile stok saymayı ya da sipariş vermeyi beceremiyorlar. Deke'e gitmesini söylemeyi

düşünüyorum.

Kulüp binasında su hasarı olabilir ama bu onların sorunu, benim değil. Bence bu operasyonun sona ermesinin zamanı geldi."

Gözlerimi kocaman açtım.

"Ciddi misin?"

"Evet," dedi Cookie, oturma odasına doğru bakarak. "Kendi evimde bir tutsağım. Bunu daha da kötü yapan ne biliyor musun? Bu benim mücadelem değil. Artık kulübün bir parçası bile değilim. Bagger öldü ve neredeyse bir yıldır tek başımayım. Deke'in buraya gelip bana kulübün malıymışım gibi davranmaya hakkı yok. Bagger'ın malı olabilirim ama artık bitti. Geri dönecek gibi değil."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum... Kulüp hakkında böyle hissettiğini bilmiyordum."

İçini çekti ve kartlarını yere atarak başını salladı.

"Bilmiyorum," dedi bir elini buklelerinin arasında gezdirerek. "Ya da belki biliyorum. Bilmiyorum. Sadece bir işim olduğunda evime tıkılıp kalmaktan yoruldum.
yürütülmesi gereken bir iş. Ne biriyle yatıyorum ne de gençleşiyorum. Bagger öleli sadece on bir ay oldu ama ondan önce on ay boyunca görevdeydi. Sonsuza dek yalnızdım, Em. Ya da en azından öyle hissediyorum... İyi bir yaşlı kadın olmaktan yoruldum, lanet olası savaşını kendi hayatından daha çok önemseyen bir adamın anısına güçlü durmaktan
aile."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Bir boğaz temizleme sesi duydum ve başımı kaldırdığımda Deke'in kapıda durduğunu gördüm.

"Merhaba, Deke?" diye sordum.

"Siktir et," dedi Cookie, başını çevirip ona ters ters bakarak. Ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden iri motorcuyu iterek dışarı çıktı.

Garip.

Deke yavaşça masaya doğru yürüdü, sonra ellerinin üzerinde masaya doğru eğildi, yüzü benimkinden bir karış kadar uzaktaydı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, sesi buz gibiydi. Tanrım, korkutucu olmayan herhangi bir ayarı var mıydı?

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadım, gözlerim kocaman açılmıştı. "Ciddiyim. Burada oturmuş kart oynuyorduk ve o konuşmaya başladı. Daha önce hiçbir şey söylediğini duymamıştım.

daha önce böyle. Hiçbir fikrim yoktu ..."

Sesim kesildi. Deke başını salladı, sonra karşıma oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni bir böcek gibi inceledi. İçtenlikle altıma işememeyi umuyordum, çünkü o kadar korkutucuydu. Şaka yapmıyorum.

"Konuşmamız gerek."

"Tamam mı?"

"Baban seni eve çağırıyor," dedi. "Dün Kit'le birlikte gitmeliydin."

"Eve dönmüyorum. Coeur d'Alene artık benim için iyi bir yer değil." "Dinle küçük kız," dedi Deke bana, sesi soğuk ve gerçekçiydi.

"Hunter seni kullanıyor. Bu fikirden hoşlanmadığını biliyorum. Muhtemelen duygularını incitiyordur ya da öyle bir şey. Ama gerçekler bunlar. Bu *kulüp* - senin kulübün- saldırı altında. Bunun arkasında Jack'lerin olduğundan emin değiliz ama bildiğimiz bir şey var: Geçen sefer zayıf bir halkaya ihtiyaç duyduklarında senin peşine düştüler. Hunter'ın saçmalıklarına bir kez kanmıştın zaten. İstediğini elde etmek için bir kadını kullanmaktan çekinmeyen kanıtlanmış bir yalancı. Her şeyin olduğu gece seninle birlikte olması sence de büyük bir tesadüf değil mi? Jack'ler kendi sebepleri için bizi kartelle karşı karşıya getirmeye çalışıyor olabilirler. Tek bildiğin, onların da kurban olduğuna bizi ikna etmek için seni kullandığı. Başka bir sinsi saldırı için bizi hazırlıksız yakalayın."

"Peki ya başkanları?" diye sordum. "İki adam *öldü,* Deke." "Öyle diyorlar," diye yanıtladı sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ama bütün polisler

iki adamın vurulduğunu söylüyor. Kulüplerinin parçalara ayrıldığını biliyoruz. Başkan yardımcıları Burke öne çıktı ama onları bir arada tutabileceğinin garantisi yok. En azından ben böyle okuyorum. Tek bildiğimiz, Jacks'in onları kendi nedenleriyle saf dışı bıraktığı. Güç mücadelesi."

Başımı salladım.

"Yüzünü görmedin," dedim. "Bu gerçekti, Deke. Hiçbir fikri yoktu."

"Bunu, kendisine tuzak kurulduğuna dair en ufak bir fikri olmadan neredeyse üç ay boyunca internette bir Devil's Jack ile konuşan kız söylüyor. Beynini kullan, Em. Sakın

kendini tekrar aptal durumuna düşürme. Eve git ve onunla tanıştığını unut."

Dikkatlice ayağa kalktım, gözyaşlarımı geri kırpıştırdım ve olabildiğince vakur bir şekilde mutfaktan çıktım. Cookie-Deke'in gitmesi gerektiği konusunda hemfikirdim.

Ondan zerre kadar hoşlanmadım.

SALI

Bu evde tıkılıp kalmaktan bıktım. Hiçbir şey yapmamıza izin vermiyorlar. Kit bile Coeur d'Alene'de bu kadar sıkışıp kalmadı!!!

CDA'daki kulüp binasını vurmadılar ve orası daha kuzeyde. Aynı şey değil. Ama seni duydum. Yarın şehre döneceğim. O zaman görüşür müyüz?

BEN: Kesinlikle

Sanırım bu gece arayabilirim. Hiç mahremiyetim yok ama seni çok özledim. Sesini duymak istiyorum. O seksi ağzını ve sikime sarıldığında nasıl görüneceğini düşünmeye devam et.

Ben: Um ...

Merak etme. Önce seninle ilgileneceğim bebeğim... Ve sonra. Bütün kıyafetlerini çıkarıp seni yatağımda çırılçıplak soymak için sabırsızlanıyorum. Bir ay boyunca dışarı çıkmana izin vermeyebilirim.

ME: Peki, böyle söyleyince... Tamam :)

Saat onda telefonum çaldı. Arayacağından neredeyse ümidimi kesmiştim, o yüzden aradığında o kadar heyecanlandım ki neredeyse yatağımdan düşecektim.

"Selam," dedim çok hevesli görünmemeye çalışarak. "Nasılsın?"

"Yorgunum," dedi. "Birkaç kez Kaliforniya'ya gidip geldim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım motosikleti park edip kafesi çıkarmanın zamanı geldi. Oregon'da kıştan nefret ediyorum."

Güldüm.

"Henüz kış bile gelmedi ve en azından burası Coeur'den daha sıcak. d'Alene," dedim. "Kit'e göre dün gece ilk kar yağmış. Şükran Günü için eve gelip gelmeyeceğimi bilmek istiyor."

"Ne dedin sen?"

"Henüz bir plan yapmadım," dedim dikkatlice. O kadar çok plan vardı ki konuşmaya vaktimizin olmadığı şeyler. İkimizin de kendi evi yoktu. Tatili birlikte mi geçirmek istiyordu? Her şeyi halüsinasyon görmediğimden emin olmak için mesajlarımıza bakmaya devam ettim. "İşlerin nasıl gelişeceğini göreceğimi düşündüm. Seninle tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu his karşılıklı, güven bana," diye mırıldandı. "Tanrım, bütün gün seninle konuşmayı düşündüm ve şimdi nihayet bunu yapmak için biraz mahremiyetim var, çok yorgunum. Üzgünüm bebeğim."

"Bunun için endişelenme," dedim. "Neden ben konuşmuyorum ve sen dinlemiyorsun?" "Kulağa hoş geliyor."

"Seni çok düşündüm," dedim tereddütle. "Sonunda tekrar bir araya geldiğimizde sana ne yapmayı planladığım hakkında. Bunun özel olmasını istiyorum, bu yüzden küçük bir araştırma yapmaya karar verdim."

"Sahi mi?" diye sordu, sesi hâlâ yorgun geliyordu ama ben başka bir şeyin de ipucunu yakalamıştım. "Bu 'araştırmayı' başka bir adam üzerinde mi yapıyorsun?"

Bir kahkaha patlattım.

"Evet, çünkü bu evde çok fazla uygun erkek var. Orakçılar sayılmaz, özellikle de sinir bozucu olanlar. Hayır, bir kitap indirip fikir edinmeye karar verdim."

"Kulağa ilginç geliyor," diye mırıldandı. "Ne tür fikirler?"

"Çok fazla deneyimim olmadığını biliyorsun," dedim. "Bu yüzden eğer bu işi doğru yapmak istiyorsam -seks yani- bir el kitabı okumanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. "Başa Çıkma Rehberi "ni aldım. İlginç şeyler. Örneğin, erkeklerin çoğunun cinsel organlarının üst yarısının çok daha hassas olduğunu biliyor muydunuz?
penisler alt yarıdan daha mı fazla?"

"Daha geniş bir nüfusu araştırmadım ama şaşırmadım," dedi eğlenmiş bir ses tonuyla.

"İşte bu yüzden seni nihayet yalnız bıraktığımda, önce kafanı keşfetmek için çok zaman harcadığımdan emin olmam çok önemli. Sanırım bu ... hmm, notlarımı kontrol edeyim. Frenulum mu? Bilirsin, küçük-"

Gülmeye başladı.

"Bebeğim, iki şey var. Sikimden bahsederken 'küçük' kelimesini kullanma, tamam mı? Ve ikincisi, 'frenulum' kelimesini kullanma. Asla. Bu ses tonuyla söylediğin hiçbir şey seksi değil ama kafamda çizmeye çalıştığım görüntüyü engelliyor."

Kaşlarımı çattım. Geçen sefer telefonda seks yaptığımızda o önderlik etmişti. Bu düşündüğümden daha zordu.

Saat onda telefonum çaldı. Arayacağından neredeyse ümidimi kesmiştim, o yüzden aradığında o kadar heyecanlandım ki neredeyse yatağımdan düşecektim.

"Selam," dedim çok hevesli görünmemeye çalışarak. "Nasılsın?"

"Yorgunum," dedi. "Birkaç kez Kaliforniya'ya gidip geldim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım motosikleti park edip kafesi çıkarmanın zamanı geldi. Oregon'da kıştan nefret ediyorum."

Güldüm.

"Henüz kış bile gelmedi ve en azından burası Coeur'den daha sıcak. d'Alene," dedim. "Kit'e göre dün gece ilk kar yağmış. Şükran Günü için eve gelip gelmeyeceğimi bilmek istiyor."

"Ne dedin sen?"

"Henüz bir plan yapmadım," dedim dikkatlice. O kadar çok plan vardı ki konuşmaya vaktimizin olmadığı şeyler. İkimizin de kendi evi yoktu. Tatili birlikte mi geçirmek istiyordu? Her şeyi halüsinasyon görmediğimden emin olmak için mesajlarımıza bakmaya devam ettim. "İşlerin nasıl gelişeceğini göreceğimi düşündüm. Seninle tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu his karşılıklı, güven bana," diye mırıldandı. "Tanrım, bütün gün seninle konuşmayı düşündüm ve şimdi nihayet bunu yapmak için biraz mahremiyetim var, çok yorgunum. Üzgünüm bebeğim."

"Bunun için endişelenme," dedim. "Neden ben konuşmuyorum ve sen dinlemiyorsun?" "Kulağa hoş geliyor."

"Seni çok düşündüm," dedim tereddütle. "Sonunda tekrar bir araya geldiğimizde sana ne yapmayı planladığım hakkında. Bunun özel olmasını istiyorum, bu yüzden küçük bir araştırma yapmaya karar verdim."

"Sahi mi?" diye sordu, sesi hâlâ yorgun geliyordu ama ben başka bir şeyin de ipucunu yakalamıştım. "Bu 'araştırmayı' başka bir adam üzerinde mi yapıyorsun?"

Bir kahkaha patlattım.

"Evet, çünkü bu evde çok fazla uygun erkek var. Orakçılar sayılmaz, özellikle de sinir bozucu olanlar. Hayır, bir kitap indirip fikir edinmeye karar verdim."

"Kulağa ilginç geliyor," diye mırıldandı. "Ne tür fikirler?"

"Çok fazla deneyimim olmadığını biliyorsun," dedim. "Bu yüzden eğer bu işi doğru yapmak istiyorsam -seks yani- bir kitap okumanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm.

El kitabı. "*Başa Çıkma Rehberi "*ni aldım. İlginç şeyler. Örneğin, çoğu erkeğin penisinin üst yarısının alt yarısından çok daha hassas olduğunu biliyor muydunuz?"

"Daha geniş bir nüfusu araştırmadım ama şaşırmadım," dedi eğlenmiş bir ses tonuyla.

"İşte bu yüzden seni nihayet yalnız bıraktığımda, önce kafanı keşfetmek için çok zaman harcadığımdan emin olmam çok önemli. Sanırım bu ... hmm, notlarımı kontrol edeyim. Frenulum mu? Bilirsin, küçük-"

Gülmeye başladı.

"Bebeğim, iki şey var. Sikimden bahsederken 'küçük' kelimesini kullanma, tamam mı? Ve ikincisi, 'frenulum' kelimesini kullanma. Asla. Bu ses tonuyla söylediğin her şey seksi olmadığından değil, ama kafamda çizmeye çalıştığım görüntüyü engelliyor."

Kaşlarımı çattım. Geçen sefer telefonda seks yaptığımızda o önderlik etmişti. Bu düşündüğümden daha zordu.

"Tamam, acele etmememi ve alt taraftaki küçük çentiği keşfetmemi söylüyor. Örneğin, dilimi sonuna kadar gezdirerek başlayabileceğimi düşündüm, başka bir şey yapmadan önce düzeni hissettiğimden emin olmalıyım."

"Bu işe yarar," dedi sesi alçalarak.

"Bir teorim var," dedim. "Kitabıma göre, bazı erkekler bir kadının dilini işaret edip sadece ucunu kullanmasını tercih ediyor. Diğerleri ise dilini iyice açıp başını ağzının içine çekerken sikin alt tarafını ovmasını seviyor."

Boğazını kabaca temizledi.

"Evet, bu iyi olur."

Pantolonunun fermuarının açılma sesini duyduğumu sandım. Haklı olduğumu umuyordum, çünkü aksi takdirde elimin uyku şortumun içine doğru kaymasından dolayı utanç duyabilirdim.

"İşte benim teorim," diye devam ettim. "Kitap, bunu öğrenmenin en iyi yolunun sadece sormak olduğunu söylüyor ve bunun verimliliğini takdir edebilirim. Ama aynı zamanda deney yapmanın ve kendim karar vermenin gerçekten eğlenceli olacağını düşünüyorum. Bilirsiniz, rastgele bir dizi test gibi, böylece çok sayıda veri toplayabilirim?"

"Beni öldüreceksin," diye homurdandı. "Daha az veri, bebeğim. Daha çok yalama." "Bir saniye. Devam etmeden önce vibratörümü alacağım."

"Siktir."

"Evet, genel fikir bu."

Yuvarlandım ve güvenilir sihirli mermimi çıkarıp kısık ateşe aldım. Çok fazla değil... ilk başta değil.

"Bu yüzden ne kadar büyük olduğun konusunda biraz endişeliyim," dedim. "Kitap bana, iyice ıslanana kadar her yerini yalamayı düşünebileceğimi söylüyor. Sonra elimi alt kısmına saracağım, böylece yanlışlıkla çok derine inemeyeceksin. Sence bu işe yarar mı?"

"Bir denemekten zarar gelmez," diye mırıldandı. "Siktir. Sesine bayılıyorum bebeğim.
Vibratörü kullanmaya başladın mı?"

"Uh-huh ..." Fısıldadım. "Şu anda onu klitorisime yaslayıp beni ısıtmasına izin veriyorum. Seni ilk kez tattığımda nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum. Biraz gerginim, bu yüzden seni ağzıma almadan önce üstteki o küçük yarığı keşfedeceğim, tamam mı? Bilirsin, biraz menini denemek için? Nasıl olacağına dair bir fikir edinmek için biraz tadına bakmam gerektiğini düşündüm. Yutmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Bebeğim, yutkunman umurumda değil," dedi, sesi gerilmişti. "Sadece konuşmayı bırakma."

Kendimi güçlü hissederek güldüm.

"Sanırım şimdi vibratörümü biraz açacağım. Önce klitorisime, sonra da dudaklarıma sürtüyorum. Kendimi gerçekten boş hissediyorum. Keşke burada olsaydın, Hunter. İçime ilk girdiğinde hissettiklerimi asla unutmayacağım. Biraz acıttı ama harikaydı da. Biliyorsun hala biraz
Ağrın var mı?"

"Aletimin etrafında senin amcığın kadar iyi bir şey hissetmedim ve bu lanet olası gerçek."

"İyi haber şu ki yakında tekrar hissedeceksin. Aslında, keşke şu anda hissediyor olsaydın."

"Neden parmağını içeri sokup kontrol etmiyorsun?
Gidiyor musun?" diye sordu. Telefonu yastığımın üzerinde kulağımın yanına koydum ve talimatlarını yerine getirmek için uzandım.

"Bir kere, şimdiden çok ıslandım," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak. "Sanırım sana sakso çekme düşüncesi beni tahrik ediyor. Bu beni bir sürtük yapar mı?"

"Kelimenin mümkün olan en güzel anlamıyla. Mastürbasyon yaptığımı duyabiliyor musun? Çünkü yemin ederim, o kadar sert pompalıyorum ki içeriden yük treni sesi geliyor."

Hassiktir. Bu doğrudan merkezime gitti. G noktama ulaşmak için bir parmağımı daha soktum. Her zamanki gibi oraya ulaşamadım.

Neyse ki vibratörüm bunu telafi etmek için hazırdı.

"Vücudumun her yerinde karıncalanma ve basınç hissediyorum," dedim. "Henüz orada değilim, ama yakında orada olacağım. Ağırlığını üzerimde istiyorum-"

Nefesim kesildi, çünkü vibratör özellikle hassas bir nokta buldu. Kaslarımın gerildiğini ve kalçalarımın sarsıldığını hissettim.

"Yaklaşıyorum Hunter."

"Liam," diye mırıldandı. "Bana Liam de. Kahretsin, içinde olmak istiyorum.

Kahretsin.

Oh, *lanet olsun..."*

"Liam," diye nefes nefese kaldım sırtım kamburlaşırken. "Vay anasını. Bunu yüz yüze yapmak için sabırsızlanıyorum."

Kulağıma doğru inledi, sesi sert ve sıkıydı.

"Geliyorum," dedi. "Siktir. *Siktir.*"

Telefona doğru homurdandı. Elini sikinin üzerinde hayal ettim, boşaldığını gördüm. Parmaklarımı onun parmaklarıymış gibi daha sert sokup çıkarmaya başladım. Klitorisim kasıldı, tüm kaslarım sıkıştı ve sonra patladığımda kalçalarım yataktan kalktı.

"Ahhh..." Kıpırdamadan yattım, telefona doğru

nefes nefese kaldım. Kendime gelmem birkaç

dakika sürdü.

"Telefon seksinde oldukça iyisin," dedi bir süre sonra, sesi alçak ve gürdü.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "Seni özledim."

"Seni de özledim. Özür dilerim bebeğim ama gerçekten çok yorgunum ve az önce boşaldığım da pek yardımcı olmadı."

"Git uyu. Döndüğünde hâlâ Portland'da olacağım. Söz veriyorum."

ÇARŞAMBA SABAHI

Bunu söyleyince kendimi bok gibi hissediyorum ama yine Cali'deyim. Bugün gelirim diye düşünmüştüm ama bazı işlerim çıktı.

Sorun değil. Anlıyorum :(

O akşam Cookie'nin mutfakta bulaşıkları karıştırmasını endişeyle izledim. Yardım teklif etmek istedim ama ondan biraz korkuyordum. Erkekler, kontrol ve işe dönmeye ne kadar ihtiyacı olduğu hakkında mırıldanıp duruyordu.

Onun hayal kırıklığını anladım.

Anlayabildiğim kadarıyla, ortada hiçbir şey yoktu. Deke bize hiçbir şey söylemedi ama Kit evdeki kapıları dinliyordu. Ona göre, Azrailler silahlı saldırılar için kimi suçlayacakları konusunda ikiye bölünmüşlerdi. Pek çok kişi güneydeki kartel olduğunu düşünüyordu ama Jack'leri de göz ardı edemiyorlardı.

Şimdiye kadar saldırıların arkasında kimin olduğunu kanıtlayacak gerçek bir delil bulamamışlardı. Bulana kadar pek çok soru cevapsız kalacak ve Jacks şüpheli olacaktı. Hunter'ın kulübü ateşkesi bozmuş muydu? Karşılık vermeye başlamalı mıyız?

Kimse bilmiyordu.

Bu arada Deke, Cookie'nin dükkânına gitmesine izin vermiyordu. Benim de işe gitmeme izin vermiyordu, ki bu o kadar da önemli bir şey değildi çünkü gerektiğinde vardiyaları ben devralıyordum. Ama onsuz işlerin kötüye gittiğini anlayabiliyordu ve Deke'in umurunda bile değildi.

İşin iyi tarafı, çocuklar kulüp evlerine geri dönmüşlerdi, bu da evin artık motorcularla dolu olmadığı anlamına geliyordu. Su hasarının hâlâ onarılması gerekiyordu ama görünüşe göre onarılabilecek durumdaydı. Bu büyük bir rahatlamaydı. Kurabiye
evinin hedef olmasını istemiyordu ve Deke bile onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Yine de korumaları bizimle bıraktı ve neredeyse her geceyi onun evinde geçirdi. Silvie Cookie'nin odasına taşınmıştı, yani en azından bir yatağı vardı. Tabii ki o yatak pembeydi ve içi doldurulmuş kedi yavrularıyla kaplıydı.

Görünüşe göre Deke böyle şeyleri dert etmiyordu.

Altı sularında ön kapı açıldı ve Deke içeri girdi... tıpkı 1950'lerin sitcom'larındaki gibi işten eve dönmüştü, sadece silahlar, karteller ve hayatlar tehlikedeydi. Cookie mutfaktan çıktı, yüzünde kararlı bir ifade ve elinde plastik bir torba vardı.

"Deke, konuşmamız gerek," dedi, sesi uğursuzdu ve çantayı bana doğru itti. "Em, Silvie'ye göz kulak olur musun? Burada bir Lunchable ve acıkırsa diye biraz meyve var. Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Çabucak başımı salladım.

"Burada mı yoksa odasında mı?" En güvenli mesafenin ne olduğunu merak ederek sordum. Bu konuda içimde kötü bir his vardı...

"Oda en iyisi olabilir," dedi Cookie. Deke, o sabah bizimle bıraktığı ve rahatsız bir şekilde bizi izleyen umuda baktı.

"Sen çıkabilirsin," dedi çenesini kapıya doğru sallayarak. "Buradan sonrasını ben hallederim."

Aday ve ben göz göze geldik ve eminim ki ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Aynı şey. Üçüncü Dünya Savaşı o mutfakta patlak vermek üzereydi. Keşke onunla birlikte gidebilseydim. Onun yerine Silvie'yi kaptığım gibi odama götürdüm.

Evin dışında, arabanın uzaklaştığını duydum. Korkak. "Acıktım," dedi Silvie. "Annem önce benim yememe izin veriyor." Evet, doğru.

"Et ve krakerlerle başla," dedim ona, plastiği sıyırıp yiyecekleri uzattım. Sonra neden zahmet ettiğimi merak ettim - çikolata muhtemelen küçük kartondaki mumsu, sahte peynirden daha sağlıklıydı. Bir tane kazdım Kendim için çantamdan granola bar çıkardım, keşke diyet kola falan almayı akıl etseydim.

Sonraki bir saat boyunca Silvie'ye dört kitap okudum ve dizüstü bilgisayarımda onun için bir film başlattım. Sonra durumu incelemek için oturma odasına geçtim.

Mutfaktan bağrışmalar duydum ve sonra bir şeyin duvara çarpıp parçalandığını duydum.

Sürünerek yatak odasına geri döndüm.

Sekiz civarında Cookie kapıyı çaldı.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı. Saçları dağılmıştı ve yanakları kızarmıştı.

"Deke hâlâ burada mı?" Sessizce

sordum. Başını salladı.

"Hayır," dedi. "Gelmesi için başka birini aradı. Sanırım halletmesi gereken bazı şeyler var..."

"Her şey yolunda mı?" Tereddütle

sordum. Omuz silkti.

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Ama bu gecelik gitti. Sanırım yarın ne olacağını göreceğiz. İşe gitmeyi planlıyorum. Eğer akıllıysa beni durdurmaya çalışmayacaktır."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

O gece saat on birde telefonum çaldı.

"Öyle mi?" Tam olarak uyumamıştım ama tamamen uyanık da değildim.

"Şehre yeni döndüm," dedi Hunter. "Son dakika olduğunu biliyorum ama gelip seni alabilir miyim?"

"Tabii ki!" Dedim, içimde bir heyecan dalgası canlandı. "Ne zaman?"

"Sokağın hemen aşağısındayım."

"Bir şeyler almam lazım," dedim etrafıma telaşla bakarak. "Bana on beş dakika verir misin? Ya da en azından on?"

"On," diye cevap verdi, sesi alçak ve seksiydi. "Kahretsin, seni elime almak için sabırsızlanıyorum bebeğim. Vücuduna yapacağım şeyler... O müstehcen kitabını almayı unutma. Kıyafete ihtiyacın yok ama kitap benim okuma tarzıma benziyor."

Kendimi aptal ve mutlu hissederek kıkırdadım.

"Yakında görüşürüz bebeğim," dedim ve telefonu kapattım. Hızlıca bir şeyler kapmaya ve sırt çantama atmaya başladım. Sonra bir şey yakaladım. aynada kendimi gördüm ve neredeyse çığlık atıyordum. Saçlarım dümdüz ve düzdü, makyajımı çoktan silmiştim ve dişlerim bile kirli görünüyordu.

Korku filmlerinden fırlamış gibi.

Koridordan banyoya geçip dişlerimi fırçaladım, sonra saçıma biraz kuru şampuan sıktım ve dudaklarıma parlatıcı sürdüm. Bu noktada tam makyaj yapmak bir seçenek değildi ama hiç yoktan iyiydi. Cookie için hızlıca bir not yazdım ve sessizce odamdan çıkıp mutfağa gittim ve notu masanın üzerine koydum. Ona da bir e-posta göndermeyi düşündüm.

her şeyi yeterince açıklıyor. Sonra oturma odasına geçtim ve adaylardan biri olan Gordie'yi kanepede televizyon izlerken buldum.

Pisser. Uyuyor olmasını umuyordum.

"Ne oldu?" diye sordu sırt çantamı ve ayakkabılarımı incelerken.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedim ona parlak bir şekilde. *Burada görecek bir şey yok.* "Bunun için endişelenme."

Hemen ayağa kalktı, tamamen tetikteydi.

"Hepinizi evde güvende tutmak için emir aldım."

"Bu kararı sen veremezsin," dedim ona, kendimden çok daha emin bir ses tonuyla. "Endişenizi takdir ediyorum ama ben bir mahkûm değilim."

"Deke'i arıyorum."

"Peki, ara onu," dedim ve kapıya doğru ilerledim. Ne yazık ki benden daha iriydi ve kapıyı engelledi. "Bunu gerçekten yapacak mıyız? Beni gerçekten bu oturma odasında esir tutmayı mı planlıyorsun?"

"Eğer mecbur kalırsam," dedi bana, sesi asıktı. "Deke karar verebilir." Çifte sidik.

Telefonumu çıkardım ve Hunter'ı aradım.

"Bir sorunum var," dedim ona. "Gitmeme izin vermeyecekler. Belki de bunu yarın yapmalıyız..."

Hunter telefonda homurdandı. "Bir dakika içinde orada olacağım," dedi, "Bekle! Ne demek istiyorsun?"

"Seni almaya geliyorum. Evde kaç kişi var?"

"Sadece bir tane," dedim telaşla. "Ama cidden, bu iş çirkinleşebilir. Neden ben-"

Kapıya vuruluyordu. Gordie ile göz göze geldik.

"O Hunter ve gideceğini sanmıyorum," dedim ona sessizce. "Bu gerçekten kavga etmeye değer mi? Bırak gideyim, tamam mı? Beni ondan uzak tutmaya hakkın yok."

"Bu kararı ben verememe," dedi başını sallayarak. "Deke yolda. Sen burada bekle, bu işi nasıl halledeceğine o karar verecek." Hunter kapıyı tekrar yumrukladı.

Kahretsin. Ona mesaj attım.

BEN: Deke geliyor, bence eve gitmelisin. Bu yüzden kavga çıksın istemiyoruz. Şimdi olmaz, herkes bu kadar hassasken

Hayatta olmaz. Sen benim yaşlı kadınımsın ve benimle eve geliyorsun. Bununla ilgili bir sorunları varsa, bana yardım etmeleri için kardeşlerimi çağıracağım

Donup kaldım. Kulağa iyi gelmiyordu. Hem de hiç.

Ateşkes ne olacak? Bu bizim ilk önceliğimiz değil miydi?

Seni kulübümün önünde çoktan sahiplendim, artık benim malımsın. Eğer Orakçılar yaşlı karımın benimle gelmesine izin vermezlerse, bu bir savaş sebebidir.

Kelimeleri okudum ve midem bulandı. Aklını mı kaçırmıştı? Evet, karar verdim. Kaybetmişti. Görünüşe göre o kadar yorgun ve yıpranmıştı ki burada neyin gerçekten önemli olduğunu unutmuştu.

Hepimizin iyiliği için barışı koruyor.

Sadece bir gece bebeğim. Yarın halledeceğiz. Burada kaybedecek çok şeyin var.

Hayatta olmaz. Şimdi geri adım atmam zayıflığımı gösterir. Burada mantıksız olan ben değilim Em. Sadece kız arkadaşımı almak istiyorum

Kapıya daha çok vurdular. Gordie gergin görünüyordu ama yerinde durup beni engelledi.

"Kapıyı açın!" Hunter dışarıya bağırdı.

ME: Bu gerçekten bizimle mi ilgili, yoksa Deke'e bir şeyler anlatmaya mı çalışıyorsun?

Bizimle ilgili başladı. Ama kadınımı göremeyeceğimi söylemesi? Bu bir sorun. Deke şimdi geliyor. Bir yolunu bulacağız.

Bir kamyonun motor sesini duydum. Cookie erkek bornozu giymiş, gözlerini ovuşturarak oturma odasına doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" diye sordu uykulu bir sesle. "Saat dörtte kalkmam gerekiyor. Bu önemli olsa iyi olur."

"Sanırım kimin aletinin daha büyük olduğunu görmek için bir yarışma yapıyoruz," diye mırıldandım, hayal kırıklığına uğramıştım. "Hunter beni almaya geldi ama Gordie çıkmama izin vermiyor ve şimdi de Deke burada. Cetvellerini çıkarmaya başlamalarını bekliyorum."

"Saçmalık," dedi Cookie. "Benimle gel."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bir şeylerin ortasında gibiyim," diye mırıldandım. Dışarıdan Deke'in Hunter'a bağıran sesini duydum. Lanet olsun. Eğer bunu durdurmazsak, birileri ciddi şekilde yaralanacaktı.

"Gel. Benimle. Benimle gel." Cookie, sesinin hiç duymadığım kadar sert olduğunu söyledi.

Lanet olsun. Neredeyse Deke'den daha korkunç görünüyordu.

"Tamam," dedim, gözlerim Gordie'ye doğru kaydı. Onu yatak odasına kadar takip ettim; Silvie yanında en sevdiği pelüş hayvanıyla mışıl mışıl uyuyordu. Cookie "ta-dah!" der gibi bir hareket yaparak bana yatağının yanındaki Fransız kapılarını gösterdi.

"Oraya gidip ön taraftan gizlice dolaşabilirsiniz," dedi. "Onları tamamen atlayın."

Ona bakakaldım ve o da omuz silkti.

"Bunu neden ben düşünemedim?"

"Çünkü hormonlar düşünmeyi bozar," dedi gözlerini devirerek. "Devam et. Ateş etmeye falan başlamadan önce dışarı çıkın." "Neden

bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü bu saçmalıktan bıktım," dedi, sesi açıktı. "Azrailler ikimize de sahip değil. Deke'in seni burada tutmaya hakkı yok, babanın da yok. Kendi kararlarını ver, Em. Bagger'ı her gün özlüyorum.

ve keşke onunla daha fazla zaman geçirseydim. Her şeyin ne zaman biteceğini asla bilemeyiz ve hayat oturup bir erkeği beklemek için çok kısa. Hâlâ Hunter'la birlikte olmanın bir hata olduğunu düşünüyorum ama bu senin yapacağın bir hata."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve ona çabucak sarıldım.

"Seni yarın ararım."

"Güzel," dedi. Sonra yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Yanlış yaptığımı biliyorum ama Deke'in bir kez olsun kaybetmesini dört gözle bekliyorum. Tam zamanında

Birisi ona karşı durur."

Alarmı kapatıp kapıyı açtığında bir kıkırdamayı bastırdım. Sonra soğuğun pembe Chucks ayakkabılarıma sızdığını hissederek ıslak çimlerin üzerinde hızla koştum. Evin etrafından dikkatlice dolanarak Hunter ve Deke'i kaldırımda karşı karşıya buldum.

Gordie verandadan büyülenmiş gibi izliyordu.

"Kendi başına gidebilirsin ya da biz seni zorlarız ama Em'i yanında götürmeyeceksin," diyordu Deke. "Öyle bir şey olmayacak."

Hunter kıllandı.

"O artık benim yaşlı kadınım. O bana ait."

Tanrım, yan yana penis karşılaştırması yapsalar *çok daha hızlı* olurdu. Gözlerimi Hunter'ın üzerinde gezdirdim, tüm vücudunu yalamakla yüzüne yumruk atmak arasında kaldım. İkisini de yapmak yerine, yürüdüm. sessizce arabama. Zamanlamayı mükemmel yapmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve kapıyı açmadan önce üçe kadar saydım, koltuğuma zıpladım ve anahtarı tek bir hareketle kontağa soktum. Araba hemen çalıştı (Tanrı'ya şükür!) ve geri vitese takıp bir sarsıntıyla sokağa çıktım.

İki adam da dönüp bana baktı, yüzlerindeki şaşkınlık paha biçilemezdi. Camımı indirdim, ayağımı gaz pedalına dayadım.

"Ben gidiyorum," diye bağırdım onlara. "Hunter, Deke ile kavga etmektense benimle yatmayı tercih edersen beni ara."

Bununla birlikte, ayağımı yere vurdum ve gecenin içinde havalandım. Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan seni boğarım," dedi Hunter, aldığımız otel odasında bir ileri bir geri volta atarak. Bu şartlar altında tarafsız bir zemin iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Birisi huysuzdu.

"Vurulabilirdin. Seni vurabilirdim. Koruma altındaki bir evin dışında gizlice dolaşırken ne düşünüyordun?"

Banyo kapısının çerçevesine yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve derin bir iç geçirdim. Bu buluşma hayal ettiğim kadar eğlenceli olmamıştı. Yüce Tanrım, ama adam somurtabiliyordu.

"Belki herkes bu kadar tetikçi olmasaydı, bu kadar büyük bir sorun olmazdı. sorun," dedim, sesim ekşiydi. "Bana bu saçmalıkları anlatma Hunter. Olayların çözülmesi için birkaç saat beklemek istemediğin için büyük bir rezalete sebep oldun. Birinin canı yanabilirdi. *Silvie* yaralanabilirdi. Kartel için yeterince endişelenmiyor muyuz? İstediğini sanıyordum.
Barış mı?"

Bana hırlamak için volta atmayı bıraktı.

"Lanet olsun Em, sen kimin tarafındasın? Dört gündür çok zorlanıyorum. Buraya gelip kadınımı almak için altı saat araba kullandım ve

bir Azrail adayının onu benden almasına izin vermeyecektim. Sen artık benimsin. Paylaşmam amına koyayım."

Derin bir nefes aldım, ona yeni bir göt deliği açmaya hazırlandım. Sonra aklıma geldi.

-Burada gerçekten yanlış giden bir şeyler vardı. Hunter genelde çok soğukkanlıydı, her zaman hesaplıydı. Bu ona hiç benzemiyordu, burada başka bir şeyler oluyordu.

"Aşırı tepki veriyorsun," dedim yavaşça ve kasıtlı olarak. "Ne dediğini anlıyorum ama mantıklı gelmiyor. Bu sen değilsin. Ne oldu?"

Yüzü buruştu ve bir elini saçlarında gezdirerek benden uzaklaştı.

"Kötü şeyler, Em," dedi sonunda. "Bugün çok kötü şeyler gördüm. Kötü şeyler yaptım. Sadece senin yanında, temiz ve bütün birinin yanında olmaya ihtiyacım vardı. Sana sahip olmama izin vermedi."

Hay sikeyim. Şimdi tamamen kırılmış görünüyordu ve bu büyük, güçlü adamı sınıra bu kadar yakın görmek içimi burktu. Hâlâ onu tekmelemek istiyordum ama daha da iyi hissetmesini sağlamak istiyordum. Hunter arkasını döndü, ben de arkasından yaklaştım ve kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim. Yanağım kesiğinin arkasındaki kırmızı şeytana sürtünerek bana sopamı bu adam için geride bıraktığımı hatırlattı.

"Bana sahipsin," dedim sırtına doğru, öfkemi bir kenara bırakarak. Ellerimi karnında aşağı yukarı gezdirmeye başladım. Sert kaslarının verdiği hissi seviyordum ama bu hissiyattan daha fazlasıydı. Onu ne kadar istediğimi, benim için ne kadar özel olduğunu anlaması gerekiyordu. Gömleğini yavaşça pantolonundan çıkardım ve parmaklarımı çıplak teninde gezdirdim. O muhteşem kasları gerildi ve inledi.

"Bana anlatmak zorunda değilsin," diye fısıldadım, anlatamayacağını biliyordum. "Sadece rahatla, tamam mı? Dövüşü yarın bitirelim."

"Gerçekten kavga etmek zorunda mıyız?" diye sordu, sesi bitkin geliyordu.

"Tanrım, Em.

Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok..."

Kahretsin. Ne oldu böyle?

Ellerimi aşağı kaydırdım ve fermuarını yakaladım, düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Aleti hâlâ yumuşaktı, daha önce ondan hiç hissetmediğim bir şeydi, ama hayal kırıklığına uğramak yerine meraklandım.

Keşfetmek istiyordum. Belli ki unutması gereken bir şey vardı, şimdi merakımı gidermek ve bu süreçte dikkatini dağıtmak için mükemmel bir zamandı. Bir elimle boxer külotunun yumuşak kumaşı üzerinden boyunu nazikçe okşarken, diğer elimle pantolonunu indirdim. İç çekti ve ben canlandığını hissettim. Keşfime devam ettim, yavaşça sertleşirken başını buldum, parmaklarımı onu çevreleyen çıkıntının etrafında gezdirdim.

"Bu gerçekten iyi, bebeğim."

"O zaman doğru yapıyor olmalıyım," diye mırıldandım, keşke boynunun arkasını öpebilecek kadar uzun olsaydım. "Sana kendini yeniden iyi hissettirmeme izin ver Liam. Kendini temiz hissetmeni istiyorum."

Aşağı uzanıp elimi yakaladı ve külotunu indirecek kadar uzun süre çekip aldı. Sonra elimi tekrar sikinin etrafına koydu, parmaklarını ereksiyonunun etrafına sardı ve beni kullanarak kendini kendi başıma cesaret edebileceğimden daha sıkı sıktı.

Elimi aşağı yukarı hareket ettirdim, boyu her darbede daha da sertleşiyordu. Sonra diğer elimi yukarı ve gömleğinin altına kaydırdım, göğsünü bulmadan önce bir kez daha karın çıkıntılarının tadını çıkardım. Göğüs ucunu.

Onu çimdikledim ve Hunter keskin bir
nefes aldı. "İyi miydi?" Soruyu fısıltıyla
sordum. "Çok," dedi. "Hem de çok iyi."
"Sadece rahatla ve tadını çıkar. Bırak sana
yardım edeyim."

Derin bir iç çekti. Belli ki bir şeyler fena halde ters gitmişti, ayrıntılarını asla öğrenemeyeceğim bir şey. Ama ne olursa olsun, huzura ihtiyacı olduğunda bana gelirdi.

Bu fikir çok hoşuma gitti.

Hunter'ın siki artık tamamen dikleşmişti. Meme ucuyla oynamaya devam ettim, sikini yavaş ve hızlı bir şekilde sırayla çalıştırdım, ona en çok neyin zevk verdiğini keşfettim.

Birkaç dakika sonra nefesi kesildi, eli tekrar benimkini yakaladı ve aşağı yukarı salladı. Şimdi sanki benim dokunuşumu kendini cezalandırmak için kullanıyor gibiydi. Bu kadar sert bir şeyin acıdan başka bir şey olabileceğini hayal edemiyordum ama ağzından çıkan iniltiler mutsuz değildi.

"Tanrım," diye mırıldandı, boştaki koluyla uzanıp beni yakaladı ve sertçe vücuduna çekti. Yamalarının nakışları yanağıma sürtünüyordu. Onunla hiç çırılçıplak seks yapacak mıydım?

Bu hızla olmaz.

Kalçaları istemsizce öne doğru atmaya başladı ve sırtımdaki eli sıkılaştı. Kolum yorulmaya başlamıştı ama umurumda değildi. Gerçekten hiçbir şey umurumda değildi - tek istediğim onu biraz rahatlatmaktı.

Bu bir yalan.

Aletinin vücudumda olmasını çok istiyordum ama bu açıkça onun işine geliyordu. Benim dokunuşuma onunkinden daha çok ihtiyacı vardı, en azından şu an için.

Hunter uzun, alçak bir inilti verdi ve sonra vurduğunu hissettim. Aletinin alt kısmı boyunca ilerleyen bir dizi darbeyle boşaldı. Durmam gerektiğini düşünerek elimi yavaşlattım ama beni kavradı ve hareket etmeye devam etti.

Tamam o zaman.

Vücudu titrerken ve sonra benimkine karşı rahatlarken onu bir dakika daha okşamaya devam ettim. Sonunda elini bıraktı ve ben de iki kolumu beline dolayarak onu bıraktım.

"Biliyorsun, biraz daha karşılıklı bir şey planlamıştım," dedi yavaşça. "Kusura bakma. Sadece boktan bir gece. Seni çıkaracağım-"

"Şu anda bunun için endişelenme," dedim, hâlâ ona sarılırken. "Yorgunsun ve dinlenmeni istiyorum. Sanırım daha sonra gücüne ihtiyacın olacak. Değil mi?"

Küçük bir kahkaha attı, arkasını dönüp bana baktı ve bir elini kaldırarak çok sevdiği o şekilde saçlarımı yakaladı. Dudakları yavaş ve tatlı bir şekilde benimkileri kavradı. Sonra çekildi, burnunu hafifçe benimkine sürttü.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bayılmama bir dakika kaldı bebeğim.

Uyuyabilir miyiz? Yumuşak, tatlı ve beni sarıp sarmalamana ihtiyacım var."

"Elbette," diye mırıldandım. Kendimi geri çektim, sonra az önce yaşadığımız karmaşayı düşündüm.

yapılmış. "Um ..."

"Ben temizlerim," dedi çabucak. "Sen yatmaya hazırlan. Sana sarılmak istiyorum - babanın evindeki ranzanın arkasındaki o geceyi hatırlıyor musun? Beni neredeyse öldürdüğün kısmı saymazsak, o gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi."

"Beni kaçırdığın gece de beni tuttun," dedim, sesim kurumuştu. Omuz silkti.

"Bu da oldukça iyiydi," diye itiraf etti. "En azından benim için. Ama senin farklı bir bakış açısına sahip olabileceğini düşündüm..."

"Bunu telafi edeceksin," dedim ona ve bundan hiç şüphem yoktu. Ama bu gece değil.

Güzel adamımın dinlenmeye ihtiyacı vardı ve dinlenecekti.

AVCI

Boş bir yatağa uyandım.

Em dün gece çok tatlıydı... Önce beni bir profesyonel gibi boşalttı, sonra da yatağa benim el koyduğum tişörtlerimden birini giyerek geldi. Sanırım ona "verdiğim" o güzel hediyeleri bulacak zamanı olmamıştı. Önemli değildi, zaten teniyle benim tenim arasında bir şey olmasını istemiyordum. Etrafım onun sıcaklığı ve kokusuyla çevriliyken ve saçları yüzümdeyken uyudum, bu sinir bozucu olmalıydı ama gerçekte kıçımı tekmeledi.

Yine de gözlerimi kapattığımda onun yüzü beni beklemiyordu. Hayır, onları vurmadan hemen önce kardeşlerimin yüzlerini gördüm. Biri ağlıyor, hayatı için yalvarıyordu. Diğeri dudak bükmüş ve beni terslemişti.

İçimizden iki kişi bizi kartele satıyor.

Kulüp için ilk kez adam öldürmüyordum ama daha önce hiç bir kardeşimi köpek gibi öldürmek zorunda kalmamıştım. Kulüpte bir anlaşmazlık olduğunu biliyordum.

ve Azraillerle barış yapmamızı engellemek için her şeyi yapabilecek adamlar olduğunu tamamen anladım. Hatta onların bakış açısını bir dereceye kadar anlıyordum. Yirmi yıla yakın bir süredir diğer kulüple soğuk bir savaş içindeydik. Bu da bir sürü husumete yol açmıştı.

Ama ihanetin ötesine geçmişlerdi, bu ihanetti. Yaptıkları

yüzünden iyi adamlar öldü.

Redding'den buraya gelirken Em'e odaklandım. Ona sarılmayı, onu koklamayı ve kesinlikle onun muhteşem vücudu ve buz mavisi gözlerinin parıltısı dışında hiçbir şey düşünmemeyi ne kadar çok istiyordum.

Sonra Deke ve onun evcil hayvan adayı araya girdi ve ben de kendimi kaybettim.

Sikeyim.

Ne kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama Em haklıydı. Bir gece için barışı riske atarak ne halt düşünüyordum ki? Şansımız yaver giderse birlikte geçireceğimiz yıllar olacaktı, babasının kulübüyle yeni bir savaş başlatırsam bu kesinlikle olmayacaktı.

Çok *aptalcaydı*... ama en azından birimiz kendini toparlamıştı. Yüzümde isteksiz bir gülümseme belirdi, çünkü Em bir kez daha kıçımı kurtarmıştı. Banyoda duşun aktığını duydum ve onun içeride, kaygan ve ıslak olması gerektiğini fark ettim. On saniye sonra ayağa kalktım, perdeyi geri kaydırdım ve arkasından içeri girdim.

"Hey, bebeğim," diye fısıldadım kulağına. "Dün gece sana bir şey vermeyi unuttum."

Ellerimi vücudunda gezdirirken, göğüslerini kavrarken ve aynı zamanda klitorisine uzanırken seksi bir gıcırtı çıkardı. Sonra bana doğru eğildi ve ilk kez acele etmeden vücudunu keşfettim.

Çok güzel.

Elbette, sahip olduğu her kıvrımı biliyordum. Fotoğraflarını binlerce kez incelemiş, teninin her santimini ezberlemiş ve fırsatım olsa ona neler yapabileceğimi hayal etmiştim. Gerçek, hayallerimden daha iyiydi. Hem de çok daha iyi. Yumuşaktı ama kıvrımlarının altındaki güçlü kasları hissediyordum. Dayanıklılığı olduğunu biliyordum ve Coeur d'Alene'de o gece bana söylediklerine rağmen, yaşlı bir kadın olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Emirlere uymak istemediğini söyledi.

Bana göre hava hoş, onu kontrol etmeye ihtiyacım yoktu... Sadece arkama yaslanıp onu izlemek, onu neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışmak ve yolculuğa tutunmak istiyordum. I

Beni destekleyeceğini biliyordum ama aynı zamanda beni kendimden koruyacağını da biliyordum. Kulüplerimizi zaten korumuştu. Dün gece benden daha iyi bir iş çıkarmıştı. Bir daha asla ona böyle bir saçmalık yapmayacağıma dair kendime söz verdim.

Kahretsin, onu takip etmeliydim, çünkü o benden ve Deke'in toplamından daha akıllıydı. Şimdi sakinleştiğime göre, durumdaki espriyi görebiliyordum. Bir şekilde hepimizi atlatmayı başarmış, durumu tam olarak yatıştırmamıştı ama kesinlikle şiddete başvurmadan sona erdirmişti.

Deke kızmışsa ne olmuş? Anladığım kadarıyla adam sürekli kızgındı. Jack'lerden nefret ediyordu ve beni birden fazla kez öldürmekle tehdit etmişti, bu yüzden onun incinmiş duyguları için tam olarak ağlamıyordum. Em'e gelince, o artık benim korumam altındaydı, bu yüzden ne kadar sinirlendiği önemli değildi. Bundan sonra benimle uğraşacaktı.

Em kollarımda kıvranarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Uzanıp parmaklarımı onun sıcaklığına soktum ve kollarımın arasında ciyakladı. Kollarımda çıplak bir kadın varken neden Deke'i düşünüyordum ki?

Em'i kollarımda döndürdüm, ağzını buldum ve alt dudağını içime çektim. Sonra onu kaldırdım, küvetten çıkardım ve
banyo tezgahı. Elim aramıza girdi ve onun o tatlı amına daldı.

Çok ateşli ve sıkı ...

Em ağzıma doğru soludu ve bana dilimi içine sokma fırsatı verdi. Aşağıda, iki parmağımı onun içine sokmuştum. Etrafımda kenetlendi, onun bazı güzel anılarını geri getirdi
Geçen gece, tarihteki en sevdiğim sokağı ziyaret ettiğimizde sikime sarılmıştı.

Uzandı ve sikimi kavradı, önceki gece ona öğrettiğim gibi sertçe sıktı.

Çok güzel.

Sonra beni içine çekmeye çalıştı.

"Prezervatif," diye çıkmayı başardım. "Odadalar."

"Gidip onları bulalım," diye fısıldadı Em, mavi gözleri parlak ve aç. Sanki buna karşı çıkabilirmişim gibi? Zıpladı ve beni geçmeye çalıştı, ama onu yakaladım, ikimizi de soluk soluğa bırakan uzun, sert bir öpücük için onu bedenime doğru çektim.

Dudaklarını bıraktığımda "Vay anasını," diye mırıldandı. "Bunu nasıl yapıyorsun?
Cidden, film öpücüğü gibi bir şeydi."

"Kimya," dedim ona. "Teknik bu kadar iyi bir şeyi açıklamaya yetmez bile."

Bana hınzırca bir gülümseme verdi.

"Ooohh, kimyaya bayılırım. Sen fen öğretmeni olsan, ben de ceza alması gereken kirli kız olsam nasıl olur?"

EM

Hunter peşimden atılırken kıkırdayarak banyodan çıktım. Beni yakaladı, havaya kaldırdı ve yatağa fırlattı. Nefesimi tutamadan beni kucağına aldı, bir eli sırtımın ortasındaydı, diğeri kıçımın yanaklarının arasından aşağı kayıyordu.

Çığlık attım, çılgınca kıpırdandım.

"Cezaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin," dedi bana, sesi sertti. "Ben sadece iyi bir öğretmen olmaya çalışıyorum."

Bununla birlikte parmakları içime, derinlere kaydı. İstila sırasında sertleştim, sonra rahatladım ve G noktamı bulduğunda iç çektim.

"Bu iyi mi?" diye sordu, sırtımı aşağı yukarı ovarak.

"Elbette," diye mırıldandım ve başımı yatağa doğru eğdim. Aslında iyi hissetmekten daha fazlasıydı. Parmakları beni çalıştırmaya devam etti ve sonra ikinci eli kalktı ve aniden kıçımı tokatladı.

Ciyakladım ve doğrulmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Başparmağı klitorisimi bulmuştu ve şimdi içimde ve dışımda çalıştı. Gerilimin yükseldiğini hissettim ve beceriksizce kıpırdandım. Onu içimde istiyordum, lanet olsun. Hunter'ın başka fikirleri vardı. Zeki parmakları beni orgazma yaklaştırmaya devam ediyordu.

Vay canına, bu çok güzeldi.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye sızlandım, kucağında dönüyordum. "Gibi" gerçekten doğru kelime değildi. Daha hızlı, daha sert olmasını istiyordum. Bunun yerine yavaşladı ve alçak sesle, tatmin olmuş bir kahkaha atarak benimle alay etti.

"Lütfen," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak. "İhtiyacım var..."

Hunter yine kıçımı tokatladı. Artık çok yaklaşmıştım, bunu hissetmiş olmalıydı çünkü tekrar hızlandı. Orgazmım havada asılı kalmış, benimle alay ediyordu. Ona uzandığımı, bacaklarımın sertleştiğini hissettim. Hunter'ın siki altımda kaya gibi sertleşmişti ve heyecanla fark ettim ki ben boşaldıktan sonra bir tane daha vardı.

Önümde koca bir yol var.

Bu beni uçurumun kenarına itti.

Boşaldığımda, o kadar sert vurdu ki, yatağı pençeledim, tamamen vücudumu ele geçiren hislere odaklandım. Kahretsin, bu inanılmazdı. Beni kaldırıp yüzüstü yatırdığında artçı sarsıntılar arasında sürüklendim. yatağa uzandı. Kollarımı açtım, o üzerime uzanırken ben de altımdaki serin çarşafların tadını çıkardım.

Hunter yavaşça sırtımdan aşağıya doğru öptü, parmakları sırtımın üzerinde gezindi.

kıçıma ulaşana kadar vücudumun hatlarını okşadı. Etim artık ellerinin dokunuşunu biliyordu ve parmaklarını tekrar içeri kaydırdığında mutlu bir şekilde iç çektim. Sonra başparmağı hafifçe kıç deliğime dokundu ve ben sertleştim.

"Güven bana, bebeğim?"

Soruyu düşündüm. Beni incitmeyeceğine güveniyordum, ama bu? Buna hazır olduğumdan emin değildim.

"Sorun değil," diye mırıldandı, sırtımın küçük kısmını öperek. "Tanrım, seni becermek istediğim yollar asla tükenmeyecek, inan bana. Eğer birini beğenmezsen, devam ederiz."

İçimi çektim, sonra yuvarlandım. Hunter dizlerimi birbirinden ayırdı, ereksiyonunun uzunluğu boyunca bir prezervatifi düzeltirken vücudumun üzerine yerleşti. Bu kadar büyük bir şeyin içime sığabilmesini büyülenmiş gibi izledim.

Sonra beni öptü, kollarım omuzlarına dolanırken dili derinlere iniyordu. Öpücük sonsuza dek sürdü, derin, açık ağızlı dil oyunu ile dudaklarımı emmek ve kemirmek için geri çekilmesi arasında gidip geldi. Tüm bu süre boyunca onun altında huzursuzca kıpırdandım, siki klitorisim boyunca ileri geri kayıyordu.

Mükemmel.

Hunter başını kaldırdı, gözleri ihtiyaçla kararmıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu, sikinin ucunu açıklığıma dayayarak. Başımı salladım, fazlasıyla hazırdım. Geniş, yuvarlak başının bana doğru itildiğini ve yavaşça içime doğru kaydığını hissettim. Bu ilk seferden farklıydı. Bu sabah nazikti ve sokakta hissettiğim acı düpedüz bir zevkken, bu tamamen farklı bir şeydi.

Bu harikaydı.

Beni genişçe açtı, birlikte gelmemizi izlerken beni açtı. Aletinin vücuduma girişinin görüntüsünde inanılmaz seksi bir şey vardı.

Aramıza uzandım ve klitorisimi hafifçe ovuşturdum.

"Bu çok ateşli," dedi Hunter, nefesimi kesen bir gülümsemeyle yüzüme bakarak. "Bence baş başa kaldığımız her an kendine dokunmalısın, sadece film izliyor olsak bile.
bir şey."

"Bu biraz garip olabilir," diye mırıldandım, kıkırdamamaya çalışarak.

"Umurumda değil," dedi, ses tonu aceleciydi. "Garipliği siktir et. Bunu istiyorum." "Ahh..." Dibe vurduğunda nefesim kesildi. Elimi bıraktım, tadını çıkararak
sıkışmışlık hissi.

"Çıkardığın o küçük nefes alma seslerini ben de seviyorum," dedi. "Aslında çıplakken yaptığın neredeyse her şeyi seviyorum."

Bu sefer kıkırdadım, ancak o çekildiğinde durdum, sonra beni çıldırtmak için Şeytan tarafından açıkça icat edilmiş bir ritimle kaymaya başladım. Kalçalarımı biraz yukarı kaldırdım, bu da her vuruşta sikinin klitorisim boyunca sürüklenmesine yetti. Sonra kollarımı yana açtım, çünkü her şey o kadar iyi geliyordu ki arkama yaslanıp içime çekmekten başka bir şey yapmayı hayal edemiyordum.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Sanırım hareket etme yeteneğimi kaybettim."

"Dün geceki hareketlerin oldukça iyiydi," dedi bana. "Sana bir hediye vereyim mi?"

"Mükemmel," diye inledim, sonra içimden geçen hislere odaklanmak için gözlerimi kapattım. Lanet olsun. Hunter seks konusunda gerçekten çok iyiydi.

Orgazmım bu sefer yavaş yavaş gelişti.

İçimde hareket etme şekli mükemmel olmadığı için değil. Ama sokakta olduğumdan daha rahattım, sert aletinin beni doldurması ve sonra geri çekilmesi, klitorisimi fırçalaması ve çarpması hissinin tadını çıkarabiliyordum.
Her vuruşta G noktam. Ve hareketleri yavaş ve sabit kalsa da, her biri beni biraz daha yukarı kaldırdı, ta ki elektriksel bir gerilimin sıkıca sarıldığını hissedene kadar.

"Yaklaşıyor musun?" diye sordu, başını eğip boynumun yan tarafını öptü.

"Uh-huh," demeyi başardım. "Çok yakın. Oh Tanrım. Sadece biraz daha."

O zaman hızlandı, arzumu açıkça okuyordu. Şimdi vuruşları daha sertti, Her itişinde rahim ağzımı zorluyordu. Acı verici olmalıydı ama harika hissettiriyordu.

Beni uçurumun kenarına itmek için ihtiyacım olan şey.

Sonunda boşaldığımda, bu neredeyse bir sürprizdi. O kadar yavaş ve istikrarlı bir birikim yaratmıştı ki, vurana kadar ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim. Etrafında kasıldım, onu harekete geçirdim çünkü daha hızlı hareket etmeye başladı, o da boşalmadan önce uzun saniyeler boyunca beni yatağa vurdu.

Onun nabız gibi atan salınımını derin bir memnuniyetle hissediyor, ağırlığının bedenime yaptığı baskıyı seviyordum. Kollarım ona sarıldı, parmaklarım sırtının hatlarını nazikçe çizdi.

"Burada, otelde kalmaya karar verdim," diye mırıldandı saçlarımı okşayarak. "Yemek getirtiriz ve ben de seni çıplak tutarım."

Yemek mi?

Midem aniden guruldayarak uyandı. Yanaklarım kızararak ısındı. Bir günlüğüne bile olsa pürüzsüz ve muhteşem olabilir miydim? Görünüşe göre olamayacaktım.

Hunter bana göz kırparak, "Ya da seni dışarı çıkarabilirim ve konuşabiliriz," dedi. "Yorgunluktan bayılmanı istemiyorum ve eğer içeride kalırsak yemek yemeye fırsat bulamayacağını hissediyorum."

"Waffle mı?" Umutla sordum. Kollarını yukarı kaldırdı ve gülümsedi.

"Tatlım, aletim hala vücudunda olduğuna göre, ne istersen alabilirsin. ne halt istiyorsan."

AVCI

Em'e baktım, sonra elini yakalamak için uzandım ve kalçama koydum. Motosiklette kollarını bana dolaması kadar iyi değildi ama kamyonetimde yanımda oturması beni çok etkilemişti.

Tanrım.

Ona yaşattığım onca şeye rağmen bu kadına sahip olacak kadar şanslı olduğuma hâlâ inanamıyordum. Emmy Hayes ya bir azizdi ya da bir aptal. Benden daha zeki olduğunu çoktan anladığımıza göre, aziz olmasını umuyordum.

"Peki, gitmek istediğin özel bir yer var mı?" diye sordum. Bana gülümsedi, o parlak mavi gözleri parlıyordu.

"Yiyecek olan her yerde. Şimdiden kalktığımıza inanamıyorum. Dün geceden sonra çok yorulduğumuzu sanırsın..."

"Merak etme tatlım. Söz veriyorum seni bayıltmayacağım," dedim sırıtarak. Kıkırdadı. Sonra yüzü asıldı.

"Hunter-"

"Liam."

"Liam, sana tuhaf ve ciddi davranmak istemiyorum," dedi. "Ama önümüzdeki bir saat içinde babamdan sinirli bir telefon alacağıma eminim. Dün gece işler biraz kontrolden çıktı... Ona ne söylemem gerektiğinden emin değilim."

"Ona artık bana ait olduğunu söyleyeceksin," dedim ve Denny's otoparkına döndüm. Dünyanın en iyi yemeği değildi ama waffle'ları vardı. Kahretsin, onu mutlu edecekse kendim pişirmeyi öğrenebilirdim.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Kamyoneti park ettim, sonra ona baktım. Uh-oh. Em'in yüzü gölgeli ve endişeliydi. Uzanıp çenesini yakaladım ve onu
Yüzleş benimle.

"Sen benim yaşlı kadınımsın," dedim gözlerini yakalayıp tutarak. "Onun senin baban olmasına saygı duyuyorum ve ikinizin arasına girmek istemiyorum. Ama artık benim olduğunu bilmesi gerekiyor. Eğer bununla ilgili bir sorunu varsa, onu bana teslim et. Ben ciddiyim, bebeğim. Kimse aramıza giremez. Bir daha asla."

Gözlerini kırpıştırdı, gözleri
parlıyordu. "Tamam," diye
fısıldadı. "Ama-"

"Hayır," dedim. "Hepsi bu kadar. Bir şeyler çıkacak, kavga edeceğiz, her neyse. Ama artık benimsin. Seni paylaşmayacağım, seni terk etmeyeceğim ve Azrail'in seni benden almasına izin vermeyeceğim."

"Ne dediğinizi anlıyorum," dedi yavaşça. "Ama bir şeyi de açıklığa kavuşturmam gerektiğini düşünüyorum."

"O da ne?"

"Ben de paylaşmıyorum. Kulüplerde iki ya da üç yaşlı kadını olan adamlar tanıyorum. Ya da bir vatandaş eşleri ve bir kulüp kız arkadaşları var. Bunun özel bir ilişki olduğunu ve pazarlığa açık olmadığını bilmelisiniz."

Omuz silktim.

"Tamam," dedim, kapıya doğru uzanarak. "Hadi yemek
yiyelim." Kolumu tuttu.

"Hayır, ben ciddiyim," dedi. "Bunu öylece geçiştiremezsin."

Gülümseyerek, "Bebeğim, bunu görmezden gelmiyorum," dedim. Kıskanç Em'den hoşlanıyordum. "Ama cidden, başka kimse umurumda değil zaten. Biz iyiyiz."

Gözlerini devirdi.

"Bu işte biraz fazla iyisin," dedi. "Tüm doğru cevapları biliyorsun."

"Mükemmel olmak zor ama çok pratik yaptım."

Koluma vurdu ve güldü. Sonra yüzü asıldı.

"Size ciddi bir sorum daha var," dedi. "Doğru cevabı istemiyorum ama. Acıtacak olsa bile gerçeği istiyorum."

Kahretsin. Kulağa iyi
gelmiyordu. "Beni seviyor
musun?"

Cevabımı düşünerek onu inceledim.

"Hayır," dedim sonunda. Yüzü düştü ama ben ilerledim. "Hayatım oldukça berbattı, Em. Aşka inandığımdan bile emin değilim. Ama sana şunu söyleyebilirim: Sen ve Kelsey dışında hiçbir kadın umurumda olmadı. O kadar. Hatta çoğu zaman isimlerini bile hatırlamıyorum ve seni görene kadar bunda bir sorun görmemiştim."

Gözlerini hızla kırpıştırdı. Tanrım, doğruyu söylemek berbattı. Ama bunu o istedi ve ben zaten yeterince yalan söylemiştim.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum," dedim. "Coeur d'Alene'de Costco'nun karşısındaki küçük alışveriş merkezindeydi. Vietnamlı pedikürcüye ayak parmaklarınızı boyatmıştınız. Ayak parmaklarının arasında o komik, kız gibi şeyler vardı ve sen lanet kaldırımdan düşmüştün.

Çünkü yürüdüğünüz yere dikkat etmek yerine telefonunuza bakıyordunuz."

"Bu hiç olmadı. Pedikürden sonra hiç düşmedim, hatırlardım. Bu tırnakları tamamen mahvederdi."

"Kaldırımı ıskaladın ama yine de kendini yakalamayı başardın," dedim ona, anıya gülümseyerek. "Telefonun yere düştü ve kırıldı sanırım. Kafanı kaldırıp kamyonetimin içindeki bana baktığını ve kendi kendine gülmeye başladığını hatırlıyorum. Sonra bana el salladın, telefonu aldın ve arabana bindin."

Kaşlarını çattı.

"Aslında bunu hatırlıyorum," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "O sen miydin?" "Evet, bendim."

"Bu... ürkütücü. Ve garip, çünkü tekrar karşılaştığımızda neden seni tanıyamadım?"

"Sakalım vardı, saçlarım kısaydı ve güneş gözlüğü takıyordum," dedim. "Sadece bu da değil, camlar da renkliydi. Sanırım demek istediğim şu: Hayatım buna bağlı olsa adını hatırlayamayacağım kadınlarla günlerce yattım. Ama sen? Seni ilk gördüğüm anla ilgili her şeyi hatırlıyorum, birbirimizle konuşmamış olsak bile. Aramızdaki her neyse, o zaman başladı. "Aşk" benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir kelime. Ama 'Em'? Bu her şeyi ifade eden bir kelime. Senin için ölürüm, bebeğim. Senin için öldürürüm de. Senin için kulübüme karşı geldim ve bundan bir an bile pişman değilim. Yani, nasıl hissettiğimi mi bilmek istiyorsun? Hissettiklerimi anlatacak bir kelimem bile yok, tatlım. Sadece gerçekten lanet olduğunu biliyorum.
iyi."

Em burnunu çekti, öne doğru eğildi ve kollarını bana doladı. Beni sıkıca kavradı, sonra geri çekilip yüzümü iki elinin arasına aldı ve dikkatle beni inceledi.

"Seni seviyorum Liam."

Gözlerimi kapattım, kelimelerin sesinin tadını çıkardım. Sonra aklıma gelen tek şeyi söyledim, acınası olduğunu bilsem de.

"Teşekkürler."

Yüzü düştü, ancak onu yakaladı ve bana biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedi. Gerçeği söylemek berbat bir şey.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

BEŞ GÜN SONRA EM

Şükran Günü'nden önceki Salı günü üst kattaki banyoya girdiğimde lavabonun her yerinde siyah sakal kılları buldum. Ugh. Erkek biti.

"Gerçekten bir daire tutmam lazım," diye mırıldandım. "Yok artık."

Skid arkamdan konuşunca sıçradım. Dönüp ona baktım, ters ters bakıyordum. Tanrım, adam lanet bir kedi gibiydi - sürekli sinsice yaklaşıp beni korkutuyordu. Sanırım bundan zevk alıyordu.

Beni Cookie'nin evinden kurtardığından beri Hunter'la kalıyordum ve bu eğlenceli bir başlangıçtı. Elbette birkaç kez geri dönmüştüm ve eşyalarımın çoğunu hâlâ orada tutuyordum. Yine de Hunter'ın benimle yatmasını istiyorsam onun evinde uzun süre kalamazdım. Cookie eve erkek getirmemi istemiyordu ve ihtiyacımız olan son şey Deke ile erkek arkadaşım arasında yeni bir çatışma olmasıydı. Hunter'ın kalabileceği bir yer çok önemli bir öncelik haline gelmişti.

Tanrım, bu ev tam bir lağım çukuruydu.

Başta çocuklar için bahaneler uydurmuştum. Ev işlerine ayak uydurmak zor, özellikle de alışık değilseniz. Clutch hala çok kolay hareket edemiyordu ve tüm bu drama yüzünden endişelenecek çok şeyleri vardı.

Evet, burada geçirdiğim beş geceden sonra bahaneleri resmen saçmalık olarak nitelendirebilirim.

Elbette, kartel hakkında endişelenmeleri gerekiyordu. Bu, şüpheli bir şey için gözlerini açık tutmak (hiçbir şey) ve (durmadan) sızlanmaktan ibaretti. I Hunter ve Skid'in Burke için ayak işlerini yaptığını biliyordum ve Grass'in

... Ama söyleyebileceğim kadarıyla, diğer birincil aktiviteleri porno izlemekti.

Oh, geniş porno koleksiyonundan bahsetmiş

miydim? Ve gerçekten *geniş*.

Kelsey ve ben Pazar gecesi birlikte sarhoş olduk ve o bana bilgi verdi. Skid'le yatıyordu, bir kadının bunu gönüllü olarak yapmasını anlayamıyordum ama bana onu sadece seks için kullandığını söyledi.

Ona göre, Portland'ın resmi bir tüzüğü olmadığı için burası adı dışında her yönden bir kulüp eviydi. Gayri resmi olarak Hunter başkan olarak görev yapıyor, Skid de onun yardımcısı/çavuşuydu. Grass ve Clutch kas gücüydü.

Hepsi domuzdu.

Arkamdaki kapı aralığında duran Skid'e bakmak için döndüm.

"Herhangi bir önerin var mı?" Ben sordum. "Ayak kokmayan ucuz bir yere ihtiyacım var."

Kokladı, sonra bana şaşkın bir bakış attı.

"Burası ayak gibi kokmuyor."

"Hayır, burası küf gibi kokuyor."

Kaşlarını çatarak başını salladı.

"Kelsey seninle konuştu

mu?" "Ne hakkında?" Ben

sordum.

"Onun evi," dedi. "Boş bir odası var ve kirayı ödemekte zorlanıyor. Bu ay ona yiyecek almak zorunda kaldım. Taşınmak isteyip istemediğine bakacaktı."

"Hiçbir şey söylemedi."

"Acaba Hunter ona yapmamasını mı söyledi?" dedi yavaşça. "Senin üzerinde kötü bir etki bırakacağından endişeleniyor. Ona geri çekilmesi ve seni yalnız bırakması konusunda bir şeyler söylemiş olabilir. Eğer odayı sorarsan, eminim evet diyecektir."

"İkinizin nesi var böyle?" "Ben ve Hunter mı?"

"Hayır, sen ve Kelsey."

"Biliyorsam ne olayım. Azgın olduğunda beni görmeye geliyor. Bazen. Eminim yanında en az bir erkek daha vardır." "Ve bu senin

için sorun değil mi?"

Omuz silkti.

"Başka şekillerde de sevişebilirim," dedi. "Kuku sıkıntısı yok. Ama onu mücadele ederken görmek hoşuma gitmiyor - bir yeri paylaşmak ikiniz için de iyi bir çözüm olacaktır. Konuşmalısınız."

"Olur, teşekkürler."

Bu neredeyse ... güzeldi?

Skid başını salladı ve koridorda ilerlemeye başladı. Tuhaf adam. Ben neredeyse

Bugünlerde ondan korktuğum kadar korkmuyorum ama onu daha az görmeyi de umursamıyorum. Klozetin kapağını kapattım, eşyalarımı üzerine yerleştirirken tezgahı silmek için bir parça tuvalet kağıdı aldım. Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Arayanın kimliğine baktım.

Baba.

Yutkundum, cevap verip vermemeye karar vermeye çalışıyordum. Kit aracılığıyla beni takip etmesine rağmen aramızdaki ilişki biraz garipti. Hunter hakkındaki ilk konuşmamızın iyi gitmediğini söylemek hafif kalırdı. Büyük bir eksiklik.

Neyse ki ilk silahlı saldırıdan bu yana Reapers/Devil's Jacks/kartel üçgeninde yeni bir şey olmamıştı ama insanlar bugünlerde pek de rahat nefes almıyordu. Sanırım hepimiz bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşündük.

İçimi çektim ve telefonu aldım. Benim için endişelenmesini istemiyordum ve beni bulamazsa endişeleneceğini de biliyordum.

"Selam, baba."

"Hey, Emmy," dedi. Neyse ki sesinin tonundan acil bir durum olmadığını anlayabiliyordum. Son zamanlarda varsayılan varsayımım felaketti. "Şükran Günü için eve gelip gelmeyeceğini öğrenmek için aradım.

Bu gece kar fırtınası olacakmış, bir kontrol edeyim dedim. Eğer burada olmayı planlıyorsanız, yarın gün ışığında yola çıkmak isteyeceksiniz..."

Kendime rağmen gülümsedim. Hayat ne kadar tuhaflaşırsa tuhaflaşsın, babamla ilgili bazı şeyler hiç değişmiyordu.

"Kış lastiklerimin basıncını kontrol etmek için burada olmaman seni öldürüyor, değil mi?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Buna cevap vermeyeceğim," dedi sonunda. "Ama madem araçlardan bahsediyoruz, en son ne zaman yağını değiştirdin? Bence o arabanın yağ yakmaya başlaması an meselesi. Gerçekten daha yeni bir şey almayı düşünmelisin."

"Arabam iyi baba," dedim, içim biraz yumuşamıştı. Elbette, o beni deli ederdi. Ama her zaman beni kollamasını da seviyordum. Onu özlediğimi fark ettim. Tatil için eve gitmek istedim.

"Hunter'la Şükran Günü hakkında konuşmam gerek," dedim yavaşça. "Burada kardeşleriyle birlikte bir şeyler pişirmeyi konuşmuştuk."

Sessizlik çöktü.

"Onu Coeur d'Alene'e götürebilirsin," dedi babam.

Neredeyse telefonu düşürüyordum.

"Tekrar edebilir misiniz? Sanırım seni yanlış duydum. Hunter'ı Şükran Günü'ne mi davet ettin?"

"Evet," dedi. "Cephaneliğe değil tabii ki. Onun masum olduğuna inandığını biliyorum ama pek çok çocuk bunu yemez. Ama eve gelirsen onu eve alırım."

Bunu işlemeye çalıştım.

"Nerede uyuyacak?"

Hattın diğer ucundan boğuk bir ses duydum. "Seninle birlikte odanda kalabilir."

"Baba?" Dikkatlice sordum. "Ölüyor musun?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Kanser falan mı oldun? Bu sen değilsin. İyi davranıyorsun."

"Kızımın Şükran Günü'nde evde olmasını istiyorum," diye tersledi. "Eğer bu onun dangalak erkek arkadaşına katlanmak zorunda kalacağım anlamına geliyorsa, katlanırım."

"O benim babam ve dangalağın teki değil."

"Kız kardeşinle konuş," dedi aniden ve Kit telefona sarıldı.

"Sanırım babam felç geçirmek üzere," dedi bana, sesi heyecanlıydı, kelimeler neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı çıkıyordu. "Ciddiyim. Yumruklarını sıkıyor ve yüzü kıpkırmızı."

"Hunter'ın Şükran Günü'nde benim odamda uyuyabileceğini söyledi."

Ölüm sessizliği.

"Bu hiç adil değil," diye patladı. "Eve kaç erkek getirmeye çalıştığımı biliyor musun? Hiçbirinin bizimle kalmasına izin vermiyor."

"Sorun da bu zaten," dediğini duydum babamın arka planda. "Çocuklar. Çoğul. Em'in seçimine katılmıyorum ama en azından o bir seçim yaptı. Sen onları mendil gibi kullanıyorsun."

"Sanki konuşman gerekiyormuş gibi?" diye sordu. "Lanet bir sokak kedisinden daha kötüsün!"

Harika. Bir kez başladılar mı, saatlerce böyle devam edebilirlerdi. Kit'in fark etmeyeceğini bile bile telefonu kapattım. Hunter'la duştan sonra konuşmaya karar verdim. Ne düşünmem gerektiğinden pek emin değildim. Tatil için ailemle birlikte olmak istiyordum ama babamın Hunter'ı vurmayacağına da tam olarak güvenmiyordum. Geçmişte en az iki erkek arkadaşımı neredeyse öldürüyordu ve onlar onu kızdıracak bir şey bile yapmamışlardı.

Kapıyı kapatıp kilitledim, sonra soyundum ve ürpererek duşa girdim. Orada kaldığım ilk sabah her yeri ağartmıştım ama içeride yaşayan her neyse dinçti ve karşı koyuyordu. İğrenç siyah pislikler dikiş yerlerinden içeri sızmaya başlamıştı bile.

Kelsey, diye düşündüm. *Kelsey'le konuş, bakalım odası var mı? Onu ne kadar seversen sev, duşun düşmanca ve duyarlı olduğu bir evde yaşayamazsın.*

Ve bunca zamandır Şeytan'ın Jack'lerinden ve silahlarından korkuyordum; asıl tehlikenin onların iğrenç, küflü banyoları olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Kimyasal savaş.

Umarım Hunter benimle babamın evine gelir. En azından orada, banyonun *temiz* olacağını biliyordum. Sadece Coeur'den ayrılmıştım. d'Alene bir ay, bu tür bir hasar için yeterli bir süre değil, babam kasıtlı olarak küfe her gün sihirli küf yemi püskürtse bile.

Em kucağıma oturdu, bacakları kalçalarımın iki yanında, bana dönüktü. Akıllı bir kızdı; amcığı sikine sokulan bir kadına hayır demek bir erkek için oldukça zordur. Kıyafetleri olmasaydı mükemmel olurdu. Onları gerçekten çalmalıydım, belki de ateşe vermeliydim.

"Yani benimle gelecek misin?" diye sordu. "Sensiz gitmem ama gerçekten gitmek istiyorum. Kelsey'i bile getirebilirsin."

Homurdandım.

"Kelsey tatillerden nefret eder. Ona kusan yavru kedileri ve çok fazla iyi aile saçmalığını düşündürdüklerini söylüyor."

Em kaşlarını çattı ve başını eğdi.

"Bu beni üzüyor," dedi yumuşak bir sesle. "Siz çok daha iyisini hak ediyordunuz."

"Şimdi daha iyi, bebeğim." Eğildim ve onu öptüm, alt dudağını ağzıma aldım. Aletime karşı kıpırdandı, tahmin edilebilir sonuçlarla.
Bu kadına sarılmaktan hiç sıkılır mıydım? Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim, orası kesin.

Sonra geri çekildi ve ben inledim.

"Soruma cevap vermedin," dedi bana hevesle gülümseyerek. "Şükran Günü için gelecek misin?"

Kaşlarımı kaldırarak, "Pek de kurnazca davranmıyorsun," dedim.

"Ben doğrudan iletişimden yanayım. Kararınız nedir?"

"Bu konuyu Burke'le konuşmam gerek," dedim düşünerek. "Bunun aileni görmekle ilgili olduğunu biliyorum ama daha büyük sonuçları da olabilir. Ama Burke için sorun yoksa, benim ölmemi isteyen adamın evinde bir tatil geçirmekten daha eğlenceli bir şey düşünemiyorum. Kendi Hallmark filmimiz gibi, ama gerçek mermilerle."

Em ciyakladı, kollarını boynuma doladı ve sıkıca sıktı. Bu onun göğüslerini göğsüme bastırdı ve ben de bunu tamamen onayladım. Hallmark filmlerinde seks sahneleri var mıydı?

"Sen en iyisisin," diye fısıldadı. "Sana her şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum.
Ve söz veriyorum, seni babamdan koruyacağım."

Bir kahkaha patlattım.

"Korunmaya ihtiyacım yok."

Geri çekildi ve bana bir bakış attı.

"Evet, doğru," diye mırıldandı. "Sen büyük kötü bir motorcusun ve herkes senden korkuyor. Ne yazık ki Azrailler de öyle ve onlardan bir sürü var ve hepsi bir yerde toplanmış durumda. Her zaman güvenli oynayacağız, söz veriyorum. Bu benim için çok önemli Liam. Burke'le ne zaman konuşacaksın?"

"Bu akşam bir ara araması gerekiyordu," dedim ellerimi sırtında gezdirip kıçını avuçlayarak. "O zaman ona sorarım."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı onu kalçalarıma doğru çekerken. Sonra altımda düz bir şekilde yatana kadar yuvarlandım, tamamen yumuşak, açık ve muhteşem.

"Seni böyle görmeye bayılıyorum," dedim. "Saçlarının yastığımın üzerinde olmasına bayılıyorum. Bir fotoğraf istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Telefonuma uzandım, kilidini açtım ve kamera uygulamasını açtım. Sonra oturdum, üzerine çıktım ve başının üzerinde tuttum.

"Senin böyle bir resmini istiyorum. Benim için

gülümse." Gözlerini devirdi.

"Beni çok zor durumda bıraktın," diye mırıldandı ama gülümsedi. Tam fotoğrafı çekerken dilini dışarı çıkardı.

"Sen çok yaramaz bir kızsın," dedim kaşlarımı çatarak. "Şimdi bu sefer gerçekten gülümse yoksa sana bir şaplak atacağım."

Yatağımın başucundaki tek kullanımlık cep telefonu çalmaya başladığında bir fotoğraf daha çektim.

"Bu Burke olacak," dedim. Telefonumu örtünün üzerine bıraktım ve ocağa uzandım. "Hemen döneceğim, tamam mı? Kımıldama."

Güldü ve başını salladı. Telefonu alıp odadan çıktım ve koridorda cevap verdim.

"Selam," dedim. "Ne var ne yok?"

"Gökyüzü ve sert sikler," dedi Burke. "Sen ne düşünüyorsun?"

Homurdandım.

"Tanrım, sen hayatımdaki güneş ışığısın."

"Elimden geleni yapıyorum. Haberlerimiz var," dedi. "İyi haberler değil. Sanırım Coeur d'Alene'de Devil's Jack gibi davranan bir adam var. Bir bar sahibinden telefon aldım, birkaç kez geldiğini, Azrailler hakkında saçma sapan konuştuğunu ve tehditler savurduğunu söylüyor."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır."

"Bizden biri olma ihtimali var mı?" Ben sordum. Kahretsin. Gerçekten ama gerçekten bir kardeşimi daha toprağa vermek istemiyordum.

"O bizim değil," dedi Burke. "Ama çok sinsi biri. Sanırım Azrail'in ondan haberi var ama henüz onu yakalayamadılar. Kartel tarafından gönderilmiş olmalı, boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey. Onlar Birbirimize düşman olmamız için çaresiz. Bence güneyde sadece bölgesel bir genişlemeden daha derin bir şeyler oluyor. Bu onların her zamanki yöntemi değil."

"Araştırmamı ister misin?" Duvara yaslanarak sordum. "Mükemmel bir bahanem var. Bugün kimin aradığını ve beni Şükran Günü için evine davet ettiğini asla tahmin edemezsin."

"Hayes?"

"Birinde var," diye cevapladım. "Sence bağlantılı mı?"

"Mümkün," dedi Burke. "Bunu yapmasının birkaç nedeni olabilir. Çocuğunu geri istiyor, muhtemelen seni davet etmeyi onu geri getirmenin en iyi yolu olarak görüyor. Sadece bu da değil, doğrudan evine giriyorsun, seni pusuya düşürmek çok kolay. Ya da -ki bu çok düşük bir ihtimal- kızının babasına evini açarak iyi bir insan olma ihtimali de var. Eğer iletişimi açabilirsek, bu gerçek bir kazan-kazan olacaktır."

"Yani aslında ben yem miyim?"

diye sordum. "Ben 'chum'

kelimesini tercih ederim. "

"Başkanından böyle kişisel bir moral konuşması almanın bir erkek için ne kadar ilham verici olduğunu bilemezsiniz. Sanırım ben oradayken bu sahtekarı bulmak yüksek önceliğe sahip?"

"Tamamdır."

"Peki ya onu bulursam?"

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Burke. "Kartelle bağlantısı varsa, onu Azraillerle paylaşacağız. Belki bu onları gerçek olduğumuza ikna eder. Ondan sonra, kazalar olur. Şimdi git kız arkadaşına tatil için onunla eve gideceğini söyle. Belki özel bir "teşekkür ederim" saksosu yaptırırsın. Bence hâlâ yapabiliyorken aletinin tadını çıkarmalısın -Reese Hayes muhtemelen oraya vardığında onu kesmeyi planlıyordur."

Telefonu yüzüme kapattı, ben de homurdandım. Her zaman bir keyif.

Telefonu kapattım ve yatak odamın kapısını açtım. "Hey, bebeğim..."

Yatağımın ortasında diz çökmüş, yaşlarla dolu gözlerle bana bakan Em'i görünce donup kaldım. Telefonumu tutarken eli titriyordu.

Hay sikeyim. Bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

"Sana sürpriz yapmak istedim," dedi usulca. "Bu yeni fotoğrafı iletişim bilgilerimin yanına koydum, böylece ne zaman arasam görebilecektin. Az önce çektiğin fotoğrafı almaya gittim."

Oh, çifte lanet. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum. "Em-"

"Sakın benimle konuşma!" diye bağırdı aniden ve telefonu bir füze gibi odanın öbür ucuna fırlattı. Eğildim ve telefon duvara çarparak ön yüzü paramparça oldu.

Tamam. Silmem gereken resimleri bulmuş. Hasar kontrol zamanı.

"Açıklamama izin verin."

"Ben. Dedim ki. Konuşma. Konuşma. Konuşma. Benimle." dedi, sesi buz gibiydi. İşte o zaman anladım. Fena çuvallamıştım. Gerçekten kötü.

"Biliyorsun, burnumu sokmaya çalışmıyordum bile. O fotoğrafı beş dakika önce çektin, düşürdüğünde lanet olası telefonun hâlâ açıktı. *Üzerinde adımın yazdığı lanet bir albümün içindeydi.* Tanrım, Hunter. Sen hiç

Gerçek mi? O fotoğrafları sileceğine söz vermiştin. Bana *söz vermiştin*. Üzerinde adımın yazılı olduğu bir şeye bakmaktan korkmamalıyım!"

Sesi tüm konuşma boyunca sürekli yükselmişti ve sonunda irkildim çünkü o kadar tizleşmişti ki kulaklarımı gerçekten acıtıyordu. Bu yüzden

Dehşete kapıldım, Em yataktan çıktı ve bir şeyler alıp sırt çantasına doldurmaya başladı.

"Sanırım bunları diğer çocuklarla paylaşıp paylaşmadığını sormak çok fazla olur?" diye mırıldandı. "Dur tahmin edeyim, onları tüm kulübe mi verdin, yoksa sadece evdekilere mi? Hepinizin pornodan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Sanırım rekabet edebileceğimi düşündüğünüz için onur duymalıyım."

"Onları benden başka kimse görmedi," dedim ona, ellerimi savunurcasına kaldırarak. Kahretsin. Daha önce de kızlar bana kızmıştı ama hiç umursamamıştım. Tanrım, onlara böyle hissettiriyorsam kadınların benden nefret etmesine şaşmamalı. "Sana yemin ederim, Em. Onları kendim için sakladım..."

"Sanki bu her şeyi daha mı iyi yapıyor?"

Eğildi ve telefonumu yerden alıp cebine koydu. Sonra sırt çantasını omzuna attı ve kollarını göğsünde kavuşturarak önümde durdu.

Em gözlerimin içine bile bakmadı. Hayır, sadece soğuk bir şekilde göğsüme baktı.

"Yolumdan çekil," dedi. "Ben gidiyorum. Şu anda senin yalancı kıçının etrafında olmaya dayanamıyorum."

"Konuşmamız gerek-"

Bir elini kaldırdı.

"Yoldan çekileceksin," dedi, her kelimesi yavaş ve belirgindi. "Bu iş daha

bitmedi," dedim dikkatle. "Sen git ve sakinleş. Sonra biz konuş."

"Şu anda bunu düşünemem," diye mırıldanarak kapıyı itti. Merdivenlere doğru ilerledi, sonra dönüp bana baktı. "Başından beri bana yalan söyledin. Merak ediyorum... Bana başka ne konuda yalan söyledin?"

Başımı salladım.

"Hiçbir şey," dedim sessizce. Em omuz

silkti. "Sana inanmıyorum."

EM

Karanlıkta yanaştığımda Deke'in motoru Cookie'nin evinin önüne park edilmişti.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Şifreyi girdim ve onu uyandırmak istemediğim için içeri süzüldüm. Saat o kadar geç değildi, sadece on birdi ama dükkânı her sabah beşte açıldığı için erkenden yatardı.

Şansımı bilseydim, Deke hala uyanık olurdu.

İçeri girdim, kapıyı dikkatlice kapattım. Oturma odasında Deke'den iz yoktu. Silvie'nin odasında uyuyor olmalıydı. Ne şanslıyım. Koridorda ilerlemeye başladım ama yarı yolda Silvie'nin kapısı açıldı ve Cookie dışarı çıktı. Yüzünde suçlu bir ifadeyle donakaldı.

"Hunter'la kavga ettim," dedim çabucak. "Deke'in ya da başka birinin bunu bilmesini istemiyorum."

Cookie başını salladı, sonra tekrar Silvie'nin kapısına

baktı. "Bu gece sorma, söyleme durumu var diyelim mi?"

"Her şey makul inkâr edilebilirlikle ilgili," diye cevap verdim, kaçmak ve hiçbir şey görmemiş gibi davranmak için çaresizdim. Başını salladı, sonra koridorda kendi odasına doğru ilerledi. Ben de onu takip ederek kapımı kapattım ve arkamdan kilitledim. Deke mi? Ahh. Kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa tırmandım, tavana bakıyordum, zihnim dönüyordu. Her şey korkunç bir şekilde ters gidiyormuş gibi hissediyordum.

Hunter resimlerimi saklayarak bana yalan söylemişti.

Cookie ve Deke... düşünmek istemediğim şeyler yapıyorlardı.

En azından Kit ve babam hâlâ savaşıyordu. Dünyadaki herkes aklını yitirmemişti. Onları yarın görmek güzel olacaktı. Portland'dan saat on gibi ayrılacak ve Hunter'sız tatilin tadını çıkaracaktım. Bu bana düşünmek ve durumla ilgili ne yapmam gerektiğine karar vermek için zaman kazandıracaktı.

Korkunç bir hata yaptığımdan oldukça emindim. Sadece bu hatanın ona ilk başta aşık olmak mı yoksa kavgamızdan sonra onu terk etmek mi olduğundan emin değildim.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

"Uyan!" diye bağırdı biri kapıma vurarak. Neler olduğunu anlamaya çalışarak yuvarlandım. Yatakta yanımdaki yer boştu ve kaşlarımı çattım.

Hunter neredeydi?

Sonra geri geldi. Resimler. Yalancı piç.

"Uyan lan," diye bağırdı Deke bana, sesi huysuzlaşmıştı. Dün gece uyumak için eşofman giydiğime şükrederek tökezleyerek ayağa kalktım. Kapıyı biraz aralayıp ona bakmayı başardım.

"Ne oldu?"

"Garaj yolunda iğrenç bir şey bırakmışsın," dedi. "Git temizle yoksa ben temizlerim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Git kendin gör," diye mırıldandı. "Peki ya Em?" "Evet?"

"Cookie hakkında dedikodu duymak istemiyorum. Anladın mı beni?"

Ciddi misin?

"Cookie benim arkadaşım," dedim gözlerimi ovuştururken esnememeye çalışarak. "Bana evini açtı, bana bir iş verdi ve bana kız kardeşi gibi davranıyor. Senin hakkında ne düşünürsem düşüneyim, onu incitecek hiçbir şey yapmam."

Beni inceledi, gözleri kısılmıştı. Sonra başını

salladı. "Tamam," dedi. "Bildiğim iyi oldu."

Gözlerimi devirip kapıyı kapattım. Tanrım. Onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir fikrim yoktu.

Beş dakika sonra verandada durmuş, çimenlerin üzerinden araba yoluna bakıyordum. Küçük arabam garajın yanında duruyordu. Hunter'ın kamyoneti düzgün bir şekilde duruyordu. Çok iyi göremiyordum ama arabanın içinde uyuyor gibiydi.
Ön koltuğa.

Harika.

Kamyona doğru yürüdüm ve elimi kaputun üzerine çarparak indirdim. Hunter hızla doğruldu ve bir şeye uzandığını gördüm. Muhtemelen bir silahtı. İyi, bu sabah benimle daha fazla uğraşırsa ona ihtiyacı olabilirdi.

Kapısını açtı ve dışarı çıktı. Yüzü asık ve yorgundu, saçları dağınık ve karışıktı, sanki ellerini saçlarında gezdirmiş gibiydi. Muhtemelen korkunç bir insanım ama onun biraz acı çektiğini görmek beni mutlu etti.

"Hey, Em," dedi, sesi alçaktı. "Beni görmek istemediğini biliyorum ama gitmeden önce seni yakalamam gerekiyordu. Sanırım hâlâ Coeur d'Alene'e gitmeyi planlıyorsun?"

"Evet," diye yanıtladım kollarımı kavuşturarak. "Muhtemelen birkaç saat içinde ayrılıyorum.
Döndüğümde konuşuruz Hunter. Şu anda hâlâ çok kızgınım." Başını yavaşça salladı.

"Üzgünüm, bebeğim. Bunu yapmana
izin veremem." "Neyi yapmama?"

"Coeur d'Alene'e tek başına git."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Sen aklını mı kaçırdın? Şükran Günü'ne davet edilmediğini düşün, pislik."

"Seninle birlikte evinde olmak zorunda değilim," dedi sessizce. "Ama tüm bu olanlardan sonra, eyaleti tek başına geçmeni istememe imkân yok. Eğer seninle gelmeme izin vermezsen, bu işi başka birine yaptırırlar. Sırf sen araba sürerken bana bakmak zorunda kalmayasın diye zavallı bir çocuğun ailesiyle geçireceği tatili kaçırmasını gerçekten istiyor musun?"

O böyle söyleyince kendimi kaltak gibi hissettim. Tabii ki hissetmedim.

"Tamam, benimle gelebilirsin," dedim. "Ama oraya vardığımızda tek başınasın.

"Ben kullanacağım," dedi. "Arabanı burada bırakacağız. Arkadaşlarımla ya da bir otelde kalacağım ama seni sağ salim ailene teslim edeceğim."

"Çok mu kontrol ediyorsun? Arabamın nesi var?"

"Bebeğim, iyice düşün. Hafta sonu Coeur d'Alene'de olursam, etrafta dolaşmak için bir yola ihtiyacım olacak. Yanında kız kardeşin ve baban olacak."

Ona bir süre daha ters ters baktım, çünkü mantıklı konuşuyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diye mırıldandım sonunda. Bana çarpık bir gülümseme verdi, o kadar seksiydi ki altımda bir sızı hissettim.

Kötü kız!

"Son zamanlarda pek iyi değilim," dedi Hunter. "Bir fark yaratır mı bilmiyorum ama sana yaptıklarım için gerçekten çok üzgünüm."

"O konuda," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Yeni bir telefona ihtiyacın olacak.

Dün gece ben ayrıldıktan sonra sizinki biraz daha dağılmış olabilir... belki birkaç kez ezilmiştir."

"Trajik bir kaza olabileceğini düşünmüştüm," dedi yüzünü ekşitmeden. "Ben bir tane alırım."

"Peki ya resimler?" Ben sordum. "Onları başka nerede saklıyorsun?"

Hunter, "Dizüstü bilgisayarıma yedeklenmişlerdi," dedi. Yakaladı ve tuttu

bakışlarım. "Dün gece biri hariç hepsini sildim. Güvenli bir şekilde silindi, sabit diskin üzerine yazıldı. Artık kimse onlara ulaşamayacak."

Doğruyu söyleyip söylemediğini merak ederek düşündüm.

"Sana inanıp inanmayacağımı bilemiyorum. Bu 'biri hariç hepsi' saçmalığı da ne?"

Hunter kaldırıma baktı.

"Onu sakladım," diye itiraf etti. "En sevdiğim. Eğer beni terk ediyorsan, seni hatırlayabileceğim bir şey olsun istedim. Bana inanmaya gelince, sanırım bunu başarmanın tek yolu bana bir şans daha vermen. Bana bir şans ver, Em. Artık yalan yok. İkimiz de sana söyleyemeyeceğim şeyler olduğunu biliyoruz-"

Bir elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Kulüp meselesi bunun bir parçası değildi," dedim. "Ve *benim* daha iyi bildiğimi biliyorsun, bu yüzden bunu bir bahane olarak kullanmaya çalışma."

İçini çekti, kamyonetine yaslandı, elleri cebindeydi. Düşünmeye, ne yapacağımı bulmaya çalıştım.

"Beni eve bırakabilirsin," dedim yavaşça. "Ama benimle kalmıyorsun ve bu tekrar birlikte olacağımızı söylemek değil. Risk almaya değip değmeyeceğine karar vermek için zamana ihtiyacım var. Birlikte olamayacağım biriyle güven."

"Anlıyorum," dedi. "Hiç değilse seni eve götürmeme izin verdiğin için rahatladım. Hepimiz senin güvende olmanı istiyoruz, hem ben hem de baban. O ve ben pek aynı tarafta değiliz ama ona büyük saygı duyuyorum. Benimle uğraşmayacak bir kız yetiştirdi."

Arkamı döndüm, gözlerim aniden yaşlarla doldu.

"Deke gitmen gerektiğini söylüyor," dedim. "Saat 10'da gelip beni al." "Gerçekten burada olacak mısın?"

Arkamı dönerek gözlerimi ona diktim.

"Sanırım *bana güvenmek* zorundasın, Hunter. Merak etme, bu ilişkide yalancı olan ben değilim. Ben burada olacağım."

"Sanırım bunu hak ettim," diye mırıldandı.

"Aynen öyle. Şimdi Deke öfke nöbeti geçirmeden önce git buradan."

AVCI

Arabayı sürerken göz ucuyla Em'i izledim. Pencereden çöle bakıyordu, görünüşe göre uçsuz bucaksız hiçlikten büyülenmişti. Ya öyle ya da sinirli olduğu için bana bakmıyor ya da benimle konuşmuyordu.

Hâlâ kızgındı.

Üç saattir yoldaydık ve tek kelime ettiği zaman mola vermesi gerektiği zamandı. Bu sabah benimle gelmeyi kabul ettiğinde kendimi büyük bir zafer kazanmış gibi hissetmiştim, ikinci bir şans gibi. Şimdi bunun sadece bir yolculuk olduğundan, benimle bir daha konuşmayacağından endişelenmeye başlamıştım. Bu çok acıttı. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde acıttı. Gerçek acı gibi, fiziksel acı.

Bu romantizm saçmalığından nefret etmeye başlamıştım. Hiçbir şey hissetmediğinde hayat çok daha kolay oluyor.

Bitirmek zorundaydım.

İleride bir çıkış görünce sinyalimi yaktım. "Ne oldu?"

diye sordu bana dönüp kaşlarını çatarak.

"Göreceksin," diye mırıldandım. Otoyoldan çıktık ve küçük, ıssız yola dönüp sürmeye başladım. Birkaç dakika sonra
büyük bir tepenin arkasında, açıkta duran kaya oluşumları ve yaban otlarıyla doluydu. Yavaşladım ve kamyoneti park ettim, yüzümü ona döndüm. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Em," diye başladım.

"Seninle konuşmaya hazır değilim," dedi. "Sadece sürmeye devam et. Hafta sonundan sonra nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ama şu anda sadece senden biraz uzaklaşmak istiyorum."

"Yine taşaklarımı tekmelemek mi istiyorsun?"

Tanrım, bu kelimeler az önce ağzımdan mı çıktı?

Em bana baktı. Sonunda.

"Nedir bu, bir tür şaka mı?" diye sordu. "Sana tekme atmamın yaptıklarını değiştireceğini mi sanıyorsun?"

Başımı yavaşça salladım.

"Hayır, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum," dedim. "Ama seni biraz daha iyi hissettirebilir, en azından geçen sefer öyle görünüyordu. Eğer yaparsa, bu benim için yeterince iyi."

"Seni affedeceğime söz veremem."

"Sorun değil."

Gözlerini kısmıştı.

"Sen delisin," diye mırıldandı ama yumuşadığını, ağzının seğirdiğini görebiliyordum. Bunun için şükürler olsun. "Taşaklarına tekme atmak seni düzeltmeyecek.
herhangi bir şey."

Taşaklarım yüzde yüz aynı fikirdeydi.

"Ama ne var biliyor musun? Geçen sefer gerçekten daha iyi hissetmemi sağladı. Hadi yapalım."

Yutkundum, sonra kamyonun kapısını açtım ve yavaşça dışarı çıktım. Em dışarı çıktı ve kamyonun önünde buluştuk. Bacaklarımı açtım, kollarımı kavuşturdum ve beklemeye başladım.

"Gözlerini kapat," dedi Em, sesi soğuktu. Nedense bu daha kötüydü ama yine de yaptım. "Ve pantolonunu indir. Külotunu da."

"Bu anlaşmanın bir parçası değil."

"Peki," dedi. "Ben kamyona geri döneceğim. Hadi gidelim."

Gökyüzüne baktım ve yutkundum, bir insanı hem bu kadar önemseyip hem de onu nasıl bu kadar çok boğmak isteyebileceğimi merak ediyordum. Sonra pantolonumun kemerini çözüp indirdim ve gözlerimi kapattım. Hiçbir şey yoktu. Kamyonete doğru yürüdü ve etrafı karıştırdığını duydum.

"Yap şunu," diye homurdandım. "Sonsuza kadar burada durup bekleyemem." "Madem ısrar ediyorsun. Hazır mısın?" diye sordu, sesi yumuşaktı. "Yap şunu artık, Em."

"Tamam, hazırlanın."

Garip bir patlama sesi duydum ve ardından taşaklarıma ve sikime buz gibi soğuk bir sıvı püskürtüldü.

"Lanet olsun!" diye bağırdım, geriye sıçradım ve gözlerimi açtım. Em önümde durmuş, bir elindeki diyet kola kutusunu bana doğru püskürtüyordu. Diğer elinde de telefonu vardı.

Resimler... Kahrolası karma, beni kıçımdan ısırıyor. "Tanrım, sen bir kaltaksın!"

"Ve sen bir pisliksin," dedi tatlı bir şekilde, gülmeye başladı. Gazoz bitti ama bu onun kıkırdamalarını durdurmadı. Pantolonumu tuttum, ıslak aletimi tekrar içeri sokarken onları geri çektim.

"Bu da neydi böyle?"

"İntikam," dedi, gözleri parlayarak. "Bir kız tarafından alt edildin ve elimde bunu kanıtlayacak video var. Hadi ama, bunun planladığından daha iyi olduğunu kabul etmek zorundasın değil mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Fotoğrafları Skid'e gösterecek misin?"

"Ne yani, kontrol edemediğiniz çıplak fotoğrafların ortalıkta dolaşmasından hoşlanmıyor musunuz?

Vay canına, bu gerçekten berbat olmalı. Acaba nasıl bir his?"

"Kadınımı kontrol edemediğimi düşünürlerse itibarımı kaybedeceğimi çok iyi biliyorsun. Bu aynı şey değil."

Bunu söylediğim anda, sıçıp batırdığımı anladım. Tekrar. Tanrım, bir mağaraya girip ölmeliydim, daha etkili olurdu.

"Bunu farklı bir şekilde söylemeyi denemek ister misin?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak. "Ama bu sefer sözlerini çok dikkatli dinle. önce başını. Sonra kendine bir daha penisine dokunmamı isteyip istemediğini sor."

"Ben bir pisliğim," dedim elimi kaldırıp saçlarımın arasında gezdirerek. "Bu bir sır değil. Ama seni kontrol etmek istemiyorum, Em. Bunu biliyorsun. Siktir."

"Ve seni kardeşlerinin önünde küçük düşürmek istemiyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Sadece benim hissettiklerimin bir kısmını senin de hissetmeni istedim. En azından bu konuda sana yalan söylemedim."

"Haklısın," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum bebeğim. Sen haklıydın, ben hatalıydım."

"Bu sefer çok daha iyi oldu," dedi bana gülümseyerek. Sonra yüzü ciddileşti. "Biliyorsun, seni daha önce tekmelediğimde çok iyi hissettirmişti ama hiçbir şeyi değiştirmedi. Her hata yaptığında sırf yapabiliyorum diye sana işkence mi etmeliyim? Seni seviyorum, göt herif. Seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum. Bu yüzden bana yalan söylemek en başta çok korkunçtu."

Bunalmış bir halde derin bir nefes aldım. Kahretsin, böyle şeylerden nefret ederdim.

"Seni hak etmiyorum, bebeğim. Ama bu dün gece? Sanki ölmüş gibiydim. Eğer beni affedersen, sana yemin ederim - yemin *ederim* - bir daha asla bilerek seni incitecek bir şey yapmayacağım."

"Bilerek mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Bu oldukça büyük bir boşluk." "Dürüst olalım," dedim, her şeyi ortaya dökerek. "İkimiz de biliyoruz ki ben
sıçıp batıracağım. Ama seni sevdiğimden oldukça
eminim, Em." Nefesi kesildi.

"Az önce ne dedin sen?"

"Seni seviyorum," diye tekrarladım, sözcüklerin tadı ağzımda bir tuhaftı. "En azından seni sevdiğimi düşünüyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ama birine bundan daha fazla değer verdiğimi hayal bile edemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum, Emmy. Daha iyi hissetmen için taşaklarımı tekmelemeni teklif ettim. Bu sayılmaz mı?
Bir şey mi?"

Bir adım öne çıktı ve kollarını sıkıca boynuma doladı. Tereddütle etrafına uzandım, sonra onu kendime çektim. Sığ bir adam olduğum için, soğuk diyet kola duşuna rağmen aletim hemen sertleşti.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ama bir şeyi daha bilmem gerekiyor." "Ne?"

"Hangi resmi sakladın?"

Sustum. İşte şimdi hileli bir soru vardı. Hepsi lanetleyiciydi ama en çok sakladığımdan nefret edeceğine dair bir his vardı içimde.

"Kıçının döllerimle kaplı hali," diye mırıldandım, kendimi hayatımda hiç olmadığı kadar büyük bir hıyar gibi hissediyordum. "Bu gerçekten çok ateşli, bebeğim."

Omzuma doğru gülmeye başladı ya da en azından ağlamadığını, güldüğünü umuyordum.

"Silecek misin?"

"Evet."

"Tamam," diye fısıldadı. "Seni affedeceğim. Bu seferlik. Ama başka bir geçiş hakkın yok. Artık yalan yok. Bu benim için bir anlaşma kırıcı, Liam."

"İsmimin ağzından çıkmasına bayılıyorum."

"Biliyorum," dedi. "Sana bir hediyem var."

"Gerçekten mi?" Yüzünü incelemek için geri çekilerek sordum. "Ne? Kahretsin, bu yanlış soru. Neden sordun?"

"Belki seni sevdiğim için. Ya da belki de bundan tamamen özgür ve temiz çıkmamanız gerektiği içindir. Yani bir seçeneğin var... yeniden birleşme seksi -hemen burada, hemen şimdi- ya da o özel resmi saklayabilirsin, yeter ki asla kimseye gösterme."

Cehennem ateşi. Ben de sonuncunun hileli bir soru olduğunu sanmıştım.

"Bunun yerine taşaklara tekme atma seçeneğine geri dönebilir miyiz?"

EM

"Fotoğrafı senin seçtiğine hâlâ inanamıyorum," diye homurdandım.

Hunter bana sırıtarak, "Olgunluk, durumunuzu uzun vadede iyileştirmek için hazzı ertelemekle ilgilidir," dedi. "Seni seviyorum, Em."

Gözlerimi devirdim. Bunu on kez falan söylemişti ve bu sözleri duymak ne kadar hoşuma gitse de, yeni bir sohbet konusuna ihtiyacımız olduğunu hissetmeye başlamıştım.

Dışarıda hava kararıyordu ve Post Falls'tan yeni geçmiştik. Spokane'den geçerken kötü ve dondurucu bir yağmur başlamış, trafiği yavaşlatmıştı. Yol boyunca hendekte en az dört araba gördüm - bunu asla kabul etmezdim ama aslında Hunter'ın araba kullanmasına sevinmiştim.

Ben de artık kavga etmediğimiz için mutluydum.

Sadece bu da değil, Kit birkaç kez mesaj atarak yarınki akşam yemeğimiz için aldığı tüm farklı yiyeceklerden bahsetti. Birlikte yemek yapmayı çok seviyorduk ve annem olmadan aynı şey olmasa da, kendimi ona hiç kız kardeşimle mutfakta olduğum kadar yakın hissetmemiştim.

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" Hunter'a bir kez daha sordum. "Kulağa şaka gibi geldiğini biliyorum ama babamın erkek arkadaşlarımı vurma konusunda ciddi bir geçmişi var. Kaza olduğunu söylüyor ama ikinci denemeden sonra merak etmeye başlıyorsun."

"Diğer erkek arkadaşların benim gibi değildi," diye cevapladı endişesini belli etmeden. "Gerçek şu ki, ben seninleyim ve bu değişmeyecek. Piknik ve ben bir anlaşmaya varacağız. Bu konuda endişelenme."

Bunun nasıl sonuçlanabileceğini hayal etmeye çalıştım.

"Eğer benim karşılığında altı keçi isterse, gerçek keçi almak zorunda değilsin. Onun yerine muhtemelen fıçıları alır."

Hunter homurdandı, sonra uzanıp elini dizime koydu.

"Endişelenme, Em. Bana bir şans daha vereceğini söylemiştin, o yüzden bu konuda bana güven. Ben hallederim."

Telefonum çaldı. Baba.

Telefonu açarken gözlerimi devirerek, "Yemin ederim, onun hakkında konuştuğumu duyabiliyor," dedim. "Ne oldu?"

"Neredesin?" diye sordu, sesi gergindi. Kahretsin. Bu bizi kontrol etmek için dostça bir arama değildi.

"Post Falls'tan yeni geçtik," diye cevap verdim. "Neler oluyor?"

"Doğruca Cephaneliğe gelmeni istiyorum. Bir sorunumuz var. Coeur d'Alene'de bir silahlı saldırı daha oldu. Elimizde

kanıt, ama Jack'lerden biri geçen hafta şehirdeydi." "Lanet olsun..."

"Ne oldu?" Hunter sordu.

"Ateş ediyorum," dedim, sesim kısıktı.

"Telefonu bana ver," diye talep etti.

"Konuşmayı kes," diye emretti babam kulağıma. "Birazdan ona her şeyi açıklayacağım. Ama sana söylemek üzere olduğum şeyi ona söylemeyeceksin. Bu çok önemli."

Aman Tanrım. Her şey oluyordu. Tam burada, şu anda... Kulüpler arasında işler sarpa sarıyordu. Seçim yapmak zorunda kalacak mıydım? Göz ucuyla Hunter'a baktım ve yutkundum.

"Telefonu bana ver," dedi yine. Başımı salladım.

"Babamla konuşmamı bitireyim," dedim ona. "Sonra teslim edeceğim."

Hunter başını sıkıca salladı ama çenesindeki kasların gerildiğini gördüm.

"Dediğim gibi, doğruca Cephaneliğe gel," diye devam etti babam. "Şeytan'ın Jacks'i olup olmadığını bilmiyoruz ama eğer öyleyse, sen değerli bir rehinesin. Bunu daha önce de yaşamıştık. Seni seviyorum, Em. Ben de anneni seviyordum, bu yüzden birine acı verecek kadar değer vermenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum - sanırım sen de Hunter için böyle hissediyorsun. Umarım o da senin için aynı şeyleri hissediyordur. Ama seni ondan uzaklaştırmam, işleri yoluna koyana kadar güvenli bir yere götürmem gerekiyor."

"Baba..." Fısıldadım. Hunter'a tekrar baktım ve lanet olası savaşı tek başıma başlatmadan söylenmesi gerekeni nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım.

"Onu koruyacağım Em," dedi babam, belli ki aklımdan geçenleri okuyarak. "Buna inanmayabileceğini biliyorum ama seni eve getirdiği sürece bunu sağ salim atlatmasını sağlayacağım. Eğer zarar görürse, bu onun yaptığı bir şey yüzünden olacak, kim olduğu yüzünden değil. Yemin ederim bebeğim."

"Telefonu şimdi Hunter'a veriyorum," dedim yavaşça.

"Cephaneliğe geleceğine söz verir misin?"

"Bunu çözdüğümüzde nereye gittiğimizi sana bildiririm," diye cevap verdim, gözlerimin yaşardığını hissederek. Kahretsin. Her şey çok hızlı gelişiyordu.

"Tamam, beni ona ilet."

Telefonu uzattım, sonra adamımın yüzünün Deke'le karşı karşıya geldiğinde gördüğüm o korkunç boşluğa kayışını izledim.

"Anlıyorum," dedi. "Geliyoruz, endişelenme. Ben de en az senin kadar onun güvende olmasını istiyorum."

Sonra telefonu kapattı.

"Cephaneliğe gidiyoruz," dedi, sesi neredeyse ifadesizdi. "En az bir tetikçi var. Eminim Jack'lerden şüpheleniyorlardır - birinin Coeur d'Alene'de sorun çıkarmaya çalıştığını biliyoruz. Bizden biri değil, Em. Bu hafta sonu işimin bir parçası da onu yakalamaktı."

Kalbim sıkıştı.

"Yani bu aslında senin için bir iş gezisi mi?" Kendimi küçük hissederek sordum.

"Hayır," diye yanıtladı. "Burke'e aileni ziyaret etmek istediğimi söyledikten sonra bu konu gündeme geldi. Eğer bana bir şey olursa, bir şey yapmadan önce babanı en azından Burke'le konuşmaya ikna etmelisin. Birileri bizi birbirimize düşürmek için çok sıkı çalışıyor. Seni oyuna getirmelerine izin verme, tamam mı?"

Yutkundum.

"Tamam," dedim. "Cephaneliğe gitmek istediğine emin misin? Babam seni koruyacağını söylüyor ama o sadece bir kişi."

Hunter kısa ve sert bir kahkaha attı, sonra bana baktı. Uzandı ve yanağıma dokundu.

"Cephanelik şu anda aklıma gelen en güvenli yer," dedi. "Karşımızdaki ordu değil. Bir ya da iki tetikçi var ve o yer çok daha kötüsüne dayanacak şekilde inşa edilmiş. Kız kardeşin zaten orada ve ben
Sanırım diğer kadınların çoğu da öyle. Tatile başlamak için ne boktan bir yol."

Uzanıp çantamı aldım ve küçük siyah yarı otomatik silahımı çıkardım. Kucağıma koymadan önce şarjörü kontrol ettim.

Sonra tekrar Hunter'a baktım. Beni şaşırtacak şekilde gülümsüyordu.

"Gelmiş geçmiş en iyi yaşlı kadın," diye mırıldandı başını sallayarak.

"Hayır, o benim annemdi."

"Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum."

Sanırım başka bir sohbet konusuna ihtiyacımız yokmuş.

Ana otoyoldan kuzeye doğru döndükten yaklaşık üç mil sonra işler boka sardı. Güneş yeni batmıştı ve donmuş yağmur her şeyi kaplamış, yol boyunca buzdan bir parlaklık bırakmıştı. Tanrım, buzda araba kullanmaktan nefret ederdim.

Cephaneliğin sapağında muhtemelen adamların olduğunu biliyordum ama hiçbirini görmemiştim. Babama tahmini varış zamanımızı ve Hunter'ın Plaka numarası, umarım bizi tanıdıkları için geçmemize izin veriyorlardı. Yine de ihbar edeceklerini biliyordum, bu da geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimiz anlamına geliyordu.

Virajlı yolda ilerlemeye başladığımızda Hunter, "Koltuğunu öne kaydır, Em," dedi. Ben öne doğru kaydım, o da koltuğumun arkasına uzandı. Cırt cırtın yırtılma sesini duydum ve sonra elini sırtımda hissettim, minderlerin içinde.

Büyük bir tabanca çıkardı.

"Şunu bir saniye tut," dedi. Sonra tekrar uzanıp etrafı biraz daha karıştırdı ve bu sefer iki yedek şarjör çıkardı.

"Tamam, geri çekilebilirsin. Benim için bir göz atar mısın?"

Şarjörü düşürdüm ve inceledim. Tamamen dolu, her şey yolunda. Tekrar taktım ve bir mermi yerleştirdim. Ona verdikten sonra koltukların arasına sıkıştırdı.

"Biliyorsun, babam silahını kontrol etmem için bana asla güvenmezdi."

"Seni küçük bir kız olarak görüyor," diye cevap verdi Hunter, gözleri yol boyunca bir ileri bir geri gidip gelirken. "Ben seni yetkin bir yetişkin olarak görüyorum, güvendiğim biri. Arada büyük fark var. Burada bir şeyler ters gidiyor."

Haklı olduğunu düşünerek ürperdim. Hava bizi çok yavaş sürmeye zorluyordu. Lanet olası buz.

Aniden büyük bir patlama oldu ve kamyon sağa doğru savruldu.

"Kahretsin," diye homurdandı Hunter, kamyon yan yatarken direksiyonla mücadele ediyordu. Önce sadece bir lastiğin patladığını düşündüm. Asla iyi bir şey değil ama dünyanın sonu da değil. Sonra bir patlama daha oldu ve kamyonun ön tarafı
çökmüş. İki lastiğin patladığını fark ettim. Aniden yolun kenarına doğru kaydık, Hunter durmadan küfrediyordu ama çok fazla buz vardı. Kamyon setten kayarak yolun kenarından aşağı yuvarlanırken kendimi destekledim.

ve bir ağaca çarptı. Kamyon yan yatarken hava yastıkları patladı, yolcu camı gökyüzüne doğru bakıyordu.

Taksiyi aniden korkunç bir sessizlik kapladı.

Her şey çok hızlı oldu. Nefes alamıyordum ve kalbim adrenalinle patlıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve çantayı yüzümden uzaklaştırdım. Tanrım, bir şey korkunç kokuyordu. Yanık gibi. "Ne oldu?"

Hunter cevap vermedi. Gözlerimi kırpıştırarak yönümü bulmaya çalıştım. Gözlerim sulanıyordu ve tam olarak göremiyordum. Emniyet kemeri beni yan tarafımda asılı tutuyordu, bu pozisyon acı verici derecede rahatsız ediciydi. Elimi kaldırıp gözlerimi ovuşturdum, bu da işe yaramadı ve havanın ciğerlerime zarar verdiğini fark ettim.

Elimi etrafta dolaştırarak cam kumandasını buldum ve ittim, akü mucizevi bir şekilde hâlâ çalışıyordu. Cam kapının içine doğru yuvarlandı ve içeri soğuk bir hava doldu. Derin bir nefes aldım. Tanrı'ya şükür.
tekrar nefes alabildim. Ne yazık ki temiz havayla birlikte soğuk, dondurucu bir

yağmur da gelmişti. "Hunter?" Fısıldadım. Hiçbir şey yoktu. Ona baktım ve nefesim kesildi. A
parçalanmış ağaç kütüğü sürücü tarafındaki camdan içeri girmişti.
Kalıntılar sivri tahta parçalarına ayrılmıştı. Hunter'ın yüzüne bir santimden daha yakındı ve burnundan kan damladığını gördüm.
Her yerde dallar ve çam iğneleri vardı, o kadar çoklardı ki onu zar zor görebiliyordum. Taksinin yarısını tamamen doldurmuşlardı.

"Bebeğim?" Yavaşça sordum. Uzandım ve omzuna dokundum. Başını çevirdi ve inledi. *Yaşıyor.* Tanrı'ya şükür, çünkü o şey bir santim daha yaklaşsaydı, kafatasını delip geçecekti. Aşağı uzanıp boynuna dokundum ve güçlü bir nabız buldum. Tamam.

Şimdi ne olacak?

Kendimi odaklanmaya zorlayarak başımı salladım. Yardım çağırmam gerekiyordu ama çantam uçup gitmişti. Telefonum hangi cehennemdeydi? Hiçbir yerde göremiyordum ve dün gece onunkini de parçalamıştım. Lanet olsun. Öfke nöbeti geçirirsem olacağı buydu. Sonra ayak boşluğunda çantamı fark ettim.

Ama nasıl alacağım? Sol elimle aşağı uzandım ve vücudumu Hunter'ın koltuğunun yan tarafına dayadım, sonra sağ elimle emniyet kemerimi açtım,

Denge için kayışı bir orman sarmaşığı gibi tutuyordum. Yavaşça ayak boşluğuma doğru kaydım ve orta konsolun yanında diz çöktüm.

Hunter tekrar kıpırdandı.

"Em?" diye sordu, sesi sertti.

"Ben iyiyim bebeğim," dedim ona bakarak. Gözleri artık açıktı ve göz bebeklerini görmeye çalıştım. Aynı boyutta mıydılar? İşte o zaman radyonun hâlâ çaldığını fark ettim... Uzanıp ışığı açtım ve ikimiz de ani parlaklıktan irkildik.

"Bana bak," dedim. Başını çevirdi ve ben de rahat bir nefes aldım. Gözbebekleri iyiydi ve her saniye daha da uyanık görünüyordu. Onu bayıltacak kadar vurmuş olmalıyım ama umarım ciddi bir şey değildir.

"Bir kaza geçirdik," diye açıkladım, sesim titriyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum - sanırım birkaç lastik kaybettik, belki? Sonra da buza çarptık."

"Biri lastiklere ateş etmiş," dedi Hunter. Koltuğunda kıvranmaya başladı, kollarını hareket ettirmeye çalışıyordu ama kütük ve dallar onu tamamen hapsetmişti. "Bir lastiğin patladığını görebiliyorum. Ama iki? Bu işini bilen biri demek. Dışarıda olduklarını varsaymalıyız, Em. Onlar için hazırlanmalıyız. Işıkları kapatarak başla. Onlara gerekenden daha kolay bir hedef vermemize gerek yok."

Donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Vurulma olayını tam olarak idrak edememiştim ama elbette bu bir kaza değildi. İyi değildi. Hem de hiç iyi değil.

"Bu gerçekten berbat," diye fısıldadım, sonra ne kadar gülünç olduğunu fark ettim.

durum göz önüne alındığında yetersizdi. *Kahretsin.* Işığı kapattım ve karanlıkta el yordamıyla çantamı aramaya başladım. Açık düştü ve neredeyse telefonu kaybediyordum. Düşmeden hemen önce yakaladım ama ne yazık ki telefonu düşürdüm.

Bu süreçte cüzdan.

Hunter bütün bu süreyi izledi, yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu.

"Babanı ara. Kulüp buraya herkesten daha hızlı gelebilir ve

Dışarıda her kim varsa onunla başa çıkmak için de en iyi şansa sahip oluruz." "Peki ya ambulans?" diye sordum.

"Ben iyiyim," dedi, koltuğunda rahatsız bir şekilde dönerek.

"İnsanlar genellikle beyin kanaması onları öldürmeden hemen önce böyle söylerler. Bir hastaneye ihtiyacınız var."

"Em," dedi, sesi sertti. "Benimle konuşmayı kes ve babanı ara. Hemen. Sonra silahımı bulmanı ve ben kendimi kurtarmaya çalışırken kendini korumaya hazır olmanı istiyorum. Siktiğimin ağacı."

Babamın numarasını çevirirken ellerim biraz titredi ama kendimi sakin kalmaya zorladım. Durum ne kadar korkutucu olursa olsun, hayatlarımız benim dağılmamama bağlıydı.

"Öyle mi?"

"Baba, ben Em," dedim. "Cephanelikten yaklaşık dört mil uzaktayız ve başımız belada. Hunter'ın kamyonu yolun güney tarafındaki demiryolu raylarının yanındaki setten aşağı uçtu. Hemen buraya gelmeni istiyorum."

"Ambulans mı?"

"Hunter hayır diyor," dedim ona tekrar bakarak. Rengi iyiydi, yani bu da bir şeydi. "Biri lastiklerimizi vurdu. Bu da demek oluyor ki şu anda dışarıdalar, yakındalar ve ne yaptıklarını biliyorlar. Hemen telefonu kapatıp silahımı almalıyım."

Telefonu konsolun içine ittim. Şimdi ne olacaktı? Silahım çantamdaydı, o da dalların ve çam iğnelerinin arasında kaybolmuştu.

"Silahım hâlâ koltukla konsolun arasında olmalı. İçimde bir kılıf var."

Etrafı araştırmaya başladım ve daha önce onun için kontrol ettiğim silahın hâlâ orada olduğunu gördüm. Dikkatlice çıkardım, şarjörü kontrol ettim. alışkanlığımdan dolayı bir kez daha kaldırdım. Sonra kendimi yukarı çektim ve ön camdan dışarı bakmaya çalıştım.

Her yerde daha fazla dal var.

Bunun iyi bir şey olduğunu fark ettim. İyi bir siperimiz vardı.

"Sence penceremden dışarı çıkmalı mıyım? Etrafa bakayım mı?"

"Hayır," diye mırıldandı Hunter. "Sadece ayak boşluğunda kal. En iyi seçeneğimiz saklanmak ve süvarileri beklemek."

"Ben iyi bir nişancıyım," dedim ona, boğazımın arkasında hissettiğim paniği kabul etmeyi reddederek. *Sakin ol*, dedim kendime kararlılıkla. *Daha sonra, güvende olduğumuzda kaybedebilirsin.*

"Hava karanlık, dondurucu bir yağmur var ve elindeki tek şey bir tabanca," diye cevap verdi Hunter, sesi kurudu. "Bu koşullar altında kimse iyi bir atıcı değildir. Sadece

Eğil tatlım. Kurtulmaya çalışacağım ama sanırım beni bu işten çıkarmak zorunda kalacaklar. Eğer bu kamyonun içinde ölürsem, Skid'e kıçıma bir ağaç tarafından tekme yediğimi söyleme, tamam mı?"

Önce homurdandım, sonra kıkırdadım. Belli ki aklını kaçırmıştı. Sessiz kalmaya çalıştım ama bir kıkırdama daha koptu. Sonra Hunter dilini bana doğru uzattı ve ben de yüksek sesle güldüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı.

"Sen delisin," dedim elimin tersiyle yüzümü silerek.

"Belki," dedi bana çarpık gülümsemesiyle. "Ama hiçbir şey gülmek kadar gerginliği yok edemez. Emniyet kemerime ulaşabileceğini düşünüyor musun?"

Ayak boşluğundan eğildim ve daha iyi görebilmek için başımı eğerek çam iğnelerini karıştırdım. O anda bir kurşun ön camı delip yolcu koltuğuna saplandı ve tam da birkaç saniye önce bulunduğum yerden geçti.

Dondum kaldım.

Hunter aniden kurtulmak için çırpınarak, "Lanet olsun," dedi. "Lanet olsun, buna inanamıyorum."

Aceleyle emniyet kemerini aradım. *Kahretsin. KAHRETSIN.* Çünkü biliyordum ki

ateş etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Bir el daha camı yırttı, bu sefer Hunter'ın kafasına daha yakındı. Bu kadar siper yeterdi... Yoksa rastgele mi ateş ediyorlardı? Bizi nasıl görebildiklerini anlayamıyordum.

Hunter, "Ayak boşluğuna geri dön," diye emretti ve sesi pazarlığa yer bırakmıyordu. "Silahı elinin altında tut. Ateş etme şansın olacak mı bilmiyorum ama olursa hazır olmanı istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Hunter, "Bir keskin nişancı mecbur kalmadıkça yaklaşmaz," dedi. "Bu da ideal olarak -onun bakış açısından- göz teması kurmadan öldüğünüz anlamına gelir. Şu anda bunun net bir hedefi yok, yani bu bizim lehimize. Azrailler buraya gelene kadar birkaç dakika dayanmamız gerekiyor."

Bir kurşun daha Hunter'ın kulağını kanatarak içeri girdi.

Kan akmaya başlarken "Siktir," diye mırıldandı.

Hıçkıra hıçkıra bir nefes verdim.

"Emmy, kendini toparlamalısın," dedi, sesi sertti. "Seni seviyorum bebeğim. Saklanamam ya da kendimi savunamam, bu yüzden ayak boşluğunda güvende olmana ihtiyacım var. O zaman bana vurursa beni kurtarmak için hayatta olursun. Benim için kendini toparla, tatlım. Kendini toparlamana ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldım ve yine yalan söylediğini bilmeme rağmen başımı salladım. Eğer

keskin nişancı onu vurursa, kafasından vurulmuş olacaktı, Hunter'ın hiç şansı olmayacaktı. Sadece beni korumaya çalışıyordu. *Çok saçma.* Sanki bir ayak boşluğu kurşunu durdurabilirmiş gibi. Bizi korumanın bir yolunu düşünmek için beynimi zorladım.

Bu delilikti, bir şeyler yapmalıydım yoksa burada ölecektik. Yağmurun içinden açık yolcu penceresine baktım. Dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı. Saklandığım yerden çıktım.

"Yerde kal Em," dedi Hunter, sesi kırbaç gibi şaklıyordu. Onu duymazdan geldim ve hazır olduğundan emin olmak için silahımı kontrol ettim. Her şey tamamdı. Her an bir atış daha yapabileceğimi düşünerek pozisyonumu aldım, bir ayağımı Hunter'ın koltuğunun yanına, diğerini de kuyunun iç duvarına koyarak çömeldim. Üçe kadar saydım, sonra havalandım ve karanlığa dört el ateş ettim.

Nefes nefese geri düştüm.

Hunter patladı.

"Bu da neydi böyle?"

"Silahlı olduğumuzu bilmesini istiyorum," dedim. "Possum oynamak sadece ne yaptıklarını bilmiyorlarsa işe yarar. Yüz dolarına bahse girerim ki aldığı emir öldüğümüzden emin olmaktır ve ben öylece oturup bir pisliğin beynime bir kurşun sıkmasını beklemeyeceğim."

"Seni vurabilirdi, Em."

Ona baktım ve içimde kabaran histerik kahkahayı dışarı atmamaya çalıştım.

"Ciddi misin bebeğim? Argümanın bu mu? Yüzüne bir santim mesafede lanet bir kurşun deliği var ve kulağından bahsetmeyelim bile. Vurulmak bu noktada neredeyse kesin gibi, *eğer'*den çok *ne zaman*'a benziyor. Babam için direnmeliyiz ve artık keskin nişancımız karşılık verebileceğimizi bildiğine göre, kamyona yaklaşırken daha dikkatli olmak zorunda kalacak. Bu onu yavaşlatacaktır, bu da bizim için fark yaratabilir."

"Yani çözümünüz bir katille körebe oynamak mı?" "Avcı mı?"

"Öyle mi?"

"Tamamdır."

"Kahretsin, ama beni kızdırıyorsun," diye mırıldandı. Vücudu büküldü ve sonra sert bir tekme attı. "Siktir!"

Uzun saniyeler geçti ve buz gibi yağmur gömleğimi ıslatırken titremeye başladım. Belki de pencereyi kapatmalıydım? Hayır... En azından bu şekilde belki çok yaklaşırlarsa bir şeyler duyabilirdik.

Hunter kamyonu tekrar tekmeleyerek hafifçe salladı.

"İyi tarafından bakalım," dedim, dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğuna karar vererek.

"Yapma."

"İyi haber şu ki, muhtemelen daha önce ya kurtarılmış ya da ölmüş olacağız. ciddi hipotermi konusunda endişelenmemiz gerekiyor. Her zaman bir umut ışığı vardır, Hunter."

Bana yine hırladı. Erkekler.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

AVCI

Hayatımda hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum.

Em beni o kadar sinirlendirmişti ki onu boğmak, belki de keskin nişancımızı zahmetten kurtarmak istedim. Kendime de kızgındım çünkü lanet kamyonu kontrol edebilmeliydim. Şimdi kadınımı korumak yerine, elinde bir silahla üzerime çömelmesini, dudakları morarırken saçlarında buz birikmesini izlemek zorunda kalmıştım.

Hepsi lanet bir *ağaç* tarafından yakalandığım içindi.

Bir el daha ateş edildi ama bu sefer kamyona isabet etmedi. En azından bu da bir şeydi... Yine de bu gece onu koruyamadan ölürsem, geri dönüp Piknik Hayes'e musallat olmanın bir yolunu bulacağımı umuyordum. Hayalet güçlerimi kullanarak işe yaramaz cesedime saygısızlık etmesini sağlardım.

Daha fazla silah sesi. Sonra bağırışmalar.

"Em!" Birinin bağırdığını duydum. Hafifçe ayağa kalktı.

"Hayır," dedim, sesim çatlayarak. "Tetikçiyi bulana kadar yerde kal. Sadece seslen. İyi olduğumuzu ama ateş altında olduğumuzu bilsinler. Böylesi daha güvenli."

"Güvendeyiz!" diye bağırdı, o kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarım acıdı. "Keskin nişancı kamyonu en az üç kez vurdu, o yüzden çok dikkatli olun. Ayrıca silahım var. Çok yaklaşmadan kendinizi tanıtın, yoksa sizi ben vururum."

"Sıkı tutun evlat," diye bağıran derin bir ses duydum. "Senin için geliyoruz."

Sesi tanıdık geliyordu... Sonra onu yerleştirdim. Duck. Em'in serbest bırakılması için Azraillerle pazarlık yaparken tanıştığım yaşlı adam.

"Sence onu bulabilecekler mi?" Em sordu. Dişleri takırdamaya başladı. Kahretsin, en azından çam iğneli battaniyem yanımdaydı...

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona. "Eğer akıllıysa çoktan yola çıkmıştır. Dışarıda kalıp onları yakalamaya çalışabilir ama böyle havalar herkes."

Sonra ellerinin titremeye başladığını fark ettim. Soğuktan ya da adrenalinden, hangisi olduğu önemli değildi.

"Bence silahı bırakmalısın." "Hayır."

"Beni kazara vurmayın, lütfen."

Em yere baktı ve gülümsedi, saçlarında oluşan buz sarkıtlarına rağmen hâlâ muhteşemdi. Gösterge panelinden gelen zayıf ışıkta dudaklarını görebiliyordum.
maviydi, burnu kırmızıydı ve tişörtü sırılsıklamdı. Islak tişört yarışması için iyi bir zaman değildi ama göğüsleri olağanüstü görünüyordu.

"Söz veriyorum," dedi usulca, dudağını ısırarak. "Seni asla kazara vurmayacağım."

Cevabını düşündüm.

"Bu düşündüğünüzden daha az rahatlatıcı."

Birkaç el daha ateş edildi ve ardından tiz, acı dolu bir çığlık duyduk.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Em, gülümsemesi kaybolmuştu. Gözleri kocaman olmuştu ve parmağı tetiğe doğru hareket ederek silahı tekrar kaldırdı. Sonra biri karanlığın içinden bağırdı. Yakınlarından biri.

"Em, ben Painter."

Cidden mi? Lanet *Painter* bizi kurtaracak mıydı?

Ve işte tam orada, Tanrı'nın dolambaçlı bir piç olduğunun kanıtını bulmuştum. "Onu yakaladın mı?" Em geri bağırdı.

"Bir tanesini yakaladık," dedi Painter. "Daha fazla olup olmadığını bilmenin bir yolu yok.
Ama arıyoruz. Prez, biz ikinci bir keskin nişancı ararken sizi dışarı çıkarıp cephaneliğe geri götürmemizi söyledi."

"Elektrikli testere gibi bir şeye ihtiyacımız olacak," diye bağırdı. "Hunter kapana kısıldı."

"Yaşıyor mu?"

Soruyu sorarken sesi biraz fazla neşeli çıkmıştı. "Evet, o iyi," diye yanıtladı.

"Harikayım amına koyayım," diye bağırdım. "Em'i buradan çıkarın!"

"Tamam, şimdi kamyonun yanındayım," diye geri seslendi Painter. "Yukarı tırmanıp içeri bakacağım. Silahını indir, Em."

Em silahını indirdi ama bırakmadığını fark ettim. Bana hızlı bir bakış attı ve gözleriyle tam olarak buluşmayan bir gülümseme sundu.

"Bu da ne demek oluyor?" Sessizce sordum.

"Ressam benim babam değil," diye cevap verdi. "Güvenliğiniz konusunda hiçbir söz vermedi."

"*Painter* seni kurtarmaya çalışırken ona silah mı doğrultacaksın?" "Hayır,

yaşlı adamım bir ağacın altında sıkışıp kalmışken onu koruyacağım. Beni hayat sigortan olarak düşün, bebeğim. Eğer gidersem, Painter'ın seni hayatta tutmak için bir nedeni kalmaz ve sana yaptıklarına tanık olacak kimse olmaz. Babam gelene kadar burada kalacağım."

Kamyon sarsıldı ve Painter yolcu tarafındaki açık camdan eğilerek durumu değerlendirdi. Önce Em'e hızlıca bir göz attı,
Muhtemelen kan ya da belirgin bir yara olup olmadığını kontrol ediyordu. Sonra bakışları bana döndü, gözleri yırtıcıydı. Ona dik dik baktım ve sözsüz bir şekilde saçmalıklarını anladığımı söyledim. Çenemi kaldırdı, sonra dikkatini tekrar Em'e çevirdi.

"Elimi tut," dedi Painter ona doğru uzanarak. "Seni cephaneliğe götüreceğiz. Ruger geri dönüp *erkek arkadaşını* kesmek için ihtiyacımız olan aletleri alabilir ama senin ısınmaya ihtiyacın var."

Başını iki yana

salladı. "Babamı

istiyorum."

"Şu anda biraz meşgul."

"Hayır," dedi, silahı yanından kaldırdı ve iki eliyle dikkatlice dizinin üzerinde dengeledi. Kimseye doğrultmuyordu ama en dostane duruşu da bu değildi. "Babam gelene kadar babamla kalacağım.
buraya gelir."

Ressam irkildi. Heh.

O saksocudan nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum.

"Lütfen gidip onu getirir misin?" Em sordu, sesi çok kibar bir granit gibiydi. Çok korkmuş olabilirdi ama hiç zayıflık göstermiyordu.

"Babam olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Painter başını sallayarak, "Boş ver bunu," diye mırıldandı. "Birazdan dönerim.

Beklerken soğuğun tadını çıkar, Em."

Adam kamyondan aşağı atladığında kadın gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"İyi misin?" diye sordum. "Onunla gitmeni gerçekten çok isterdim."

Em gözlerini devirdi ve endişemi mavimsi bir eliyle savuşturdu.

"Hayatta olmaz," dedi. "Ben gidiyorum, şahidin yok. Ressam senden nefret ediyor. Ruger da senden pek hoşlanmıyor ve elektrikli testeresi olan da o. Seni öldürmeye karar veren olursa, önce beni geçecek."

"Bebeğim, bunu tüm saygımla söylüyorum. Beni çok korkutuyorsun."

Uzanıp yanağıma dokundu, ben de parmaklarını öpmek için başımı çevirdim.

"Emmy, ben baban," diye seslendiğini duydum Hayes'in. Sonra pencereden bakmak için yukarı tırmanırken kamyonetin kaydığını hissettim. "Painter silahını bırakıp cephaneliğe gitmeyeceğini söyledi."

"Tanrıya şükür," dedi, sesi rahatlama doluydu. Sınıra tahmin ettiğimden daha yakındı. "Burada olmana çok sevindim. Hunter'ı yalnız bırakmayacağım. senden başka kimse. Ama gerçekten üşüyorum... Burada daha ne kadar dayanabilirim emin değilim."

Karanlıkta yüzünü iyi göremiyordum ama içimde bir his vardı. Onunla tanıştığımdan beri aynada yüzlerce kez gördüğüm aynı sevgi ve hayal kırıklığı karışımı ifadeyi tanıdım.

"Emmy, kimse Hunter'a zarar vermeyecek," dedi Reapers başkanı. "Ben söz verdim."

"Annem seni geride bırakır mıydı?" diye sordu, sesi bir meydan okumaydı.

Adam derin bir iç çekti, sonra elini tutmak için uzandı.

"Hayır," dedi. "İşte bu yüzden seni bir Azrail'in yanında istedim, tatlım. Senin yanımızda olmamanı gerçekten göze alamayız. Bana her geçen gün onu daha çok hatırlatıyorsun."

EM

Tekrar Cephaneliğe dönmek iyi hissettirdi. Beklediğimden daha iyi. Tabii kapıda Dancer, Marie, Kit ve Maggs tarafından karşılanmamın da bir zararı olmamıştı. Sophie yukarıda, ikinci kattaki oyun odasında muazzam bir kamp alanı inşa eden çocuklarla birlikteydi.

At beni eve bıraktı, Marie'yi yakalayacak ve soğuk ellerini karnına yapıştıracak kadar uzun süre içeri girdi. Marie çığlık attı ve At onu uzun, sert bir öpücük için yakalayana kadar ona vurdu. Sonra beni mutfağın ortasında sırılsıklam bırakarak yağmura geri dönmüştü.
Dancer etrafıma bir battaniye sardı ve Marie bana bir fincan sıcak kahve uzattı. Kendimi çenemi acıtacak kadar titrerken buldum.

"Peki ne oldu?" Dancer beni bir tabureye oturtarak sordu. "Adamlar dünyanın sonu gelmiş gibi kaçtılar."

"Biri lastiklerimize ateş etti," dedim ona. Vay canına, sesli söyleyince kulağa çok... çılgınca geldi. "Hunter kullanıyordu ve kamyon kaymaya başladı.
Buz. Yoldan çıktık. Bir ağaç onu kamyonun içine sıkıştırdı -hâlâ orada- ve ben yardım çağırdım. İşte o zaman lastiklere ateş eden kişi bize ateş etmeye başladı."

Kadınların hepsi gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Bu çok ciddi bir şey," dedi Kit yavaşça. "Ama sen iyi misin? Hunter da mı?"

Başımı salladım.

"Evet, ama onu kesip atmak zorunda kalacaklar."

Kit parmaklarını gergin bir şekilde tezgâha vurdu.

"Şeytan Jack'in kasabada görüldüğünü biliyor muydun?" diye sordu. "Ve sanırım onu bu gece erken saatlerde, biri onu kaçırdıktan hemen sonra görmüşler.
Dancer ve Bam Bam'ın evine ateş etti."

Gözlerim büyüdü.

"Evinize ateş mi ettiler?" Dancer'a şaşkınlıkla sordum. *"Çocuklar oradayken mi?"*

"Evet," dedi Dancer, yüzü hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Em, ben Seni seviyorum ama o kulübün bir parçası olan bir adamla nasıl birlikte olabildiğini anlamıyorum."

Sertleştim.

"Evinize ateş eden adam Devil's Jack değildi," dedim kararlı bir şekilde. "Hunter bana öyle olmadığını söyledi. Başka birinin hepimizi savaşa sokmaya çalıştığını söylüyor. Barış istiyorlar - barışa *ihtiyaçları var*, yoksa kulüpleri hayatta kalmak."

Kadınlar birbirlerine baktılar ve Marie gergin bir şekilde öksürdü. Harika. Şimdi hepsi benim saf bir salak olduğumu düşünüyordu.

"İçki isteyen var mı?" Maggs parlak bir sesle sordu. "Ben bir tek atabilirim." Kit elimi tutmak için uzanarak, "Şişeyi al," dedi.

Çekiştirdim.

ondan uzaklaştı, hayal kırıklığına uğradı.

Onlara "Hikâyenin tamamını öğrenene kadar herhangi bir yargıya varmayın" dedim. "Orada ne olduğunu bilmiyorsunuz. Unutmayın, keskin nişancı Hunter'ı da öldürmeye çalıştı."

"Sanırım göreceğiz," dedi Marie. "Geri dönmene sevindim Em. İyi haber şu ki hepimiz yanımızda yiyecek getirdik - başka ne olursa olsun, her şeyi iptal etmek yerine tatili birlikte kutlayabiliriz."

Mükemmel, diye düşündüm. Tam da ihtiyacım olan şey. Şimdi herkes Yarın bana ve Hunter'a ters ters bakacak, son yirmi yılda Azrailler için ters giden her şey için onu suçlayacaktı. Ve kamyoneti mahvolmuşken, buradan ayrılamazdık. Belki bir araba kiralayabilirdim.

"İçki?" Maggs tekrar sordu, sesi zorlamaydı. Başımı salladım. Zaten başım ağrıyordu. İhtiyacım olan son şey akşamdan kalmalığı da bu karışıma eklemekti.

Yetişkin hayatı karmaşıktı.

AVCI

Beni kamyondan çıkardıklarında taşaklarım kuru üzüm büyüklüğündeydi. Dışarısı çok soğuktu. Buna rağmen kamyonun koltuklarının arkasından çantalarımızı almayı unutmadım. Ayrıca Devil's Jacks kesiğimi de aldım ve banktan yukarı tırmanmadan önce dikkatlice kolumun üzerine katladım. Hayes'in beni bekleyen bir cipi vardı. En azından cipin benim için olduğunu umuyordum. Siyah bir kargo minibüsü de oraya park edilmişti, bana Em ve Sophie'yi kaçırmak için kullandığımız minibüsü hatırlattı.

Pek iç açıcı bir manzara değil.

Tepeye ulaştığımda Hayes'i buldum. Renklerime baktı ama bir şey söylemedi. Ayrıca beni cephaneliğe hangi aracın götüreceğini de söylemedi. Em'e beni hayatta tutacağına dair söz verdiğini biliyordum ama rahatlığımın anlaşmanın bir parçası olmaması muhtemel görünüyordu.

"Tetikçiyi yakaladın mı?" Ona sordum.

"Shooter minibüste," dedi. "Ama sen benimle geleceksin. Hadi gel."

Onu SUV'a kadar takip ettim. Benim için bir puan. Umarım bu iyiye işarettir. Horse ve Painter arka koltukta bize katıldılar. Cephaneliğe giden kısa ve gergin yolda kimse benimle konuşmadı, ki bu gayet iyiydi. Gece henüz bitmemişti ama kamyonette stratejimi düşünmek için bolca vaktim vardı. Daha önce de böyle durumlarla karşılaşmıştım ama genellikle diğer taraftaydım. Zayıflık göstermemem ya da gönüllü bilgi vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

İyi tarafından bakarsak, en azından kardeşlerimden biriymiş gibi davranan o pisliği aramakla vakit kaybetmek zorunda kalmayacaktım. Minibüsteydi, bundan neredeyse emindim. Akıllı para, onu Cephaneliğe götürdüklerinde geri gelmeyeceğini söylüyordu, bu da bana daha fazla zaman kazandırdı.

Binanın avlu duvarındaki bir kapıdan geçtik. Em

İçeride bir yerlerde, umarım rahat ve sıcaktır, kızlarıyla çevrilidir. O kamyonetin içinde, ön camı patlatan kurşunlara maruz kaldığını düşünmek bile kanımı dondurdu.

Bu aşk boku berbattı.

Artık Kelsey'e göz kulak olmam yetmiyordu, Em'i de korumak zorundaydım. *Bu* yüzden hiç evcil hayvanım olmamıştı. Çok fazla iş vardı. Hayes makineyi durdurdu, kapattı ve bana baktı.

"İçeri gelir misin?" diye sordu, sanki başka seçeneğim varmış gibi.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim ve kapımı açtım. Dışarı çıktığımda bizi binanın altına inen batık bir merdiven boşluğunun yanına park etmiş buldum.

Bunda kaygı verici bir şey yok, değil mi?

Çantalarımızı aracın arkasına koymuşlardı, bu da yedek tabancama erişemediğim anlamına geliyordu. En azından üzerimi aramamışlardı. Kalçamdaki av bıçağı pek de göze batmadığı için bunu iyiye işaret saydım.

Sanırım teknik olarak hala misafirdim.

Hayes merdiven boşluğuna doğru yürümeye başladı, ama ben payımı almak için durakladım. Ressam durdu ve başkanıyla benim aramda bir ileri bir geri baktı.

"Renklerini içeride giymesine izin vermiyorsun, değil mi?" diye sordu. Tanrım, bu adam tam bir drama kraliçesiydi.

"Onları cesedimden çıkaracaksın," dedim ona, sesim gerçekçiydi.

En az beş ya da altı Azrail, Ressam ve benim karşılaşmamı izlemek için toplanmıştı. Bıçağımın kayışını çözdüm, parmaklarımı kabzasına gevşekçe doladım. Ölmek için boktan bir yoldu ama şansım yaver giderse o pisliği de yanımda götürebilirdim. Sonra Piknik içeri girdi.

"Hâlâ bir ateşkesimiz var kardeşim," diye açıkladı. "En azından biz kanıtlayana kadar
Saldırının arkasında onlar var. Keskin nişancı arkadaşımızın giydiği kesiğe yakından baktınız mı bilmiyorum ama bana pek doğru gelmedi. Ta ki biz Hunter kulübün bir misafiri ve bize dostça bir ziyarette bulunuyor."

Evet, çünkü tüm dost ziyaretleri karanlık bodrumlarda olur.

Yine de Ressam'ın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi güzeldi. Ona göz kırptım ve Em'in babasını merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Metal kapının kilidini açtı ve tavana vidalanmış çıplak ampullerle aydınlatılmış çorak beton bir koridora açıldı.

"Güzel yer," diye mırıldandım ve Piknik bir kahkaha attı.

"Deneriz," dedi. "Burada beklemeniz için uygun bir odam var."

Koridordaki kapılardan birinin kilidini açtı. İçeri baktım. Oda, kıçımın kenarı. Burası tam bir hapishane hücresiydi. Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Misafir olduğumu mu sanıyordun?"

"Kapıyı açık bırakacağız, merak etme," dedi hoş bir şekilde gülümseyerek. "Sıkılmanı istemediğim için At'tan sana eşlik etmesini istedim."

At. Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündüm. Adamla son birkaç ay içinde birkaç kez karşılaşmıştım. Dürüst birine benziyordu. Titiz de. Ağustos sonunda Seattle'da adamlarımızdan biriyle bir olay olmuştu. Pislik herif kötü durumdaydı ve kaçıyordu. Horse ve Ruger onunla karşılaştıklarında, bizi arayıp onu almamızı isteyecek kadar nazik davrandılar. Hatta

Onu bir Noel hediyesi gibi güzelce paketleyip, eski bölümüne geri götürmek için hazırladılar.

Büyük Azrail öne çıktı ve bana soğuk bir gülümseme sundu.

"Neden beklerken Portland'da neler olup bittiğini bana anlatmıyorsun?" dedi. "Dedikoduları öğrenmeyi her zaman sevmişimdir."

"Evet, hemen ilgileneceğim," dedim, onu tersleme dürtüsüne direnerek. Kibarca odayı işaret etti, ben de içeri girdim ve alçak karyolaya uzandım. Kazadan dolayı ciddi bir yara almamış olabilirdim ama o kadar uzun yaşayacağımı varsayarsak sabah çok ağrım olacağını düşündüm. Şimdilik rahat etsem iyi olacaktı. At koridordan paslanmış metal bir sandalye taşıyarak beni takip etti. Sandalyeyi benden uzağa bakacak şekilde yerleştirdi, sonra üzerine oturdu ve arkalığına yaslandı.

"Peki senin hikayen ne?" diye sordu. "Sen ve Em hakkında dedikodular duyuyorum. Biliyorsun o hepimiz için küçük bir kız kardeş gibidir. Kız kardeşlerime karşı çok korumacıyımdır."

Kollarımı başımın arkasında kavuşturarak, "Evet, kardeşlerinden birkaçından böyle bir izlenim aldım," dedim. "Kit'le eve erkek arkadaşlarını getirdiklerinde babamın bundan hoşlanmadığını söylüyor."

"Öyle de denebilir."

"Ben onun erkek arkadaşı değilim. Ben onun yaşlı adamıyım ve kimse aramıza giremez. Beni öldürerek bunu aşabilirsin ama o zamana kadar Em'in alındığını düşün. Portland'dan bir dedikodu için bu nasıl?"

Kaşlarını kaldırdı ve düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, genellikle duyduklarımızdan daha ilginç Deke," dedi. "Sanki bizim bölgemizde var olmaya hakları varmış gibi, sinir bozucu küçük Devil's Jacks'in buraya taşınmasından bahsetmeyi seviyor."

"Bundan hiç bıkmadın mı?" Yıllar boyunca bu konuşmanın kaç farklı versiyonunu duyduğumu düşünerek sordum. "Siz Jack'lere hakaret ediyorsunuz, biz Reaper'lara hakaret ediyoruz, biri vuruluyor ve sonra hepimiz önümüzdeki on yıl boyunca surat asıyoruz?"

Onu hazırlıksız yakalamıştım ve o da güldü.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama senden hoşlandım. Umarım yarın cesedini gömmek zorunda kalmam."

"İtiraf etmeliyim ki," dedim, doğrulup dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek. "Ben de yarın cesedimi gömmek zorunda kalmayacağınızı umuyorum."

Bir çığlık havayı kesti ve At başını eğdi.

"Sanırım bu senin kulüp kardeşin olabilir," dedi tepkimi inceleyerek.

Başımı salladım.

"Bizden biri değil," dedim açıkça. "Sana açıklayayım... Eğer o benim kardeşim olsaydı, şu anda onun için savaşıyor olurdum. Bir Azrail'in bir Jack'e işkence etmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Ama o? Kadınımı öldürmeye çalışan ibne bu. Kurşunlarından biri kafasını en fazla birkaç santimle ıskaladı. Kulağımı sıyırdı. Bu durumla ilgili tek sorunum yanlış odada olmam. Orada onunla birlikte olmalı, adamlarınızın onu çok hızlı öldürmediğinden emin olmalıydım."

Bir çığlık daha yükseldi.

"Biraz kestirmemin sakıncası var mı?" At'ın bakışlarını yakalayıp tutarak sordum. "Biraz zaman alacak gibi görünüyor."

At yine güldü.

"Rahatınıza bakın."

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Aslında bir süre uyuklamayı başardım, bu da ne kadar yorgun olduğum hakkında bir şeyler söylüyor. Sanırım bu beni o kadar da şaşırtmamalıydı; bir önceki gece pek dinlenememiştim ve bunun çoğunu Em'in araba yolunda geçirmiştim. I
Biri karyolayı tekmelediğinde uyandı, anında tetikteydi. At yatağın ayak ucunda duruyordu.

"Görünüşe göre arkadaşımız sonunda konuşmaya karar vermiş," dedi. "Oh, ve iyi haber. O bir Devil's Jack değil."

"Yok artık," diye mırıldandım yüzümü ovuşturarak. Peynir rendesi gibi hissediyordum. *En son ne zaman tıraş olmuştum?* "Sana öyle olmadığını söylemiştim."

"Gerçek olduğuna sevindim. Ayağa kalk, Pic seni sorguya çağırıyor. Bu pisliğin söylediklerini duyman gerekiyormuş. Bazı ciddi şeyler gün ışığına çıkıyor."

At'ı az önce çıktığımızdan çok daha büyük bir odaya kadar takip ettim. Havada bir miktar çamaşır suyu ve kanın bakırıyla karışmış idrarın keskin kokusu vardı. Çalışma lambaları tavandan uzatma kablolarıyla sarkıyordu ve zemin ortadaki bir gidere doğru aşağı doğru eğimliydi.

Kullanışlı.

Kanalizasyonun hemen üzerinde, metal bir sandalyede, kolları ve bacakları sıkıca bağlanmış, kanlar içinde, siyah saçlı bir adam oturuyordu. Yüzü yara bere içindeydi, gözleri şişerek kapanmıştı ve dudaklarının ikisi de yarılmıştı. Ayakkabıları çıkarılmıştı ve ayak parmaklarının ezilmiş kalıntıları görünüyordu. Tırnaklarından da kan damlıyordu - daha doğrusu tırnaklarının eskiden olduğu yerden.

Birileri uzun bir gece geçirmiş.

"Bu bizim adamımız mı?" Etrafa hızlıca bir göz atarak sordum. Odada Ruger, Duck, Horse ve tanımadığım üç adam vardı. Bir tanesi

Çünkü elleri hâlâ kanla kaplıydı. İsim etiketine hızlıca bir göz attım. Bam Bam.

Piknik yanıma geldi, yüzü asıktı. "Evet," dedi. "Sizden biri değil."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Evet, bunu daha önce konuşmuştuk," dedim kibarca. "Peki o kim?"

"Kartel," diye yanıtladı Pic. "Tabii ki bu önemli ya da değerli değil. Onu buraya sahte renklerle geçit töreni yapması için gönderdiler. Cut şurada, birazdan bakabilirsiniz... Ama ilginç olan bu değil. parçası."

Kaşlarımı kaldırıp sordum. Sahte Devil's Jacks renkleri giyen birini oldukça ilginç buldum.

Pic sandalyeye doğru yürüdü ve onu tekmeledi. Adam inledi. "Az önce bana söylediklerini arkadaşıma da söyle," diye emretti.

Adam başını kaldırdı, ancak şişlikten beni görüp göremediğini bilmiyordum.

"Ben sadece bir *halcone*'um," diye fısıldadı, İngilizcesi hafif aksanlıydı. Meksikalı olduğunu düşündüm. Elbette, kartelin merkezinin nerede olduğu göz önüne alındığında büyük bir sıçrama değildi. Bunun gibi fakir ve çaresiz adamlar, topçularının çoğunu oluşturuyordu.

"Emirlere uyarım. Bana *gringo* bir patronla gitmemi, kuzeye gelmemi söylediler. O yeleği giy, barlara git, insanlarla konuş. Patron ne derse onu yap. Bu gece insanlara ateş etmemizi söyledi, biz de öyle yaptık."

"Biz mi?" Ben sordum.

"Asker," diye mırıldandı, kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Kendine Sam diyor, gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. Belki patronla birlikte gelmiştir."

"Beyaz mı?"

"*Evet.* Amerikalı."

"Kamyona kim ateş ediyordu?"

"Sam lastiklere ateş etti," dedi. "Sonra bana kamyondaki insanları öldürmemi söyledi ve ortadan kayboldu. Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Diğer silahlı saldırılar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Beni buraya gönderdikleri geçen haftaya kadar güneydeydim," dedi. "Bunların hiçbiriyle ilgim yok. Beni öldürecek misin?"

Picnic'e baktım. Yüzü bomboştu.

"Eğer isterseniz Burke onunla konuşmak isteyecektir," dedim. "Bu sadece senin kulübünle ilgili değil, Jack'lerin de alabileceğimiz her türlü bilgiye ihtiyacı var."

Ruger, "Onu birkaç gün tutmak sorun olmaz," dedi. Bana sert bir bakış fırlattı. "Burada bir sürü odamız var, onu
"İstesek sonsuza kadar birini tutsak edebiliriz."

Sandalyede oturan kanlı piyondan bahsetmediğine dair bir his vardı içimde.

Piknik At'a, "Onu dışarı çıkar ve temizle," dedi. İri adam öne çıktı ve tanımadığım diğerlerinden birine başıyla işaret etti. Birlikte adamı kaldırdılar -sandalyesi ve her şeyiyle- ve odadan dışarı taşıdılar. Kendi durumumu düşünerek betonun üzerindeki kana baktım.

Siktir et. Şimdi bunu oynamak için çok iyi bir zamandı.

Picnic'e "Burke'ü arayabilirsen çok memnun olurum," dedim. "Telefonum yeni bitti."

"Ben hallederim," dedi. Gitmek için döndü ama ben kolundan tuttum. Ruger öne çıktı ve parmaklarını çıtlattı. Gözlerimi tekrar devirmek için içimdeki dürtüye direndim. *Evet, anladım. Prez'i koruyacaksın, beni öldüreceksin.*
Çıplak eller, vesaire... Çok tahmin edilebilir.

"Konuşmamız gerek," dedim. "Bir an önce bitirsek iyi olur. Bunu Em'in önünde yapamam."

Pic gözlerini kısarak, "Alınma ama en sevdiğim kişi değilsin," diye cevap verdi. "Seni kulübün adına tanıklık etmen için çağırmış olmamız sohbet etmek istediğim anlamına gelmiyor. Çok önemli olsa iyi olur."

"Sanırım öyle. Son birkaç aydır beni öldürmenin farklı yollarını düşünmek için oldukça fazla zaman ve enerji harcadığını düşünüyorum."

Pic sert bir kahkaha atarak başını
salladı. "Benim yerimde olsan sen de
öyle yapardın."

"Buna itiraz edemem," dedim. "Mesele şu... Önümüzdeki yirmi yılı beni sırtımdan vurmanı bekleyerek geçirmek istemiyorum. Seni seviyorum.

Kızım ve ben ondan vazgeçmeyeceğiz, bu yüzden eğer bu bir anlaşma bozucuysa, beni şimdi öldürmelisin. Aksi takdirde benden ve yaşlı karımdan uzak durman gerekir."

Bu onun dikkatini çekti.

Piknik beni inceledi. Bir şey söylemesini bekledim ama Ruger bir adım öne çıktı, yüzü soğuk ve gergindi.

"Onu yerin dibine sokalım," dedi. "Sophie bu pislik yüzünden cehennemi yaşadı. Neredeyse onu kaybediyordum."

Diğer adamı görmezden gelerek Hayes'in gözlerini tuttum. Bu benimle ve Pic'le ilgiliydi, Em'in erkeği olarak bana tahammül edip edemeyeceğini ilk ve son kez belirlemekle ilgiliydi. Ellerimi kaldırdım, avuçlarım boştu ve sırtım ona dönük olacak şekilde döndüm.

"Ben hazırım," dedim. "Devam et ve yap. Zamanlaman da iyi - kartelin beni yakaladığını söyleyebilirsin. Gerçeği asla öğrenemeyecek, kulübüm de öğrenemeyecek."

"Neden?" Pic sordu.

"Çünkü geleceği olan bir adamı hak ediyor," dedim boynumu bir yana uzatarak. Kaza yüzünden şimdiden ağrımaya başlamıştı. "O adamın ben olmasını istiyorum. Onu seviyorum ve onu güvende ve mutlu tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama ben de gerçekçiyim. Eğer Azrailler beni öldürmeye kararlıysa, ben zaten ölmüşüm demektir.
Hamleni yapman biraz zaman alabilir, bu da sonunda gerçekleştiğinde onu daha çok inciteceği anlamına gelir. Onu ileride daha kötü bir şeye hazırlamaktansa şimdi bitirmeyi tercih ederim."

Arkamda sessiz kaldılar. Aptal değildim, zamanlama mükemmel değildi. Daha akıllı bir adam zorlamazdı ama Pic bunu yapmayı planladıysa, bir an önce yapmalıydı. Bu gölgenin altından çıkmamız gerekiyordu yoksa bizi canlı canlı yiyecekti.

"Seni vurmalıyım," dedi Pic yavaşça. "Çünkü biliyor musun? Bence ona zarar vereceksin. Bunu yapmak istemeyeceksin ama olacak ve sonra parçaları ben toplamak zorunda kalacağım."

Bu pek umut verici değildi. Kendimi hazırladım, kurşunu bekliyordum. Hızlı mı yapacaktı, yoksa uzatacak mıydı?

"Arkanı dön."

Döndüğümde onu bana doğru yaklaşırken buldum, yumrukları sıkılmıştı. İlk yumruk suratıma indiğinde kendimi rahatlamaya zorlamaya çalıştım. Acı

İçimde patladı, elmacık kemiğimden dışarı yayıldı. Başka bir yönden ikinci bir darbe geldi ve Ruger'ın da aksiyona katıldığını fark ettim.

Tam da ihtiyacım olan şey ...

Ondan sonra tüm zaman algımı kaybettim. Bir noktada yere düştüm, bu da beni tekmelemelerini kolaylaştırdı. Tüm vücudumun büyük bir işkence dalgasına dönüştüğünü düşünürsek, sanırım oldukça iyi idare ettim. Çığlık atmamayı başardım, ancak biri özellikle iyi bir atış yaptığında kendimi inlemekten alıkoyamadım. Bu noktada o kadar çok canım yanıyordu ki daha kötüsünün olamayacağını düşündüm.

Sonra bir kaburga kırılması hissettim.

Daha kötüydü. *Orospu çocuğu.*

"Yeter," dediğini duydum Hayes'in, sesi uzaklardan geliyordu. Biri beni sırt üstü yatırdı ve tavandaki parlak ışıklara karşı gözlerimi kıstım.
Sonra bir yüz benimkine baktı.

Dünyadaki en sevmediğim yüz. Siktiğimin ressamı.

Bir şeyler söylüyordu ama kulaklarımdaki çınlamadan tam olarak çıkaramıyordum. Başımı salladım, gözlerimi dudaklarına odakladım. Tekrar söyledi.

"Onun payını alabilir miyim?"

Aman Tanrım.

Bu adam hiç mi öğrenmedi? Yana doğru yuvarlandım ve dizlerimin üzerine gelene kadar kollarımla yavaşça yukarı ittim. Kendime gelmek için birkaç saniye harcadım, belli belirsiz
odaya başka adamların da girdiğini fark ettim. Konuşuyorlardı ama kelimeleri tam olarak çıkaramıyordum.

Ayağa kalktım - sallanıyordum - kırık kaburgalarım göğsümde kayarak gıcırdarken her nefes cehennemden bir kesitti. Ressam tam önümde durmuş, bir oyun parkı kabadayısı gibi sırıtıyordu. Bir dişimi tükürdüm ve ona nefret dolu bir gülümseme sundum.

Sonra omuzlarından tuttum ve alnımı burnuna çarptım.

Bir taş gibi yere düştü, kanı serbestçe akıyordu. Tekrar sallanıp geri adım attım. Az önce yediğim dayak bana biraz avantaj sağlamış olsa da, ayakta kalmak için her şeyimi verdim. Zaten o kadar çok canım yanıyordu ki, alnımdaki acı da buna karıştı.

Derin bir nefes aldım ve Ressam'ın sorusunu cevapladım.

"Sana zaten söyledim. Cesedimi kesip alacaksın ve kadınımı rahat bırakacaksın. Bana bir daha bulaşırsan seni yerin dibine sokarım."

Sendeleyerek geri döndüm ve Piknik'i bulmak için başımı kaldırdım.

"Burada işimiz bitti mi?" Kaburgalarımı dikkatle test etmek için uzanarak sordum. Tanrım, acı inanılmazdı. "Çünkü bu senin son şansın. Beni şimdi öldür ya da
bizi yalnız bırakın."

"Seni ve Em'i üst katta bir odaya yerleştireceğiz," dedi Pic, yüzü asıktı. "Hoşuma gitmiyor ama kabul edeceğim. Kızım için savaşacak bir adama saygı duyabilirim."

Painter'a bir kez daha baktı, sonra döndü ve odadan çıktı. Arkasından sendeleyerek yürüdüm, umarım burada birilerinin Vicodin'i vardır.

"Peki Em'e hangi hikâyeyi anlatmak istiyorsun?" Koridorda yavaşça yürürken Hayes sordu. Beni zorlamadı, ki bunu takdir ettim. Bu noktada dik durmak bile bir mucizeydi.

"Hikâye yok," dedim. "Taşaklarım bu gece tekmelenmeyen tek yer ve öyle kalmasını istiyorum. Ona bunun bir iş olduğunu, bu yüzden konuşamayacağımızı söyleyeceğim."

"Daha önce hiç gerçek bir ilişki yaşamadın, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. Merdivenlerin önünde durduk ve yukarı baktım. Lanet olsun. Oraya tırmanmak istemedim.

"Nereden biliyorsun?" Nefesimi tutmak için duraklayarak sordum. Keskin bir kahkaha attı.

"Öğreneceksin."

EM

Babam karanlık mutfağa girdiğinde saat sabahın ikisini geçiyordu. Hunter'ın güvenliği konusunda giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştım, özellikle de birkaç adamın bodruma gidip geldiğini gördüğümde.

Aptal değildim.

Aşağıda ne olduğunu biliyordum; Kit ve ben neredeyse bu binada büyüdük. Geriye pek fazla sır kalmamıştı, gerçi babamın yıllar boyunca ne kadar çok şey görüp duyduğumuzdan haberi olmadığına eminim.

Saatler önce, araçların avluya girişini dinlemiştim.
Hunter'ın onlarla birlikte aşağıda olması gerektiğini biliyordu. Hatta Horse gelip bize tetikçiyi bulduklarını ve endişelenmeyi bırakabileceğimizi söyledi.

Bu beni daha çok korkutuyordu, çünkü eğer tetikçiyi bulmuşlarsa, Hunter neden benimle birlikte dönmemişti? Saat on bir civarında bir kurtarma operasyonu yapmayı düşündüm ama sonra bunun Hunter'a geri tepme ihtimalinin çok yüksek olduğuna karar verdim. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, benim müdahalem ona yardımcı olmazdı. Bu şartlar altında olmazdı... Kamyonda sıkışıp kaldığında onu korumak benim için bir şeydi. Ama şimdi ona saldırmak? Bu onu babamın ve kardeşlerinin önünde zayıf gösterirdi ve Hunter zayıf görünmeyi göze alamazdı.

Kamyonette kalmalıydım.

Şimdi babam karşımda duruyordu, yüzünde anlamaya bile başlayamadığım bir ifade vardı.

"Eee?" Talep ettim. "Nerede o? O iyi mi?" "Ben de seni

gördüğüme sevindim, bebeğim."

"Hey, Em," dediğini duydum Hunter'ın. Merdiven boşluğunun gölgesinden çıktı, sanki ayakta durmak bile kaldırabileceğinden fazlaymış gibi kapının çerçevesine yaslandı.

Vay anasını.

Elimi ağzıma götürdüm, dehşete kapılmıştım.

"Sana ne oldu böyle?" Gözyaşlarımın biriktiğini hissederek fısıldadım. Yanına koştum ama ona dokunmaya çalıştığımda irkilerek uzaklaştı.

"Üzgünüm bebeğim," diye mırıldandı. "Kendimi biraz kötü hissediyorum. Neden biraz buz alıp yatağa gitmeme yardım etmiyorsun?"

"İkinci kattaki odayı kullanabilirsin," dedi babam. "Ben biraz ağrı kesici bulacağım."

Aralarında bir ileri bir geri baktım.
Bir şekilde insanların rastgele dövüldüğü ve kimsenin bunu kayda değer bulmadığı alternatif bir evrene rastladım.

"İkinizden biri bana burada neler olduğunu anlatmak ister mi? Onu bıraktığımda böyle değildi baba. Sana güvenmiştim!"

Konuşurken sesim yükseldi, ellerim çırpındı. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bebeğim, sana bir daha yalan söylemeyeceğime söz verdiğimi biliyorsun, değil mi?" Hunter söyledi. Başımı salladım, yüzündeki hasar karşısında şaşkına dönmüştüm. Her yeri benek benek olmuş ve morarmıştı. Ağzından ağır ağır kan damlıyor, çenesinden aşağı iniyordu. Bir elini kaburgalarına götürmüştü ve nefes alış verişi bana pek doğru gelmiyordu. "Şey, bu yalan söylemeyeceğim zamanlardan biri, yani ne kadar sorarsan sor, seni daha iyi hissettirecek bir hikaye duymayacaksın. Gerçeği istiyorsan, bunu kabul etmelisin. Sadece temizlenmeme ve yama yapmama yardım et, sonra da uyuyalım."

Tekrar babama doğru baktım. Çömelmiş, dolaplardan birini karıştırıyordu. Sonra büyük bir ilk yardım çantası çıkardı.

"Seninle yukarıda buluşuruz," dedi. "İkinci katta seni bekleyen bir yatak var Hunter. Senin için ayırmışlar. Koridorun karşısındaki banyoda duş var. Sessiz olmaya çalışın, çocukları uyandırmak istemezsiniz. Sanırım senin kalacağın yerin hemen aşağısındaki oyun odasında kamp kurmuşlardır.
kalıyorum."

"Teşekkürler," dedi Hunter. "Misafirperverliğiniz için minnettarım."

"Burada deli olmayan tek kişi ben miyim?" Aniden sordum. "Neyin var senin? Hunter'a ne yaptın?"

Bakıştılar ve Piknik omuz silkti.

Hunter ona, "Ne demek istediğini anlamaya başlıyorum," diye mırıldandı. "Buna alışık değilim."

"Neye alıştınız? Odadaki tek deli olmayan kişinin senden cevaplar istemesine mi?"

"Birinin beni bu kadar önemsemesi," dedi sessizce. "Em, seni gerçekten çok seviyorum. Sanırım sonunda babanı da buna ikna ettim. Bunun her ne olduğunu hayal ediyorsan" -kendini işaret etti- "yanılıyorsun. Ama inan bana bunu açıklayamam. Sadece her şeyin doğru bittiğini, iyilerin kazandığını ve seninle yatağa girip uyumak istediğimi bil. Pic, hiç Vicodin'in var mı?"

Babam başıyla onayladı ve odadan çıktı.

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

"Hayır," dedi. "Sanırım bunun gerekli olduğunu söylediğimde bana güvenmen gerekecek ve bir daha olması konusunda endişelenmene gerek yok. Peki ya Em?"

"Evet?" Fısıldadım.

"Sana yalan söylemedim. Bunu unutma. Sana her türlü şeyi söyleyebilirdim. Bunu açıklamak için hikâyeler uydurdum ama yapmadım. Hayatımı çok daha kolaylaştırırdı. Umarım bunun sizin için bir anlamı vardır."

Sözlerini anlamaya çalışırken ürperdim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Bebeğim, lütfen yukarı çıkabilir miyiz?" diye sordu sessizce. "Düşünecek çok şeyin olduğunu görebiliyorum ama daha fazla ayakta kalabileceğimden emin değilim."

Başımı salladım, kendimi sisten çıkmaya zorladım.

"Bu iş daha bitmedi," dedim ona. "Ama önce seninle ilgilenelim. Sanırım acile gitmen gerek. Babam arabasını vermezse Kit'inkini ödünç alırım."

"Yolu kaplayan bir inç buz var," dedi ve sanırım gülümsedi ya da en azından gülümsemeye çalıştı. Bu şartlar altında bunu söylemek zor. "Bu gece zaten bir kez kaza yaptık. İyi olacağım - bu yediğim ilk dayak değil ve zaten benim için pek bir şey yapacakları da yok. Kaburgalarımı bantlarlar, belki birkaç dikiş atarlar. Ağrı kesiciler. Hepsini burada yapabiliriz.
Dikişler için bir pas al. Birkaç yara izi daha işime yarar, kardeşler arasındaki itibarımı artırır. Her zaman çok güzel olduğumu söylerler."

Bu sefer gülümsediğini biliyordum.

"Sen delisin," dedim başımı sallayarak. "Ya kafanda bir yaralanma falan varsa?"

Ayıldı.

"Dışarı çıkmak için risk almaya değmez bebeğim. Bu gece bulamadığımız en az bir tetikçi vardı."

Dondum kaldım.

"At artık endişelenmemize gerek olmadığını söyledi."

Hunter iç çekerek, "Bu muhtemelen tüm detayları öğrenmeden önceydi," dedi. "Başta tek bir adam olduğunu sanmıştım. Eminim yarın herkesi toplayıp bilmeleri gerekenleri anlatacaklardır. İkinci adamın bundan sonra ortadan kaybolacağına bile bahse girerim -özellikle bizim peşimizde değillerdi, sadece

kulüpler arasında karışıklık çıkarmaya çalışıyordu. Ama artık bu saldırının arkasında kartelin olduğuna dair kanıtımız var.
Azrailler ve Jackler birlikte çalışmamız gerektiğini anladılar. Bu gece büyük bir şekilde geri tepti."

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Sanırım bu da bir şeydir. Ama demek istediğini anladım.
Buz ve kartel arasında, sanırım burada kalmak daha akıllıca. Sanırım yukarı çıkmalıyız?"

"Ne harika bir fikir. Keşke benim de aklıma gelseydi," diye mırıldandı, ama gözlerinde bir espri yakaladığımı düşündüm. Belki de. Dediğim gibi, o kadar şişlik varken bunu söylemek zordu. Koluna girdim ve onu dikkatlice odanın diğer ucuna, yangın kapısından geçip ana merdiven boşluğuna götürdüm.

"Babamın sana yardım etmesini beklemek ister misin?" Önümüzdeki tırmanışı düşünerek sordum. Ona destek olabilirdim ama hepsi bu kadardı.

"Hayır," dedi Hunter, sesi alaycıydı. "Babandan daha fazla yardım almamayı tercih ederim. Kaldırabileceğim kadarını kaldırdım."

Bir saat sonra aşağıya indim. Hunter dışarıdaydı ve zombi kıyametinden başka bir şeyin onu uyandıracağından şüpheliydim. Babamı cephanelikteki ofisinde bulacağımı biliyordum. Orada bir kanepesi vardı ve yatıya kalan o kadar çok insan varken, bir çocuğun kullanabileceği bir yatağı almazdı.

Yakınlarda kamp kurmuş olabilecek başka kim varsa uyandırmak istemediğim için kapıyı usulca çaldım.

"Bana bir dakika ver," dedi babam ve etrafta dolaştığını duydum. Sonra kapı açıldı ve bana baktı.

Gülümsemedim.

"Seninle konuşmam gerek."

İç çekti. "İçeri gel."

Bir lambayı yakıp kapıyı arkamdan kapattıktan sonra lambaya yaslanarak içeri girdim. Tekrar kanepeye oturdu. Uzun saniyeler boyunca birbirimize baktık.

"Anneni gerçekten özlüyorum," dedi sonunda. "Siz kızlarla nasıl başa çıkacağını bilirdi. Ben hiç anlayamadım."

Bu sözler beni hazırlıksız yakaladı ve aniden gözyaşlarımın aktığını hissettim. Onları acımasızca geri ittim.

"Bu annemle ilgili değil. Bizimle ilgili."

"Hunter'la aramda olanlar seni ilgilendirmez. Bunu sen de biliyorsun. Bu senin sorunun değil ve bu konuda endişelenmemelisin."

Başımı yavaşça salladım, anlayıp anlamayacağını merak ediyordum.

"Hayır, baba. Babam benim büyümemden nefret ettiği için sevdiğim adamın öldüresiye dövülmesi kesinlikle benim sorunum."

Cevap vermek için ağzını açtı ama elimi kaldırarak sözünü kestim. Gözleri büyüdü.

"Kulüp işlerini anlıyorum," diye devam ettim. "Senin başkan olduğunu ve hepimizin senin dediklerini yapmak zorunda olduğunu anlıyorum. Kardeşlerinin önünde sana asla saygısızlık etmedim. Ama bu kulüple ilgili değil, ailemizle ilgili ve beni iyi dinlemelisin çünkü şu anda dalga geçmiyorum. Eğer adamıma bir daha dokunursan, benim için ölürsün. *Ölürsün.* Seninle konuşmayacağım, yüzüne bakmayacağım ve ileride torunlarını görmene izin vermeyeceğim. Anlaştık mı?"

Tekrar iç çekti.

"Temiziz."

Gitmek için döndüm ama o ayağa kalktı ve beni yakalayarak kucakladı. Bir an için kendimi tuttum, sonra kollarında hissettiğim tanıdık güvenlik ve aidiyet duygusunun beni sarmasına izin verdim.

"Ben her zaman senin baban olacağım," dedi sessizce, çenesini başıma yaslayarak. "Ben ve Hunter, işleri yoluna koyduk. O beni anlıyor ve sanırım ben de onu anlamaya başlıyorum. Ama onu ne kadar seversen sev ya da nereye gidersen git, benim küçük kızım olmaktan asla vazgeçmeyeceksin. Seni seviyorum, Em."

Bu sefer gözyaşlarımın
akmasına izin verdim. "Ben de
seni seviyorum baba."

Bir an sonra geri çekildim ve başımı kaldırıp yüzünü inceledim.

"Şimdi Hunter'ın yanına dönmem gerekiyor."

Bana başını salladı, bir elini saçlarında gezdirdi, neredeyse hüzünlü görünüyordu.

"Biliyorum bebeğim. Git onunla ilgilen."

Şükran Günü sabahı parlak ve güneşli doğdu.

Uyandım ve Hunter'ı çok fazla sarsmamaya çalışarak yataktan dikkatlice sürünerek çıktım.

Pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktığımda her şeyin kalın bir buz tabakasıyla kaplı olduğunu gördüm. *Her şey* demek istiyorum. Arabalar, yeşillikler, elektrik hatları. Vay canına. O kablolar çökmeye hazır görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla,
Buz, güneş ışığını yakalıyor ve milyonlarca küçük prizma gibi yansıtıyordu. Sanki yeryüzünde yatmış ve bir peri masalında uyanmış gibiydik.

Tabii bu donmuş harikalar diyarı olayının büyük bir dezavantajı vardı... Bugün buradan ayrılmamızın hiçbir yolu yoktu, yani Hunter ve ben ilk tatilimizi tüm Azrail ailesiyle birlikte geçirmek zorunda kalacaktık. İşin iyi tarafı, sadece yarısı onun ölmesini istiyordu. Ne yazık ki, isteyenlerden birkaçı bugün yemek pişirecekti, bu yüzden dokunmasına izin vermeden önce ona sundukları her şeyin tadına bakmam gerektiğini düşündüm.

Belki de Noel'i Portland'da geçirmeliyiz.

Yataktan bir ses duydum. Hunter bugün çok ama çok daha kötü görünüyordu. Çürükleri olgunlaşmıştı ve yüzü bana ezilmiş bir domatesi düşündürdü. Şunu gözleri olan ezilmiş bir domates yapalım.

"Yatağa geri dön," diye mırıldandı. "İlaçları da yanında getir. Kendimi bok gibi hissediyorum."

Geri dönüp şişeyi buldum ve birkaç hapı dikkatlice elime döktüm. Hunter kendini ayağa kaldırmayı başardı.
Biraz su yardımıyla onları yuttu. Sonra başını acı içinde yastığa geri koydu, bu küçük çabadan bile bitkin düştüğü belliydi.

Onun yanındaki yatağa yerleştim.

"Bazı şeyleri düşünüyordum," dedim sessizce. "Ve bana yalan söylemediğin için sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni isterim. Ayrıca fark ettim ki Bana hiçbir şey anlatmayacaksın ve ben nedenini biliyorum. Bunu sana yaptı çünkü birlikte yatıyoruz, kaçırma olayı muhtemelen yardımcı da olmadı. Eminim sen de onunla yaptığın maço ve saçma bir anlaşma yüzünden orada öylece durup bunu kabul ettin."

Hunter gözlerini kapattı.

"Bunun için çok yorgunum, bebeğim. Bu işin peşini bırakmalısın. Birlikte güzel bir tatil yemeği yiyeceğiz ve yarın kamyon işini halledeceğiz. Her şey yolunda."

Yorganın altına girdim ve dirseğimin üzerine eğilerek onun ezilmiş yüzünü inceledim.

"Bittiğine söz ver."

"Ne bitti?" diye sordu, sesi uykuluydu.

"Babamla aranız nasıl? Yoksa gidip ona bir keçi sürüsü de mi almamız gerekiyor?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Pic fıçıların da aynı derecede iyi olduğunu söyledi. O pratik bir adamdır."

"Beni çıldırtacaksın. Bu hiç iyi değil." "Biliyorum.

Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum."

"Artık uyumaya devam edebilir miyiz

lütfen?" Homurdandım, sonra sırt üstü

yuvarlandım.

"Tabii, neden olmasın," dedim. "Seks yapabileceğimiz gibi değil, bu senin için berbat. O kitap üzerinde çalışıyordum. Erotik masajla ilgili koca bir bölüm olduğunu biliyor muydun? Görünüşe göre bir erkeğin penis dokuları aslında skrotuma kadar uzanıyor ve eğer hafifçe bastırırsan-"

"Em?"

"Evet?" Masumca sordum.

"Sen kötü, şeytani bir kadınsın."

Küçük zaferimin tadını çıkararak gülümsedim. Sonra uyumaya devam edebileceğime karar verdim - öğleden sonrayı atlatmak için gücüme ihtiyacım olacaktı.

Şansımı bilen Duck Amca, Hunter'a altı yaşındayken "Jingle Bells, Batman Smells" şarkısını söylediğim hikayeyi anlatmaya karar verirdi.

okul tatil programında sürpriz solo.

Uggh.

Noel'i kesinlikle Portland'da geçirecektik.

OceanofPDF.com

Sonsöz

ALTI HAFTA SONRA
PORTLAND, OREGON

Kahve dükkânının o öğleden sonra dörtte kapanması gerekiyordu ama tabii ki birkaç müşterim kalmıştı. Bu genelde sorun olmazdı. Sadece "Kapalı" tabelasını kaldırdım ve onlar işlerini bitirene kadar ortalığı temizledim.

Ne yazık ki, bu iki adam uzun bir süre için kamp kurmuşlardı. İkisi de iki saat önce küçük birer fincan çay almışlardı ve sürekli tartışıyorlardı. Tanrı'nın ölüp ölmediği ya da hiç var olmamış olup olmadığı konusundan beri. Cookie insanları dışarı atmayı sevmezdi, ama aynı zamanda Böyle durumlarda. Yine de onlardan gitmelerini istemekten nefret ediyordum. Müşteri kaybetmeyi göze alamazdık.

Ne yazık ki dükkânın işleri pek iyi gitmiyordu ve ben de onun için endişeleniyordum. Kelsey'nin dairesine taşındığım için de kendimi suçlu hissediyordum, ancak gerçekçi olmak gerekirse Cookie benden aylık bütçesinde büyük bir fark yaratacak kadar para almıyordu. Yine de elimden geldiğince ona bakıcılık yapmaya çalıştım ve hatta geçen hafta gidip evi temizledim.

O tek ebeveynlik saçmalığını izlemek bile çok yorucuydu. Onun yerinde olmayı hayal bile edemezdim.

Kapı açılırken şıngırdadı.

"Özür dilerim, çok yakınız-" diye söze başladım, sonra arayanın Hunter olduğunu görünce gülümsedim. Eninde sonunda onu her gördüğümde başımın dönmeyeceği bir noktaya geleceğimi sanıyordum ama henüz o noktada değildik.

"İşten erken mi çıkıyorsun?" Ben sordum. İki hafta önce bir tamirci dükkanında düzenli bir işe başlamıştı, ancak alışılmadık bir şekilde çalışma saatleri konusunda esnekti. Orada bir hikaye olduğunu düşündüm. Ben de düşündüm ki

Muhtemelen hiç duymadım. Anladığım kadarıyla dükkânın finansmanı büyük ölçüde Şeytan Jacks tarafından sağlanıyordu. En azından bu konuda yalan söylemiyordu -Hunter resimlerle ilgili kavgamızdan beri bana karşı son derece dürüsttü. Bu iki ucu keskin bir kılıçtı, bunu ona Kit'in eski bir kazağının beni şişman gösterip göstermediğini ilk sorduğumda fark etmiştim.

(Görünüşe göre öyle.)

"Burke şehirde," dedi kısaca. Sonra çenesini köşede ılık çaylarını biriktiren iki hippiye doğru salladı. "Neden hâlâ buradalar? Yarım saat önce kapattınız."

Omuz silktim.

"Müşterileri kovalamak bana yanlış geliyor."

Hunter'ın ağzı gerildi ve odanın öbür ucuna yürüyüp masalarından bir sandalye kaparak karşılarına oturdu. Adam koltuğunda geriye yaslanırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Aşağı uzandı ve bacağına bağlı tuttuğu büyük Buck bıçağını çıkarıp yağ lekeli tırnaklarını temizlemeye başladı.

"Şuradaki muhteşem bebeği görüyor musun?" diye sordu Hipster One'a, çenesini bana doğru sallayarak. "O benim kadınım. Şu anda onunla biraz yalnız kalmak isterdim ama dükkan otuz dakika önce kapanmış olmasına ve muhtemelen bahşiş bile bırakmayacak olmanıza rağmen siz küçük numaracıların gitmesini beklemek zorunda kaldı. Bana bir şekilde yanlış geliyor. Ne yapıyorsun?
ne düşünüyorsun?"

Hipster İki tereddütle konuştu.

"Sanırım biz de tam
gidiyorduk."

Hunter kibarca, "Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdi. "Bahşişi unutma."

Hipster İki başını salladı, ayağa kalktı ve Hipster Bir gereksiz yere ironik deri evrak çantasını kaparken yutkunarak cebini karıştırdı. Kapıya doğru gitmeye başladılar, ama Hunter işaretle boğazını temizledi.

"Oldukça küçük bir bahşiş gibi görünüyor," dedi. "Giydiğin ayakkabılar iki yüz dolara yakın tutuyor, bence daha iyisini alabilirsin. Yoksa annemle babamın hediyesi miydi?"

Tekrar ceplerini karıştırdıklarında kaşlarımı çattım ve buna bir son vermem gerektiğine karar verdim. Trollemeye başlayacak kadar sinirlenirlerse Tanrı zavallı Cookie'ye yardım etsin.

Yeterince boş zamanları olduğu kesin.

"İyisiniz," dedim onlara kapıyı açarken. "Eminim bıraktığınız her şey harikadır ve umarım açık olduğumuzda tekrar gelirsiniz."

"Doğru ya," dedi Hipster One kapıdan çıkarken ve beni Hunter'la yalnız bırakırken. Sürgüyü kaydırarak kapattım ve perdeyi indirerek yüzümü ona döndüm.

"Bu gerçekten gerekli miydi?"

Ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Kesinlikle," diye mırıldandı, gözleri kararmıştı. Bu bakışı biliyordum.

"Hunter, bu benim işim," diye itiraz ettim. Uzandı ve elimi tuttu.
Bir eliyle saçlarımı tuttu, beni öpücüğünün içine çekerken parmaklarının arasında döndürdü. Kendimi tutmaya çalıştım ama dili dudaklarıma saldırdı ve sonra içeri girdi. Her şey bitmişti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Tanrım, onun tadını seviyordum.

Beni iç duvara yaslanmış bir masaya doğru götürürken öpmeye devam etti. Tüm büyük pencere perdelerini çoktan kapatmıştım, bu yüzden tamamen mahremiyetimiz vardı, ama bu hala çok yanlış hissettiriyordu. Kıçım masaya çarparak beni durumun gerçekliğine uyandırdı.

Eğer bir şey yapmazsam, Hunter beni Cookie'nin dükkânının ortasında becerecekti.

Onu durdurmam gerekiyordu.

Ama sonra eli göğsümü buldu ve kabaca yoğurmaya başladı.
Kahretsin, ama bu iyi hissettirdi. Vücudumda karıncalanma ve uyarılma hissi dolaşmaya başladı. Hunter kaşlarını çatmak için aniden geri çekildi.

"Ne?"

"Burke seninle tanışmak istiyor."

"Burke, ulusal başkanınız mı?" Gözlerim büyüyerek sordum. "Neden?"

"Biliyorsam ne olayım. O kurnaz, yaşlı bir piç."

Elleri yanımdan aşağı kayarak eteğimi yakaladı ve yukarı doğru çekti.

"Onunla ne zaman buluşacağız?" Odaklanmaya çalışarak sordum. Neredeyse İmkânsızdı çünkü etek belime dolanıyordu ve tangamın açıkta bıraktığı kıçımın çıplak tenini bulmuştu. Hunter'ın elleri üzerimde sıkılaştı ve beni kalçalarına doğru çekti. Aleti sertleşmiş ve kalkmaya hazırdı.

Bu da onun sözlerine dikkat etmek bir yana, nefes almayı bile neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

"O zaten şehirde, Panther'de, caddenin hemen aşağısında," diye mırıldandı, kıçıma masaj yaparak. Bir parmağı kıvrımlarıma doğru kaydı ve tangamın altına doğru ilerledi. Bunu son zamanlarda giderek daha fazla yapıyordu.

"Striptiz kulübü mü?" Odaklanmaya çalışarak sordum.

"Evet," dedi. "Burada işimiz bittiğinde onu almamız gerekiyordu. Bana bir şey göstermek istediğini söyledi. Buna hazır mısın?"

Ereksiyonunu bulmak için aramıza uzandım ve sıkıca kavradım. Nefesi tısladı, parmakları sıkılaştı.

"Her şeye hazırım," diye fısıldadım gülümseyerek.

Alçak sesle inledi, sonra beni döndürdü ve masanın üzerine düz bir şekilde itti. Fermuarının inme sesini duydum ve tangamı yakalayıp lastiğini koparacak kadar sert bir şekilde sıktı.

Yazık oldu. Bu şekilde daha çok külot giydim.

Hunter'ın parmakları aniden içime kaydı ve haykırdım. *Kahretsin*, bu iyi hissettirdi, her zaman hedefi bulurdu. *Her zaman.* Sonra geri çekildi, kıvrımım boyunca kendi nemimi ovuşturdu. Parmağının arka açıklığıma bastırdığını ve yavaşça içeri ittiğini hissettim. Garip bir histi ama bunu birkaç kez yapmıştı ve bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Bir gün seni burada becermek istiyorum," dedi ve ben ürperdim.

Bir gün ona izin verecektim. Ama şimdi yarağının başının amımın üzerinde gezindiğini hissediyordum. Boştaki eli sırtımı okşuyor, beni rahatlatıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi düzensizdi. Başımı salladım ve bacaklarımı destekledim. Hunter'la seks yapmak harikaydı ama nadiren nazikti. Yeterince eminim, bana çarptı, sert bir vuruşla içimi doldurdu. Sırtım dikleşti ve inledim, hassas dokularım sınırlarına kadar gerildi.

"Tanrım, çok iyi yatıyorsun," diye mırıldandı, birkaç sert hamle yaptı. Sonra içime girmeye başladı, sikiyle amıma saldırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Parmak kıçımı inanılmaz derecede dolu, kazığa oturtulmuş ve onun merhametine kalmış hissettirdi.

Vay anasını. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, ki bu iyi bir şeydi. Onun ya da herhangi birinin bu tempoyu uzun süre nasıl sürdürebileceğini anlamıyordum.

Daha fazla zamana ihtiyacım olduğundan değil. Her vuruş beni biraz daha yukarı çıkardı ve bacaklarım fiziksel zorlanma ve artan arzunun karışımından titremeye başladı.

"Yaklaştım," diye uyardım onu, elimi uzatıp masanın kenarlarını tutarak. "Gerçekten, gerçekten çok yakınım bebeğim."

Arkamdan çekildi, sonra geniş parmaklarıyla yanaklarımı kavradı, muhtemelen daha sonra morluklarım olacak kadar derin kazdı. Ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey sikinin beni yarma hissiydi. Tüm vücudum sarsılana, orgazm beni sert ve hızlı bir şekilde vurana kadar tekrar tekrar işgal etti. İnledim, o devam ederken bile çöktüm. Sonra sikinin zonklamaya başladığını hissettim, vücudumun derinliklerine sıcak bir şekilde boşaldı.

Nefes nefese kalma sesi dükkânı doldurdu. Muhtemelen Cookie'ye bundan bahsetmemeliyim, diye karar verdim.

Birkaç dakika sonra "Prezervatif olmadan çok daha iyi," diyebildim.

"Doğum kontrolü için şükürler olsun," diye mırıldandı ve eğilip ensemi öptü. Çekildi, sonra geri adım attı. Titreyerek ayağa kalktım, bir elimle eteğimi yakaladım ve aşağı çektim. Lime lime olmuş tangam bir bacağıma dolanmıştı ve onu tekmeleyerek çıkardım.

"Peki Burke ile ne zaman buluşacağız?"

"Yaklaşık on beş dakika," dedi. "Temizlenip aşağı inmek için yeterli bir süre."

"Ben banyoya giderken sen de masayı beyazlatmak ister misin?" Suçlu hissederek sordum. Sağlık Bakanlığı *buna* ne diyecek? "Her şey
diğer her şey hazır. Çamaşır suyu lavabonun altında."

"Elbette," dedi ve bana hızlı bir gülümseme verdi. "Söylemeliyim ki, o küçük eteği giyip başka bir şey giymeden insan içine çıkma fikri? Beni tahrik ediyor
tekrar."

Homurdandım.

"Her şey seni tahrik ediyor."

"Hayır, sadece seninle ilgili her şey. İnan bana, Motorlu Taşıtlar Dairesi'ndeki o şişman hatunu gördüğümde hiç de böyle hissetmiyorum. Şimdi temizlen. Ya da yapma.

Umurumda. Herkesin görmesi için döllerimin bacaklarından aşağı akması fikri hoşuma gidiyor."

"İğrençsin." "Evet."

Gitmek için döndüm, ama elimi tuttu ve hızlı bir öpücük için beni geri çekti.

"Teşekkürler," dedi alnını benimkine yaslayarak. "Oldukça gergindim. Genellikle Burke haber vermeden ortaya çıktığında bu iyiye işaret değildir. Az önce çok yardımcı oldunuz."

"Ben çok yardımsever bir kızım," dedim kaşlarımı sallayarak. Geri çekildim ve banyoya doğru döndüm. Hunter kıçıma bir şaplak attı ve ben de gülerek sıçradım.

"Acele et," dedi. "Burke bekliyor."

"Ondan hoşlanacak mıyım?"

Hunter başını yavaşça sallayarak, "Hayır," dedi. "Genelde tam bir pisliktir, o yüzden kaba bir şey söylerse şaşırmayın. Ama beni ve Kelsey'i çocukken kurtardı. Bunun bir anlamı olmalı. O olmasaydı muhtemelen ölmüş olurdum. Ölmüş ya da hapiste."

"O zaman onu seveceğim," dedim. "Pisliğin teki olması umurumda değil. Ona hâlâ borçluyum, hem de büyük bir borç."

"Ben de baban hakkında böyle hissediyorum," dedi. "Git temizlen, kadın." Onu tersledim ve banyoya doğru yöneldim.

Hunter yeni kamyonetini striptiz kulübünün önüne park etti. Süslü bir şey değildi. Kazayla ilgili berbat olan diğer her şeye ek olarak, sigortasını da tahsil edememişti. Kurşun delikleri polisleri çekmeye meyilliydi ve iki kulübün de en son isteyeceği şey kolluk kuvvetlerinin etrafta dolaşmasıydı. Yeni aracın masraflarına yardım etmeyi teklif etmiştim ama Hunter kendi aracını alabilecek durumda olduğunu söyleyerek beni başından savmıştı. Bunu merak ettim... Çalışma kısmı
Tamirci olarak geçirdiği zaman pek kazançlı sayılmazdı ama Jack'ler de Azrail'ler gibiyse gelir akışı muhtemelen yaratıcıydı.

Hunter, yaklaşık beş dakika sonra dışarı çıkan Burke'e mesaj attı. Ne bekliyordum bilmiyorum ama Burke değildi. Yaşlı, çok daha yaşlıydı.

Babamdan ya da ulusal başkanımız Shade'den daha yaşlı. Daha çok Duck'ın yaşındaydı. Saçları uzun ve kırdı ve at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplardı. Sakalı vardı ve o da uzundu.

Skid onu takip etti ve birbirimize temkinli bir şekilde baktık.

Bugünlerde Skid'le aramızda rahatsız edici bir ateşkes vardı. Kelsey ve ben artık aynı evi paylaşıyorduk, onun sayesinde. Hâlâ evde sık sık yatıya kalıyordum, ama hiçbir şey
eskisi gibi. Sanırım bu hepimiz için kazançlı bir çözüm oldu. Hunter hariç hepimiz için. Kelsey'le birlikte yaşama fikri onu biraz korkutuyor gibiydi ve sanırım bunu anlayabiliyordum. Bu kesinlikle ona karşı çete kurmamızı kolaylaştırdı.

"Ben Burke," dedi Devil's Jacks başkanı, öne doğru bir adım atarak. "Sen de Em olmalısın?"

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim.

"Bu kadar sorun çıkaran bir kız için fazla değilsin," dedi açıkça. "Seni daha büyük göğüslü hayal etmiştim."

Gülümsemem bir an bile bozulmadı.

"Hâlâ göğüs estetiği için para biriktiriyorum," dedim ona kibarca. "O zamana kadar korkarım Hunter benimle böyle kalacak. İyi tarafından bakarsak, mükemmel kafa yapıyorum. Benim için babama tam altı keçi ödemek zorunda kaldı, biliyorsun."

Hunter tıkandı ama Burke kahkahayı patlattı. Skid'in gözleri büyüdü ve bana sinsi bir onay işareti yaptı.

"Utangaç değil."

"Biraz bile değil," dedi Hunter, kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekti. "Bize bir şey göstermek istediğini söylemiştin?"

"Evet," dedi Burke. "Ben Skid'le gideceğim. Sen takip
et." Hunter beni kamyonetine doğru çekti ve içine
tırmandık.

"Orada bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun," dedi. "Ve sanırım ona yanlış bir izlenim verdin - keçiler değil, fıçılardı."

"Benim hatam," diye mırıldandım. "Tüm bu bilgileri küçük kadın kafamda tutmak benim için çok zor. Kafam karışıyor."

"Sorun değil tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Sana ne yapacağını söyleyebilirim. O küçük, zayıf beyninin yorulmasını engellemeliyiz."

Bacağına sert bir şaplak attım ve Skid önümüzden çekilirken sızlanıyormuş gibi yaptı. Hunter da onu takip etti, elini çıplak bacağıma koydu ve biz arabayı sürerken parmaklarını kalçamda aşağı yukarı gezdirdi.

Tanrım, onu bu kadar çabuk nasıl tekrar isteyebilirim?

Aslında o kadar uzağa gitmedik ama trafik o kadar yavaştı ki Skid'in bir yerleşim bölgesine girmesi yirmi dakika kadar sürdü. Evlerin hepsi eskiydi, tipik Portland tarzında inşa edilmişlerdi. Dar arsalar, yüksek verandalar, her yerde ağaçlar. Yanına yanaştığı ev yeterince sağlam görünüyordu ama boyası dökülmüştü ve çimenleri adeta bir ormandı. İlginç...

"Bu da ne?" Hunter'a sordum. Omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok."

Yolcu tarafındaki kapıyı açtım, sonra da güzelliğimi tüm dünyaya göstermeden kamyondan nasıl ineceğimi bulmaya çalıştım. Hunter sırıttı ama yanıma gelip beni kaldırdı ve mükemmel bir centilmen gibi kaldırıma bıraktı. Skid ve Burke çoktan verandaya çıkmış, bizi ilgiyle izliyorlardı.

Onlara katılmak için merdivenleri tırmandık.

Burke anahtarı kapıya sokup açtı ve içeri girmemizi işaret etti.
Ev tamamen boştu ve muhteşem hatlara sahip olduğu söylenebilse de, evin açıkça çalışmaya ihtiyacı vardı. Yerler tamamen ahşaptı ama cehenneme kadar çizilmişlerdi. Bir av tüfeği düzenine sahipti - oturma odası, yemek odası ve mutfak düz bir çizgideydi. Yatak odalarının üst katta olduğunu sanıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Burke Hunter'a sordu. "Buna ek olarak, arka tarafta eski bir at arabası evi var. Bunu asla bilemezsiniz, ama burası çift arsa.
Tüm bloğu kapsıyor."

"Sağlam bir yapı," dedi. "Ama neden burada olduğumuzdan pek emin değilim." "Ben alıyorum," dedi Burke. "Sen ve Em'in bir evi sevebileceğinizi düşündüm.
Kendininkini. Sen ne düşünüyorsun?"

AVCI

Dikkatle Burke'e baktım. Em'in gözleri kocaman açılmıştı ama hiçbir şey söylemedi; bu da babasının kızı olduğunu kanıtlıyordu. Beni daha sonra eğitecekti ama
Tanıkların önünde hiçbir şeyi ele vermezdi. İyi de oldu, çünkü Burke dolambaçlı bir herifti ve tüm bildiğim bunun bir tür
Bir çeşit ayrıntılı test.

"Skid, neden Em'i yukarı çıkarıp ona evin geri kalanını göstermiyorsun?"

"Elbette," dedi Skid, sesi nötrdü ama içinde karanlık bir şeylerin olduğunu gördüm.

gözleri. Burada her ne oluyorsa, Skid zaten işin içindeydi. Bu konuda daha sonra konuşacaktık. Em'i uzaklaştırdı ve ben Burke'e döndüm.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Açıkça sordum.

"Yatırım amaçlı mülk," dedi Burke babacan bir gülümsemeyle. "Piyasa hâlâ toparlanıyor ve iyi bir değer. Arkada bir sürü oda var. Bir noktada bazı şeyleri orada depolamak isteyebilirim. Siz çocuklar burayı onarırsanız, burada bedavaya yaşarsınız. Birkaç yıl sonra benden satın alabilirsiniz. Belki de sadece sana veririm. Oğluma en yakın şey sensin Hunter. Eğer gerçekten bir yuva kurmaya hazırsan, seni iyi bir yerde istiyorum."

Kıpırdamadan durdum, bir an bile

inanmadım. "Oyun ne?"

Burke numara yapmayı bıraktı, gözleri sertleşti.

"İşte bu yüzden senden çok hoşlanıyorum, hep hoşlandım. Saçmalık yok. Kulüpte daha yükseğe çıkamaman çok yazık, en azından şimdilik. O zamana kadar Portland'da house çalman fikri hoşuma gidiyor. İyi bir varlık göstermeye başladık, ama her an olabilir. Seni burada Prenses Emmy ile ayarladım. İşler kötüye giderse Azrailler burayı vurmak için iki kez düşüneceklerdir. Anında güvenli ev."

Başımı salladım.

"Em'i riske atmayacağım," dedim ve bunda ciddiydim. "Anlaşmayı bozar."

"Bu bir risk değil," dedi Burke. "Burada her yerden daha güvende olacak. Biz ona zarar vermeyeceğiz, onlar da kesinlikle vermeyecekler. Bu kız yürüyen, konuşan tarafsız bir bölge ve onu bu eve yerleştirmek bizi Portland'da gerçek bir bölüm kurmaya bir adım daha yaklaştırıyor. Olabileceği tek yer

Safer babasının evinde, ama bahse girerim sen onun yanına taşınmayacaksın."

"O da bir insan, biliyorsun. Oynamanız için sadece bir piyon değil."

"Hepimiz piyonuz," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. Daha iyi bilmesem, neredeyse insan gibi göründüğünü söyleyebilirdim. "Ve kartel gelmeye devam edecek. Bu oyun bitmeyecek ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama bu senin adına mutlu olmadığım anlamına gelmiyor. Gurur da duyuyorum. Bu Em planını ilk hazırladığımızda, onun iyi bir yaşlı kadın olacağını düşünmüştük."

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi," diye ihtiyatla kabul ettim. Kahretsin, ama o kurnaz bir ihtiyar piçti. "O zaman ona iyi davran. Biliyor musun, eskiden evliydim. Yürümedi

Çok iyi..." dedi, gözlerini kaçırarak. "Pişmanım, gerçekten pişmanım. O kızla aranda iyi bir şeyler var, o yüzden bunu mahvetme. Şimdi yukarı çık ve etrafa bir göz at, bakalım Em kabul edecek mi? Eğer kabul ederse, emlakçıyı arayacağım."

Em, ön yatak odasının sokağa bakan penceresinin yanında duruyordu.
İki küçük oda ve bir de banyo vardı. Arkasında durdum, kollarımı küçük bedenine doladım ve çenemi omzuna düşürdüm. Burke bu güzel kızı tekrar kullanmamı istiyordu ve bunun için ondan nefret ediyordum. Onun emriyle onu bir kez incitmiştim zaten. Burada bitmesi gerekiyordu.
... yine de birkaç konuda haklıydı. İlki oyundu.
-Bitmeyecekti. İkincisi de Em'le aramda gerçekten iyi bir şey vardı.

Hiçbir şey için kaybedilmeyecek kadar iyi. Jacks için bile.

"Düşünceleriniz?" Sordum, küçük bedeni benimkine yaslanmıştı, sopamın bile yapamayacağı şekilde beni tamamladığını hissediyordum. Bu kararımı pekiştirdi ve yapmam gereken şey hakkında huzur gibi bir şey hissettim. Elbette, bunun düşüncesi beni hâlâ hasta ediyordu ama onu kaybetme düşüncesi beni daha çok hasta ediyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ciddi miydi?"

"Evet. Burayı satın almak ve tamir etmemizi istiyor. Karşılığında burada bedava yaşamamıza izin verecek."

"Bu biraz ... karakter dışı görünüyor? Yani, bana onun hakkında anlattıklarınıza dayanarak."

"Öyle de denebilir," diye cevap verdim. "Bunu kalbindeki iyilikten dolayı yapmıyor, orası kesin. Tarafsız bir bölge istiyor ve seni benimle aynı eve yerleştirmenin barışı korumaya yardımcı olacağını düşünüyor."

Sertleştiğini hissettim ama sonra başını salladı. "Bunu görebiliyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Seni tekrar kullanma fikrinden hoşlanmıyorum," dedim ona dürüstçe. "Seni seviyorum ve aşağıda onu dinlerken bir şey fark ettim."

"O da ne?"

Durdum, derin bir nefes aldım, kalbim aniden çarpmaya başladı. Kulüp benim hayatım olmuştu. Ailemdi. Kardeşlerim. Her şeyimdi.

Önce vale.

Sekiz yıl boyunca bu sözlerle yaşadım.

"Belki de kulüpten ayrılmalıyım, Em. Tüm bunlardan kurtulabiliriz."

Sustu. Bazı kadınlar az önce teklif ettiğim şeyi anlamazdı ama Em Azrail'in çocuğuydu. O *biliyordu*. Sonra vücudunun gevşediğini hissettim ve elleri yukarı kalkıp karnının üzerinde duran ellerimi kapadı.

"Ama barış içinse beni kullanmasına izin vermek gerçekten o kadar kötü olur mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Kulübüm bana zarar vermek istemiyor ve eğer sana yardım ediyorsam
tarafsız bir zemin yaratmak, beni sizin için daha da değerli kılacaktır. Bu hayatta en fazla bu kadar güvende olabiliriz, değil mi? Bu hepimiz için iyi olabilir Liam."

İçimde bir şey kasıldı ve öyle inanılmaz bir rahatlama hissettim ki ayakta zor duruyordum. Kulübümü o kadar çok seviyordum ki... Em'i daha çok seviyordum.

"Emin misin?" diye sordum. Em benden uzaklaştı ve kollarımda döndü, yüzümü ellerinin arasına alırken yukarı baktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarını benden ayırmadı, ifadesi son derece ciddiydi.

"Eminim," dedi. "Kulübünüzle ilgili sevmediğim şeyler var ama aynı zamanda sizi siz yapan şeyler de var. Onlar senin ailen ve şimdi
Onlar benim de ailem. Ben sivil değilim ve bir borsacıya aşık olmadım. Bir Devil's Jack'e aşık oldum. Kesik giymenin ne demek olduğunu biliyorum."

Sonra bana aylar önce o otoparkta bir anda ona aşık olmamı sağlayan o güzel, şapşal gülümsemesini verdi. Lanet olsun!

bağırsağa yumruk. Her seferinde. Zaman.

"Şimdi benim yanıma taşınmak ister misin?" diye sordu hafifçe. "Belki Portland'da küçük, güvenli bir huzur alanı yaratmak ister misiniz? Evin potansiyeli var

-Burada yaşamaktan mutlu olabilirim. Ama sadece seninle. Skid ve çocuklar ziyarete gelebilir ama kendi evlerinde kalmak zorundalar. Bir kardeşlik evinde yaşamak istemiyorum."

"Kolay karar," dedim, bu kadar şanslı olmak için ne halt ettiğimi merak ederek. "Senin gibi güzel kokmuyor."

"Eğer kriter kokuysa, sanırım ben kazandım," diyerek öne doğru eğildi ve kollarını belime doladı. Onu sonsuza kadar böyle tutabilirdim. "Barışı koruma fikrini seviyorum. Ve zaten pratikte birlikte yaşıyoruz. Sanırım işler kötüye giderse her zaman Cookie'nin evine geri dönebilirim."

Tekrar sıktım.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "İşler kötüye giderse, burada benimle kalırsın ve bunun üstesinden geliriz."

"Tamam," diye fısıldadı, uzanıp saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Sonra ayak parmaklarının üzerine kalktı ve beni nazikçe öptü. "Hemen şimdi başlamak ister misin?"

"Neye başladın?"

"Bir şeyler üzerinde çalışıyorum. Çünkü bence yalan söyleme konusunda biraz açıklığa ihtiyacın var..."

Donup kaldım. Şimdi ne yapmıştım? Hafızamı yokladım, acaba farkına bile varmadan yalan mı söylemiştim? Hay sikeyim.

"Bana sadece doğruyu söyle dediğimi biliyorum," diye fısıldadı. "Ama bilgin olsun, bir kadın bir erkeğe bir şeyin kendisini şişman gösterip göstermediğini sorduğunda cevap her zaman hayırdır. Her zaman. Bunu hatırlayabiliyor musun?"

Oh, Tanrıya şükür.

"Sen boku yemişsin."

"Ama hatırlayabiliyor musun?"

"Evet," dedim gülmemeye çalışarak.

"O zaman sanırım senin yanına taşınacağım. Ama Skid konusunda ciddiyim. Çocuklarla birlikte diğer evde kalmak zorunda."

"Sorun değil, yeter ki baban ziyarete geldiğinde kulüp binasında kalsın."

"Sorun değil," dedi kıkırdayarak. Beni daha sıkı sıktı. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni

seviyorum."

Yalan değildi.

OCAK
COEUR D'ALENE, IDAHO
PİKNİĞİ

"Pic, şuna bak."

Picnic masasından kalkıp Gage'e doğru baktı. Kulübün infazcısı, güvenlik görüntülerini yayınlayan dört ekranın önünde oturuyordu.

"Ne?"

"Yeni temizlikçi sürtük," dedi Gage. "Marie işten çıktı, bu işi ve ev ödevlerini yapamayacağını söylüyor. Başka kimse müsait olmadığı için Bolt bir sivili işe aldı. Bir servis gibi bir şey işletiyor, iyi bir ünü var."

"Ve umursamalıyım çünkü?"

"Kıçına bak, sonra soruyu tekrar düşün."

Piknik yavaşça ayağa kalktı ve dağınık çalışma alanının içinde dolaştı. Rehin dükkanının ofisinde. Son bir saatini bahçedeki kırmızı ve altın rengi Harley'in fişiyle ne halt ettiğini anlamaya çalışarak geçirmişti. Aptal zengin bir çocuk muhtemelen esrar ya da aynı derecede aptalca bir şey almak için rehin vermişti. O zamandan beri gözü ondaydı. Şımarık küçük pislik o sabah temerrüde düşmüştü.

Gage sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Güzel, hmm?"

Pic öne doğru eğilip onu içine çekti, sonra alçak sesle ıslık çaldı.

"Üzerinde bir kamera olduğunu biliyor mu?"

"Muhtemelen hayır," diye cevap verdi Gage sırıtarak. "Gizli değiller, ama gözünüze de çarpmıyorlar."

Yeni temizlikçi elleri ve dizleri üzerine çökmüş, kıçı köşeye monte edilmiş kameraya doğru bakıyordu. Ve ne kıçtı ama... Soluk

Kot pantolon aşağı inmiş, poposunun üst kısmı ortaya çıkmıştı. Çatlak yoktu ama çok yakındı. Kalp şeklindeydi, güzel ve kabarıktı ve tam da onun sevdiği gibi kıvrımlıydı.

Kadın biraz daha öne eğildi ve Pic onun vitrinin sarkan dudağının altında, yerden bir şey kazımak için bir bıçak kullandığını fark etti. Kadın tekrar kıpırdandı ve Pic de pantolonunu düzeltmek için uzanarak kıpırdandı. Çok seksiydi.

"Yüzü de kıçı kadar güzel mi?"

"Evet," dedi Gage öne doğru eğilip kontrollerle oynayarak. "Evet," dedi Gage.

Bacaklarını hafifçe açtığında kamera kasıklarına yakınlaştı. Pic bir iniltiyi bastırdı.

"Bu onun ilk gecesi

mi?" "Evet."

"Henüz dokunan oldu mu?"

"Hayır."

"Yardıma izin yok. Bunun bilindiğinden emin olun."

Gage ona baktı ve sırıttı.

"Bu ne zamandan beri bir kural oldu? The Line'daki kızların yarısıyla yattın. Dün gece eve bir tane götürdün."

Pic homurdandı, gözleri ekrana yapışmıştı. "Yeni dansçıları bulmak kolaydır. Ama iyi bir temizlikçi öyle değil."

Gage başını salladı, sonra da geri çekildi. Temizlikçi kadın ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine doğru uzattı. Döndü ve galerinin karşısında çalışan başka bir kadına bir şeyler söyledi. Cevap onu gülümsetti ve Picnic nefesini tuttu. Kirli sarı saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış olmasına, kot pantolonu ve eşofmanının daha iyi günler görmüş olmasına rağmen çok güzeldi. Kalın, koyu renk kirpikler. Parıldayan koyu kahverengi gözler. Büyük, dolgun dudaklar.

Dudaklar onun sikine aitti.

Sonra eşofmanını çıkardı ve mavi, spagetti askılı bir atleti ortaya çıktı. Göğüslerini tam olarak gösteriyordu - iyi boyutta ve hayatı üzerine bahse girerdi ki

Altında saklanan meme uçları ağzına mükemmel bir şekilde uyacaktı. Atmak

eşofmanını hafifçe tezgâhın üzerine koyduktan sonra eğildi, bir sprey şişesi mavi cam temizleyicisi aldı ve vitrine saldırmaya başladı.

"Tanrım, o memeleri sikmek istiyorum," diye mırıldandı Gage. "Sınırların dışında olduğuna emin misin?"

Pic homurdandı. "Evet. Eminim. Ona dokunan herkes bana hesap verecek. Sence bizim için gösteri mi yapıyor? Böyle bir belaya ihtiyacım yok."

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Gage. "Mesleğini ıskalamış. Kaltak porno filmlerde oynamalı."

Buna itiraz edemem.

"Kov onu," dedi aniden. "Başka birini bulun."

"Beklentileri bir haftadır temizletiyoruz. Onlara başka işlerde ihtiyacımız var ve sanırım Bolt ilk etapta onu bulmakta çok zorlandı."

Ayağa kalktı, sonra tezgâha yaslandı ve iş arkadaşına bir şeyler söylerken başını eğdi. Tezgâhın onu aşağı itmek ve üzerinde becermek için mükemmel bir yükseklikte olduğu gerçeği gözünden kaçmadı.

"Onun hakkında bir dosya var mı?"

Gage eğildi ve bir çekmeceyi açarak bir dosya çıkardı. Pic dosyayı çevirip açtı. Pek bir şey yoktu. London Armstrong, London's Cleaning Service'in sahibi. Otuz sekiz yaşındaydı ve bu onu şaşırtmıştı. Daha genç görünüyordu. Çok daha genç. Güvenlik kamerasının çözünürlüğü iyi değildi ama yine de... Altı yıldır bu işi yapıyordu, sağlam bir ünü vardı. Tam bir sivil. Bekâr olabilir ama bir çocuğun velayeti ondaydı. Liseli bir kızın. Kendisinin değil. Bir kuzen.

Kahretsin.

London tek gecelik bir ilişkiye girecek türden bir kadın gibi görünmüyordu. Hayır, küçük seksi dansına rağmen temiz ve sağlıklı bir görüntüsü vardı, bu da onu öldürüyordu, çünkü o temizlik yapmıyordu. Kızlarını pis, kirli ve bağsız severdi... onun peşinden gidecek kadar genç olmalarından bahsetmiyorum bile. çok fazla soru sormadan emir verirdi. Onun yaşındaki kadınlar daha iyisini bilecek kadar yaşlıydı.

"Bolt'a en kısa zamanda başka birini bulmasını söyle," diye mırıldandı. "Ve o zamana kadar, ellerini çek. Ben ciddiyim."

Gage güldü.

"Sadece onu becer ve bu işi bitir. Belli ki bunu istiyorsun."

Pic bir elini sakallı çenesine sürterek, "Bok ye," diye mırıldandı, çünkü Gage haklıydı. Gerçekten de onu becermek istiyordu.

Onu çok sikmek istiyordu.

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

*Şeytan'*ın *Oyunu*, *Azrail'in Mirası* ile aynı zaman dilimini ve olayları ele alıyor, ancak serinin diğer kitaplarını okuduysanız bu kitabın tonunun biraz farklı olduğunu fark edeceksiniz. Birkaç kişi bana nedenini sordu ve Yapabileceğim tek açıklama karakterlerin daha genç olduğu ve hikayelerinin bu şekilde geliştiği. Birçok yönden bu bir Yeni Yetişkin kitabı ve yapısı da bunu yansıtıyor.

Motosiklet kulübü kültürü üzerine bir not: Okurlardan en sık duyduğum sorulardan biri "Reapers MC ne kadar gerçek?" Buna cevap vermek zor çünkü kitaplarım romantik fanteziler ve bir kulübün iç işleyişini araştırmak ya da kulüp hayatının etik sonuçlarını incelemek gibi bir amaçları yok. Eğlendirmeyi amaçlıyorlar ve bunu gerçekleştirmek için sansasyonel hale getirildiler.

Bununla birlikte, eski bir gazeteci olarak, seriye kültür ve dil açısından olabildiğince gerçekçi olması için kararlı bir şekilde başladım. Bu amaçla, *Şeytanın Oyunu* şu anda bir haydut kulübüne bağlı olan bir kadın tarafından doğruluk açısından gözden geçirildi ve kulüp detayları nispeten gerçeğe uygun (kendime biraz sanatsal lisans verdiğim birkaç küçük istisna dışında). MC kültürü çok çeşitlidir ve kulüplerde yaşayan kadınların hayatları nispeten belgelenmemiştir. Birçok kadınla tanışmak benim için bir ayrıcalık oldu.
bu kadınları araştırdım ve şuna inandım ki
Varlıklarına ilişkin klişeler genellikle yanlış ve hatta zarar vericidir.
Bu hikayeye yaptıkları katkılar son derece değerliydi ve devam eden destekleri için kendilerine minnettarım.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Her kitabın başında önemli birini atlama korkusuyla yaşıyorum, çünkü *Şeytan'ın Oyunu*'nu mümkün kılmak için pek çok kişi birlikte çalıştı. Editörüm Cindy Hwang'a ve menajerim Amy Tannenbaum'a devam eden tüm destekleri için özel olarak teşekkür ederim. Ben de çok teşekkür ederim Berkley'deki tüm ekibe, özellikle de başarıya ulaşmamda bana yardımcı olmak için çok çalışan Jessica Brock'a minnettarım.

Bana her gün cesaret veren yazar arkadaşlarıma ve beta okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Bunlar arasında Kylie Scott, Kim Jones, Renee Carlino, Kim Karr, Katy Evans, Kristin Ashley, Cara Carnes, Raelene, Sali, Hang ve Lori var. Siz hanımlar harikasınız.

Okuma gruplarının, blog yazarlarının ve süper okuyucuların (siz kim olduğunuzu biliyorsunuz) desteği olmadan hiçbir yazar okuyucu kitlesine ulaşamaz. Sizi seviyorum Maryse, Jenny, Gitte, Lisa, Giselle, Triple M'in hanımları, Kristen Ashley Anonymous'un hanımları ve Junkies grubumdaki tüm inanılmaz kadınlar. Ayrıca Maryse'in Facebook sayfasında tanıştığım kızlara da özel bir selam vermek istiyorum - yazarlık kariyerimi inşa ederken bana destek olduğunuz için çok onur duyuyorum. Umarım hayatımda size ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuzdur!

Son olarak, aileme sonsuz destekleri için teşekkür etmem gerekiyor. Kocam, çocuklarım, annem, babam ve kardeşim çok iyiler. Sizi çok seviyorum çocuklar!

OceanofPDF.com

BAŞLANGIÇ

Konuşma başlasın...

Penguen'i takip edin Twitter.com@penguinukbooks

Tüm hikayelerimizden haberdar olun YouTube.com/penguinbooks

Pinterest'inize 'Penguin Books'u sabitleyin

Facebook.com/penguinbooks adresinden 'Penguin Books'u beğenin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve
Penguin.co.uk'de bunun gibi daha fazla hikaye
keşfedin

OceanofPDF.com

PENGUIN KİTAPLARI

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır
Penguin Books Ltd, 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario, Kanada M4P 2Y3 (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)
Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) Penguin Group (Australia), 707 Collins Street, Melbourne, Victoria 3008, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü)
Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi - 110 017, Hindistan
Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü)
Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, Block D, Rosebank Office Park, 181 Jan Smuts Avenue, Parktown North, Gauteng 2193, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

www.penguin.co.uk

İlk olarak Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) LLC 2014 tarafından yayımlanmıştır.
İlk olarak Penguin Books 2014'te yayımlandı

Metin telif hakkı © Joanna Wylde, 2014
Kapak resmi Tony Mauro'ya aittir
Kapak tasarımı: George Long

Kapak illüstrasyonu/çizimi Tony Mauro'ya aittir - tmauro@earthlink.net

Tüm hakları saklıdır

Yazar ve çizerin manevi hakkı ileri sürülmüştür

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 978-1-405-91728-5

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.